

Nhân Vật Phản Diện Thật Tuyệt Sắc

Contents

Nhân Vật Phản Diện Thật Tuyệt Sắc	2
1. Chương 1-1: Ban Đêm Gió Lớn (1)	2
2. Chương 1-2: Ban Đêm Gió Lớn (2)	4
3. Chương 2-1: Tà Môn Ma Đạo	6
4. Chương 2-2: Tà Môn Ma Đạo	7
5. Chương 3-1: Địa Lao Bí Ẩn	9
6. Chương 3-2: Địa Lao Kỳ Quái	11
7. Chương 4-1: Thoát Khỏi Hang Động	13
8. Chương 4-2: Thoát Khỏi Hang Động	15
9. Chương 5-1: Đồng Đội Ngu Như Heo	16
10. Chương 5-2: Đồng Đội Ngu Như Heo	18
11. Chương 6: Trở Lại Hoa Sơn	20
12. Chương 7: Danh Môn Chính Phái Tề Tụ Ở Hoa Sơn	24
13. Chương 8: Thảng Sáu Lạnh Giá	27
14. Chương 9: Truy Cầu Nhân Sinh	31
15. Chương 10: Kết Bạn Đồng Hành, Hai Mươi Tám Tin Đồn	34
16. Chương 11: Bọ Ngựa Bất Ve	38
17. Chương 12: Ăn Chân Gà	42
18. Chương 13: Thiên Tài Luyện Võ Đưa Ta Sở Đen	45
19. Chương 14: Nội Lực Kinh Người, Nhân Sâm Và Gà Trống	48
20. Chương 15: Rời Khỏi Khoái Hoạt Lâm	52
21. Chương 16: Lên Cấp Rồi Phải Đánh Tên Bánh Chưng Ngu Ngốc	55
22. Chương 17: Gặp Lại Liên Minh Chính Phái Ở Đây	59
23. Chương 18: Bách Độc Xâm Phạm	63
24. Chương 19: Kinh Động Lòng Người, Giáo Chủ Ra Tay Giúp Đỡ	66
25. Chương 20: Tự Rời Khỏi Môn Phái Thành Người Qua Đường	70
26. Chương 21: Mỗi Người Đi Một Ngã, Một Trận Hồng Môn Yến	74
27. Chương 22: Song Hành, Bước Vào Ác Nhân Cốc	78
28. Chương 23: Đồng Sinh Cộng Tử Xông Vào Thành Ác Ma	81
29. Chương 24: Thành Thật Dễ Giải Quyết, Thần Thú Bên Cạnh	85
30. Chương 25: Lê Tử Trở Mình Có Linh Vật	89
31. Chương 26: Ăn Miếng Trả Miếng	93
32. Chương 27: Nhị Thúc Xuất Hiện, Lại Gặp Cao Thủ	96
33. Chương 28: Liên Thủ Ngăn Dịch, Biết Mặt Không Biết Lòng	100
34. Chương 29: Đời Người Thật Tàn Khốc	104
35. Chương 30: Cận Bã Bị Bệnh	107
36. Chương 31: Tẩu Hỏa Nhập Ma Lại Gặp Nhạn Môn	111
37. Chương 32: Trà Trộm Vào Hành Sơn, Không Được Ăn Hiếp Nàng	115
38. Chương 33: Nhận Nhầm Người Nhạn Môn	119
39. Chương 34: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hồ (1)	122
40. Chương 34-2: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hồ (2)	125

41. Chương 35-1: Ta Thích Người(1)	128
42. Chương 35-2: Ta Thích Người (2)	131
43. Chương 36-1: Mọi Chuyện Đều Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (1)	134
44. Chương 36-2: Mọi Chuyện Đều Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (2)	137
45. Chương 37-1	140
46. Chương 37-2	143
47. Chương 38-1: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn	146
48. Chương 38-2: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn	148
49. Chương 39: Chắp Tay Đi	150
50. Chương 40-1: Một Tiểu Bánh Chưng Luôn Luôn Bên Cạnh	152

Nhân Vật Phản Diện Thật Tuyệt Sắc

Giới thiệu

Editor: Snowflake HD + DuThế loại: Cổ đại, sủng, giang hồ. Nguồn cv + raw: tangthuvien. vn và V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-vat-phan-dien-that-tuyet-sac>

1. Chương 1-1: Ban Đêm Gió Lớn (1)

Editor: Snowflake HD

Đêm không trăng mới dễ giết người, ngày gió thổi mới dễ phóng hỏa.

Xa xa truyền đến tiếng chiêng đồng vang do người phu canh gỗ, đã qua canh ba, chỉ còn tiếng côn trùng kêu, không một âm thanh của con người.

Ta ngồi xổm đằng sau tượng đá Phật tổ, nắm chặt trường kiếm, hiện tại mới thấm thía hàm ý của sư tỷ: “Lê Tử muội không nên suy nghĩ quá nhiều, nên tranh thủ thời gian mà làm việc”. Do ta nhất thời tham lam hưởng thụ thú vui, nửa canh giờ đầu còn tạm ổn, ngay sau đó hai chân lập tức mềm nhũn ra, mấy người ở đây lại hết lần này đến lần khác thi nhau chen lấn, không nhúc nhích được chút nào, khổ không thể tả.

Tối nay là thời điểm anh hùng võ lâm trên giang hồ cùng nhau hợp sức diệt trừ đại ma đầu.

Ngày mười lăm tháng trước, mình chủ đại nhân nhận được mật báo, thế lực của ma giáo Tây Vực đang ngày một phát triển mạnh mẽ ở kinh thành, giáo chủ Thủy Đông Lưu bí mật đi Quan Trung, mưu đồ lật đổ liên minh chính nghĩa, tự mình xưng bá giang hồ.

Từ xưa đến nay nhân vật phản diện đi lại trên giang hồ có không ít người, nhưng tình hình của Thủy Đông Lưu đột nhiên trở nên kì lạ, không thể không làm cho người ta phải nghĩ ngợi nhiều. Thứ nhất thế lực của hắn rất mạnh ở phương Bắc nhưng vô duyên vô cớ lại di chuyển đến Kinh thành, tất nhiên là kì quái; thứ hai có người đồn rằng hắn đến đây có mục đích xấu. Xét thấy cha mẹ của hắn đều là những nhân vật phản

diện được ghi lại trong sách đen, trao đổi bàn bạc một hồi, cuối cùng chương môn của các môn phái quyết định, nên diệt trừ đại ma đầu!

Mà bản thân ta là đệ tử của Hoa Sơn, dĩ nhiên cũng muốn tham gia sự kiện lớn này.

Mười năm trước ta báỉ sư ở Hoa Sơn. Bởi vì nơi này là một trong hai danh môn chính phái trên giang hồ, nếu đứng trước mặt các vị đại thúc đại thẩm nói “Ta chính là nữ đệ tử của Hoa Sơn”, xung quanh lập tức bắn ánh mắt ngưỡng mộ về phía ta, cực kì hãnh diện nha. Cũng vì cái hãnh diện này, mà lúc ta khoảng năm sáu tuổi cha mẹ liền kéo ta đến trước mặt thái sư phụ, đem theo học phí, rồi cầu xin thái sư phụ thu nhận ta làm đồ đệ.

Thái sư phụ xiết chặt cánh tay bắp chân ta, đưa tay vuốt vuốt chòm râu trắng muốt, giọng âm trầm nói, “Gân cốt dẻo dai, là một thiên tài luyện võ. Tổng Tri, người nhận tiểu oa nhi này đi.”

Ta vừa nghe xong, lập tức ôm lấy bắp đùi của phụ thân gào khóc, giằng co nửa ngày cũng không chịu buông tay, mẫu thân lập tức đưa cho Tổng Tri - - cũng chính là sư phụ ta một bọc mức hoa quả, nhân lúc ta không chú ý, bà kéo phụ thân cao bay xa chạy. Để lại ta và sư phụ trợn mắt nhìn nhau, cuối cùng ta chấp nhận số mệnh đi đến lấy mức hoa quả trong tay hân.

Ta vốn còn tưởng câu nói gân cốt dẻo dai của thái sư phụ là thực, ngông nghênh tự đại còn cho rằng mai này mình sẽ trở thành người hùng cứu giúp toàn bộ võ lâm, ai cũng đừng đắc tội ta, nếu không ta ghi vào sổ đen. Kết quả ta trở thành đồng tử quét dọn, ai đến báỉ sư học đạo thái sư phụ cũng đều nói “Gân cốt dẻo dai, là thiên tài luyện võ a”. Lúc ta làm đệ tử thực tập, như cũ gọi là “Gân cốt dẻo dai, là thiên tài luyện võ a”, chờ ta làm... Được rồi, một ngày đẹp trời nào đó vào lúc nửa đêm gió thổi lớn, ta ở phía sau núi lặng lẽ đốt sổ đen.

Đáng tiếc chính phái ngày nay không được ăn ngon miệng, bởi vì nhân vật phản diện hoành hành ngang ngược, xếp hạng cao thủ võ lâm trên thiên hạ cũng chỉ có tên của các nhân vật phản diện đứng đầu, chính phái đi mua túi gạo lọ dầu còn bị tà phái cầm dao rượt vây đánh. Thân là người trong chính phái, ta thường xuyên cảm thấy thực áp lực lắm nha.

“Ot ot ~” ta sờ sờ cái bụng xẹp lép, xoa xoa cái mông trong lòng rơi lệ, đại ma đầu người xuất hiện sớm một chút không được sao, ta đang muốn nhanh chóng quay về ăn bánh bao của Đường đại thẩm, bánh bao thịt a vừa mềm vừa ngon, nhân bánh vẫn còn nóng hổi, cắn vào một miếng...

“Người tới là ai mau xưng danh tính!”

Không biết ai quát to một tiếng, ngời miếu đổ nát ‘Rầm’ một tiếng bắt đầu vang lên tiếng đao kiếm va chạm, người ẩn nấp trong nơi nhỏ bé này lần lượt xông ra như nước lũ. Sư huynh sư tỷ ngồi bên cạnh cũng đã sớm rút kiếm lao ra ngoài, ta đang định đứng dậy, chân bị tê vẫn chưa hồi phục, dùng phát ngã xuống, trong hỗn loạn không biết bị ai đạp cho một cước, lệ rơi đầy mặt, làm nhiệm vụ tập thể thật không dễ dàng gì!

Lúc ta đứng lên lần nữa, phía trước chẳng còn một bóng người, chỉ nghe thấy tiếng người tranh cãi, loạn hết cả lên, đột nhiên nghe thấy giọng mình chủ la lên thật lớn: “Nhất định là ma giáo có người tiếp ứng, hãy bớt những lời vô nghĩa đi, mọi người nghe lệnh, bắt sống bọn họ, truy hỏi tung tích Đại ma đầu”, dứt lời, đám người kia như dòng nước xoáy, bao vây xung quanh lại. Chẳng mấy chốc lại vang lên tiếng binh khí đụng nhau.

Đại ma đầu thả sai tin để nhử chúng ta đến Quan Trung? Ta giận dữ rút kiếm, vậy là tổn công vô ích nửa ngày, còn không thể mua được bánh bao thịt của đại thẩm, nói thế nào ta cũng vô cùng vô cùng hận a.

Đáng tiếc người phía trước quá nhiều, không ngừng vang lên tiếng các chiêu thức tuyệt kĩ võ công của các vị trưởng môn, nào là “Toàn phong quyền” “Phích lịch chưởng” “Chấn thiên quyền”, nghe xong đã biết địa vị sức mạnh bọn họ, người bên ngoài nhìn vào không khỏi hâm mộ. Đang lúc ta cố gắng chen lên đằng trước để giúp đỡ chính nghĩa, thì vô tình nhìn thấy có người đang trốn ở cánh cửa đằng sau miếu.

Lén lén lút lút, khẳng định không phải là người trong chính phái. Thân là nhân vật phản diện lại nhát gan núp lùm như vậy, chắc hẳn là một kẻ ngây thơ. Nghĩ ngợi hồi đột nhiên cười nham hiểm, rút kiếm đi đến chỗ cánh cửa sau miếu, nhớ tới lời thái sư phụ: “Bắt được một kẻ địch, được một cái cổ vịt”. Ta liếm liếm

môi đã có chút khô khốc, nuốt xuống một ngụm nước bọt, hình như ta thấy cổ vệt đang lớn tiếng gọi mình nha.

Tay trái cầm cánh cửa, đột ngột mở ra, tay phải trường kiếm không ngần ngại đâm thẳng về phía trước. Không nghĩ tới lại chẳng có thứ gì ở đây, mũi kiếm phát một tiếng, dính ở trên bức tường đất.

Không có người?

Nhưng rõ ràng ta trông thấy có người đi từ chỗ này đi ra mà!

2. Chương 1-2: Ban Đêm Gió Lớn (2)

Editor: Snowflake HD

Hít một hơi lạnh, lại nghĩ không đúng, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy một tiểu tử áo trắng đang ngược mặt nhìn mình, khoảng chừng bảy tám tuổi, không thấy rõ khuôn mặt cho lắm, bởi vì sắc trời bên ngoài đã tối nên thỉnh thoảng chợt thấy khuôn mặt ẩn hiện mập mờ, cảm thấy thằng nhóc đó đang khinh thường và xỉ nhục, “Toàn lực chiến đấu mà thua năm vạn người thật đúng là cận bã.”

“...” Ta giận dữ, kẻ nào làm cha mẹ lại nhẫn tâm như vậy, đi bắt đại ma đầu còn dẫn theo con nhỏ, mà thằng nhóc còn độc mồm độc miệng nữa chứ, đưa tay bóp mặt của hắn, cảm thấy thật mềm, y hệt nhân bánh báo thịt, “Người mới là cận bã!”

Trong nháy mắt tay ta bị hắn hất ra, nổi cáu, “Không được bóp mặt ta!”

Ta giật giật khoe miệng, đưa tay, lại bóp thêm một cái.

“...”

Ta liếc nhìn tình hình bên ngoài, vẫn giữ nguyên bộ dáng không thích chen lấn, được rồi, ở chỗ này bảo vệ tiểu hài tử của nhà đại hiệp nào đó cũng coi như là có cống hiến, “Tiểu quý, cha mẹ ngươi là ai? Đợi tí nữa ta sẽ đưa ngươi về nhà.”

Dứt lời, không biết kẻ nào đánh đến một đạo phong kinh, ‘Đùng’ đập ở trên cửa. Ta vội ôm lấy tiểu quý kia che chắn cho hắn, cánh cửa cũ nát lập tức sập xuống, đè xuống người của ta, ta đau đớn hút một luồng khí lạnh. Lại nhìn hắn, trên người không bị hao tổn một cọng lông nào. Không có cánh cửa che, cuối cùng cũng thấy rõ bộ dáng của hắn, đôi mắt to sáng ngời, gò má đỏ thắm, thật là một tiểu hài tử tuần tú. Ban đầu còn nghĩ rằng hình tượng của bản thân mình trong lòng hắn sẽ trở nên vĩ đại hơn, ai ngờ hắn lạnh lùng nói một câu, “Cái này cũng không tránh được, quả nhiên là một đồng cận bã.”

Tên nhóc này rốt cuộc là hài tử nhà ai, ta rất muốn té mông hắn một trăm một ngàn lần!

Ta đưa tay sờ cái lưng cho bớt đau một chút, hồi lâu sau mới đứng thẳng người dậy được, hắn lại nhíu mày, “Thực sự rất đau sao?”

Ta vỗ vỗ đầu hắn, chân thành chân ý nói một câu, “Được rồi, giang hồ rất nguy hiểm, mau về nhà bú sữa mẹ đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhăn lập tức biến thành màu gan heo.

Ta cảm thấy thật thoải mái ngược đầu lên nhìn, thấy phía trước đã không còn đông đúc như ban đầu nữa, hình như đường đang vắng dần, ta vội vàng rút kiếm định chạy lên tiếp viện, ai ngờ một người nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt ta, về mặt trước sau như một vô cùng nghiêm nghị. Giọng nói của sư phụ trầm thấp, “Đối phương có viện binh, mau chóng rút khỏi đây.”

Nói xong, sư phụ điểm nhẹ mũi chân, lại nhảy vào trận loạn chiến đằng trước, các cao thủ đã bắt đầu che chắn lẫn nhau để rời khỏi trận chiến. Ta vội nắm tay kéo tiểu quý tử chạy ra ngoài, nhưng một tay hắn nắm chặt cánh cửa nhất quyết không chịu đi. Này này ta phải a, không biết là cha mẹ nào lại tài năng như vậy

có thể dạy ra được một tiểu tử to gan lớn mật đến thế, sau này nhất định phải học hỏi thật nhiều. Chỉ một lát sau, trong miếu này đã chứa thêm vài vị chưởng môn cùng mấy hắc y nhân không rõ lai lịch, không có thời gian để ý mấy chuyện này nữa, ta nắm lấy y phục tiểu quỷ, một tay nâng hắn lên, xông ra bên ngoài.

Ngoài miếu không một bóng người, lần đầu tiên tham gia hoạt động tập thể thực khiến ta phải trợn mắt há mồm, tốc độ rút lui cũng nhanh quá phải không.

Ta lần theo con đường nhỏ trong trấn, chạy nhanh nhất có thể cứ sợ sẽ có người đuổi theo, dùng thứ võ công gà mờ của ta để chạy xa được thể này cũng đủ một chết rồi, lại thêm tên tiểu tử ta vác trên vai liều mạng giãy giụa, cọ sát vào bả vai ta đau nhức không thôi, nhịn không được quát: “Thử ầm ỉ nữa xem ta lập tức ném ngươi cho hổ ăn!”, Lúc này hắn mới chịu nằm yên.

Rừng cây tối đen như mực không một chút ánh sáng, ta bước đi chậm dần, mơ hồ cảm thấy hình như có thú hoang đang giương ánh mắt thêm thường nhìn mình, ở vùng đất âm u lạnh lẽo này lại càng tăng thêm vẻ đáng sợ, chỉ muốn mau chóng thoát ra ngoài.

Nhưng mà nơi này cách Hoa Sơn rất xa, phải chạy mấy một ngày mới tới được đây, còn chưa quen thuộc địa hình, chỉ biết là nếu xuyên qua được rừng cây rồi đi tiếp ba dặm sẽ nhìn thấy cổng của một trấn nhỏ. Đằng trước có ánh sáng mập mờ, ta mừng rỡ, tự khen khả năng nhớ đường của mình cũng không tệ lắm, lại có thể gặp mặt các sư huynh rồi.

Quan sát thấy chỉ chút nữa thôi là có thể nhìn thấy ánh sáng của sự sống con người, lại không nghĩ đến khi ánh sáng tràn đầy trong mắt, thì dưới chân đã không còn mặt đất, trọng lực đột nhiên biến mất, liền rơi xuống dưới, ta chạy sai hướng mất rồi! Vừa mới ngã xuống, ta lập tức khựng tiểu quỷ trên vai ném đi. Tiểu quỷ kia cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau khi chớp mắt một cái, hắn sắc sắc nhìn ta biểu tình trong mắt hiện giờ chính là “Đồ ngốc - - ngươi thật quá ngu ngốc - - cứu mạng a a”!

Ta vội vàng nắm bả vai hắn, nhưng thành ra, vạt áo lại siết chặt cổ hắn, hắn lập tức tròng mắt, vẻ mặt muốn giết ta. Không kịp nghĩ nhiều, ta ôm hắn cùng nhau ngã xuống.

Cơ thể rơi vào mấy lớp đá trên mặt đất, còn chưa kịp phản ứng, ta cảm giác như mình đang nằm trên tảng đá nóng hổi mà đại thúc cuốn trứng gà cuốn hay dùng, cuốn a cuốn a cuốn... Cuốn đến nỗi khiến đầu ta choáng váng luôn rồi, bàn tay giữ lấy đầu của tiểu quỷ không dám buông ra, xem chừng xương mu bàn tay ta đều gãy rụng rồi hết.

Mãi cho đến lúc khí lực trong cơ thể gần như cạn sạch, cuối cùng cũng ngừng lại, tiểu quỷ theo đó cũng ngừng lại, cái gáy bịch một tiếng va vào mặt ta, xương mũi thiếu chút nữa bị hắn đụng gãy. Thứ chết người nhất chính là trên môi ta mơ hồ cảm thấy được bờ môi mềm mại của hắn...

Ta: “...”

Tiểu quỷ: “...”

Bảo vệ nộ hôn đầu suốt mười sáu năm, cứ như vậy lại bị một tên tiểu quỷ cướp đi! Tay nắm chặt quyền muốn đánh hắn, nhưng bàn tay đã không còn đủ sức để nâng lên, trước mắt mờ nhạt không nhìn thấy rõ. Nghe nói nếu bị va chạm mạnh sẽ khiến cho đầu óc mơ hồ, quả nhiên ta đã bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Chứ không, tại sao ta lại cảm thấy tên tiểu quỷ đè trên người ta càng lúc càng nặng. Hơn nữa, giống như chớp mắt một cái đã trôi qua mười mấy năm, hắn biến thành một nam nhân cao lớn?

Được rồi, chiếu theo mấy câu chuyện thú vị được ghi chép lại trong võ lâm, sau khi bị trọng thương té xỉu, sẽ trở thành người đào hoa.

Nghĩ như thế, ta yên tâm hôn mê ngất tỉnh.

3. Chương 2-1: Tà Môn Ma Đạo

Thái sư phụ nói không sai, thực tế vĩnh viễn là tàn khốc.

Sau khi tỉnh lại, quả thật ta không phải ngủ ở nơi hoang vu vắng vẻ, nhưng vừa mới mở mắt ra đã nghe thấy tiếng binh khí leng keng kề sát trên cổ. Tà nuốt một ngụm nước miếng, nhìn những người xung quanh, cười gượng, “Không biết nên xưng hô với mấy vị đại hiệp ở đây thế nào?”

Một người lạnh lùng nhìn ta, “Hơn nửa đêm tự tiện xông vào sơn cốc, không phải kẻ gian cũng là phường trộm cắp.”

Người còn lại nói, “Sư tỷ, giết nàng đi.”

Ta đột nhiên run rẩy, “Ta, ta chỉ là vô tình đi ngang qua, rồi chẳng may té xuống núi. Nếu ta thật sự là một tên trộm, sao lại khiến bản thân ngã tới mức bị thương như vậy, thế chẳng phải ngu ngốc quá à.”

Người nọ nhún mày, “Nghe nói đêm qua trên núi xảy ra chuyện bất thường, chính phái vây diệt Thủy Đông Lưu... ngươi là...”

Ta nghiêm mặt, “Ta đương nhiên là người của Ma giáo.”

Người trong chính phái tuyệt đối sẽ không vì một kẻ lạ mặt mà rút đao tương trợ, giống như thái sư phụ cùng mấy vị sư bá, thậm chí mời người ta đến đàm đạo, uống trà, rồi thăm dò kẻ trước mặt, nếu phát hiện kẻ đó là gian thần chuyên nịnh bợ, sẽ không ngại đập bàn đánh nhau. Đây mới là phong cách làm việc của chính phái. Khuôn mặt bọn người này cười hề tiện như vậy, khẳng định không phải người cùng phe.

Người nọ hơi nhướng mày, “Chi nhánh tổng đà ma giáo cách nơi này khá xa, cho dù có giết vài tên đệ tử của bọn họ thì cũng chẳng có ma nào hay biết. Vừa đúng lúc cung chủ đang thiếu người luyện ngân châm...”

Ta run lấy bẫy, cung chủ... Ngân châm, lại ở trong sơn cốc, lập tức sững người, “Nơi này là Tà Nguyệt Cung?”

Người nọ khẽ cười một tiếng, “Chính xác.” Cuối cùng lại hừ lạnh, “Đánh không lo đánh lại chạy tới chỗ này chơi đùa, bị chúng ta bắt là đáng đời lắm.”

Ta hít một ngụm khí lạnh, rơi ở đâu không rơi, tại sao lại rơi xuống hang sói vậy nè!

Từ thời xưa Tà Nguyệt Cung vốn được gọi là Minh Nguyệt Cung, về sau cung chủ tiền nhiệm quá chán ghét bọn người trong chính phái, bảo bọn họ là đám người không có khí phách, chẳng khác gì những kẻ gian ác, vì vậy đổi tên thành Tà Nguyệt Cung.

Còn có... Nếu không phải ta vô tình đi nhầm, ai thêm tình nguyện tới đây làm bánh cuốn chứ! Ta khê quan sát bên cạnh, không thấy bóng dáng của tên tiểu quỷ đầu, thiếu chút nữa định ngẩng đầu lên hỏi bọn họ tên tiểu tử đi cùng ta đâu rồi. Lời nói đến miệng mạnh mẽ nuốt xuống, nếu ta mà hỏi thì thật sự là một con heo ngu ngốc.

Ta mặt dày nói, “Thân ta bị thương nặng, phải tốn một thời gian dài để bình phục, nên không thể làm bia châm đầu, đúng không?”

Sau đó bọn họ ném cho ta một lọ kim sang được, rồi đập thẳng vào nhà lao.

Nghe nói kim sang được ở Tà Nguyệt Cung hiệu quả vô cùng tốt, đáng tiếc chia cho ta cũng quá ít đi nha, nửa bình dùng để bôi trên mu bàn tay. Sờ sờ mặt, cũng trầy không ít da, di chuyển cái chân, đau đến không thở nổi. Giữa nhan sắc và chân què quyết đấu sống chết một phen, cuối cùng bị ai đem thuốc bôi lên chân.

Đợi khi nào ta thoát được ra ngoài, nhất định sẽ nhào tới ôm đùi sư phụ khóc lóc cáo trạng, sau đó dẫn mười vạn người đến chà đạp Tà Nguyệt Cung. Nghĩ đến chuyện ngày mai bị mang đi làm bia châm, chợt cảm thấy tương lai thật đen tối.

Nằm trên chiếc giường làm bằng rơm, đưa tay ôm một đồng rơm vào trong ngực, cũng may bây giờ đang là mùa hè, chứ không sau đêm nay ta chắc chắn trở thành một tảng băng.

Trong lúc mơ màng, loáng thoáng nghe thấy có tiếng nói vang lên, thật sự là do quá đói cộng thêm mệt mỏi nên không tài nào mở mắt nổi, dù gì ta cũng không sợ chết, bắt ta đi làm bía châm ta có đồng ý hay không, bọn họ cũng nhất quyết kéo đi, đã vậy cứ ngủ lâu một chút còn tốt hơn.

‘Ầm’ một phát cửa sắt đột nhiên mở ra, ta có thể nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ từ mặt đất truyền lại, thôi cứ giả vờ không nghe cho xong, như vậy đỡ mắc công đánh nhau. Ai ngờ người kia đứng lại bên cạnh ta, giọng nói cực kỳ khó chịu, “Chết chưa?”

Ta hơi hé con mắt nhìn hắn, người nọ đứng đối diện cánh cửa nhà lao lưng hắn chiếm hết khoảng sáng ít ỏi, một thân bạch y trắng ngà, tưởng rằng làn da hắn sẽ bị bóng tối khuất mờ, tuy nhiên dưới ánh trăng chiếu rọi càng thấy rõ màu da trắng muốt, y hệt tiên nhân hạ phàm. Đôi mắt hẹp dài sụp xuống, lại nhú mày, “Không chết thì mau đứng lên đi.”

“Người là...” Chợt nhớ tới đội hình đông đúc chen lấn nhau trong ngôi miếu đổ nát, sư tử ngại ngừng chỉ vào nam nhân mặc bạch y ở phía trước nói, người kia chính là Hành Sơn vị sư thúc trẻ tuổi nhất của chúng ta, khô ngô tuần tú võ công cái thế, nhưng không gần nữ sắc thật là đáng tiếc quá đáng tiếc nha. Người trước mắt mình đang mặc bạch y khuôn mặt cũng có vẻ cấm dục, lại đến đây để cứu mình, nếu không phải soái ca sư thúc thì có thể là ai nữa. Ta ngay lập tức nhào tới ôm tay hắn, vịn hắn mà đứng dậy, lệ rơi đầy mặt, “Sư thúc, ta biết tổ chức không có quên nhân vật như ta đâu mà.”

“...” Hắn nhếch khóe môi, nheo mắt nhìn, “Dẫn người rời khỏi đây, coi như đã trả xong tình nghĩa, người còn dám ôm tay ta như vậy, ta lập tức xé người làm tám mảnh.”

Nói xong, khuôn mặt tỏa ra sát khí, sát khí trong mắt thôi cũng đủ dọa chết người. Ta ha ha cười nhẹ, “Sư thúc người thật vui tính.”

Hắn đỡ trán, tức giận nắm tay ta, “Ta muốn nhanh chóng đưa người ra ngoài, từ nay về sau tốt nhất đừng bao giờ gặp lại!”

“Ô ô ô...” Cả người ta run rẩy, “Đừng nắm tay trái ta, nắm tay phải đi a. Đúng rồi, sư thúc, lúc người vào đây có nhìn thấy tên tiểu quỷ nào không?”

Hắn đổi tay tiếp tục lôi ta đi về phía trước, cũng không quay đầu lại, “Không có.”

“Thằng nhóc mặc đồ trắng, vẽ mặt ngu ngốc ngông cuồng tự đại ác mồm ác miệng là một hài tử hư hỏng đáng bị đánh đòn, khoảng chừng bảy tám tuổi.”

“... Không gặp!”

4. Chương 2-2: Tà Môn Ma Đạo

Không gặp thì cứ nói không gặp việc gì phải to tiếng như thế, ai nói soái ca sư thúc là người cấm hỏa cấm dục, sư thúc rõ ràng đang nổi nóng nha. Nhưng tại sao sư thúc lại trầm kín mít như vậy, ngay cả đầu ngón tay cũng không lộ ra ngoài. Không thể ăn đậu hủ ta cảm thấy cực kỳ bi thương.

Ta vừa run rẩy vừa chạy phía sau hắn, sư thúc cầu xin người biết thế nào gọi là thương hoa tiếc ngọc, nếu mặt ta không bị thương thì sẽ rất xinh đẹp, ta thật sự là một đóa hoa vô cùng đáng yêu, ngài có thể chạy chậm lại một chút hay không, cứ chạy như vậy ta sẽ trở thành người què thật đó.

Võ công của sư thúc quả nhiên cực kỳ lợi hại, từ địa lao đi ra ngoài, có thể trông thấy đám người canh gác đều nằm một đồng trên đường, bọn họ vẫn còn thở, chỉ có cơ thể không thể động đậy, không thấy khí huyết trong người, rõ ràng là bị điểm huyết. Có khả năng làm ra chuyện như vậy mà không gây bất kì tiếng động nào, võ công người đó phải thuộc loại sâu không lường được.

Ta lập tức tăng thêm sự ngưỡng mộ đối với sư thúc, nếu gặp đúng lúc hơn thì tốt rồi. Thật sự là đi theo không nổi rồi, một chân bị treo, mà sư thúc vẫn tiếp tục chạy, lúc gần ra bên ngoài, cả thân thể ta ngã gục

xuống mặt đất, tay vẫn bị hấn kéo.

“Oa...” Ta đau khổ gào lên, “Sư thúc, thật ra có phải người Tà Nguyệt Cung phái người đến để hành hạ con đúng không?”

Sư thúc tràn đầy ghét bỏ, đuổi tay ra, rồi rút về, cánh tay đưa ra rút lại liên tục, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, cắn răng, “Ta chưa từng ôm nữ nhân.”

Ta cảm thấy vui mừng, “Đời người khó tránh khỏi phải có lần đầu tiên.”

Nói xong ngoan ngoãn giơ tay đòi hấn ôm.

Quả nhiên sư thúc chưa từng ôm qua người nào, tư thế ôm hết sức kỳ quái, còn không chịu nghe lời ta chỉnh sửa tư thế, nói ôm như vậy vừa thoải mái vừa chạy nhanh. Ta đành phải cầm nín chấp nhận tư thế quái dị trong lòng hấn, tuy nhiên so với việc hấn kéo ta chạy giống mấy kẻ thần kinh thì cái này vẫn tốt hơn nhiều.d.d.l.q.d

Tà Nguyệt Cung không được xem là một đại tà phái trên giang hồ, nhưng lực lượng cũng không ít, nếu so sánh với thế lực của Hằng Sơn thì chắc hấn ngang ngửa. Bọn họ sống ẩn cư ở đáy cốc, chủ yếu lấy việc buôn bán châu báu trong cổ mộ làm nghề mưu sinh, bởi vậy khiến nhiều kẻ trong giang hồ phải dòm ngó.

Thân là đạo tặc, cũng sợ có bọn tặc tới đánh cướp, cho nên địa bàn Tà Nguyệt Cung xưa nay dễ thủ khó công, ở tứ phía đều sắp xếp cơ quan, một khi vào, khó lòng có thể trở ra.

Mặc dù không biết sư thúc có biện pháp gì để thoát thân hay không, nhưng có đồng bọn đi bên cạnh, ta cảm thấy rất an tâm.

Vết thương có chút nghiêm trọng, tinh thần càng lúc càng không rõ ràng. Ta liếc liếc đôi môi nứt nẻ, thì thầm, “Sư thúc, người có bánh bao thịt không? Đói...”

“Không có.”

“Có nước không? Khát...”

“Không có.”

“Có...”

“Người đủ rồi đó...”

Đụng phải kẻ không biết quan tâm người khác, cái mạng nhỏ này cũng bị mất phân nửa rồi. Ta mơ mơ màng màng suy nghĩ, sư thúc bỗng nhiên dừng lại, nghiêng người nấp ở sau tường, thấp giọng, “Có người.”

Ta liền ngậm miệng, không dám phát ra một tiếng động nào nữa. Sư thúc quan sát chung quanh một chút, rồi đứng lên tiếp tục chạy ở hướng ngược lại.

Khinh công sư thúc cực kỳ lợi hại, mặc dù ôm lấy ta, nhưng khi rơi xuống đất vẫn vô cùng nhẹ nhàng, khiến ta xúc động không thôi hóa ra khinh công Hành Sơn lại lợi hại như vậy, hèn gì đại hội võ lâm năm nay bên chính phái dám mở miệng đòi tiêu diệt đại ma đầu.

Lúc đang chạy, chân hấn lại dừng hẳn nữa, vẻ mặt nghiêm túc quan sát tứ phía. Ta cất giọng yếu ớt hỏi, “Làm sao vậy?”

Hấn suy nghĩ một lát, “Nơi này không bình thường.”

Ta nghiêng đầu nhìn lại, quả thật có điểm không đúng. Vừa rồi đi qua nhiều nơi chỗ nào cũng có người canh gác, nhưng nơi này lại không một bóng người. Mới sáng sớm trời không nên lạnh như vậy, một làn gió nhẹ thổi qua, không lý nào cả người lại nổi hết da gà.

“Đây không phải là cấm địa của Tà Nguyệt Cung chứ?”

“Cấm địa?”

Ta nghiêm túc gật đầu, lật áo hấn lên chui vào trong lòng hấn, “Đúng vậy, các đại nhân vật phản diện trên giang hồ đều yêu những thứ này hơn yêu bản thân, hay ta giả bộ bị nó mê hoặc được không?”

Khóe miệng hần giật giật, “Giả bộ chi bằng cứ làm thật đi.”

Ta kinh sợ! Đầu ong ong vội nói, “Sư thúc! Thúc thúc người đừng nghĩ quẩn nha, quan trọng là người đừng khiến ta nghĩ quẩn theo!”

“Àm ỉ nữa ta ném ngươi vào đại lao.”

“Đi thôi! Sư thúc!”

“...”

Nơi này tuyệt đối là cấm địa, bất kể là cấu trúc hay không khí, đều giống với lời giang hồ hay đồn. Ngang qua khu rừng trúc, trăng đã sắp lặn, bầu trời đón ánh bình minh rực rỡ.

Trời vừa sáng, tinh thần ta cũng khôi phục được chút ít. Bước chân của sư thúc vẫn rất nhẹ nhàng như cũ, ta lập tức xúc động thì ra cơ thể của mình nhẹ tựa lông hồng, hần vác mình đi cũng không có gì nặng nhọc. Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, sư thúc đột ngột dừng lại, chỉ trong nháy mắt, thân thể rơi xuống. Loại cảm giác này sao mà quen thuộc quá, chẳng phải là đạp gió à, không lẽ phải làm bánh cuốn thêm lần nữa?!

Ta vội vàng ôm chặt hần, sợ hần nhỡ tâm ném ta ra, ai biết cái động này sâu không thấy đáy, trong nháy mắt đã không thấy hình bóng của hai người chúng ta. Sư thúc phản ứng cực nhanh, đưa tay nắm lấy vách đá, hình như hần đang tìm tảng đá nào đó để đứng tạm. Còn chưa trụ vững, vách đá mà hần bám đã vỡ ra, lại tiếp tục rơi xuống dưới.

Tiếng gió rít mạnh mẽ thổi qua tai, từ trên cao như vậy rớt xuống, đảm bảo chết không toàn thây.

Nhưng với khinh công của sư thúc, một mình hần bay lên lại cũng không phải chuyện gì khó khăn. Ta bắt ngờ buông tay, đẩy hần ra, nhìn ánh mắt kinh ngạc của hần, chợt nghĩ tới mười sáu năm sống vô ích của bản thân, tuy nhiên đến cuối cùng cũng làm được một việc tốt. Không cho ta thời gian để tự khen thưởng chính mình, khuôn mặt sư thúc tràn đầy vạch đen, nhìn hần không có vẻ định bay lên, mà di chuyển đến gần ta, một tay ôm ta quay trở lại trong ngực hần.

Ô ô ô, không hổ là danh môn chính phái, bèo nước gặp nhau mà sống chết cũng không nỡ bỏ ta lại một mình.

“Sư thúc.” Trong tiếng gió rít, tiếng nói cũng khác đi, thấy hần nheo mắt nhìn ta, ta chân thành kêu lên, “Con nguyện ý gả cho người!”

Sư thúc đột nhiên rơi xuống đất, không kịp ngừng lại, ôm ta lao đảo lùì ba bước, vẻ mặt hần như muốn ném ta cho sói ăn, “Ai muốn cưới người!”

5. Chương 3-1: Địa Lao Bí Ẩn

Hần nghiêng răng nghiêng lợi rống lên bốn chữ, có vẻ đang rất tức giận, ta lùi lại, hỏi hần, “Không đi được không?”

Ta thử di chuyển cái chân, gân cốt ở dưới chân đau đến nỗi xông lên đại não, khó nhọc nói, “Hình như... Không chịu nổi nữa.”

“Nữ nhân thật phiền toái.”

Ta thăm nguyên rửa trong bụng, sư thúc người dám chửi nữ nhân bọn ta là phiền phức về sau ta sẽ méc nương tử người, để nàng phạt người quỳ trên bàn chà. Ta nghiêng đầu nhìn con đường phía trước, ngọn đèn dầu ở trên đá mờ hồ lóe sáng, nhìn số lượng đèn dầu ở đây, chắc có thể dùng đủ trong ba ngày. Lại nói, người trong Tà Nguyệt Cung ít khi đi đến chỗ này, phải chăng ở cuối thông đạo có thứ gì bí mật mà bọn họ không muốn cho ai biết?

Một tia sáng bỗng lóe qua đầu, “Sư thúc, nơi này nhất định có giấu kho báu!”

Hắn nhếch khóe môi, “Để ta xem là loại bí kiếp võ công cao siêu gì.”

Vừa nói xong, hắn liền nhấc chân đi vào bên trong. Ta nắm chặt áo hắn trong lòng căng thẳng, lúc này đèn dầu sáng lên, ta có thể thấy rõ từng chi tiết trên y phục hắn, khoan đã, tại sao quần áo này lại giống với quần áo của đệ tử Tà Nguyệt Cung như vậy? Suy nghĩ một chút, cũng phải thôi, sư thúc muốn chà trộm vào đây, nên cải trang thành đệ tử nơi này là chuyện rất bình thường.

Con đường này quả thực rất dài, càng đi càng cảm thấy nó rộng ra, và yên ắng đến đáng sợ. Rêu mọc một lớp dày đặc trên đá, chớp mũi mơ hồ ngửi thấy mùi nấm mốc trên nền đất ẩm ướt do lâu ngày không có ánh mặt trời.

Cuối cùng cũng nhìn thấy đáy, nhưng đằng trước lại là một cái lồng giam cực lớn. Trong lồng không có chút ánh sáng, tuy nhiên thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng hít thở lạnh lẽo. Nhận thấy bộ dáng nghiêm túc của sư thúc, ta nhỏ giọng gọi hắn, “Sư thúc...”

Hắn nhú lông mày ra cử chỉ bảo ta im lặng, ta lập tức ngậm kín miệng, nghĩ rằng trong lồng giam kia đang nhốt một con thú cực kì nguy hiểm, tốt nhất không nên đến gần.

“Kẻ nào rảnh rỗi lại đi tới địa phương này?”

Giọng nói nặng nề mà lạnh lùng, nghe xong ta càng nâng cao cảnh giác của bản thân, nhưng liếc qua sư thúc hắn từ đầu đến giờ vẫn không thay đổi sắc mặt, đôi mắt nhìn chăm chăm, giống như có thể nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối đằng trước, ta còn cho rằng hắn sẽ nói ra lời nào ngông cuồng dữ dội lắm, ai ngờ hắn chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Người qua đường Giáp.”

Cả hang động nhất thời yên ắng.

Ta, ta rất muốn giả vờ không quen biết hắn! Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận cũng thấy đúng... Ta nuốt nước miếng, dừng cảm hỏi, “Tiền bối, cho hỏi nơi này có lối ra hay không?”

Lão già kia đột nhiên cười lớn tiếng, “Nhóc con, xem như ngươi hỏi đúng người rồi đó, ta biết một cái đường hầm có thể đi ra ngoài sơn cốc.”

Sư thúc cười lạnh, “Nếu có đường ra ngoài thật, tại sao ngươi lại bị xích như thế?”

“Sư thúc sao người biết ông ta bị xích?” Còn chưa nhìn thấy người, thì không đoán chắc chắn được, biết đâu ông ta ở đây để canh chừng châu báu.

Về mặt sư thúc nhìn ta giống như đang nhìn kẻ ngốc, “Ngươi không nghe thấy tiếng xích sắt ư? Hắn rõ ràng là đang bị nhốt. Chắc, khuôn mặt xấu xí không tính thì thôi, võ công kém cũng coi như bỏ qua, thính giác cũng tệ như vậy, quan trọng hơn là một kẻ lơ mơ như ngươi lại dám đi tiêu diệt Thủy Đông Lưu, đúng là muốn chết đây mà.”

Khóe miệng ta mạnh mẽ rung động, “Đa tạ sư thúc rộng lòng chỉ điểm!”

“... Múa môi khua mép thì chẳng hề thua ai.”

Chắc vị tiền bối bị hai chúng ta lãng quên nên đã tức giận, song sát đằng sau bỗng nhiên xuất hiện một thân hình to lớn, tiếng la hét cùng với tiếng xích sắt va chạm, suy đoán của sư thúc quả nhiên chính xác. Thân hình của ông ta vừa hiện ra, hai mắt sư thúc sáng rực nhìn chăm chăm, “Tiền bối võ công thâm hậu, với trình độ võ công này trong ba mươi năm gần đây không vượt quá mười người. Mà vô cớ mất tung tích, chỉ có duy nhất một người.”

Chờ một lát sau hắn cũng không chịu nói tiếp, ta giận dữ, loại phương pháp kể chuyện này thật bà nó khiến người ta tò mò, buộc lòng phải hỏi, “Là người nào?”

“Bách Lý Song Đồ, kẻ giết sạch 173 người tham gia đại hội võ lâm chỉ trong một đêm.”

Ta trợn to mắt, ngẩng ngía ông lão tóc trắng xóa, chòm râu dài buông xuống tận ngực, chính là ông ta sao. Nghe đồn mười lăm năm trước, Bách Lý Đồ Tế vô duyên vô cớ giết hại rất nhiều người trong hai phái chính tà, về sau hai phái đó truy lùng ông ta, nhưng không thể tìm ra một chút tin tức, không nghĩ tới ông ta lại bị nhốt ở nơi thế này. Ta bỗng nhiên run rẩy, “Sư thúc, chúng ta đi theo đường cũ để ra ngoài đi, cùng lắm đánh ba trăm hiệp với đám người Tà Nguyệt Cung còn tốt hơn đứng ở đây.”

Về mặt sư thúc lười biếng, “Rườm rà.”

Dứt lời, liền ôm ta xoay người rời đi, khiến cho ta vừa khinh thường vừa có chút hâm mộ hẳn.

Bách Lý đột nhiên cười lạnh, “Năm đó ta mang trọng thương, lại thêm bọn người vô liêm sỉ Tà Nguyệt Cung lợi dụng cơ hội đó phong bế mạch môn của ta nên mới rơi vào tình cảnh này. Người tuổi trẻ vô công lại không tệ, đáng tiếc do quá nóng vội, khiến bản thân bị tẩu hỏa nhập ma, trúng phải bệnh lạ.”

Sư thúc đứng lại, sắc mặt hắn biến đổi cực nhanh y như mây trôi thần tốc. Bách Lý lại nói, “Nếu người gỡ bỏ mạch môn giúp ta, ta sẽ chỉ người cách giải bệnh.”

Người luyện võ kị nhất là bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng nếu quan hệ với con người này không phải là quá mạo hiểm sao. Chuyện này thật khó suy nghĩ, trao đổi với ông ta có thể sẽ chết, nhưng nếu bị tẩu hỏa nhập ma nghiêm trọng cũng chỉ có con đường chết.

“Cho dù người bị phong bế mạch môn, thì mấy cái loại xích sắt này cũng chẳng làm gì được người.”

“Xích sắt không làm gì được ta, nhưng ta đã gây thù oán với hai phái chính tà, đợi lúc ta ra ngoài, chỉ sợ chưa tìm thấy đệ tử của Bách Lý, đã sớm chết trong tay bọn họ.”

Ta giật mình, “Cho nên ông cố tình bị bắt, nhằm tránh khỏi truy sát của hai phái?”

6. Chương 3-2: Địa Lao Kỳ Quái

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, “Đám tôm tép Tà Nguyệt Cung làm gì có khả năng vây bắt ta được.”

Sư thúc vẫn tiếp tục bước chân.

Đi xa trăm dặm vẫn nghe thấy giọng hắn, “Thể chất người cực dương, cần tìm nữ nhân thể cực âm để song tu. Nhưng mà nữ nhân như vậy rất khó tìm, căn bản là nhìn bên ngoài cũng không biết họ như thế nào, nhưng đối với gia tộc Bách Lý mà nói việc này không hề khó, người thả ta ra, ta nói cho người biết.”

Cuối cùng sư thúc cũng quay đầu lại, đôi mắt tăng thêm ba phần lãnh ý, “Vô công của gia tộc Bách Lý sâu không lường được, bây giờ ta thấy, xem ra cũng là do song tu với nữ nhân?”

Bách Lý bật cười, “Quả nhiên là người thông minh, lão phu đang định thu người làm đồ đệ, mang bí học cả đời truyền cho người.”

Giọng sư thúc lạnh nhạt, “Ta không hứng thú. Dừng nữ nhân luyện công, thật mất mặt.”

Ta lập tức khen ngợi sư thúc, quả nhiên mang cốt khí của chính phái.

Cho dù Đồ Tể kia nói cái gì, sư thúc cũng không dừng bước, không có một chút ý định ở lại. Chờ đi ra khỏi con đường này, hắn mới lên tiếng, “Bây giờ ta dạy người cách điểm huyết, đợi tí nữa ta giả vờ đồng ý, tận dụng cơ hội bắt hắn, như không có cách bắt, thì người hãy điểm huyết đạo của hắn, ta đi dò đường.”

Bị mọi người phong bế mạch môn còn canh chừng cẩn thận như vậy, Đồ Tể kia thật khủng bố quá nha, ta lắc đầu, “Làm như vậy quá nguy hiểm.”

Hắn khẽ cười một tiếng, “Hang động này rất sâu, quan trọng là mang theo người đi cùng thì không thể leo lên được.”

Ta có chút cảm động, hai mắt rưng rưng nhìn hắn, “Sư thúc...”

Sắc mặt của hắn đột nhiên cứng lại, do dự, “Thủ pháp điểm huyết này là độc môn của ta, người dần như vậy, không biết mất bao lâu mới học xong...”

Nước mắt cảm động ban nãy lập tức biến đầu mắt tằm mắt tích, sư thúc, không khinh thường ta thì không chịu được sao!

Mặc dù trong mắt sư thúc tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn nhẫn nại dạy. Chờ ta hoàn toàn thành công, hẳn mới ôm ta đi vào trong lại.

Nghĩ đến việc tí nữa đây ta phải đối mặt với siêu cấp Đồ Tể, trái tim nhỏ bé nhảy bịch bịch không ngừng. Phạt tổ phù hộ thuận buồm xuôi gió, nếu con có thể bình yên quay về nhất định sẽ đi đến ngôi miếu nấp thấp cho ngài một nén nhang.

Bách Lý nhìn thấy chúng ta quay trở lại, một phần mừng ba phần dắc ý, tất cả còn lại đều là khinh thường, “Không phải xem thường lão phu sao? Vậy trở lại làm cái gì.”

Sư thúc nhú mào, “A.., chúng ta đi.”

“... Đứng lại!” Mặt mũi Bách Lý cứng đờ, “Mau đến đây, ít nói nhảm thôi.”

Lông mày sư thúc nhíu lại, “Ta giúp người gỡ bỏ phong ấn mạch môn, người giúp chúng ta thoát ra ngoài.”

“Được.”

Sư thúc nhẹ nhàng thả ta xuống đất, tự hần đi đến lồng sắt phía trước, một cái nâng tay, lồng sắt kia rầm rầm văng ra. Bách Lý lăm bắm, trong lời nói mang theo ý tứ khen ngợi, “Tuy là tẩu hỏa nhập ma, nhưng cũng có chút giá trị.”

Ta theo sát ở phía sau, tùy cơ hành động, bởi vì cầm một chiếc đèn dầu vào đây, nên có thể thấy rõ căn phòng bằng sắt này, trừ mặt đất ra, ba bên đều là sắt tinh chế. Lại nhìn Bách Lý Đồ Tể, xích sắt quấn quanh tay chân, đầu còn lại của xích sắt đóng chặt trên đá, chỉ cần hơi cử động lập tức phát ra tiếng leng keng leng keng.

Sư thúc nói, “Ta muốn nhìn đường hầm trước.”

Bách Lý hiểu rõ cười cười, “Dưới tảng đá này có một đường hầm.”

Ta cảnh giác nhìn hần, “Phiền người nói rõ một chút.”

Sư thúc lại nheo mắt nhìn ta, nhặt lên một cục đá, bắn về hướng tảng đá kia, tảng đá kia lập tức vỡ vụn, đúng là có một cái hang động, “Đường này có thể đi ra bên ngoài thật sao.”

Bách Lý cười lạnh lùng, “Hang đó là do ta đào, ta chờ ngày huyết đạo được giải sẽ nhanh chóng cao bay xa chạy, sao có thể là giả được.”

“Tốt lắm, vậy để nàng đi trước dò đường.”

Sắc mặt Bách Lý trầm xuống, “Người cho rằng lão phu là kẻ ngu chốc? Với công phu của người, muốn thoát khỏi Thông Thiên động là chuyện quá dễ dàng. Nàng đi từ lối này, còn người chạy ra bằng cửa chính.”

Sư thúc nhún vai, “Nếu người đổi ý, chúng tôi cũng thiệt thòi”

“Người cứ tiếp tục kéo dài thêm một canh giờ nữa đi, đợi lát nữa người đưa cơm đến, để ta xem các người bị bắt thế nào.”

Cảm thấy cuộc giao dịch này đang đi tới hồi gay cấn, lập tức muốn động thủ, ta căng thẳng quan sát kỹ tình hình, lần đầu tiên giao đấu chính diện với siêu cấp Đồ Tể, ta thấy áp lực rất lớn nha.

Nhưng trái lại nhìn sư thúc vô cùng thoải mái, đi đến chỗ Bách Lý, vận khí công, nhìn như chuẩn bị cởi bỏ mạch môn cho ông ta. Đôi mắt Bách Lý sắc bén như chim ưng, cực kỳ cảnh giác, nếu ông ta phát hiện sư thúc có hành động nào khác lạ, sẽ lập tức giết chết hai chúng ta.

Bàn tay trắng nõn thon dài giơ ra, tốc độ thay đổi cực nhanh, bầu không khí trong chớp mắt như ngừng lại, Bách Lý giận dữ, quát to một tiếng, giơ tay đánh trả. Phản ứng của sư thúc cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc đánh một chưởng lên vai ông ta. Nhắc mũi chân, trong nháy mắt lại bay xuống phía sau Bách Lý, chưởng một phát nữa vào lưng hần.

Bước chân Bách Lý không vững vàng, lập tức chuyển hướng muốn đánh về phía ta, ta đang định điểm huyết đạo của hần, ai ngờ hai ngón tay vừa đưa ra, trong lồng ngực như mang theo khối sắt nặng trĩu, xương

ngón tay “Rắc rắc” hai tiếng... Đau đến mức toàn thân run rẩy, đứt, đứt... Trong nháy mắt, cổ họng đã bị bóp chặt, ta cảm thấy đau muốn chết được, năm ngón tay của hắn giống như ưng chảo, nếu dùng phân nửa sức lực, cái cổ này coi như bị hắn bẻ gãy như chơi.

“Tiểu nhân vô liêm sỉ, dám đánh lên lão phu!”

Hai hàng lông mày sư thúc nhíu lên, “Đồ Tể nói chuyện cũng đòi có đạo đức nhân nghĩa? Thả người ra ngoài, để người tiếp tục đi tàn sát vô lâm sao?”

Bách Lý cười lạnh, “Người rõ ràng tu luyện ma công, lại dám xem thường đồng đạo. Bây giờ ta muốn người ở trước mặt lão phu tự phế võ công của mình, nếu không ta giết nàng!”

Ta khó nhọc nói ra từng chữ, “Sư thúc... Không, không cần vì ta... Mà...”

Lời nói oai phong lẫm liệt còn chưa nói xong, sư thúc lập tức nói, “Vì nàng tự phế võ công, Bách Lý Song Đồ, đầu óc người bị con lừa giẫm rồi à?”

Mặt ta cứng đờ, quả nhiên công phu độc miệng của sư thúc là đứng hạng nhất giang hồ. Nhưng mà cảm giác bản thân tự từ bỏ với bị người ta vứt bỏ rất khác nhau nha...

Sức lực của Bách Lý vẫn không hề thuyên giảm, “Thể chất của nàng với người vô cùng xứng hợp, thiên hạ khó tìm ra người thứ hai, người muốn bỏ nàng sao? Ban này người không chút do dự bỏ đi, chẳng lẽ không phải vì biết thể chất của nàng mới không chịu hợp tác cùng ta?”

Cái gì? Ý của hắn chính là thể chất ta cực âm rất thích hợp để song tu với sư thúc? Ta cùng sư thúc như trời với vực không có bất kì điểm chung, về mặt ta chán ghét cộng thêm khinh bỉ, “Đại thúc, người cực kì không có tài năng nói dối người biết không?!”

Bách Lý: “...”

7. Chương 4-1: Thoát Khỏi Hang Động

Lời nói vừa dứt, trực giác nói cho ta biết Bách Lý sắp sửa bẻ gãy cổ của ta, quả nhiên, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi giọng nói giận dữ vang bên tai ta, “Nếu người đã muốn như vậy, lão phu tác thành cho các người!”

Trong nháy mắt cảm thấy sức lực hắn dùng để nắm cần cổ ta ngày càng tăng, ta nhắm mắt lại mạnh mẽ đẩy đầu mình lên, đập vào cằm hắn, đầu ta cũng đau đến mức nổi đom đóm trong mắt. Bàn tay như ưng chảo kia cũng lập tức buông ra, sau đó chớp mắt một cái đã thấy thân hình của sư thúc đẹp trai xuất hiện trước mặt, một chưởng vỗ thẳng vào ấn đường (*giữa trán) Bách Lý, kéo ta vẫn đang bị đau xuống phía sau hắn.

Kết... Cánh tay bị kéo đứt rồi...

“Oa...” Bách Lý hét lên một tiếng, thân thể ngã ‘rầm’ xuống đất, đã chết.

“Oa...”

Ta kêu một tiếng đau đớn, liền bị sư thúc vỗ đầu, giọng nói vô cùng chán ghét, “Hắn đau mới rên còn người rên làm gì, đồ vô dụng.”

“...” Ta tức giận ngẩng đầu, “Sư thúc! Người mà cứ như vậy thể nào cũng không lấy được vợ!”

Sư thúc nhíu mày, “Người muốn gả cho ta xếp mười tám con phố còn không đủ chỗ.”

Ta hừ một tiếng, cười nói, “Đúng rồi, mấy đại thẩm kế bên nhà người đều muốn gả cho người hết đó.” Thấy hắn lại muốn đánh đầu ta tiếp, ta liền nghiêm mặt ôm cánh tay bị thương, “Đi thôi.”

Sư thúc nhìn vào hang động kia, rồi cầm lấy đèn dầu đang trên tay ta đi vào trong, “Ta đi trước xem tình hình.”

“Sư thúc, có thể nắn lại xương cánh tay cho ta trước không.”

Sư thúc thở dài, “Sức lực của ngươi cũng không khác gì cận bã”

Ta chửi thầm, đồ không biết thương tiếc người bệnh, đồ máu lạnh, độc mồm độc miệng - - không lấy được vợ ế suốt đời!

Được... mắng rất tốt...

Sư thúc đi rồi, ta mới nhớ tới việc bên cạnh còn một cái xác của siêu cấp Đồ Tể, nuốt một ngụm nước miếng khê liếc nhìn hắn, hai mắt trợn lớn, ánh mắt độc ác, bởi vì bị nội lực đánh cho vỡ đầu, nên máu của hắn vẫn đang chảy ra ngoài thấm xuống đất. Ta sợ hãi miệng lẩm bẩm đọc nam mô a di đà phật, đứng dậy đi đến gần chỗ có ánh đèn.

Thời gian khoảng nửa ly trà sau, rốt cuộc sư thúc cũng quay lại. Thò đầu ra, hình như là thấy ta thấp quá nhiều đèn dầu, nên hắn mở miệng hỏi, “Đồ vô dụng, ngươi chưa bao giờ giết người à?”

“Chưa từng.” Ta cắn răng, “Đừng gọi ta là đồ vô dụng nữa!”

Hắn không thèm để ý, giơ tay ra, “Đi thôi.”

Ta lết thân thể đau nhức của mình di chuyển, cầm lấy tay hắn rồi theo hắn đi vào bên trong.

Cửa hang rất chật, nhưng càng đi càng thấy nó rộng hơn, chẳng qua bức tường được tảng đá chống đỡ, mới đi hai bước chân đã dính đầy bùn đất, lúc nào cũng cảm thấy sẽ bị lún chết. Tiếp tục đi về phía trước, trông thấy có cây gỗ chống, lối đi này là đào từ bên ngoài vào trong sao? Lão già kia thực sự là quá rảnh rồi không có việc gì làm đây mà.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng đằng trước, cố gắng leo lên trên, mặt trời vừa lặn, tia nắng ảm áp giống như của mùa xuân. Tinh thần căng thẳng ban nãy cuối cùng cũng được thả lỏng, ta vội vàng chạy theo sư thúc, ôm đùi hắn cầu xin, “Sư thúc, làm ơn đưa ta quay về... Hoa Sơn.”

Giọng điệu sư thúc thay đổi, “Đồ vô dụng? Cận bã!”

&&&&&

Đầu năm, đại sư huynh bấm ngón tay tính cho ta một quẻ, nói năm nay ta tuyệt đối không có số đào hoa. Thời điểm mới gặp sư thúc ta một mực không chịu tin, dù sao cũng cùng nhau vào sinh ra tử rồi còn đối đầu với siêu cấp Đồ Tể, nhưng bây giờ ta tin rồi.

Trong lúc mơ màng ngủ dạ dày ta bị mùi thơm của thức ăn làm cho tỉnh giấc, mở to hai mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy sư thúc đang ngồi một mình trong phòng ăn cái gì đó, cả bàn đầy thức ăn. Ta tức giận, sư thúc thật ích kỷ ăn mà không gọi ta dậy. Vén chăn lên loạng choạng đi đến trước bàn, run rẩy cầm đũa, ăn ngấu nghiến.

Sư thúc lườm ta một cái, “Ăn no xong tự mình đi về đi.”

Chờ bụng ta hơi no, mới mở miệng hỏi, “Nơi này cách Thúy Tùng trấn có xa lắm không?”

“Chính là nơi này”

Ta kinh ngạc, “Vậy sao không đi thẳng tới đại hội võ lâm để tụ hợp với mọi người? Ngồi ở đây để bọn người Tà Nguyệt Cung đến bắt sao?”

Môi sư thúc giật giật, lại nhếch lên cao.

Chậc, trời sinh sư thúc vừa độc miệng vừa kiêu ngạo. Ta thầm oán trách lão thiên tại sao không ban tặng tư chất luyện võ cho tiểu cô nương tốt bụng lương thiện như ta, bất công, thật bất công a.

Cuối cùng bụng cũng được lấp đầy, nhìn thấy tay sư thúc cầm một ly rượu, đôi mắt ta bỗng bật sáng nhìn chăm chăm hắn, giả bộ suy tư. Ta giơ tay vẫy vẫy, thận trọng hỏi, “Sư thúc, người thật sự luyện công đến mức tỏa hỏa nhập ma à?”

Sư thúc giật giật khóe miệng, “Nghe nói nữ nhân lớn tuổi thường sinh ra một loại bệnh đó là lẩm chuyện, xem ra không phải chuyện lừa người.”

... Ta không thể chịu đựng hẳn thêm được nữa! Ta đứng dậy ôm quyền, cánh tay vẫn cảm thấy hơi đau, “Tạm biệt.”

Sư thúc thản nhiên đáp một tiếng, cũng dự định đứng dậy rồi đi. Ta quan sát hẳn, tay chân vẫn y chang lúc đầu bịt kín mít, không khác gì cái bánh trưng, “Cái đó, bánh trưng sư thúc, à không, sư thúc, đa tạ ơn cứu mạng của người, hôm khác trên Hành Sơn nhất định sẽ tạ ơn người lần nữa.”

“Không cần.” Sư thúc ra vẻ chẳng muốn nói nhiều, “Đi thôi.”

“VẬY TA ĐI ĐÂY.”

8. Chương 4-2: Thoát Khỏi Hang Động

Ta há hốc miệng, ta đã làm mất thanh kiếm sư phụ tặng, ngọc bội sư tỷ đưa cho ta cũng không thấy đâu, mới lên núi lần một vòng, mà toàn bộ đồ đạc mất hết sạch. Bầu trời tối đen như mực, cúi đầu nhìn lại, ánh đèn rực rỡ dao động, đèn dầu sáng trưng, đủ mọi màu sắc có thể nhìn rõ khuôn mặt mọi người.

Hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đi đến khách điểm để tụ họp với mọi người, hy vọng bọn họ không nghĩ rằng trong lúc bọn họ giao đấu với đại ma đầu thì ta trốn tới nơi khác nên bỏ rơi ta mà về Hoa Sơn trước. Chân còn chưa bước ra ngoài nửa bước, phía sau ‘rầm’ một tiếng, quay đầu nhìn lại, một hắc y nhân nhảy từ bên ngoài cửa sổ vào trong phòng.

Trong lòng ta thầm suy niệm ôi cái vị đại gia này, vừa mới phá cửa xông vào đã cầm kiếm đi thẳng đến chỗ sư thúc, nếu không phải người xấu thì có thể là ai! Ta đột nhiên nhớ lại, trước đó sư thúc nhất quyết đuổi ta ra ngoài, giờ mới hiểu rõ thì ra hẳn đã sớm đoán được sẽ có người đánh lên vào tối nay. Nhất thời cảm động, hận không thể thay sư thúc đánh bại tên hắc y nhân kia.

Sư thúc tay không tất sát, hai tay lại quấn vải kín mít nhưng chưởng lực đánh ra không hề yếu, càng không để tên thích khách làm cho bị thương. Ta trốn sau cánh cửa, nhìn chăm chăm bọn họ, chờ thời cơ thích hợp sẽ bay vào tấn công tên thích khách.

Chớp mắt đã giao chiến hai mươi ba chiêu, dường như tên thích khách không còn sức để chống đỡ nữa, càng ngày càng nhìn thấy hẳn thất thế. Nhảy về phía sau, lấy kiếm phòng thủ, không dám tấn công.

Sư thúc lạnh lùng nhìn chăm chăm hẳn, mắt chim ưng vô cảm, “Võ công của ngươi chẳng khác gì rác rưởi, rốt cuộc các ngươi là ai?”

Thích khách không đáp, ánh mắt vừa động, đã muốn tìm đường trốn thoát. Thấy hẳn nhìn chăm chăm về hướng ta, ta ôm bình hoa nhìn chăm chăm hẳn lại, trong nháy mắt hẳn lập tức đánh về hướng này, theo bản năng ta ném bình hoa về phía hẳn. Trường kiếm vung lên, bình hoa vỡ tan tành, mắt thấy những mảnh sứ vỡ bắn về phía ta, thì bóng dáng sư thúc lập tức xuất hiện, giúp ta đỡ những mảnh vụn, phát ra những tiếng vải bị rách.

Bình tĩnh suy nghĩ, nhất định trong lòng sư thúc hiện giờ đang chữi ta hàng vạn lần “Đồ cặn bã đồ vô dụng”, ta... vô cùng bị thương...

Còn không để ta kịp nhận biết tình hình, đã thấy thích khách cầm kiếm bay tới, muốn đâm vào ta. Sư thúc đưa tay đánh một chưởng, tuy chỉ nhìn liếc qua, nhưng ta thấy bàn tay sư thúc thật sự rất mềm mại. Thích khách kia đột nhiên thay đổi phương pháp, cũng tung ra một chưởng. Hai bàn tay chạm vào nhau, chân khí ngay lập tức dao động, cơ thể sư thúc cứng đờ, một tay kéo ta ôm vào lòng hẳn, thiếu chút nữa là ta bị ngạt chết, ngọn đèn trong phòng đột nhiên lụi tắt, không còn nhìn thấy thứ gì nữa. Cũng không cảm thấy độ ấm của người đang ôm lấy ta đâu nữa.

Trong lòng thật lạnh, sợ rằng sư thúc đã quy tiên (*chết). Run rẩy gọi hẳn, nhưng không nghe thấy âm thanh nào cả. Lấy tay tìm hỏa chiết (*bật lửa) trên người, rọi ánh đèn xuống người nằm trên đất, cúi người nhìn thử xem, thì thấy tên mặc hắc y đã chết. Ta thở dài một hơi, “Sư thúc, người thật tài giỏi a.”

Nhưng chờ một hồi cũng không nghe thấy tiếng khinh thường của sư thúc, ta bỗng cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ sư thúc bị thương đến mức không nói chuyện được luôn sao. Tay ta vừa tìm đèn vừa tiện thể gọi sư thúc, nhưng không có ai trả lời. Tim đập mãnh liệt, khó lắm mới thắp đèn lên được, mà không thấy bóng dáng sư thúc ở đâu cả.

“Sư thúc, sư thúc?”

Quay qua quay lại vài lần, cũng không tìm thấy người kia đâu. Ngồi đợi rất lâu trong căn phòng u ám, ta mới chợt nhận ra một điều, thật vô cùng đau lòng, sư thúc ác độc, ta có là đồ vô dụng người cũng không nên ra đi mà không từ biệt chứ!

Không nên cho chúng quây biết nơi này có người chết, lại tránh để quan phủ truy bắt ta, xác định sư thúc không có mặt ở đây, ta mới khiêng xác của thích khách ném đi nơi khác. Nếu ở cùng một trấn, vậy chắc khách điểm của bọn người Ly sư phụ cách đây không xa lắm, vừa đi vừa hỏi thăm tình hình vậy.

Di chuyển suốt một ngày trời, trên lưng lại cộng thêm một nam nhân cao lớn, xương cốt toàn thân đều rã rời hết rồi. Ta thầm than thở chờ ta trở lại Hoa Sơn, nhất định phải ăn chay niệm phật xin Phật tổ phù hộ cho ta nhiều hơn một chút. Chân lý giang hồ nói rất đúng, người sống trên giang hồ không thể không bị thương.

Bây giờ đang là đêm khuya xung quanh vô cùng yên tĩnh, quan sát thấy hậu viện không còn ánh đèn, ta vội vàng lết cái thân thể đau nhức chậm rãi đi vào, nhảy qua bức tường này rồi chỉ cần đi thêm ba con hẻm nữa, thì ta sẽ thoát được. Nhưng vừa mới đi vào hậu viện, còn chưa có nhảy qua bức tường, tức thì nghe thấy tiếng vải bị xé rách. Ta xoay người nhìn lại, không có ai ở đây. Đang định đi, lập tức cảm thấy phía sau đồng củi có người đang trốn. Ta nuốt một ngụm nước miếng, trái tim bé nhỏ sợ đến mức muốn nhảy ra ngoài. Cổ nín run rẩy, lớn tiếng quát, “Ai đó, mau ra đây, nếu không ta dùng phép lịch chưởng đánh người tan thành tro bụi!”

Hậu viện đã hoàn toàn yên tĩnh, mãi một lúc lâu sau ta mới thấy một tiểu hài tử mặc y phục trắng bước ra từ phía sau, trong mắt đau buồn nhìn về hướng ta đứng. Ta mừng rỡ, đi đến nắm hai tay hắn, nói, “Tiểu quỷ, sao ngươi lại ở đây!”

Đứa nhỏ này không phải là tên tiểu quỷ thói ngỗ ngược sơn cốc với ta sao, không ngờ hắn vẫn bình an vô sự thoát ra ngoài. Chắc... nhưng quần áo trên người có hơi rách nát một tí. Nhìn kỹ thì ra chính là y phục của đám người Tà Nguyệt Cung, chắc hắn cũng giống sư thúc, mặc như vậy để dễ dàng trà trộn vào bên trong. Tiếc là thân hình hắn có hơi không phù hợp, chẳng trách lại đi xé áo.

Ta lôi hắn đi ra ngoài, “Chờ ta tìm được một nơi an toàn đã, rồi sẽ lập tức đưa ngươi đi tìm cha mẹ.”

Tiểu quỷ cắn răng, “Ngươi mau buông tay ta ra, đi cùng với ngươi toàn gặp chuyện xúi quẩy.”

Ta chọc chọc đầu hắn, không hài lòng nói, “Nói nữa ta bỏ đôi ngươi ra.”

“Đồ đàn bà đánh đá, không ai thèm lấy!”

“... Tiểu tử còn nhỏ tuổi không cần phải độc miệng như vậy, người muốn cưới ta đứng xếp hàng mười tám con phố còn không đủ để chứa kia kia.”

Tiểu quỷ nhếch môi cười, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt đầy khinh thường, “Ừ, mấy tên béo xấu xí sát vách đều muốn lấy ngươi đó.”

Ta véo véo mặt, đầu năm nay kiếm người nói chuyện đoàn hoàng thật không dễ gì!

9. Chương 5-1: Đồng Đội Ngưu Như Heo

Ta ném tên hắc y nhân trong một cái ngõ nhỏ, một muồn ngất xỉu luôn rồi. Kéo nhẹ tiểu quỷ, “Lột quần áo tên đó ra cho ta.”

Tên tiểu quỷ không thèm nhúc nhích, “Không!”

“Ta đánh sưng mông ngươi bây giờ nha!”

Lúc này tiểu quỷ mới quay đầu lại nhìn, thật lòng nói một câu, “Ngươi mặc như vậy đẹp rồi, không cần thay đồ đâu.”

Ta cúi đầu nhìn quần áo trên người mình không khác gì bang chủ cái bang, neho mắt nhìn hấn, hành động có hơi quá đáng một chút... Đưa chân đạp hấn, “Nhanh đi, ăn mặc thế này đi ra đường không bị bắt tới quan phủ mới lạ đó.”

Tiểu quỷ hừ một tiếng, “Mấy ngày gần đây nhân sĩ trên giang hồ đi đến thị trấn nhỏ này không ít, quan phủ sớm gom đồ bỏ trốn rồi, bọn họ chẳng dám xen vào mấy chuyện này.”

Ta gơ quả đấm đến trước mũi hấn, “Ngươi có đi hay không?”

“...”

Thay một bộ y phục mới, do ống tay với ống quần quá rộng nên ta dùng dây buộc lại, mặc dù không quá thoải mái, nhưng so với lúc này vẫn tốt hơn nhiều. Quay đầu lại tìm tên tiểu quỷ, thì thấy hấn đang ngửa mặt lên trời, nhìn ánh trăng đến gần người. Một thân bạch y bị hấn xé thành đồng vụn vụn. Ta tốt bụng đi đến bên cạnh hấn, buộc quần áo hấn chặt lại. Khó khăn lắm mới cột chặt được, ngược mắt nhìn hấn, vẻ mặt của hấn cứ như thể ta nợ hấn tám trăm vạn lượng.

“Vết thương của ngươi cực kì nghiêm trọng.”

Ta khẽ sờ mặt, lại gơ cánh tay lên, “À, không sao, chờ khi ta gặp lại sư phụ sẽ an tâm ngắt xỉu. Người bị thương nhưng vẫn có thể ngồi xe ngựa đi về nhà.”

“...” Trong mắt tiểu quỷ vô vọng nhìn khuôn mặt ta, lúc ta kéo tay hấn đi về khách điểm, hấn ngửa đầu hỏi, “Cận bã, tại sao phải tiêu diệt Thủy Đông Lưu?”

“Vì hấn là đại ma đầu.”

Tiểu quỷ nhú mày, “Hấn làm gì mà trở thành đại ma đầu hả?”

“Hấn nói sẽ đem toàn bộ võ lâm chính phái xây thành cám vụn như vậy không phải đại ma đầu à, chẳng lẽ đợi hấn hành động trước, rồi chúng ta mới phản kích, như vậy thì quá ngu ngốc.”

Tiểu quỷ không hiểu, “Hấn nói muốn đối phó với các ngươi khi nào?”

“Theo nguồn tin đáng tin cậy.” Năng lượng ban nãy của ta đều bị hấn tiêu hết, cắt ngang, “Không cho phép hỏi nữa, chuyện của ngươi bên trên ta cũng không rõ lắm.”

Tiểu quỷ bĩu môi, “Y hệt trong truyền thuyết viết, đám lâu la cái gì cũng không biết.”

Thật muốn ném hấn vào chuồng heo cho đám heo ỉn hấn trăm ngàn lần!

Vừa đi vừa nghe ngóng tin tức, mới biết khách điểm kia cách đây không xa, đi qua hai con đường, lập tức thấy được một đường phố quen thuộc. Ta vội đi nhanh hơn, bước đến trước cửa khách điểm, thở dài một tiếng, đang định tiến vào đại sảnh. Tên tiểu nhị đã gơ tay ngăn cản ta, “Cô nương cô nương, ngài đến đây là ở trọ hay đến ăn cơm?”

“Tìm người nha, ta là người trong phái Hoa Sơn.”

Tiểu nhị cười cười, “Thật không may rồi, các đại môn phái vào giữa trưa hôm nay đều trả phòng hết rồi, nghe nói đều rút khỏi đây.”

Ta ngẩn người, “Không thể nào... Sư phụ bọn họ sao có thể...”

Tiểu quỷ cười nhạo, “Bị bỏ rơi.”

Ta cắn chặt răng, nhất quyết muốn đi tới nơi này để tụ họp với người trong phái Hoa Sơn. Đi vào trong, xung quanh không một bóng người. Đợi ta buồn rầu ảo não đến mức lệ rơi đầy mặt, tiểu nhị chợt nhớ ra

điều gì đó liền vỗ đầu một cái, “Đúng rồi, một vị nam tử có胆, nếu như có người hỏi tung tích của bọn họ, thì nói họ đã quay về Hoa Sơn, người kia cũng nên nhanh chóng quay trở về.”

Sự đời thay đổi thật nhanh!

Đang định xoay người ra về, đầu óc lập tức quay cuồng. Tiểu quỷ nói, “Cận bã, sắc mặt của ngươi trắng hơn ma rồi kìa.”

Ta lặng lẽ móc trong người ra một nén bạc ném cho tiểu nhị, “Đi mua giúp ta một ít thuốc, thêm vài băng nữa, rồi chuẩn bị một căn phòng và nước tắm...”

Ngồi nói lải nhải một hồi, sắc mặt tiểu nhị càng lúc càng khó coi, “Cô nương, chút tiền này không đủ...”

Ta thở dài một hơi, tháo cây trâm cài trên đầu cùng với khuyên tai ra đưa cho hắn, “Mấy thứ này cũng đáng giá ít tiền.”

Lúc này tiểu nhị mới bất đắc dĩ cầm lấy, đi chuẩn bị đồ đạc.

Vào trong phòng, ta nằm xuống dưỡng thần, “Tiểu quỷ ngươi muốn làm gì cũng được, nhưng không được phép bước ra khỏi căn phòng này.”

Giọng tiểu quỷ cứng đờ, “Vậy mà gọi là muốn làm gì cũng được à?”

Ta không còn sức lực trả lời hắn, mới vừa nhắm mắt lại, thì không còn sức mở mắt ra lần nữa. Ngủ thiếp đi không biết bao lâu, cho đến khi tiểu nhị gõ cửa báo đã chuẩn bị xong nước nóng và thuốc, ta mới mơ màng tỉnh dậy.

Tiểu nhị mang nước vào, ta cầm lấy thang thuốc. Đợi hắn ra ngoài, cầm chiếc khăn đã vắt khô, tóm chặt lấy người tiểu quỷ sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Về mặt tiểu quỷ chán ghét, “Đừng chạm vào ta.”

“Bắn chết được, để ta chia cho ngươi nửa thùng nước để tắm.”

Hắn lập tức náo loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, “Nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể làm vậy!” Nói xong, chạy ra đằng sau chiếc bình phong, nhất quyết không chịu đi vào.

Đầu năm nay thật sự là... Mấy đứa tiểu hài tử cũng biết ngượng. Ta vắt khô khăn rồi chà chà cơ thể, toàn thân bị thương nên không dám ngâm người trong bồn nước. Thật cẩn thận lau hết các vết bẩn, đi đến trước bàn, lấy thuốc bôi lên miệng vết thương, ngoại trừ khuôn mặt là không thể băng bó, những nơi khác đều cuốn vải băng, vì vậy tổn không ít công sức.

Quần xong mấy cái này, tinh thần vô cùng mệt mỏi, “Tiểu quỷ, ngủ thôi.”

Hắn mấp máy miệng, “Ta ngủ trên giường, ngươi ngủ dưới đất.”

“Chẳng có phong độ nam nhân như vậy, làm sao có cô nương nào bằng lòng gả cho ngươi.” Ta túm cổ hắn ném lên giường, tắt đèn, đi ngủ. Hắn bị ta ôm chặt trong lòng lập tức không chịu nằm yên, giống như con thỏ con muốn nhảy ra ngoài, không may đầu gối hắn đập lên tay ta, ta đau quá không nhịn được nữa, rống lên một tiếng gơ tay điểm huyệt đạo hắn.

Trời đất cuối cùng cũng yên tĩnh.

Thật đáng vui mừng.

10. Chương 5-2: Đồng Đội Ngư Như Heo

Ngủ một giấc xong cảm thấy cực kì thoải mái, mở mắt ra, phát hiện mặt trời chiếu vào căn phòng sáng trưng. Duỗi thắt lưng, cảm giác được xương cốt toàn thân đều giãn ra hết rồi. Dụi dụi mắt, nhìn sang bên

cạnh, lập tức nhìn thấy ánh mắt oán trách trợn trừng của tiểu quỷ, nhìn chăm chăm vào ta, ta nhéo mắt của hắn, “Đừng giả vờ, công phu điểm huyệt của ta ta biết rất rõ, cùng lắm là kéo dài một canh giờ.”

Tiểu quỷ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ, “Nhưng mà người đâu có dùng công phu điểm huyệt của người.”

Ta ngạc nhiên một chút, ráng suy nghĩ cẩn thận, “Hình như ta dùng công phu mà Hành Sơn sư thúc dạy ta... Người cứ bình tĩnh, bây giờ ta sẽ lập tức giúp người giải huyệt.”

Hai ngón tay của ta lúc đâm Bách Lý Đồ Tể đã bị thương còn chưa khỏi hẳn, tối hôm qua dùng tay trái điểm huyệt rất thuận lợi. Nhưng bây giờ giải huyệt thì có vẻ... Ta chớp mắt mấy cái, “Ta quên học cách giải huyệt của sư thúc rồi.”

Mặt tiểu quỷ méo xẹo muốn khóc, “Cái thứ, ngu như heo.”

“Có cần thiết phải đả kích ta dữ dội như vậy hay không.” Ta chống cằm ngồi trước mặt hắn, tiếp tục nhéo khuôn mặt trắng mịn, “Nếu đã thành ra thế này chi bằng, ta dẫn người quay về Hoa Sơn, thái sư phụ nhất định có cách giải.”

“Ta không muốn đi Hoa Sơn.” Tiểu quỷ nhú mày, “Ta sẽ chỉ cho người cách giải.”

Ta cười ha ha, thiếu chút nữa cười bò trên giường, “Mỗi nơi có cách điểm huyệt khác nhau, sao người có thể biết được Hoa Sơn...” Ta đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng, nghe nói chương môn phái Hành Sơn có một con trai chừng bảy tám tuổi tư chất vô cùng thông minh, là một thiên tài luyện võ, chẳng lẽ... Ta lập tức giật mình, hóa ra là con của chương môn, khó trách kiêu ngạo như vậy, vui mừng nói, “Được, người dạy ta đi.”

Mặc dù vẻ mặt tiểu quỷ không hề tin tưởng ta, nhưng rốt cuộc vẫn dạy ta. Thử tới thử lui vài chục lần, tay trái thực sự không đủ linh hoạt, cho nên đến cuối cùng cũng không thể giải huyệt cho hắn. Lúc ta còn muốn vì hắn mà tiếp tục cố gắng phấn đấu, hắn không nhịn được nữa lên tiếng, “Đủ rồi, không cần chọc tiếp đâu.”

“Tại sao chứ?”

Sắc mặt của tiểu sư đệ Hành Sơn trắng bệch, “Bả vai ta bị người chọc sắp tàn phế luôn rồi.”

Ta xấu hổ rụt tay lại, “Thật xin lỗi.”

Hắn thở dài giống như một ông già, ta đưa cho hắn cái chăn đã gấp gọn gàng, rồi nhìn sắc trời bên ngoài một chút, “Đợi đến tối nay đi, nếu còn không giải huyệt đạo được, chúng ta vẫn phải rời đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì không có tiền.” Ta sờ sờ bụng, lại nhớ tới bánh bao thịt của Hoa Sơn đại thẩm.

Tiểu quỷ nhú mày, “Ta có.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, cười khẽ, “Thôi đi, người mà có tiền thì làm gì tội nghiệp giống như tiểu cẩu bị ta lượm được như thế.”

Hắn không hài lòng nói, “Trên người ta có một chuỗi trân châu, rất đáng tiền.”

Ta vội vàng giơ tay tìm thủ, vừa sờ vào trong ngực, mặt của hắn lập tức ửng đỏ, “Người đừng đụng chạm lung tung.”

“Không mò khắp nơi thì làm sao tìm thấy chứ.” Cuối cùng cũng tìm thấy trân châu, hạt lớn hạt nhỏ sắp xếp rất cân đối, ta giơ lên ngắm nghía một chút, rất hài lòng, “Là đồ tốt, đủ cho lộ phí đi đường.”

“Người thật sự biết phân biệt đồ tốt đồ xấu à.”

“Dĩ nhiên, nhà ta mở tiệm cầm đồ mà.” Ta xoa đầu hắn, “Đợi ta ra ngoài đổi bạc xong rồi chúng ta sẽ lên đường.”

“Ừ.”

Đổi bạc xong, ta đi tìm một chiếc xe ngựa, ném tiền quý vào bên trong, rồi lên đường đến Hoa Sơn. Bởi vì ta đang bị thương, nên không dám dùng xe ngựa lại để nghỉ ngơi.

Đêm xuống, chúng ta thuê một căn phòng trong khách điếm, nhìn thấy chiếc giường lớn kia, ta mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Lấy nước lau mặt giúp tên tiểu quỷ, trong lòng rối bời không biết phải làm gì cho hẳn, “Làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ để người như vậy?”

Hắn không còn cách nào khác, “Người thử lại một lần nữa đi.”

Ta nuốt một ngụm nước miếng, “Lỡ điểm huyệt luôn cả huyết đạo thì phải làm sao?”

Vừa nói xong, lập tức thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn bắn về phía ta, đôi mắt sáng ngời sắt bén tựa lưỡi đao, trong lòng ta chợt khiếp sợ, vén tay áo lên nói, “Để ta thử xem!”

Nhưng sự thật chứng minh xuất quân chưa đánh đã chết thảm... Làm như thế nào cũng không có tác dụng, thấy hắn nhìn đau mà mồ hôi chảy ròng ròng, ta vội vàng thu tay. Vẫn nên đợi khi quay lại Hoa Sơn, nhờ thái sư phụ ra tay giúp đỡ thì hơn.

Thức ngựa hối hả chạy về Hoa Sơn cùng lắm chỉ mất hai ngày, nhưng đối với hai chúng ta một là người bị thương kẻ còn lại chỉ là một đứa trẻ, đánh xe ngựa về đến chân núi Hoa Sơn, đã là tối ngày thứ ba. Ngẩng đầu nhìn núi cao hiểm trở, đau đớn trên người liền giảm đi phân nửa. Ta kéo tên tiểu quỷ định đi lên núi, hắn trừng mắt, “Ta không đi.”

Ta cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười thân thiện nhất, ném hắn sang một bên, thẳng thừng nói, “Vậy thì phiền người đứng chỗ này làm tượng đá đồng tử nha.”

“... Đi thì đi.”

“Chắc, tiểu sư đệ Hành Sơn, người còn thứ gì để có thể kiêu ngạo nữa không?”

Thật vất vả mới leo được lên núi, chưa bước tới cửa, lập tức nghe thấy tiếng người quát, “Kẻ nào dám tự tiện xông vào Hoa Sơn!”

Nghe thấy giọng nói của sư huynh, thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt. Một thân hình cao lớn từ trong cửa Sơn môn nhảy ra, quan sát thật cẩn thận, hắn vô cùng kinh ngạc, “Lê Tử.”

“Ô ô ô, sư huynh...”

Sư huynh nắm chặt hai vai ta, vui vẻ nói, “Lê Tử muội vẫn còn sống!”

Lực đạo nắm bả vai ta của hắn rất mạnh, ta tròn to hai mắt, hiện lên vô số đốm đỏ, bao gồm cả tên tiểu quỷ trên lưng, cùng nhau ngã nhào vào trong lòng sư huynh.

11. Chương 6: Trở Lại Hoa Sơn

Mỗi sáng ngày trước sư tỷ đều đến đập ta từ trong chăn tỉnh dậy để đi luyện công, mỗi lần như vậy ta muốn ôm chăn ngủ tiếp cũng không được, nhưng lần này do ngủ quá say, tiếng rống giận dữ vang dội bên tai, mà hai mắt ta gần như dính chặt, thiếu chút nữa khóc, “Sư tỷ, cắt đứt quan hệ đi.”

“...” Sư tỷ kìm nén việc muốn đánh vào mặt ta, “Lê Tử, muội còn không tỉnh lại, tên tiểu quỷ kia sẽ có chuyện thật đó.”

Ta sợ hết hồn, lập tức đứng dậy, chớp mắt một cái tay chân và lưng đau như bị kim châm, ta kìm nén đau đớn hít một ngụm không khí, “Hắn bị làm sao?”

Sư tỷ nhíu mày, “Huyệt đạo của tiểu quỷ kia cực kì khó giải, hỏi ai đã điểm huyệt hắn, hắn lại không chịu trả lời, bọn người thái sư phụ cũng hết cách luôn rồi. Nên đành phải gọi muội tỉnh dậy, mau cùng ta đến đó.”

Trong lòng nhất thời khó hiểu, tại sao tên tiểu quỷ kia không nói ra là ta đã điểm huyết hãn.

Nằm nghỉ ngơi hơn nửa ngày, lại có thuốc trị thương, mấy vết thương khắp người không còn đau nhức nhiều nữa. Ta đi cùng với sư tỷ tới chỗ bọn người thái sư phụ, nhìn đám đông người đang đứng đợi, không tránh khỏi căng thẳng nuốt nước miếng.

Trời lúc này vẫn còn âm u, chưa sáng hẳn, cánh cửa Túc Tâm đường mở lớn, ta cảm thấy sắc mặt những người kia rất không tốt. Tại sao thái sư phụ cùng với các sư bá sư thúc lại cùng lúc xuất hiện ở đây, không cần nói cũng biết - - Hoa Sơn chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Ta đưa mắt liếc nhìn xung quanh, nhưng không thấy tên tiểu quỷ kia đâu. Nghiêng đầu nhìn sư tỷ, sư tỷ cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sư phụ thấp giọng, “Còn không mau quỳ xuống nhận tội.”

Thái sư phụ chậm rãi nói, “A Lê bị thương ở chân, không cần quỳ đâu.”

Khẽ liếc qua khuôn mặt sư phụ trông hẩn vô cùng hung dữ nha, chỉ vậy thôi là chân ta đã bắt đầu thấy đau nhức rồi. Mỗi lần luyện công, ta đều bị đánh ở bắp chân, nghĩ lại cảm thấy thật sợ hãi, run rẩy nói, “Thái sư phụ, sư bá sư phụ sư thúc, các ngài muốn căn dặn con chuyện gì sao?”

Sư phụ lớn tiếng quát, “Nghịch đồ! Dám cấu kết cùng với người trong ma giáo, tội không thể tha! Chuyện vây diệt Thủy Đông Lưu lần này bị lộ thông tin ra ngoài, người lại là người cuối cùng trở về núi, có phải do người giở trò hay không?”

Ta nháy mắt mấy cái, này... Này mắt tích vài ngày thì sẽ trở thành nhân vật phản diện hay sao? Còn chưa kịp phản ứng, sư phụ đã buộc cho ta cái tội danh như vậy, ta cảm thấy rất oan ức, “Đồ đệ không có... Ngày đó con ở trong ngôi miếu hoang, tìm thấy một đứa bé, chính là tên tiểu quỷ kia. Lúc mọi người rút lui con phải kéo tiểu quỷ đó đi theo nên lạc mất mọi người, rồi còn chạy sai hướng, nên rơi xuống đáy cốc, bị người trong Tà Nguyệt Cung bắt giữ cả ngày.”

Thái sư phụ vuốt chòm râu bạc trắng, suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu, “Tà Nguyệt Cung đúng là ở gần chỗ đó.”

Ta nhẹ nhàng thở phào, “May mắn gặp Hành Sơn sư thúc ngài ấy cứu con thoát ra khỏi sơn cốc, xong rồi đưa con đến một trấn nhỏ.”

Sư phụ nhíu mày, “Cái gì Hành Sơn sư thúc?”

Ta gãi gãi đầu, chỉ chỉ sư tỷ đứng bên cạnh, “Sư tỷ biết rất rõ vị ấy, lúc ở trong miếu sư tỷ giới thiệu cho con biết.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt di chuyển đến người sư tỷ, ta bỗng nhiên cảm thấy toàn thân thật thoải mái a. Sư tỷ không chút suy nghĩ nói, “Làm sao sư thúc có thể xuất hiện ở Tà Nguyệt Cung chứ. Khi đó chúng tôi rút lui cùng nhau, vừa hay hãn với ta cùng Tam sư huynh ở chung một đội, đồng thời quay lại khách điểm. Mãi cho đến ngày hôm sau mới nói lời từ biệt, mỗi người đi một hướng.”

Ánh mắt nóng bỏng lại nhìn chằm chằm vào ta, lưng của ta thiếu chút nữa là chảy đủ mồ hôi để tạo thành sông, mà hình như tên kia chưa từng xác nhận với ta hãn là Hành Sơn sư thúc, “Thái sư phụ có thể hỏi tên tiểu quỷ kia, hãn sẽ chứng minh sự trong sạch cho con.”

Thái sư phụ hỏi, “A Lê, phương pháp điểm huyết kia, là người nào dạy cho con?”

Ta nghiêng đầu suy nghĩ, thấy sắc mặt mọi người xanh lè y hệt bộ dáng của Diêm La, vẻ mặt ta nghiêm túc trả lời, “Chính là cái vị Hành Sơn sư thúc giả mạo đó.”

Dứt lời, sắc mặt của mọi người trong đại đường đều biến đổi, nguyên một đám sương mù bao phủ xung quanh ta cảm thấy mình phải chịu áp lực rất lớn, yếu ớt nói, “Thái sư phụ, sư phụ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì... Còn tiểu quỷ kia đang ở đâu?”

Sư phụ quát, “Người bị người ma giáo lừa gạt, mà lại không biết, còn cả gan đi học công phu điểm huyết của tà giáo, thật hổ thẹn với tổ sư gia, mau đến trước bài vị sư tổ quỳ một canh giờ sám hối cho ta.”

Đại não lập tức ù ù, như vậy là, cái vị Hành Sơn sư thúc kia thật sự là người trong ma giáo, sớm nghe nói võ công Tây vực rất khác so với người chúng ta, chẳng trách không có cách giải huyết. Ta đành phải chấp nhận bản thân mình xui xẻo, đứng dậy đi đến Từ đường (*). Mới đi được vài bước lập tức nhớ tới tiểu quỷ, nghiêng người hỏi, “Thái sư phụ... Tiểu quỷ kia như thế nào rồi ạ?”

(*) Từ Đường: nơi để thờ lạy bài vị tổ tiên

Thái sư phụ giống như một vị cao tăng đắc đạo đưa tay nhẹ vuốt chòm râu, “Vẫn chưa giải được huyết.”

... Thái sư phụ ngài không phải là cao thủ trong cao thủ sao... Ta im lặng, không ngờ lại làm liên lụy đến tiểu quỷ, nếu cả đời đều không giải được huyết đạo cho hần, vậy ta có nên công hần đi tới chỗ Ma giáo hay không? Nghĩ đến bọn người Ma giáo độc ác kia, khó khăn nuốt nước miếng, thật sự là... Quá kinh khủng mà, ô ô ô.

Lê bước chân nặng nề đi đến Từ đường, chọn một cái đệm dày nhất, quỳ hai đầu gối xuống, bắt đầu đánh chu công chung với bài vị tổ sư gia... Không đúng, bắt đầu thực hiện chiến dịch thành tâm sám hối.

Một canh giờ sau, quỳ đến hai chân tê liệt, cầm cây chổi chống đỡ cơ thể rã rời đi đến nhà ăn, việc trước mắt là ăn no cái bụng để hồi phục sức khỏe. Ai ngờ đến không đúng lúc, thời điểm ta tới thì nhìn thấy sư tỷ bưng bát cháo cuối cùng đi ra ngoài, ta kêu to một tiếng “Sư tỷ”!

Người sư tỷ run lên, nhìn người trước mắt ra vẻ ghét bỏ, “Lê Tử, muội ngáp một tiếng cũng dư sức thổi bay hổ đó muội biết không.”

Ta cười đùa đi đến bên cạnh nàng, “Sư tỷ, sư tỷ xinh đẹp thiện lương à... Có thể nhường chén cháo này cho muội được không?”

Sư tỷ nheo mắt nhìn ta, “Cháo này là đưa cho tiểu quỷ kia, nếu vậy muội có muốn thương lượng với hần một chút hay không?”

Nghĩ đến tên tiểu quỷ kiêu ngạo độc mồm độc miệng, ta vuốt vuốt cằm, thôi cứ mang cháo qua cho hần cũng được, ta liền hỏi sư tỷ chỗ hần đang ở, rồi vội vàng qua đó coi tình trạng hần thế nào.

Lục sư thúc đã đến thăm tiểu quỷ trước ta một bước, lúc hần đi ra gặp ta đứng ngoài cửa, từ xưa tới nay Lục sư thúc nổi tiếng là người ôn hòa hiền lành nhìn thấy ta hần mở miệng chào hỏi, “Chuyện tình ngày ấy đã được chứng minh, A Lê khiến con chịu khổ rồi.”

Ta lập tức cảm động lệ rơi đầy mặt, cuối cùng cũng được chứng minh trong sạch. Ban đầu còn định độc chiếm bát cháo thịt này, hiện tại ta quyết định đưa nó cho tiểu quỷ ăn, không nên lợi dụng chuyện công để trả thù riêng nha.

Vào bên trong, tiểu quỷ đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ đối diện cửa sổ, mắt hần nhìn ra ngoài cửa sổ đến thất thần. Đợi lúc ta đi gần đến chỗ hần, liền thò đầu ra, đôi mắt sắc xảo kia lập tức sáng lên, “Người cái tên ngu ngốc này lại xuất hiện.” Ánh mắt của hần chính là đang cười nhạo ta, “Đồ cận bã, người đi trên đường ai ai cũng ca ngợi phái Hoa Sơn võ công siêu phàm cực kì lợi hại, vậy mà một cái huyết đạo cũng không giải được, khiến ta mở rộng tầm mắt quả thật là lợi hại.”

Ta gơ nắm đấm đến trước mũi hần, “Không được phép gọi ta là đồ cận bã.”

Đẩy chiếc ghế bên cạnh rồi ngồi xuống, múc một muống cháo thơm phức lên thổi thổi cho bớt nóng, sau đó đưa tới miệng hần, “A nào.”

Hần lườm một cái, sắc mặt vô cùng khó coi, “Là cháo cho người ăn hay hành tây cho lợn ăn.”

“... bớt soi mói đi.” Ta múc tất cả hành trong bát định đổ đi, nghĩ lại làm như vậy thì quá phí phạm, một ngụm ăn sạch, trong cháo trắng vẫn còn mang theo hương thơm của thịt, có chút ngọt, ta thật muốn ăn hết cả bát. Kiểm chế cái bụng trống rỗng vang lên, ta múc một thìa nữa đưa cho hần, chỉ thấy khuôn mặt hần đỏ chót vì bức tức.

“Ta không thèm ăn nước miếng của người.”

Ta nheo mắt hần, sau đó nghe thấy tiếng bụng hần kêu ọt ọt, ngay lập tức đứng dậy vui vẻ nói, “Được, vậy ta ăn hết.”

“... Này!”

Từng miếng từng miếng dứt cho hần ăn xong, sau cùng ta còn tốt bụng lấy ống tay áo của mình lau khóe miệng cho hần, ta chợt nhận ra rằng bản thân mình rất có tổ chức làm một thê hiền lương mẫu (*).

(*) Thê hiền lương mẫu: vợ hiền, mẹ tốt

“Đồ cặn bã, người đắc ý cái gì?”

“Ai làm phu quân của ta nhất định sẽ rất tự hào về ta.”

“Hừ.”

Ta tức giận, dám cười nhạo ta. Chưa kịp giờ nắm đấm để đánh hần tới tã, bụng tức thì kêu ọt ọt một tiếng, thật đối...

Tiểu quỷ nhú mày nhìn, “Chẳng lẽ người vẫn chưa ăn?”

Ta nhăn mặt, “Chút gạo cuối cùng trong nhà ăn đều nằm trong bụng của người rồi.”

Không ngờ hần ngược lại không có cười nhạo, miệng mở to, nhưng một lúc lâu sau mới phát ra tiếng, “Ta sẽ mời người ăn một bữa bảo ngư viên cá coi như để bồi thường.”

Ta vỗ đầu hần, “Biết điều được một chút. Ban nãy sư thúc đến đây, cảm ơn người đã chứng minh trong sạch cho ta, xem nữa bọn họ kết tội ta là có thông đồng với Ma giáo rồi.”

Tiểu quỷ hừ lạnh, “Ma giáo tuyệt đối không đáng sợ, là do các người quá đa nghi.”

Ta giơ tay trái lên, dựng thẳng hai ngón tay, rồi hà hơi vào hai đầu ngón tay, sắc mặt hần đột nhiên trắng bệch, “Người, người muốn làm gì?”

“Đừng nhúc nhích, để ta thử giải huyết cho người.”

“Cứu mạng... Cánh tay ta sắp tàn phế rồi.”

“Đừng kêu gào nữa, ngón tay bị thương của ta chợt miết cũng đau lắm đây.”

Kết quả là thử chục lần vẫn không thành công, chợt đến nỗi cánh tay hần không tàn thì ngón tay ta cũng muốn phế. Vô cùng chán nản thu tay lại, thêm một lần nữa khẳng định lời thái sư thúc nói ‘gân cốt dẻo dai thiên tài võ học’ hoàn toàn là lời nói xạo gạt người. Ta thở dài, “Tiểu quỷ, nếu ngày mai vẫn chưa thể giải huyết, ta dẫn người đi đến chỗ bọn người Ma giáo.”

Hần miễn cưỡng liếc ta một cái, “Người biết người Ma giáo ở đâu sao? Không phải nói bọn họ là tà môn ma đạo à, người cũng dám đến đó?”

Ta nức nở ghen ngào, “Không dám.”

“...”

“Nhưng cũng không thể cứ nhìn như người vậy.” Ta vỗ vỗ ngực, “Chúng ta là danh môn chính phái.”

Hần lại hừ lạnh, “Chuyện này thì có liên quan gì đến danh môn chính phái... Chờ đã, người ôm ta làm gì, mau buông ta ra!”

Ta ước chừng cân nặng của hần, nhưng không nghĩ hần lại nặng như vậy, “Ôm người đặt lên giường nằm, ngồi lâu như vậy chắc mệt rồi.”

Tiểu quỷ chấp nhận số phận lập tức nhắm mắt lại, “Ta lớn như vậy ngoại trừ mẹ ta thì chưa từng có nữ nhân nào ôm qua.”

Về mặt ta trầm ngâm tựa người lớn tuổi đã rất hiểu chuyện đời, “Đời người khó tránh khỏi có lần đầu tiên.”

Đắp chăn cho hần xong, ta đói muốn hoa cả mắt, “Nghỉ ngơi đi, ta đi tìm đồ ăn. Đợi lát nữa ta lại đến thăm người.”

“Ồ.”

Từ trong phòng tiểu quỷ đi ra, lập tức nhìn thấy các sư huynh sư tỷ đồng loạt chạy ra bên ngoài, tiếng chuông vang lên bên tai.

Chuông ở Hoa Sơn vang lên có ba mục đích, ngắn và chậm nghĩa là nhà ăn mở cửa, nhanh là để tập hợp các đệ tử trong Hoa Sơn, dài mà dồn dập là có kẻ địch tấn công. Hiện tại là loại thứ hai. Ta vội vàng chạy theo các sư huynh sư tỷ đến chỗ đại sảnh, không biết xảy ra chuyện gì.

12. Chương 7: Danh Môn Chính Phái Tề Tụ Ở Hoa Sơn

Tiếng chuông tập hợp vang lên, lúc ta đi ra bên ngoài, đám đông như nước chảy, đồng loạt đi về hướng chính điện, bọn họ chen lấn khiến cho vết thương của ta càng trở nên trầm trọng, chẳng lẽ ta phải bằng bó cả người giống như quả trứng gà - - rồi ghi chú lên chữ đồ dễ vỡ xin cầm đựng vào, cầu xin các vị biết thương hoa tiếc ngọc a!

Thật vất vả mới chen đến trước cửa chính điện, mọi người nín thở nhìn cách cửa đại sảnh đóng chặt, chờ một hồi lâu, cuối cùng cũng có người mở miệng lên tiếng.

Tất nhiên ta sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào để nhiều chuyện, kéo nhẹ cánh tay áo người kế bên, “Tại sao lại gõ chuông tập hợp vậy hả?”

“Nghe nói đã tìm ra gian tặc tiếm lộ thông tin ngày chúng ta định tiêu diệt Thủy Đông Lưu trong ngôi miếu cũ, cho nên khi hần nghe được tin đồn, không tự mình xuất hiện, mà sai đệ tử ma giáo đến trước, làm cho đệ tử chính phái của chúng ta phải thiệt mạng hơn mười mấy người. Bây giờ chuông môn các phái khác quy tụ về Hoa Sơn, là muốn bắt cái tên mặt gián kia, vẫn đang thảo luận ở bên trong nha.”

Biết được nguyên nhân ta cảm thấy cực kì hài lòng, an lòng đợi bọn người sư phụ đi ra.

Qua nửa canh giờ, cửa đại sảnh rốt cuộc cũng mở, Nhị sư bá đi ra, bảo chúng ta mau quay về, mọi người lập tức giải tán.

Ta đi đến nhà ăn để xin đại thẩm chút cơm, nếu có một chén cơm trắng, cộng thêm thịt khô, oa tương tương thôi cũng khiến ta thèm chảy nước miếng. Đại thẩm ở nhà ăn nhìn ta, gơ tay nắm bóp cánh tay ta, vô cùng đau lòng nói, “A Lê à, ngày nào cũng ăn nhiều như vậy tại sao thịt lại không săn chắc thêm một chút hả, thật quá lãng phí lương thực.”

Ta không đồng ý, “Đại thẩm, rõ ràng mỗi ngày ta ăn có chút xú.”

“Hừ, nói dối cũng không buồn chớp mắt.”

... Đầu năm nay người nào cũng thích lấy ta ra để châm chọc nhĩ.

Ta tức giận bởi chén cơm lớn nhất, phải lấp đầy dạ dày mới được, dù có bị thương cũng không cảm thấy đau như thế này. Sờ sờ bụng tâm tình hết sức vui vẻ, bởi vì ta bị thương, nên không bị bắt đi luyện công. Nghĩ đến tên tiểu quỷ kia không có người chăm sóc, ta vội vàng đi về chỗ hần. Ta đang nghĩ không biết có nên nói cho bọn người thái sư phụ hần là tiểu sư đệ Hành Sơn hay không, nhưng nếu chuông môn Hành Sơn mà biết ta đâm con trai hần thành như vậy, nhất định sẽ ném ta từ đỉnh núi xuống đất.

Nghĩ đến gương mặt hung dữ của chuông môn Hành Sơn, toàn thân ta run rẩy. Nghe nói ngày mai hần sẽ lên núi để gặp mặt chuông môn các phái khác, hôm nay ta phải tìm cách giải huyết cho tiểu quỷ thôi.

Bước vào trong phòng, đi đến cạnh giường rồi cúi người nhìn hần. Chắc, da mặt mỏng đến mức có thể chảy ra nước, thật làm cho người người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Tiểu quỷ mở to mắt nhìn chằm chằm ta, “Người muốn làm gì.”

Ta nheo mắt, nâng cánh tay, “Thử lại lần nữa.”

Hần hít một ngụm khí lạnh, lập tức hét lên. Ta một tay bịt miệng hần, một tay gơ lên, đâm.

“...”

Đáng tiếc kết quả vẫn không có gì thay đổi, vẫn không có cách giải huyết. Nhìn thấy ánh mắt cực kì tức giận của hắn, ta nhẹ nhàng xoa nhẹ bả vai giúp hắn, “Tay ta cũng đau mà.”

Hắn nhếch cao khóe môi, “Đồ cặn bã, cả người người đều có mùi thuốc.”

“Ồ trong ngôi miếu hoang ta giúp người tránh cái cửa đổ nát, lại ôm người té từ trên núi xuống, còn...” Ta yên lặng rút tay lại, “Ta vừa nghĩ đến, vậy mà tiểu quỷ người lại dám hôn ta!”

Khuôn mặt hắn nhất thời cứng đờ, “Cái từ ‘vậy mà’ nên dùng trên người người thì hợp lý hơn.”

Ta đứng dậy đẩy hắn nằm sát vào bên trong, bản thân mình cũng nằm xuống, ngáp một cái, “Đừng làm phiền ta, ta muốn ngủ một giấc thật đã.”

“Vậy về phòng của người đi!”

“... Chỗ này chính là phòng của ta! Bởi vì người chiếm lấy, nên ta mới bị ép sang ngủ chung giường với sư tỷ, sáng sớm đã bị nàng làm phiền, còn bị phạt quỳ trước tổ sư gia một canh giờ, phải đứng thêm nửa canh giờ trước chính điện, ta mệt muốn khóc luôn rồi đây.”

“A.”

Không rảnh để ý đến hắn nữa, đợi ta ngủ xong, rồi đánh hắn sau cũng không muộn. Nhưng vừa mới nhắm mắt, lại có tiếng vang lên bên tai, “Đồ cặn bã, người quỳ trước tổ sư gia làm cái gì?” Cuối cùng giọng nói mang chút gian tà, “Chắc chắn là do làm chuyện sai trái.”

Ta nhắm hai mắt lại mơ mơ màng màng trả lời hắn, “Đều do công phu điểm huyết này hại ta, bọn người thái sư phụ cho rằng ta cấu kết cùng với người trong ma giáo.”

“Ồ...”

Giọng nói nhẹ mà thấp, một lúc sau không nghe thấy tiếng động nào nữa. Ta lập tức chìm vào giấc ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay ta, hắn lại mở miệng nói, “Đồ cặn bã, hình như ta có thể cử động được rồi. Mau đứng lên bóp chân cho ta.”

Ta uể oải nói, “Đừng làm phiền ta mà.” Mấy ngày nay ta sợ chân tay hắn sẽ trở nên cứng ngắt, nên mỗi ngày đều mặc kệ bàn tay bị thương của mình mà đi xoa bóp cho hắn, không được, ta thực sự muốn ngủ, không được động lòng.

Chuyện quan trọng nhất trong đời người đó là ngủ, hiếm khi mới không phải đi luyện công, làm ơn để cho ta ngủ thật ngon có được không. Nhưng tiểu quỷ bên cạnh cứ nhích tới nhích lui, quay tới quay lui. Mơ hồ phát hiện chiếc giường lún xuống, ta vội mở to mắt, tức thì thấy tay chân tiểu quỷ đã di chuyển được, hắn định bò ra ngoài. Ta giơ tay đỡ hắn, tuy nhiên cánh tay mà hắn chống trên khăn trải giường bị trượt ra ngoài, không giữ được quá lâu, cái đầu lập tức hạ xuống. Hàm răng hắn lại đung miệng ta, cánh môi mềm đặt lên, bốn mắt kinh ngạc.

Ta ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, còn chưa thấy rõ, mắt đã bị bàn tay hắn che phủ. Ta cầm lấy tay hắn, có cảm giác bàn tay hắn đột nhiên lớn hơn, hoàn toàn che khuất tầm mắt, áp lực trên người cũng thế, giống y như đêm đó lúc ta và hắn vừa mới ngã xuống sơn cốc. Định mở miệng nói, cái cổ đột nhiên đau đớn, khốn kiếp! Dám đánh ta! Không thể làm bằng hữu với nhau được nữa rồi.

Một chương kia hắn đánh quá mạnh, chớp mắt cái ta lập tức đi gặp chu công lão gia.

&&&&&

“Lê Tử, Lê Tử? Sư huynh néo mạnh hơn đi.”

Cơn đau trong chốc lát lan tỏa ra toàn thân, ta hét lên một tiếng, phía trên lập tức truyền đến tiếng vui mừng, “Lê Tử cuối cùng muội cũng tỉnh rồi.”

Ta nhẹ chớp mắt, vất vả lắm mới mở mắt ra được, nhìn các sư huynh sư tỷ, khóe môi giật giật, “Tiểu quỷ kia đâu?”

Sư tử tỏ ra xúc động, “Lê Tử, muội biết quan tâm tiểu bối như vậy, ngày sau chắc chắn là một thê hiền lương mẫu.”

Ta gượng cười hai tiếng, quan tâm... Ta đang nghĩ phải làm thịt hấn như thế nào. Quả thật là đồ vong ân bội nghĩa, nếu sớm biết như vậy ta sẽ độc chiếm chén cháo thịt kia, hơn nữa còn nhét hết đồng hành vào trong miệng hấn.

Sư tử đỡ ta ngồi dậy, ta liếc nhìn xung quanh, “Không trông thấy tiểu quỷ kia nữa à?”

“Ừ, chập tối lúc ăn cơm không thấy muội đâu, nên ta đi tìm thử, đến đây thì nhìn thấy muội nằm trên giường, đắp chăn kín người, nhưng không gặp đứa bé kia. Gọi một lúc lâu cũng không thấy muội tỉnh, ta đành vội vã đi mời sư huynh.”

Tính ra hấn cũng có lương tâm, lúc rời đi còn biết đắp chăn cho ta. Nhưng mà tiểu quỷ kia rốt cuộc có lai lịch gì, trốn trốn tránh tránh. Ta nuốt nước bọt, người lần trước ta gặp không phải là Hành Sơn soái ca sư thúc, chẳng lẽ tiểu đệ Hành Sơn lần này cũng là do ta đoán sai luôn sao?

Quá nhiều chuyện kì quái, đại não mơ hồ, nghĩ không ra nghĩ không ra nha. Nhắc chần ngã người ngủ tiếp, ngủ với ăn mới là đại sự, chuyện khác đều là phù du (*mây bay).

Hai ngày trôi qua, trên núi dưới núi đều không thể tìm thấy tung tích của tiểu quỷ. Từng hỏi qua người canh cửa, hấn cũng không nhìn thấy. Chẳng lẽ khinh công của tiểu quỷ kia lợi hại đến mức có thể bay từ trên núi xuống đất ư?

Nhớ lại hai ngày trước, các đại môn phái lần lượt lên núi bàn bạc về trận chiến vây giết Thủy Đông Lưu, tuy nhiên năm sáu ngày trôi qua, vẫn không tìm được tên gian tế trong truyền thuyết.

Vết thương đã hồi phục bảy tám phần, cho nên buổi sáng ngày mai ta phải tiếp tục dậy sớm luyện công. Nghe được tin đó ta vô cùng bi thương quay trở lại phòng, thời gian tươi đẹp một đi không trở lại a. Đang lúc tự đau lòng cho chính mình, loáng thoáng nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nghiêng đầu nhìn lại, thì gặp hai người đứng ở ngã rẽ thì thầm, không biết đang nói cái gì. Nhìn quần áo bọn họ mặc, là Hành Sơn...

Hành Sơn... Ta với đám người Hành Sơn quả thật là oan gia không đội trời chung. Chán nản lắc đầu, hai người kia đột nhiên im lặng, đi đến chỗ ta, “Đây không phải là Hoa Sơn sư muội sao?”

Ta chấp tay cười cười, “Ra mắt hai vị sư huynh.”

Một vị sư huynh cúi đầu, ánh mắt khẽ động, “Ban nãy... Sư muội đã nghe được cái gì rồi?”

Ta chớp mắt mấy cái, “Cách xa như vậy, đương nhiên không nghe được. Chúng ta là đệ tử chính phái, sao có thể làm ra có loại chuyện đề tiện đi nghe lén người khác chứ.”

Vị sư huynh cao lớn cười cười, lập tức nói “Cũng phải”, một bàn tay chợt nắm lấy hông ta. Hấn hơi dùng lực, đã ấn chặt mạch môn của ta, sắc mặt bọn hấn lập tức trở nên u ám, “Làm phiền sư muội đi theo chúng ta một chuyến.”

Ta sững sốt, nhìn sắc mặt chứa đầy sát khí của bọn họ thật không thoải mái chút nào. Nhìn sang vị sư huynh lùn hơn, đôi mắt cũng độc ác không kém, “Sư huynh, con đường này có rất nhiều đệ tử Hoa Sơn đi lại, nếu huynh cứ giữ cái tư thế đó, sợ rằng sẽ khiến người khác nảy sinh nghi ngờ.”

Vị sư huynh lùn đó cười lạnh một tiếng, tay đặt lên cổ ý bảo chém xuống, “Sư đệ.”

Giết người diệt khẩu? Ta bỗng nhiên kinh sợ, cầm bàn tay đặt ở hông ta kéo lên, mắt thấy hấn định đánh vào mạch môn, ta điểm một chỉ xuống, cứ cho rằng bản thân còn duy nhất một con đường chết. Không kịp suy nghĩ nhiều, giờ tay thọt một cái, vị sư huynh cao lớn kia lập tức đứng im không động đậy. Ta vội vàng lui về phía sau, rút kiếm ra, lạnh giọng nói với vị sư huynh lùn kia, “Không được nhúc nhích, nếu không ta giết hấn.”

Tên kia ngừng lại một chút, rồi đột nhiên quỳ xuống, kêu lên, “Van xin người đừng giết sư đệ ta, ta van xin người, ta nhất định sẽ không nói lung tung.”

Ta giật mình chốc lát, phía sau đã có người lướt gió bay tới, quay đầu nhìn lại, một chưởng định đánh trên đầu ta, mồ hôi kinh hãi không ngừng tuông đổ. Một chưởng của chưởng môn Hành Sơn đánh tới, không

biết sư phụ ở chỗ nào bỗng nhiên xuất hiện, đưa tay ngăn hấn lại, đồng thời kéo ta xuống phía sau lưng hấn, chưởng lực đánh ra cùng lúc, hai người đều lui về phía sau bốn năm bước.

Sư huynh sư tỷ vội vàng chạy tới rút kiếm phòng thủ, đối phương cũng lập tức rút kiếm ra, không khí nhất thời chậm lại, tràn đầy sát khí.

Chưởng môn Hành Sơn Trang Thế Chính cười lạnh, “Ai cũng nói Hoa Sơn là danh môn chính phái, thật không ngờ, lại chỉ kiếm về phía người cùng phe. Càng buồn cười hơn, vậy mà các ngươi còn nổi giáo cho giặc.”

Sư phụ chấp tay nhẹ nói, “Mọi người chỉ nhìn thấy tiểu đồ đệ rút kiếm, nhưng không biết nguyên nhân là gì, xin Trang chưởng môn suy nghĩ lại, để hai phái đồng minh chúng ta đỡ phải mất hòa khí.” Nói xong, xoay người hỏi ta, “A Lê, đã xảy ra chuyện gì?”

Ta lập tức nói, “Ban nãy đồ nhi vừa đi ngang qua đây, thì trông thấy hai vị Hành Sơn sư huynh đang nói chuyện gì đó. Con mới chào một tiếng, họ lại hiểu lầm là con đi nghe lén bọn họ nói chuyện, nên muốn giết người diệt khẩu, do đồ nhi quá hoảng sợ nên đánh trả lại.”

Trang Thế Chính cười lạnh, “Hành Sơn của ta là danh môn chính phái, há có thể làm ra loại chuyện bẩn thỉu như ngươi nói.”

Đệ tử Hành Sơn có khoảng năm sáu người, còn những môn phái khác vẫn đang xem xét tình hình. Trang Thế Chính giơ cao tay muốn giải huyết cho đệ tử của hấn, ngón tay điểm xuống, nhưng không có động tĩnh gì xảy ra.

Hấn tiếp tục điểm xuống, đầu ta lập tức phát hoảng, không xong rồi, ban nãy ta lỡ dùng công phu điểm huyết của ma giáo. Tình huống vừa rồi giống y hệt lúc Bách Lý Đồ Tể bắt ta để uy hiếp vị Hành Sơn sư thúc giả mạo, việc đó khắc sâu trong đầu ta, nên trong lúc vô thức sẽ tùy ý sử dụng.

Ta cố gắng nuốt trôi ngụm nước miếng, Trang Thế Chính bỗng nhiên dừng lại, xoay người hét lên đầy giận dữ, “Đây chính là công phu điểm huyết của ma giáo, hóa ra ngươi chính là nội gián!”

13. Chương 8: Tháng Sáu Lạnh Giá

Tiếng quát rung trời, thoát cái hơn mười đạo ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú về phía ta, làm cho trái tim bé nhỏ của ta nhảy thình thịch. Chỉ khổ cho sư phụ đứng phía trước hứng đỡ, thân hình cao lớn không có một chút ý muốn nhường đường, “Chuyện này đồ nhi đã giải thích qua với chúng ta, phiền Trang chưởng môn và các vị đi theo ta đến chính điện, sau đó sẽ hiểu rõ ràng.”

Trang Thế Chính cười lạnh, ta đang suy nghĩ tên này ngoài cười lạnh ra chắc không còn vẻ mặt nào khác đâu, nhìn thật đáng ghét.

“Trong chính điện toàn là người của Hoa Sơn các ngươi, ta có thể cãi lý với các ngươi được chắc? Hay là định đưa chúng ta vào trong, rồi lén lút thả nàng đi chứ gì.”

Hấn vừa nói xong, các chưởng môn khác cũng bắt đầu nghi ngờ. Một đệ tử Hành Sơn lớn tiếng quát: “Bắt nàng lại”, có kẻ dẫn đầu, đệ tử các môn phái khác nhanh chóng rút binh khí ra.

Lúc này sư phụ đẩy ta đến bên cạnh sư tỷ, thấp giọng, “Đưa nàng đến chính điện.”

Không biết lỗi tai tên nào lại thính đến như vậy, nghe được liền la lên “Đừng để cho nàng thoát ra khỏi đây”, trong nháy mắt cả đám người đứng chặn lối đi.

Người Hoa Sơn tuy nhiều, nhưng không phải lúc nào cũng ở chung một chỗ, hiện tại đối phó với một Hành Sơn thôi thì nhất định thắng thế, tuy nhiên nếu các môn phái khác giúp đỡ bọn họ, thì số lượng người hai bên đều bằng nhau. Bất quá bên đối phương không phải là chưởng môn phái, thì cũng là đệ tử nhập thất, so sánh lực lượng hai bên rõ ràng phe ta yếu hơn hấn. Đấu võ một hồi, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Mắt thấy bọn người sư phụ không thể chống đỡ thêm được nữa, khuôn mặt người nào người nấy đều hiện lên vẻ mệt mỏi.

Trên trời bỗng vang lên tiếng hét vô cùng lớn, “Dừng tay.”

Âm thanh cùng với nội lực truyền tới tai, mọi người đều ngừng động tác lại. Thoáng chốc thái sư phụ giống như tiên nhân hạ phàm, đạp gió mà đến, nhẹ nhàng rơi xuống đất, phát nhẹ cánh tay áo. Chắp tay nhìn về phía mọi người, giọng nói nặng nề, “Nếu các vị chưởng môn muốn tỉ thí võ nghệ, thì hình như đã đến nhầm nơi rồi, hay là chuyển đến nơi khác đi?”

Trang Thế Chính bước lên nói, “Đồ đệ cầu kết với ma giáo, phiền Bạch chưởng môn chó vì giao tình mà bao che.”

Thái sư phụ cười nhạt, “Tất cả đồ đệ Hoa Sơn đều thẳng thắn chính trực, không biết vì lý do gì mà Trang chưởng môn lại nói tiểu đồ đệ cầu kết với ma giáo?”

“Nàng biết công phu điểm huyết độc môn của ma giáo.”

Thái sư phụ giơ tay vuốt vuốt chòm râu, tiếp tục nói, “Ngày chúng ta bao vây giáo chủ ma giáo, nàng vô tình bị Tà Nguyệt Cung bắt đi, ở trong đó gặp được quái nhân, chính quái nhân kia đã chỉ nàng công phu điểm huyết này. Giang hồ có câu người không biết không có tội, Trang chưởng môn có chút đa nghi quá rồi chăng.”

Mắt Trang Thế Chính tràn đầy xảo quyết, “Thế thì sao người biết nàng không phải gian tế, mà có thật là nàng gặp được quái nhân hay không?”

Thái sư phụ khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, “Vậy sao Trang chưởng môn biết nàng không phải vô tình gặp được quái nhân, mà cũng là gian tế của ma giáo?”

Màn đối thoại trong giây lát không có kết quả, bầu không khí trở nên bế tắc. Khoảnh khắc trước các phái còn cùng nhau hợp lực, hiện tại người này đùn đẩy người kia, rất không may cho phương trượng Thiếu Lâm do dáng người nhỏ bé, nên bị mọi người đẩy ra. Một bước chân này bước ra, sắc mặt trăm người lập tức nhẹ nhõm, ánh mắt đồng loạt quy tụ trên người hắn.

Phương trượng Thiếu lâm cố gắng không để lộ bộ dáng run rẩy, a di đà phật đại từ đại bi một hồi, mới lên tiếng, “Nếu hai vị đều không thể chứng minh vị nữ thí chủ này là vô tội hay có tội, chi bằng cứ giải quyết trong yên bình để giữ hòa khí hai bên đi, bảo vị thí chủ này đi tìm tên quái nhân kia, để hắn chứng minh trong sạch cho nàng, như vậy mọi chuyện sẽ được phơi bày rõ ràng. Ba ngày sau Minh chủ cũng đến đây, tới khi đó hắn đưa ra quyết định.”

Nói xong, quần chúng một màn xúc động cảm tạ, khen phương trượng là người thông minh quả thực không sai.

Ta lén nhìn sang Trang Thế Chính, lập tức thấy ánh mắt sắc bén của hắn giống như dao nhọn phóng về phía ta, nhìn chăm chú đến mức sống lưng ta đổ đầy mồ hôi.

Hai con mắt lạnh lùng của Trang Thế Chính chậm rãi thu lại, nhẹ nói, “Như thế cũng được, nhưng để tránh việc Hoa Sơn bao che cho nàng, bây giờ lập tức để nàng xuống núi, không được phép nói chuyện nhiều với các đồ đệ khác, làm như vậy được chứ?”

Thái sư phụ im lặng, quay qua nói với sư tỷ, “Mau đi lấy chút ngân lượng, tiện thể mang vài bộ quần áo cho A Lê.”

Ta giữ lấy cánh tay sư phụ không chịu buông, “Sư phụ...”

Sư phụ hơi nghiêng đầu, nhưng chỉ hé môi, gần như không thể nghe hắn nói cái gì, “Xuống được núi cũng đừng bao giờ quay trở lại, phải đi thật xa.”

Ta sững sờ, không hiểu rõ ý tứ của hắn. Đến lúc sư tỷ đưa bao đồ vào trong tay ta, ta vẫn cảm thấy như mình đang nằm mộng.

Sư phụ nhẹ nhàng đẩy ta một cái, bộ dáng nghiêm túc không thay đổi, “Đi.”

Ta giật mình bỗng nhiên đứng lại, quỳ hai đầu gối xuống đất, cúi người về phía sư phụ và thái sư phụ vái ba lạy, mặc kệ ý của sư phụ là cái gì, trước mắt vẫn nên đóng kịch cho bọn người kia coi, lớn giọng, “Đồ nhĩ nhất định sẽ tìm được tên quái nhân kia, sau đó lập tức quay trở lại!”

Nói xong, cột chắc bao quần áo, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, đi thẳng xuống núi.

Dưới ngọn núi lớn chỉ có một người, trông vô cùng cô đơn. Ra khỏi cửa môn, ta quay đầu nhìn lại đỉnh núi Hoa Sơn tràn đầy khí thế, lòng đã đưa ra quyết định, tiếp tục đi xuống chân núi.

Đến chân núi, ta nhìn ba bốn con đường nhỏ trước mặt, sờ sờ cái cằm, rốt cuộc đi đường nào mới tìm được quái nhân đây?

Ta thở dài một hơi, suy nghĩ kỹ càng hình như lần cuối cùng ta gặp hần là ở khách điểm trong Thúy Tùng trấn, được rồi cứ đi đến nơi đó tìm hần thử xem. Hạ quyết tâm xong, ta lập tức đi mua một con ngựa, nhanh chóng chạy về hướng đã định.

Cứ theo tốc độ này, sáng ngày mốt có thể đến được Thúy Tùng trấn. Bởi vì chạy quá nhanh, nên lỡ mất cái khách điểm cuối cùng, đành đi thêm sáu mươi dặm nữa, đến khi bầu trời tối đen như mực, vẫn chưa tìm được một nơi để nghỉ ngơi. Cách hồ nước không xa, ta gặp một ngư dân đánh cá, vội đi tới hỏi thăm, “Đại ca, xin hỏi chung quanh đây có nơi nào có thể trú tạm một đêm hay không?”

Người đàn ông kia suy nghĩ chốc lát, rồi nói, “Đằng trước chỉ có một ngôi miếu đổ nát, nhưng nghe đồn nơi đó là chỗ ẩn núp của nữ quỷ, ta khuyên cô nương không nên đi vào.”

Ta vỗ vỗ ngực, “Ta sống ngay thẳng không sợ tà ma, đa tạ.”

Đi tiếp ba dặm, quả nhiên nhìn thấy một ngôi miếu đổ nát. Có chỗ che đầu là ta đã hài lòng lắm rồi, đầu rảnh quan tâm những thứ khác. Dẫn ngựa đến nơi có nhiều cỏ sau đó buộc nó lại, mở chiết hỏa rồi đi vào bên trong, chiếu sáng mọi nơi, không biết đã bao lâu không có người ở đây, bụi bám đầy nhà.

Trong miếu ngoại trừ tro bụi ra không có bất cứ cọng rơm rạ nào hết. Ta dùng chân quét sơ qua trên nền đất bẩn, ôm chặt bao quần áo, dựa lưng vào cột chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Do chỉ có một chút củi ít ỏi, nên đồng lửa rất nhỏ, ánh sáng yếu ớt mờ mờ ảo ảo. Ta nhìn một hồi cũng buồn ngủ, đêm khuya yên tĩnh, những âm thanh bên ngoài ta đều nghe rất rõ ràng. Bởi vì bây giờ đang là mùa hè, tiếng côn trùng kêu loáng thoáng lọt vào tai, ta ngủ càng thêm mơ màng.

Tia lửa chợt lóe trên mắt, sau đó trời đất tối thui, trong nháy mắt không cảm nhận được ánh sáng, ta lập tức tỉnh ngủ, nhìn về phía trước, chỉ thấy một kẻ đang khom người nhìn ta chăm chăm. Trước mắt mơ hồ không thấy rõ, tên đó lại đứng che mất hướng sáng, nên tuyệt đối không thể nhìn thấy mặt của hần, ta liền hét lên tiện thể lấy tay tát lên mặt hần một cái, “Quỷ a a a a!”

Cổ tay bỗng nhiên thấy đau đớn, là do bị đối phương nắm chặt, bên tai vang lên tiếng nói cực kỳ tức giận, “Người có bao giờ thấy tên quỷ nào khô như ta chưa?”

Ta ngây người, ra sức trừng mắt nhìn hần, “A a a a! Hành Sơn sư thúc... Không đúng, quái nhân, thì ra là người!”

Hần nhếch mày, “Cái gì? Quái nhân?”

Ta lập tức ôm cánh tay hần, “Quay về Hoa Sơn để chứng minh trong sạch cho ta đi.”

Lần này không chỉ có lông mày, ngay cả khóe miệng hần cũng nhếch lên cao, “Ta là ai người cũng không biết, còn muốn ta về Hoa Sơn với người? Người muốn tìm chỗ chết có phải hay không? Đồ cặn bã.”

Ta nổi giận, “Ai rảnh quan tâm người là ai, cứ đi với ta về Hoa Sơn là được rồi. Chỉ cần người trở về cùng ta, rồi chứng minh trong sạch cho ta, như vậy phái Hành Sơn chắc chắn sẽ bị một phen xấu mặt nha... À, quên hỏi người tên gì?”

“Ồ, vì mẫu thân ta muốn chứng tỏ cho mọi người biết bà là người có tri thức lễ nghi, nên đọc sách tìm tên đẹp, cuối cùng chọn cho ta một cái tên rất tài hoa phong nhã.”

Ta nhú mồm nói tiếp, “Quái nhân, phiền ngươi mang lịch sử của bản thân cắt vào, bổn đại tiểu thư không có hứng thú để nghe.”

Vì đã tìm được tên đầu xỏ, nên tâm trạng ta rất thoải mái, lén lút rút con dao giấu ở trong tay áo ra, phải nhẹ nhàng không được quá mạnh bạo, nhất định phải bắt được hắn, sau đó đánh hắn trăm cái, cho người chữa cái tật tùy tiện dạy ta điểm huyết, tiếp đó...

“Ta tên là Thủy Đông Lưu, chính là nước của một dòng sông chảy về hướng Đông Lưu.”

Ta dừng động tác, nghiêng đầu một chút, “Hả?”

Cả khuôn mặt hắn đều hất lên tận trời cao, “Giáo chủ ma giáo, Thủy Đông Lưu.”

Ta mạnh mẽ hít một ngụm khí lạnh, sau đó... Không có sau đó... Hắn không thể ném con dao trong tay đi thật xa, nhưng hắn đã phát hiện, ánh sáng trong đôi mắt chợt lóe, mọi nó, giỏi lắm. Ta bình tĩnh cầm dao lên, “Dao này vô cùng sắc bén, trên đời này chỉ có khí thể anh dũng mạnh mẽ như ngài mới xứng đáng với nó, xin vui lòng nhận lấy.”

“... Đồ cặn bã, ngươi không cố ý sỉ nhục chỉ số thông minh của ta đúng không?” Hắn giơ tay cầm lấy con dao giấu, rút ra nhìn, cười nhạo, sau đó búng ngón tay, lưỡi dao sắc bén lập tức gãy làm đôi.

Ta tiếp tục hít thêm một ngụm khí lạnh, so độ cứng của cái dao giấu này với ta, chắc chắn sức của ta không khác gì đậu hũ thối, đau lòng rơi lệ.

Thủy Đông Lưu vút dao giấu sang một bên, nhìn ta một lượt từ đầu đến chân, “Không phải ngươi đang ở Hoa Sơn sao? Tại sao lại chạy tới nơi này, còn nữa, về Hoa Sơn chứng minh trong sạch cho người là thế nào có chuyện gì xảy ra?”

Ta nuốt nước bọt, đường đường là một đại ma đầu vậy mà lại có hứng thú với chuyện của tiểu lâu la như ta, thật là một áp lực quá lớn. Ta gượng cười hai tiếng, “Việc đó... Giáo chủ đại nhân có nhớ lúc ở Tà Nguyệt Cung ngài có dạy công phu điểm huyết cho ta không? Thật ra ta lỡ dùng chiêu đó trước mặt các vị chưong môn, nên bọn họ nghi ngờ ta là nội gián của ma giáo. Ta được phép xuống núi tìm người, dẫn người về chứng minh sự trong sạch của ta.”

Dứt lời, trên mặt Thủy Đông Lưu bắt đầu xuất hiện nụ cười châm biếm. Ta... Nhịn!

“Vô công đã vô dụng, ngay cả đầu óc cũng thuộc loại bã đậu luôn nhĩ. Nếu ta đi với ngươi, bọn họ vừa nhìn thấy sẽ lập tức khẳng định ngươi chính là nội gián của ma giáo, nếu không làm sao có thể dễ dàng thuyết phục người trong ma giáo làm chứng cho ngươi.”

Mặc dù hắn độc mồm độc miệng thật, nhưng lời nói cũng đúng, lúc này mới hiểu rõ ràng, “Chẳng trách sự phụ bảo ta xuống núi rồi thì đừng quay trở lại, hóa ra ý người là như vậy.”

Thủy Đông Lưu lười biếng nhìn ta, lại hơi tiến lên phía trước dùng mũi ngửi ngửi, “Vẫn còn một chút vị thuốc, vết thương của ngươi sắp bình phục rồi à?”

Ta dùng hai tay che ngực, nhìn chằm chằm hắn. Này này, kẻ giết người trong nháy được truyền thuyết ghi nhận, một tay có thể nhéo chết một người là tên này ư? Sao lại mang cái vẻ mặt háo sắc như thế chứ.

Thủy Đông Lưu cười giễu cợt, “Bộ đáng bằng phẳng như ngươi, trước ngực với sau lưng cũng chẳng khác gì nhau, cùng lắm thì có nhiều hơn hai hạt nho khô, che chặt như vậy làm cái gì.”

“...” Ta yên lặng ngậm một bụng máu, ta vô cùng vô cùng muốn quăng tên độc vương mồm này xuống nhà xí trăm lần. Nhưng mà! Ta... Nhịn!

Đôi mắt Thủy Đông Lưu mệt mỏi, tùy tiện hỏi, “Vậy ngươi tính như thế nào?”

Ta gãi gãi đầu, “Không thể quay về Hoa Sơn, ngươi lại không thể đi vào đó, ta nghĩ...” Ta cảm thấy xúc động, “Xem ra đây là cơ hội mà lão thiên dành cho ta, muốn ta đi chu du bốn bể, làm một hiệp nữ trừ gian diệt bạo nha.”

“Đồ cặn bã...” Thủy Đông Lưu nheo mắt nhìn, “Mắt ngươi rất đỏ.”

Ta hít một hơi, cúi đầu xoa xoa mắt, phải rời khỏi Hoa Sơn, ta làm gì thấy vui vẻ chứ, “A...”

“Ta hiểu rất rõ người có thể làm được cái gì.”

Nhìn đôi mắt hần rực rỡ, giống như vì ta mà nghĩ tới cái gì tốt đẹp lắm, trong lòng ta lập tức thấy ảm áp, nhìn hần hỏi, “Làm cái gì?”

Thủy Đông Lưu nghiêm túc nói, “Bên cạnh ta còn thiếu nha hoàn.”

Khuôn mặt ta giật giật, “Tạm biệt!”

“...”

14. Chương 9: Truy Cầu Nhân Sinh

Sáng hôm sau, ta ngồi xổm đằng sau ngôi miếu đổ nát thật lâu, sờ sờ mặt, sờ sờ cái cằm, càng thêm giận dữ, ta chỗ nào giống như nha hoàn chứ! Mắt hần bị chọi gà hay sao.

Thân là đồng bọn đã từng đồng sinh cộng tử, không cùng ta kết bái thành huynh muội, lại muốn ta làm nha hoàn, thậm chí nói lời này trong thời điểm vô cùng khó xử như vậy.

Trong lòng ta khinh bỉ hần một trăm lần, cuối cùng đầy bụng khó chịu ngủ thiếp đi, tới lúc không thấy hần ở đây, chợt cảm thấy tinh thần thật sảng khoái. Ta cũng không thích bị ngược, ai nguyện ý ở bên cạnh hỗn thể ma vương luôn độc miệng như thế. Thoải mái đuổi lưng một cái, cổ họng vì ngáp mà mở lớn, liền thấy hần tự dung xuất hiện, kinh hãi tới nuốt trở về, chặn ngay trong cổ.

Thủy Đông Lưu nhẹ buông tay, túi trái cây lặn xuống mặt đất, “Rửa sạch sẽ.”

Ta khụt khịt đi nhặt trái cây, cảm thấy sự nhần nhện của ta đã qua tầm cao mới. Rửa sạch đưa cho hần, “A.”

Bản thân lại cắn một cái, hương vị thế nhưng cũng không tệ lắm, thuần thực ăn vào trong bụng. Ta lấy trái thứ hai, hỏi, “Trái cây này tên gì? Thật ngon.”

Thủy Đông Lưu cũng cắn một cái, lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

Ta chợt cảm thấy có xương trong cổ họng, khó nhọc nói, “Người không biết rõ, người còn hái, hả?”

“Đó... Bởi vì cây kia cách gần nhất, thuận tay nên hái.”

Về mặt ta đau khổ, “Vạn nhất có độc làm sao bây giờ?”

Hần nghĩ một chút, trầm ngâm, “Không sao, ta bách độc bất xâm.”

Ta phát cáu, “Người bách độc bất xâm, ta thì không phải! Giáo chủ đại nhân, người muốn chết đừng kéo ta theo!”

Hần lườm ta một cái, “Máu của ta có thể giải bách độc, nếu người trúng độc ta bắt đắc dĩ cho người uống một hớp.”

Ta che trái tim, cắn răng, hàng này rõ ràng chính là bị sủng hư, một chút cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì.

“Đồ cặn bã, người thật không làm nha hoàn của ta hả, cùng ta trở lại kinh thành?”

“Không, muốn!”

Thủy Đông Lưu cong khóe môi, “Thần kinh không được bình thường của người cũng đừng xem ta như người xấu.”

Ta liếc hần một cái, mặc dù hần độc miệng vô cùng, cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc, nhưng là từ Tà Nguyệt Cung đi tới đây, cũng biết hần không phải là người thích giết người vô tội. Nghĩ lại, nếu hần

thật sự là ma đầu, ta không chừng sớm đã bị hấn chụp bẹp, “Vậy người không có việc gì từ kinh thành chạy đến Quan Trung của chúng ta làm gì?”

Dứt lời, hấn lại cắn trái cây một miếng, một tay chống cằm nhìn chằm chằm phía xa, “Đi ngang qua.”

Mặc dù gương mặt này tuần mỹ như ngọc, nhưng nghĩ muốn đánh nhau với hấn một trăm lần cũng không thắng nổi. Ta giận dữ nuốt trái cây, ăn no bụng, lại giấu vài trái, “Không nói thì thôi, cáo từ.”

Hấn bắt đắc dĩ nói, “Ta thật sự là đi ngang qua... Được rồi... Thật ra là vì lạc đường.”

“A?” Ta hơi nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia, nín cười, “Đi lạc đường?”

Hấn quay mặt, “Ừm, vốn là muốn đi Trung Nguyên, thăm Thần y bá bá, kết quả ở ngã ba, lại đi lạc qua Quan Trung.”

Nếu để cho những chương môn đồng minh biết rõ nguyên nhân khiến cho vị đại ma đầu trong truyền thuyết đến đây, không biết có ói ra máu hay không a. Nhưng ai có thể nghĩ tới, đường đường Giáo chủ ma giáp lại là cái dân mù đường. Ta nhin xuống hai vai run run, nhìn xem mũi giày không dám cười. Khẽ nâng mi mắt nhìn hấn, vẻ mặt cũng đã kéo căng cùng như đầu gối.

“Ha...ha...ha.”

Thật sự không nhin được, cười ha hả, lại ghen muốn hổng! Nở nụ cười một hồi lại không cười được, “Người nếu đã đi ngang qua, vậy tại sao muốn phái người đến ngôi miếu đồ nát giết chúng ta?”

Ánh mắt của Thủy Đông Lưu lạnh lùng, “Những người kia không phải là đến giết các người, mà là tới giết ta. Nhưng ai biết lại gặp được mai phục ở trong ngôi miếu đồ nát của các người.”

Ta nghĩ lại mọi chuyện, bưng tỉnh, “Đúng nha, lúc ấy ta và người ở khách đêm, có tên sát thủ đến, người còn nói võ công của hấn cùng với sát thủ trong ngôi miếu đồ nát đều giống nhau, chất vấn vì sao phải giết người ấy.”

Bởi vì giá trị võ lực của ta ở trước mặt Thủy Đông Lưu căn bản không đáng nhắc tới, ta lại không phải nhân vật quan trọng gì trong liên minh, hấn cũng không có phí công phu để tới gần ta. Hơn nữa lúc ấy khách đêm đột phát một chuyện, ta lại hoài nghi nhìn hấn, “Người cũng không biết những người kia ai?”

“Ừm.”

“Còn có... Tại sao người phải đến Tà Nguyệt Cung cứu ta?”

Lông mày của Thủy Đông Lưu nhướng lên cao, “Đi ngang qua.”

... Cùng một cái lý do mà dùng hai lần rõ ràng rất vô nghĩa nha. Ta cắn trái cây, “Cám ơn, sau này người nếu muốn ta giúp đỡ gì, nhất định sẽ giúp người không tiếc cả mạng sống.”

Hấn nhàn nhạt đáp một tiếng, “Vậy người bây giờ có tính toán gì không?”

“Về nhà.” Đi hai bước, quay đầu lại nhìn hấn, vẫn không nhúc nhích đứng ở bên cạnh giếng, “Đã có sát thủ truy sát người, vậy người mau cùng giáo chúng tập hợp lại nhanh lên, trở lại phân đà trong kinh thành đi, phải cẩn thận. Còn có, người muốn đi Trung Nguyên, tìm phu xe, hoặc là người đưa tin, bọn họ tuyệt đối sẽ không lạc đường.”

Mắt cũng không nhìn, giọng mũi “Ừ” một tiếng.

Suy nghĩ một chút, giống như nói nửa liên dài dòng. Lúc này mới thoáng yên tâm trở lại tiền viện, chuẩn bị dắt ngựa. Chỉ là lúc này về nhà, phải nói với cha mẹ như thế nào? Nhất định sẽ bị bọn họ phái tới Thanh Thành giúp nhân vật phản diện trong đó.

Căn cứ sinh là Hoa Sơn, người chết là Hoa Sơn, đến bên cạnh chùa miếu, chuẩn bị cỡi ngựa rời đi. Đến đó, vẫn thấy ngựa còn nằm trên đất, chắc, mặt trời đã lên ba sào vẫn còn ngủ, khó trách một thân mỡ béo. Đi lên trước, dậm mặt ngựa, “Mau đứng lên, phải đi.”

Chỉ đâm một cái, dùng tay ngưng cương. Dò xét trên cổ ngựa, còn có Dư Ôn, nhưng đã không còn mạch đập. Giật mình sau lưng có gió táp đánh tới, ta vội vàng rút kiếm thuận thế chặn lại, một chưởng đánh bay, bị kiếm cản đi, vẫn là gió mạnh đánh tới mặt ta.

Hắc y nhân, lại là hắc y nhân, vậy có phải là đám người lúc trước Thủy Đông Lưu giết hay không?

Không để cho ta nghĩ nhiều, đã thấy hai ngọn phi đao đâm thẳng đến, ta vội vàng lấy kiếm ngăn cản. Mùi chân điểm một cái, kiếm khí quét ngang. Đối phương võ công trên ta, nếu vẫn kéo dài như vậy, chỉ sợ sẽ bị phi tiêu của hắn đâm thủng cái lỗ. Liên tiếp bại lui, gần như bị bức đến cùng đường. Trong lòng vừa nghĩ sẽ thua, lại nghe hắn kêu lên một tiếng đau đớn, như bị rút xương trong nháy mắt nằm trên mặt đất, cái ót đã có lỗ máu.

Ta nắm kiếm khó khăn nuốt một cái, Thủy Đông Lưu lại như không có chuyện gì đi qua, còn nhặt trái cây vì kinh sợ của ta mà rơi trên mặt đất. Trái cây kia hương vị thật sự rất tốt, ta nuốt mất đưa tay, “Cám ơn.”

Dứt lời, hắn đã đưa tay, ném trái cây ra xa hơn, nhú mày, “Bẩn, ăn sẽ có tật xấu.”

“...” Chà đập mỹ thực, thật sự là không thể vui sướng chơi đùa. Khóe miệng của ta giật giật, ngồi xổm xuống vạch trần khăn che mặt của người nọ, “Võ công kém như vậy, còn dám tới ám sát người, thật sự là thất sách.”

Thủy Đông Lưu cũng ngồi xổm ở một bên, trước mắt vẫn ghét bỏ nhìn, “Đồng cạn bã, hắn rõ ràng là đến ám sát người.”

Ta lấy làm kinh hãi, “Chẳng lẽ hắn không phải là sát thủ?”

Thủy Đông Lưu cười khê, “Người đến ám sát ta, võ công so với hắn cao không chỉ một cảnh giới, cạn bã như vậy, là không bản lĩnh.”

Ta nháy mắt ra hiệu nhìn hắn, “Cao thủ, người có thể dừng móc ngoéo trào phúng ta hay không?”

Thủy Đông Lưu cười cười, nhìn tay của hắn, lại nhìn phi tiêu, nói, “Phi tiêu vô cùng mới, căn bản không giống như là thường dùng. Binh khí thường dùng không phải là phi tiêu, mà là một loại có chuôi, nếu không vết chai trên bàn tay sẽ không đều đều dày đặc như thế. Hơn nữa, hắn vừa xuất thủ cố ý che giấu nội công thật sự của mình, nếu không cũng sẽ không đấu với người lâu như vậy mà vẫn không thắng, ngay cả ta là người ngoài nhìn thấy hận không thể giúp hắn đem tay chân thuận hơn chút.”

Ta sờ sờ cái cằm, cẩn thận phân tích, “Nhưng ta không biết hắn, hắn không có cần phải che giấu nha.”

“Người đã không biết hắn, vậy nhất định là sợ người nhận ra võ công của hắn.”

“Nhưng ta không có tội...” Ta ôm kiếm, xóa đi mồ hôi lạnh trên đầu, “Người cảm thấy võ công của hắn là của môn phái nào?”

Thủy Đông Lưu nghĩ chỉ chốc lát, trầm ngâm, “Ta nhớ ngày đó ở trong miếu hoang có cẩn thận quan sát qua võ công của mỗi môn phái của các người, mặc dù hắn có thể giấu giếm, nhưng vô luận như thế nào, bản chất vẫn không thay đổi.”

Ta căng thẳng nhìn chăm chăm hắn, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi. Thủy Đông Lưu ngẫm nghĩ rất lâu, mới lên tiếng, “Hình như là... Hành Sơn.”

Chân lập tức mềm nhũn, ngồi xổm cũng không còn khí lực, co quắp ngồi trên đất, chỉ cảm thấy lệ rơi đầy mặt, “Xong đời, Hành Sơn khôn kiếp vậy mà truy sát đến nơi này. Khó trách Trang Thế Chính sẽ đồng ý để ta xuống núi, căn bản chính là nghĩ tới khi ta rời khỏi Hoa Sơn sau đó phái người giết ta mà.”

Thủy Đông Lưu hỏi, “Sao người lại đắc tội Hành Sơn?”

Ta hít mũi một cái, có chút chần chừ, mới nói chuyện trước sau cho hắn biết. Thủy Đông Lưu nhú mi, tràn đầy ghét bỏ, “Cho nên người rơi xuống tình trạng hôm nay, là bởi vì người ngu ngốc dùng thủ pháp điểm huyết ta dạy cho người?”

Vốn không muốn hắn dính dáng tới chuyện này, nhưng là hai chữ ngu ngốc vừa ra khỏi miệng, ta thiếu chút nữa xù lông, “Thủy Đông Lưu!”

Hắn lập tức liếc mắt nhìn ta, ta ôm kiếm lui về phía sau, lúc này mới thu lại ánh mắt, “Nói cách khác, có khả năng trong lúc vô tình người bị bọn họ hiểu lầm, người nghe được chuyện gì đó của bọn họ không thể để ai biết. Cho nên bọn họ nhất định phải giết người diệt khẩu.”

Ta gật gật đầu, “Nhưng ta thề ta thật sự không có nghe bọn họ nói cái gì.” Nhớ tới không khỏi tức giận, “Không hiểu sao bị dội nước bẩn lên người, ta cũng rất thương tâm chứ bộ. Mỗi ngày dậy sớm luyện công sau đó đi ăn bánh bao thịt, sau đó ngủ, thời gian đó thật tốt.”

“Đồ cặn bã, sao nhân sinh của người không có truy cầu gì vậy.”

Ta phát ra từ nội tâm “Hừ” hắc một tiếng, “Chỉ cần mình cảm thấy cao hứng là tốt rồi, đây là truy cầu lớn nhất của nhân sinh.”

Thủy Đông Lưu nhíu mày, “Hoàn toàn không đồng ý.”

Ta lười phải cùng ma đầu nói lý, hắn nhất định là cảm thấy nhất thống giang hồ mới là đỉnh cao của cuộc sống đi. Ta thở dài, không biết rõ về sau làm thế nào mới tốt, “Thủy Đông Lưu, người nói ta có nên về Hành Sơn hay không, đi tới hang ổ của bọn hắn tìm chân tướng? Nói không chừng bọn họ thật sự đang làm việc xấu gì đó không thể cho ai biết, không chừng ta thành công, còn có thể ghi tên trong sử sách đó?”

Về mặt của Thủy Đông Lưu thế nhưng thành thật suy nghĩ, một lát, hai mắt lóe sáng, “Liền quyết định như vậy.”

Ta cười gượng hai tiếng, “Người đồng ý nhanh như vậy sẽ không sợ ta bị bọn họ chém thành bã đậu sao?”

“Có ta ở đây, không cần sợ.”

Này, đây là tiết tháo của hắn sao? Rõ ràng là người hù dọa ta! Ta ngạc nhiên, “Người đi làm gì?”

Đây căn bản không liên quan hắn, mặc dù là hắn dạy ta điểm huyết khiến ta bị hiểu lầm, nhưng khi đó trên mặt đất động, cũng là hành động cứu mạng, nói đến cũng là chính mình quá không cẩn thận, hắn hoàn toàn không cần phải làm như vậy nha.

Thủy Đông Lưu một phát bắt được cánh tay của ta, gần như là nhắc lên, “Đền bù tổn thất cho người.”

Không giải thích được đền bù tổn thất là gì! Ta ôm chặt kiếm, nức nở nghẹn ngào, “Kỳ thật ta chính là thuận miệng nói một chút thôi, nếu không ta với người đi, làm nha hoàn của người nha.”

“Đi nhanh đi, đồ cặn bã, nhân sinh phải có mục tiêu để truy cầu.”

“Ô ô ô, cứu mạng... Ta không cần đưa tới cửa cho người ta chém.”

“Đi nhanh chút ít, nói không chừng còn có thể đi tới thị trấn nhỏ ăn cơm trưa.”

“Ừ! Đi nhanh đi.”

“... Đồ cặn bã, người như vậy sẽ bị người bán đi đó biết không?”

15. Chương 10: Kết Bạn Đồng Hành, Hai Mươi Tám Tin Đồn

Cứ tưởng rất nhanh sẽ đến cái trấn nhỏ tiếp theo, ai ngờ đi hơn nửa ngày trời cũng chẳng đến được thị trấn nào, khó khăn lắm mới gặp một vị tiểu phu, vừa hỏi xong, nghe bảo còn phải đi thêm mười dặm nữa, ta yên lặng ngậm một búng máu.

Mặt trời thật quá tàn nhẫn, nóng đến mức ta hận không thể vén quần áo lên rồi lấy lá cây quạt cho mát, Thủy Đông Lưu nghiêng đầu nhìn ta, ta vội ôm cơ thể thật chặt, kéo cao khóe miệng nói, “Thủy Bánh Trưng (*), có cần ta cho người mượn khăn che mặt để bịt khuôn mặt lại? Khỏi phải phơi nắng đen da nha.”

(*) Thủy Bánh Trưng: ý nữ 9 là nam 9 bịt kín mít giống bánh trưng

Thủy Đông Lưu lườm ta một cái, “Thân là nữ nhi tại sao da lại đen quá vậy, buổi tối đi ra ngoài có cảm theo lồng đèn cũng không ai thấy được.”

“... Thân là nam tử tại sao lại trắng thế hả, không cần phơi nắng cũng chẳng thấy cơ thể người rồi.” Ta sờ sờ khuôn mặt, bỗng cô nương vẫn rất trắng, đen ở chỗ nào chứ, “Vì sự yên ổn của giang hồ, từ giờ trở ta sẽ gọi người là sư thúc, tránh cho người khác nghe thấy rồi lại đi theo chúng ta suốt mười tám con phố.”

Về mặt Thủy Đông Lưu vô cùng điềm đạm, “Bọn họ dám sao?”

“Người có thể an phận một chút hay không.”

“Ta đã an phận lắm rồi, bọn người kia đâu còn đuổi theo chúng ta nữa.”

Ta nổi điên, “An phận ở chỗ nào, không những bị phái Hành Sơn truy sát. Còn nữa, tin tức loan truyền với tốc độ nhanh chóng mặt, nếu bọn họ nhận được mật báo thì ngay lập tức che giấu chứng cứ.”

Lúc này hần mới miễn cưỡng nói, “Được rồi.”

Ta thở dài, “Sau này ta cứ gọi người là sư thúc, dù sao cũng thuận miệng rồi.”

“Tùy người. Nhưng mà... ta vừa nhận được mật báo, vì nghi ngờ người trong Hoa Sơn là gian tế, nên các môn phái muốn dời đến nơi khác để bàn bạc đại sự.”

“Bọn họ muốn chuyển tới chỗ nào?”

“Hành Sơn.”

Ta ngạc nhiên nhìn hần, “Trèo non lội suối đến Hành Sơn?!”

Thủy Đông Lưu vuốt cằm, “Phải hao tổn rất nhiều công sức mới tới được Hành Sơn, phải chăng nơi đó có cất giấu bí mật động trời gì? Hay là Trang Thế Chính cố tình dụ bọn người chính phái vào đó?”

Thật tâm ta cực kỳ tán thành với ý kiến của hần, việc này cũng rất có khả năng xảy ra. Ta bất ngờ nắm cánh tay hần, “A, chính là cái tên hỗn đản Trang Thế Chính đã đuổi theo chúng ta suốt đường đi phải không?”

Hai mắt Thủy Đông Lưu nhếch lên, trái tim nhỏ bé của ta lập tức thấy lạnh buốt, hít một hơi liều mạng hỏi, “Sư thúc, thôi thì chúng ta cứ quay về Tây Vực đi?”

Vừa dứt lời, hần để lại cho ta mấy chữ “Không có tiền đồ”, tiếp tục đi thẳng về phía trước không ngoảnh đầu lại.

Ta ngại ngần chạy tới đi bên cạnh hần, ta cảm thấy Trang Thế Chính mới đúng là tên đại ma đầu, Thủy Đông Lưu tốt hơn hần rất nhiều.

“Đợi khi vào được trong trấn, đi mua hai con ngựa, rồi lập tức lên đường tới Hành Sơn, nói không chừng còn đủ thời gian để bố trí một chút.”

“Đợi chút... Sư thúc, ta không cưỡi ngựa đâu.”

Thủy Đông Lưu dừng bước, khuôn mặt khó tin nhìn ta, “Không chịu cưỡi ngựa? Nhưng bên trong thoại bản nói...”

Ta nheo mắt nhìn hần, “Ồ thì... Người cho rằng trong thoại bản nói là nữ hiệp thì nhất định phải biết cưỡi ngựa hay sao? Hoa Sơn chúng ta là nơi luyện võ, không phải nơi tập cưỡi ngựa, còn rất nhiều sư huynh trong phái ta không biết. Ta ngồi xe ngựa vẫn tốt hơn!”

Thủy Đông Lưu khinh thường, “Khó trách cha ta không muốn cho mẹ ta đọc nhiều thoại bản, hóa ra đều là giả dối. Nhưng mà đồ cận bã này, nếu người nói như vậy, nói cách khác... Người cũng thích xem cái thứ đó?”

Ta chớp mắt mấy cái, lặng lẽ nhìn trời xanh, cảnh tượng tài tử giai nhân rồi anh hùng cứu mỹ nữ gì đó quả thực rất đẹp, còn có định luật nhảy vực trăm lần không chết cũng là đoạn xem hoài không chán, mỗi lần ngồi trên vách núi Hoa Sơn ta đều xúc động muốn thò đầu ra nhìn xuống - - đáng tiếc ta sợ độ cao.

Gặp ngã ba, không một tấm biển chỉ đường, không một người qua lại để hỏi, lúc đang đau đầu suy nghĩ, thì thấy Thủy Đông Lưu cầm tấm bản đồ, chăm chú quan sát, “Đi đường nào?”

Hắn do dự rất lâu, nhìn lại con đường vừa mới đi. Ta chợt nhớ ra, hắn cũng là tên mù đường... Lòng mày nhăn nhó một hồi, cuối cùng chỉ bên trái, “Hướng này.”

Ta miễn cưỡng cười hai tiếng, “Được, đi hướng bên phải.”

“...”

Hình như hắn cũng tự biết bản thân là dân mù đường, cho nên Thủy Đông Lưu không có phản đối, mà đi theo ta, sau đó ném tấm bản đồ qua cho ta, đề nghị ta làm người dẫn đường.

Đi hơn nửa ngày, mệt gần chết rồi cuộc cũng thấy được cái trấn nhỏ. Thuê hai phòng trong một khách điếm, thoải mái ngâm mình xuống dòng nước nóng, ta cảm thấy bản thân như được sống lại.

Ngồi trên giường nhìn toàn bộ tài sản của mình, không tránh khỏi đau buồn nhanh chóng đứng dậy. Ngày đó sư tỷ vội vàng thu thập hành lý cho ta, có mang theo một chút bạc lẻ, ngay cả tiền đồng cũng có, quan trọng hơn là tất cả số bạc ở đây đều là tiền dành dụm của sư tỷ, vậy mà nàng lại bỏ vào túi hành lý cho ta.

Ta cực kì cảm động, nhưng chỉ với chùng này tiền không thể giúp ta và Thủy Đông Lưu cầm cự đến khi tới được Hành Sơn. Chống cằm nghĩ chốc lát, vội vàng giấu tiền đi, chạy qua căn phòng sát vách, “Sư thúc.”

“Vào đi.”

Đẩy cửa bước vô, trong phòng tràn ngập hơi nước, ta híp mắt, nhìn bóng dáng in trên tấm bình phong, không nhận được nói, “Người đi tắm mà cũng bảo ta vô.”

Ta thầm chửi hắn vừa đi lên phía trước vừa dựng thẳng ngón tay giữa, giáo chủ đại nhân, ta vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ ngài có biết hay không hả. Bất quá... Hình như ông trời đang tạo cơ hội cho ta làm chuyện xấu...

Đi vòng qua tấm bình phong, liền thấy Thủy Đông Lưu dựa cổ trên thùng nước, nhắm mắt ngửa mặt lên trời, hết sức thoải mái, “Qua đây đổ thêm nước cho ta.”

“Ta vừa thấy tiểu nhị đi ra cách đây không lâu mà, sao người không sai hắn đổ thêm nước cho.” Ta cầm một cái gáo, mức nước đổ xuống, “Thủy Đông Lưu, người có vô sỉ đến mức bây giờ sẽ đứng lên không đấy?”

Thủy Đông Lưu trợn mắt nhìn, trong mắt chứa đầy hơi nước, “Đồ cận bã, người muốn ta lặp lại chuyện nho khô ngày xưa sao?”

“... vậy chắc là không đâu, cái nho khô trước mặt đâu có hứng thú làm ra những chuyện vô liêm sỉ.” Ta giận dữ nhấc thùng nước lên, đổ toàn bộ vào bồn tắm của hắn.

“A...”

“Hừ!” Ta ngo hai bên trái phải, lập tức đi tới lấy y phục hắn đang treo ở bình phong.

Thủy Đông Lưu tức giận nói, “Thứ như người không gả cho ai được.”

“Cũng không cần người cưới ta nha.” Ta lục lọi mọi chỗ, một lát sau thay đổi sắc mặt, “Thủy Đông Lưu, túi tiền người đâu?”

Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía ta, “Hóa ra người muốn làm đạo tặc. Vừa hay, ta bị mất túi tiền rồi.”

Ta cà lăm, “Cho nên người, người hiện tại không một xu dính túi?”

“Chính xác.”

Ta cắn răng nhìn hắn không chớp mắt, “Miệng thì nói đi với ta tới Hành Sơn tìm người, thật ra do người không có tiền, nên muốn đi với ta để ăn chùa chứ gì.”

Thủy Đông Lưu cười nhạo một tiếng, chậm rãi nói, “Đồ cận bã, ta đường đường là giáo chủ ma giáo cần xin cơm của một tiểu lâu la như người ư?”

Ta nổi giận, “Lâu la cũng có tôn nghiêm!”

Hắn lớn tiếng cười nói, “Người đi đến giường ta lấy miếng ngọc bội Hoa Mai, rồi tìm một tiền trang nào đó, đến chỗ họ muốn lấy bao nhiêu tiền cũng được.”

Ta nghi ngờ lập tức chạy đi tìm, nghe nói hai mươi năm trước ma giáo đã xây dựng con đường buôn bán ở Trung Nguyên, Hán Trung, Quan Trung, có bố trí vài tiền trang ở đây cũng không quá kì lạ, nhưng với tính tình tùy tiện của Thủy Đông Lưu, vẫn cảm thấy không đáng tin lắm. Mò trên giường một hồi, quả thật tìm thấy một miếng ngọc bội Hoa Mai. Chắc, thân là đại ma đầu thế nhưng lại giữ đồ vật của cô nương, chắc là tình nhân đưa cho rồi. Nghĩ tới việc phân nửa vàng bạc đang nằm trên tay, ta nắm chặt ngọc bội, thò đầu qua tấm bình phong nói, “Ta đi rồi về ngay, nếu tiền trang không chịu đưa tiền cho ta, ta sẽ đem tấm ngọc bội này đi cầm.”

Thủy Đông Lưu mấp máy khóe môi, “Vật này là trước khi ra đời người bên nhà nương ta đã tặng cho ta, nếu người cầm nó, mấy ngày nữa giang hồ sẽ giấy lên một trận sóng gió lớn.”

Ta nhú mày nhìn hắn, “Giang hồ đồn gia tộc của mẫu thân người rất lớn, huynh đệ tỷ muội tổng cộng có hai mươi tám người?”

Thủy Đông Lưu nhú mày, “Ừ, cho nên người đừng ngu ngốc đem ngọc bội đó đi cầm.”

Ta làm mặt quỷ, “Vậy người cầu nguyện tiền trang kia nhận ra ngọc bội của người đi.”

Mặc kệ lời hắn ta mang theo ngọc bội đi ra ngoài, hỏi người đi đường xem tiền trang ở chỗ nào, nghe bảo rất gần đây thôi, vội vàng chạy tới. May mà còn sớm, họ vẫn chưa đóng cửa, ta giơ ngọc bội lên cho phường quây nhìn thử. Phường quây nheo mắt lại, giọng nói vang dội, “Xin mời ngồi.”

Nói xong, mời ta đi vào bên trong, rồi nhanh chóng dâng trà và điểm tâm lên. Nhìn mứt táo hồng hồng trông vô cùng ngon miệng, ta không nhịn được ăn thử một miếng, vị ngọt lập tức tan ra, quả thật rất ngon.

Phường quây dùng một hộp gấm sắc sảo để đựng ngọc bội, hỏi, “Xin hỏi cô nương muốn lấy bao nhiêu ngân phiếu?”

“Ngân phiếu?” Ta khó khăn nuốt điểm tâm vào bụng, “Um... một... Ba ngàn lượng đi.”

Phường quây vui vẻ đồng ý, sau đó cầm lấy ngọc bội đi vào bên trong. Chờ bọn hắn đã đi hết, ta ôm ngực, cảm thấy thật vô cùng sung sướng, không biết bọn họ có bao nhiêu ngân lượng đây, ta là một thôn nữ chưa từng trải qua chuyện thế này nên chắc có hơi thất lễ với bọn họ rồi.

Một lúc sau có tỳ nữ bưng trà lên, cung kính nói, “Cô nương, đây là mao tiêm một loại trà thượng hạng, ngài cứ chậm rãi thưởng thức.”

Tiếp tục nuốt thêm một miếng điểm tâm, mở nắp ly ra ngửi thử, hương vị đậm đà. Nhấp thử một ngụm, mùi vị rất dễ chịu, vị ngọt của điểm tâm vẫn chưa bị tan hết, đã hòa vào mùi táo, để lại vị ngọt của cam... Nhưng không biết vì sao đầu óc có chút choáng váng, bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ của tỳ nữ. Trong lòng yên tĩnh, xong rồi, bị bán luôn rồi.

&&&&&

Khi tỉnh lại, ta thật sự nhận ra rằng lời của Thủy Đông Lưu vô cùng đúng - - bọn cô nương bởi vì tham ăn nên bị người ta bán.

Do mùi sơn phấn quá nồng đặc khiến ta tỉnh giấc. Mở to mắt nhìn xung quanh, hồng gấm treo đầy phòng, lắng tai nghe, còn có giọng nam nữ vui đùa.

Ách, nơi này là thanh lâu mà!

Ta nằm trên mặt đất khó khăn xoay người, toàn thân mềm nhũn, không một chút sức lực. Vừa động dậy, đã có người mở cửa đi vào, ta lập tức thả lỏng cơ thể, giả bộ chết.

Bởi vì lỗ tai dán xuống đất, mà nền nhà được làm bằng gỗ, nên có thể nghe tiếng vang rất rõ. Tiếng bước chân của nhiều người đi vào, vô cùng nhẹ, khẳng định võ công bọn họ không hề tầm thường, căn bản không phải là tú bà hay gì gì đó. Ta sợ hãi tim cũng đập nhanh gấp ba lần, đơn giản mà nói sức của ta không thể đối phó với bất cứ ai ở nơi này.

Tiếng động ngừng lại, bắt đầu có tiếng kéo ghế, ta cảm thấy có người ngồi xuống, bởi vì khi chiếc ghế kia dừng lại, thì mặt đất có thêm áp lực đè xuống, trong phòng rơi vào im lặng.

Thật sự là quá yên tĩnh, trong chốc lát ta cũng không thể giả bộ thêm được nữa. Cảm thấy chỉ cần ta vừa mở mắt ra, lập tức đối mặt với kẻ xấu, sau đó hẳn sẽ cắt ta làm tám khúc.

Lỗ tai nghe thấy tiếng cười nhẹ, “Vẫn còn muốn giả vờ, cái bọn danh môn chính phái gì đó, chỉ biết giả chết thôi sao?”

Ta cắn răng, mở mắt ra, gắng sức đứng dậy, nhìn kẻ trước mặt, da hắc trắng nõn, sắc mặt trắng bệch là một đại thúc xinh đẹp. Chỉ tiếc... Nhìn mặt là biết thận bị hư dữ lắm nha. Liếc mắt qua mỹ nhân bên cạnh hẳn, lúc này ta mới hiểu rõ mọi chuyện, “Người là ai, bắt ta làm cái gì?”

Đại thúc xinh đẹp mỉm cười, nghịch chiếc nhẫn trên tay, “Lời này nên để cho ta hỏi người mới phải. Toàn bộ võ lâm vây giết giáo chủ ma giáo là chuyện ai cũng rõ, nhưng đến tận bây giờ không ai biết tung tích của hẳn. May mà ta thông minh, đoán rằng bọn ngụy quân tử các người sẽ vì tiền mà nộp mạng, sớm đã căn dặn chương quây ôm cây đợi thỏ. Mau nói, Hoa Mai ẩn này người lấy ở đâu, còn hẳn đang ở chỗ nào! Như nếu không nói, ta lập tức cắt lưỡi người để nhắm rượu.”

Ta vô thức nuốt nước miếng một cái, xác nhận đầu lưỡi vẫn còn nên rất hạnh phúc. Dù gì cũng biết, sẽ dễ dàng nói chuyện hơn. Nghĩ đến Hoa Mai ẩn, lại nhớ tới lời Thủy Đông Lưu đã nói trước đó, ta nghi ngờ nhìn hẳn, “Không biết ngài... Là cái gì của hẳn?”

Thận hư đại thúc nhắc hàng lông mày thanh tú lên, nhấn mạnh từng chữ, “Ta là thập thất cữu cữu của hẳn”

“...”

Hai mươi tám vị huynh đệ tỷ muội quả nhiên là tin đồn có thật!

16. Chương 11: Bộ Ngựa Bắt Ve

Hai mươi tám vị huynh đệ tỷ muội mỗi người ở một nơi, nghe nói tất cả bọn họ đều là người có quyền thế. Căn bản mà nói toàn bộ võ lâm chỉ xứng đáng để bọn họ đùa giỡn...

Nghiên cứu các đại môn phái trong võ lâm, rồi nhìn hẳn thật lâu, “Người là... Nam Hải Tiêu môn chủ?”

Đại thúc xinh đẹp gật đầu, “Nam Hải môn Tiêu Luyện.”

Rốt cục cũng hiểu tại sao hẳn lại có bộ dáng thận hư, tất cả đồ đệ trong Nam Hải môn đều là mỹ nữ, sống ở đó không kim chế được bản thân cũng là dễ hiểu thôi. Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, “Cái vật kia... thật ra ta với cháu trai ngài là bằng hữu tốt, cùng nhau vào sinh ra tử. Cho nên hẳn mới đưa ngọc bội đó cho ta, chứ không làm sao ta dám ngang nhiên đi đến tiền trang lấy ngân lượng.”

Tiêu Luyện nheo đôi mắt nhìn ta, “Hắn đưa ngọc bội cho người...” Ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, lập tức xúc động, “Tiêu chuẩn chọn cô nương của nam tử Thủy gia thật sự giống nhau.”

Nghe vậy ta cảm thấy hình như có cái gì không đúng lắm... Ta bị hiểu lầm là cô nương mà Thủy Đông Lưu thích rồi sao? Chuyện này sẽ không...

Tiêu Luyện cười lớn tiếng, nói: “Thiếu chút nữa là chém chết con dâu của cháu ngoại ta rồi.”

Bỗng nhiên ta thấy một con sóng hắc tuyến bao phủ trán, người này quả nhiên là đang hiểu lầm nha. Để tránh cho sự hiểu lầm càng ngày càng nặng, sau khi lấy giải dược từ vị mỹ nhân tỷ tỷ kia, ta vội vàng nói, “Bây giờ hẳn đang ở khách điểm Cẩm Tú, nếu ta về trễ, hẳn sẽ chạy tới tìm ta.”

Im lặng nhớ tới tính tình của hẳn, nếu không tìm thấy người thì tất cả các tiền trang đều gặp tai họa.

Hắn gật gật đầu, “Vậy người cứ nghỉ ngơi ở đây, ta sai người đi tìm hẳn.”

Được sắp xếp ở trong một gian phòng lớn, ta nằm trên chiếc chăn mềm cảm giác vô cùng thoải mái, lăn hai vòng, cơ thể rã rời ban nãy dần dần lấy lại sức lực, nếu lăn tiếp hai vòng, là có thể hồi phục hoàn toàn. Nghe nói phòng này là ít mùi sơn phấn nhất, nhưng vẫn loáng thoáng ngửi thấy hương thơm lan tỏa đến mũi.

Vừa nằm xuống đã thấy buồn ngủ, ta ôm chăn ngáp một cái, thôi cứ vừa ngủ vừa chờ hán đến vậy.

Trong lúc mê mang ngủ, nghe có tiếng động bên cạnh, dụi dụi mắt lập tức thấy trời đất tối đen như mực, không trông thấy cái gì cả, “Thủy Bánh Trưng?”

Một tiếng cười nhẹ bên lỗ tai ta, tên kia đã ngồi xuống giường, “Bảo người đừng cầm ngọc bội chạy lung tung mà không chịu nghe, cũng may là gặp thập thất cữu của ta, nếu người gặp a di hay cữu cữu khác, đảm bảo không có vận khí tốt như vậy đâu.”

Ta giơ tay nhéo hán, “Ai bảo người không mang tiền chứ.” Chỗ ta chạm vào, có thể nhận ra đó là bàn tay hán, nhưng vẫn như cũ quần mảnh vải, “Nói người là bánh trưng quả nhiên không sai, tại sao lại gói mình thành như vậy chứ?”

Theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào thấp thoáng thấy hán gỡ từ từ từng lớp vải xuống, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, cứ tưởng hán đang thực hiện nghi lễ nào đó, “Bí mật. Ài, lúc vừa lên lầu liền bị một đồng cô nương bao vây, nhào tới làm cho toàn thân ta dính mùi sơn phấn, cũng khó trách do ta quá đẹp mà thôi. Ta đi tắm rửa một chút, ở đây chờ ta.”

“...” Nhân gian sao có thể sản sinh ra một loại người vừa tự kỷ vừa độc miệng như Thủy Đông Lưu a, hết lần này tới lần khác làm ra vẻ đại nhân vật phản diện không dễ bị người khác chê đùa... Bất quá tướng mạo hán quả thật rất dễ nhìn, nếu không độc mồm độc miệng, ta nhất định cũng sẽ giống mấy vị cô nương kia nhào tới chọc ghẹo hán. Đáng tiếc không phải, cho nên buộc lòng phải ngồi đây ôm bắp đùi.

Cúi xuống xỏ giày, Thủy Đông Lưu còn chưa ra ngoài, đã có người gõ cửa, “Cô nương, nô tì mang cơm chiều đến cho ngài đây.”

“Vào đi.”

Cánh cửa kết... một tiếng mở ra, nhưng vẫn chưa nghe thấy động tĩnh của Thủy Đông Lưu. Ta vừa mang giày vừa thò đầu ra nhìn, “Để cạnh cây nến bên trái... Khoan đã, người thật sự tới đưa cơm sao?”

Giọng nói người nọ dịu dàng như chim oanh, “Bẩm cô nương, đúng vậy.”

Ta bực mình phỉ nàng một tiếng, “Nói vậy, cái thứ trong tay người đâu phải đồ ăn, người cho rằng ta bị điếc sao!”

“...”

Vì sao không khí bỗng trở nên yên tĩnh vậy...

Thủy Đông Lưu cười khê, rõ ràng là hán đang cố nín cười! Ta tức giận mang nốt chiếc giày còn lại định đứng lên thắp đèn, nhưng ầm một tiếng, bóng người kia đột nhiên di chuyển, thoáng cái nhìn thấy thanh kiếm đâm về phía ta. Vừa mới bước lên được hai bước, đã bị cánh tay của Thủy Đông Lưu ngăn lại, chưởng gió vù vù lướt qua, thổi bay các tơ lụa treo trong phòng.

Hai bóng đen trong căn phòng lúc ẩn lúc hiện, ta cố gắng mở mắt thật to để nhìn, nhưng không thể phân biệt ai với ai.

Ta chuẩn bị rút kiếm, chờ cơ hội để ra tay, vừa mới nhấc chân lên, liền nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Thủy Đông Lưu, “Người là nam!”

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, thích khách kia sợ hãi la lên một tiếng, giống như cổ họng bị người ta bóp chặt, lát sau, không nghe thấy gì nữa.

Ta vội nói, “Thủy Đông Lưu? Người giết hán rồi hả?”

Không có tiếng đáp trả, cũng không tìm thấy người đâu, ta bước từng bước về phía trước để đốt đèn, cảm thấy trong phòng có tiếng chân người bước đi, nhưng vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp, không giống của Thủy

Đông Lưu. Ngọn đèn trong phòng đã sáng, tên thích khách kia bị đâm một kiếm vào cổ họng. Nghĩ đến âm thanh vừa rồi rất giống tiếng bước chân của tiểu hài tử, bỗng nhiên rợn tóc gáy.

Về sau ở chung với Thủy Đông Lưu, dù có chết cũng phải thấp đèn. Ở khách điểm lần trước, hắn giết người bỏ chạy, lần này cũng vậy!

Ta cực kì buồn bực ngồi xuống cố nén cảm giác sợ hãi nhìn kỹ tên thích khách, mò trong ngực hắn, nhưng không tìm thấy lệnh bài nào cả. Có điều nếu là nhằm vào ta, thì không cần nghĩ cũng biết là người phái Hành Sơn.

Mắt Thủy Đông Lưu cũng quá tốt đi nha, trời tối như vậy, mà có thể nhìn ra hắn là nam nhân, còn ta phải tận tay sờ thử mới biết được.

Tiếng bước chân từ hành lang truyền đến, mấy giây sau đã có người gõ cửa, “Cô nương, xảy ra chuyện gì thế?”

Ta nhìn bốn năm vị mỹ nhân tỷ tỷ đi tới, đứng dậy nói, “Người này là thích khách, nhưng mới bị cháu trai của môn chủ các người giết chết. Vừa rồi hắn còn ở đây, chớp mắt đã không thấy tung tích.”

Mấy người đó ngồi xuống quan sát thật kỹ, lông mày nhanh chóng nhíu lại, đã không còn giữ bộ dáng của các cô nương yếu điệu mảnh mai, “Chúng ta sẽ điều tra rõ việc này, mời cô nương dời đến phòng khác.”

Ta quay đầu lại nhìn căn phòng mấy lần, vẫn không nhìn thấy Thủy Đông Lưu, tên kia thật sự biến mất trong không khí sao, “Ta muốn ở đây đợi hắn, đổi phòng rồi sợ hắn không tìm thấy.”

Mấy người này không nói nhiều, nhưng người nọ ra ngoài, sau đó, ta cảm thấy căn phòng có chút lạnh lẽo, quỷ dị. Ta nuốt nước miếng, ôm chần ngồi trên giường, nổi giận, “Giỏi lắm vậy cũng gọi là bằng hữu, giết người bỏ chạy, để lại mình ta ở đây, còn phải ngồi đợi người quay về. Sáng mai người còn chưa quay lại ta sẽ đánh mông người một trăm lần.”

Chửi thề một hồi, ta thật sự cảm thấy căn phòng này quá âm u, ngoài cửa gió đêm gào thét, mùa hè nắng chói chang hiem lắm mới thấy một cơn mưa. Ta đứng dậy đi đóng cửa sổ, đỡ nghe tiếng gió rít. Thành linh nghe thấy tiếng vang phát ra từ phía sau, ta lập tức xoay người, trong phòng không có ai. Yên tâm được một chút, lại nghe tiếng vang lần nữa, ta sợ quá nhảy lên cửa sổ, nhấc mũi chân, nhảy lên nóc nhà, chẳng dám thở mạnh.

Định đi tìm Tiêu môn chủ cầu giúp đỡ, chủ yếu là không ôm được Thủy Đông Lưu đành phải kiếm người khác để ôm thay. Hạ quyết tâm, đi trên nóc nhà, chọn một cái cửa sổ rồi nhảy vào. Không lâu sau đã đến được chỗ của Tiêu Luyện, gõ cửa, hắn phái năm người đi điều tra xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa rút kiếm xong liền đẩy cửa tiến vào, từng bước đi vô cùng cẩn thận, quả nhiên vẫn nghe thấy âm thanh kia. Ta giận dữ, tên kia thật quá ngông cuồng. Nhanh chóng chạy tới nơi phát ra tiếng động, không ngờ lại nhìn thấy tên tiểu quỷ đang ngồi trên giường lật đặt mặc quần áo, một tay giơ lên mặc áo vào. Hai bên nhìn nhau, hắn sợ hãi, vội vàng che mình trong chăn.

Vị này không phải là tiểu sư đệ Hành Sơn hay sao!

Khóe miệng co giật bước lên phía trước, gõ vào đầu hắn, “Người đúng là tên âm hồn bất tan, gặp người là thấy xui xẻo rồi.”

Hắn nổi giận, “Đừng có cướp lời ta! Đều do người, ta mới nhiều lần...” Vừa nói đến đây, hắn kìm nén không nói nữa, cuối cùng mắng hai chữ, “Cặn bã!”

Ta nhéo khuôn mặt mềm của hắn, “Bánh bao thịt, tuy rằng ta không biết người mò tới đây bằng cách nào, nhưng hỏi ở Hoa Sơn người không từ mà biệt, thật quá đáng nha, dù gì ta cũng nuôi người mấy ngày mà.”

Hắn cười chế nhạo, “Rõ ràng là do công phu điểm huyết của người hại ta không thể di chuyển.”

Ta giơ ngón tay, tấn công hắn, “Đâm người đâm người ta đâm người đây.”

Tiểu quỷ mặt đỏ tai hồng, nổi giận, “Người giỡn đủ rồi đó!”

Ta ngửa mặt lên trời cười lớn, rồi tiễn các vị mỹ nhân tỷ tỷ ra ngoài, còn nhờ các nàng kiếm một bộ quần áo cho hấn. Đóng cửa lại, trong đầu hiện lên một ý nghĩ. Thủy Đông Lưu nhấn tâm bỏ mặc ta để cao bay xa chạy, mà tên tiểu quỷ này lại là con trai của Trang Thế Chính, là một tiểu sư đệ Hành Sơn chân chính... Giữ hấn bên người, so với Thủy Đông Lưu càng an toàn hơn nha.

Chà chà bàn tay tưởng tượng, bỗng nhiên cảm thấy biện pháp này rất tốt. Tuy rằng danh môn chính phái khinh thường những chuyện như thế này, nhưng vì nền hòa bình của võ lâm, vì một giang hồ không có gian trá, suy cho cùng mấy việc này cũng chẳng đáng trách.

Tiểu quỷ thấy ta đi đến chỗ hấn, lông mày vặn lại, “Cận bã, người cười quá bỉ ổi rồi.”

“.. Người chạy loạn trong phòng ban này là người ư, vào bằng cách nào, trốn ở chỗ đâu, mau thành thật khai báo.”

Tiểu quỷ nhú mày, “Sáng sớm ta đã trốn trong phòng, nằm dưới gầm giường.”

Ta ngồi một bên, lưỡi hỏi rõ, từ xưa đến nay hấn luôn xuất quỷ nhập thần, bảo là đi bằng đường hầm ta cảm thấy có một chút khó hiểu. Bất quá đại sự quan trọng hơn, cười nhẹ, “Tiểu quỷ, ngày Trang chưởng môn lên núi, ta đi tìm người, không ngờ người lại dám bỏ chạy. Bây giờ gặp lại rất đúng lúc nha, ta tự mình đưa người đến Hành Sơn, không cần sợ.”

Đôi mắt tiểu quỷ khó xử, bộ dáng vừa giống như đồng ý lại như có điều suy tư, chợt vui vẻ gật đầu, “Được. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Ta muốn hôn người một cái, hôn một cái xong ta lập tức đi với người đến Hành Sơn, nếu không ta tuyệt đối...”

Ta giờ nắm đấm đến trước mặt hấn, “Người bị nghiện hôn rồi, ta cho người hai lựa chọn. Một là đồng ý đi với ta, hai là bị ta đánh tơi bời xong rồi đồng ý.”

“... Ta chọn cái thứ nhất. Nhưng mà cận bã, theo kinh nghiệm của hai lần trước kia, ta cảm thấy...” Tiểu quỷ bỗng nhiên dừng một lát, nhún vai, “Ta đói bụng.”

Ta đỡ trán, gặp tên tiểu quỷ này coi như ta xui xẻo tám đời. Nể tình hấn đang là lá chắn nạn của ta, nên đi tìm thức ăn cho hấn.

Thấy hấn nghiêm túc ăn cơm, ta lại lấy bản đồ của Thủy Đông Lưu ra, muốn nghiên cứu con đường sắp đi, nhanh chóng đuổi kịp liên minh võ lâm đang tiến về Hành Sơn. Nhưng càng xem càng cảm thấy bản đồ này có điểm kì quái, các địa điểm khu vực không rõ ràng, quan sát kĩ một chút lại thấy giống như đã bị người ta chỉnh sửa. Cái khác ta không dám chắc, nhưng ta cực kì nhớ rõ địa thế Hoa Sơn, từ Hoa Sơn đi ra, có một con đường nối liền với Đại Lý, nơi này trong bản đồ lại vẽ không đúng, quả thật bị người ta sửa lại rồi.

“Cận bã, người mù đường sao?”

Ta liếc mắt nhìn hấn, bày ra bộ dáng kiêu ngạo, “Bản cô nương không những không mù đường, hơn nữa còn rất nổi danh trên Hoa Sơn là người có khả năng nhớ từng ngõ hẻm lối đi.”

“Thế sao người nhìn bản đồ lâu vậy?”

Ta nhú mày, cầm bản đồ đặt trước mặt hấn, chỉ vào vài chỗ, “Này này này còn có nơi này, đều bị người ta thay đổi rồi, căn bản là cố tình chỉnh sửa... Bây giờ ta đã biết lý do Thủy Đông Lưu đi nhầm đường, do có người cố tình sắp đặt. Chắc, đoán không chừng người đưa bản đồ cho hấn cũng biết hấn mù đường, không nhìn bản đồ.”

Càng nghĩ càng thấy mình suy đoán chính xác, chẳng lẽ người nọ cố tình dụ Thủy Đông Lưu đến cửa Quan Trung, sau đó lén giết hấn? Thủy Đông Lưu mà biết, chắc cũng đoán ra ai đang hại hấn. Nghĩ vậy ta cắn răng, muốn nói cho hấn biết, nhưng rốt cuộc tên kia chạy đi đâu rồi.

Đôi mắt tiểu quỷ âm trầm, ta hỏi, “Tiểu quỷ, người đang nghĩ cái gì?”

Chớp mắt một cái, sắc mặt của hắn khôi phục như bình thường, tiểu quỷ lắc đầu, chậm rãi uống một ngụm trà, bộ dáng bày mưu tính kế, “Không có gì.”

17. Chương 12: Ăn Chân Gà

Ăn chân gà tìm thấy Khoái Hoạt Lâm

Hôm sau, vẫn chưa thấy Thủy Đông Lưu quay trở lại, những người khác cũng không gặp hắn. Ta đến chỗ Tiêu môn chủ nói lời từ biệt, hắn tặng cho ta một chiếc xe ngựa, thời điểm hắn tiễn ta ra cửa, thở dài, “Bỏ mặc người yêu, bỏ chạy một mình, đúng là cận bả.”

Trừ cái chữ người yêu ấy ra, mấy cái còn lại ta đều đồng tình, nhất là cái chữ cận bả.

Kéo tiểu quỷ lên xe ngựa, giơ roi vụt xuống, bắt đầu tiến về Hành Sơn. Nghiêng đầu nhìn tiểu quỷ ngồi bên cạnh, ban nãy muốn mua kẹo đường cho hắn thì hắn bảo không cần, mua quả cầu để chơi giải trí hắn cũng không thích, vậy mà Tiêu môn chủ vừa nhắc đến chuyện đại sự vô lâm thì hắn lập tức vênh tai tập trung nghe ngóng, quả nhiên là người xuất thân từ gia đình giang hồ. Lại thăm than Trang Thế Chính kia đúng là tên cha đẻ, không dạy con hắn những thú vui trẻ thơ, lại vun đắp tư tưởng tranh đấu vô lâm, cướp đoạt niềm vui của tiểu hài tử.

Nhưng càng nghĩ càng thấy khó hiểu, mỗi lần tiểu quỷ xuất hiện đều có chút kỳ lạ. Ném hắn ở Tà Nguyệt Cung mà có thể bình yên đi ra không nói, rồi hắn đột nhiên xuất hiện ở khách điểm Thúy Tùng trấn cũng không nói, nhưng sao hắn có thể tự mình thoát khỏi Hoa Sơn... Chỉ riêng lần này trốn dưới gầm giường, cũng vô cùng bất thường rồi. Ta còn đang nghĩ, có người trốn dưới gầm giường vậy mà Thủy Đông Lưu không phát hiện ra sao?

“Tiểu quỷ, lúc đó ngươi thật sự trốn dưới gầm giường?”

Hắn lườm ta một cái, “Dưới gầm giường có một lối đi bí mật.” Về mặt ta kinh ngạc trong giây lát, hắn lại nói tiếp, “Vậy mà ngươi không biết ư.”

“Ta...” Bị người khác bắt nhốt ta đã không vui rồi, càng không rảnh quay về xác minh sự thật. Nghe nói để tránh bị vợ cả bắt gian tại trận nên những nơi hoa bướm đều thiết kế mật đạo ở trong phòng cho người ta dễ dàng chạy trốn. Chẳng biết căn phòng kia có hay không nữa.

Có một ý nghĩ vô tình lóe qua đầu ta, neho mắt nhìn hắn. Tiểu quỷ ngẩng đầu nhìn lại, “Nhìn ta làm cái gì?”

“Tiểu quỷ... ngươi là người của ma giáo?”

Tiểu quỷ gượng cười hai tiếng, “Ngươi nói sao?”

“Ta nhìn kĩ thế nào cũng thấy mặt ngươi có vài điểm giống với Thủy Đông Lưu... các ngươi là họ hàng à?”

Hắn nghiêng đầu, “Không phải.” Sau đó hơi cười cười nhìn ta, nhấn mạnh từng chữ, “Ngươi phải biết rằng, người đẹp trên đời này dù nhỏ hay lớn dung mạo cũng không thay đổi quá nhiều, ta chắc chắn ngươi không nhận thức được điều này nên mới hay nhận nhầm người này thành người khác.”

Ta thật muốn đạp hắn rớt xuống xe ngựa, quá ngông cuồng, “Đúng, trên đời này ngươi là đẹp trai nhất rồi.”

“Cẩn thận phía trước!”

Ta vội vàng kéo dây cương, xe ngựa xem chút là chạy sai đường, lao ra khỏi vách núi. Toàn thân ta sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy không ngừng, “Đừng nói chuyện với ta, cũng đừng làm ta xúc động.”

Tiểu quỷ hừ một tiếng, “Cận bả, võ công của ngươi quá kém, đợi khi nào có điểm dừng chân, ta dạy võ công tâm pháp cho ngươi.”

“Không cần, học công phu môn phái khác, tức là phản bội sư môn rồi.” Huống chi còn là kiếm pháp phái Hành Sơn, ta đây không muốn tự sát vào mặt mình đâu, “Ha ha, lúc ta bá sư, thái sư phụ từng nói ta là gân cốt dẻo dai, thiên tài luyện võ, là người khó gặp trên đời nha.”

Không khí yên tĩnh, sau đó tiểu quỷ chợt ha ha cười, thiếu chút nữa cười ngã xuống đất, “Gân cốt dẻo dai, thiên tài luyện võ, cận bã thái sư phụ người thật vui tính.”

Ta nổi giận trợn mắt nhìn hắn, nếu năm xưa ta chưa đốt sổ đen, thì nhất định sẽ viết tên hắn ở đầu danh sách, hừ.

Đến được trấn nhỏ tiếp theo đã là giữa trưa, tìm một chỗ vắng rồi dừng xe lại, xong kéo tiểu quỷ đi tới quán mì, lúc ngồi xuống mới có cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, “Ông chủ, cho hai chén sủi cải đi.”

Về mặt tiểu quỷ hơi nghi ngờ, “Chẳng lẽ người muốn ta ăn mì sợi?”

Thấy hắn không vừa ý, trong lòng ta khinh thường hắn một phen, đồ công tử, “Được rồi, cho người thêm hai quả trứng.”

“Cũng không phải là không có tiền, ta muốn đi tửu lâu.”

“Không được, ăn chỗ này tốn ít thời gian hơn, một nén nhang là xong, sau đó tiếp tục lên đường. Buổi tối đến khách điểm rồi ăn món ngon sau.” Ta sờ sờ cái bụng, so với dạ dày thì... Vẫn là ăn no quan trọng. Ài ôi, vì sao ta cảm thấy trong lòng chua xót.

Tuy tiểu quỷ không hài lòng, nhưng cũng không kháng nghị, “Được rồi.”

Ta ăn mì xong, tiểu quỷ mới ăn được phân nửa, mặt mày buồn cười, “Cận bã, người ăn thô lỗ như vậy, coi chừng không lấy được chồng.”

“Được được người cứ lo ăn phần của mình đi, đừng chạy lung tung, nhớ đợi ta quay lại.” Ta cầm túi tiền đứng dậy, chạy đến tiệm bánh đối diện, mua một ổ bánh, sau đó đi qua tiệm mít hoa quả kế bên mua mấy bao. Trở lại tiệm mì, hắn vẫn chưa ăn xong, “Ăn từ từ, không cần vội, đợi lên xe rồi hắn ăn mấy cái này.”

Ánh mắt tiểu quỷ phức tạp, “Người ăn nhanh như vậy, là lấy thời gian rảnh để mua đồ này cho ta ăn?”

Ta lè lưỡi, “Không có chuyện đó đâu, mau ăn đi.”

Tiểu quỷ bủn môi, bưng bát sủi cải ăn, “Xong rồi.”

Bình thường tuy kiêu ngạo độc miệng, nhưng nói cho cùng vẫn là người cần được chăm sóc. Ta có chút không đành lòng, hắn bị cha hắn làm cho liên lụy, coi hắn là cục độn thịt, có nên oan có đầu nợ có chủ hay không hả? Thôi, cứ xem như tiện đường đưa hắn về Hành Sơn, Trang Thế Chính đưa con trai hắn đến chỗ nguy hiểm đã vậy còn không buồn để tâm, vậy thì xem như hai người chúng ta đều gặp xui xẻo.

Ăn cơm no sẽ bị đau bụng quả là một thói quen không tốt, dọc đường đi ta cảm thấy bụng hơi đau, kiên trì chịu đựng. Đến khi không nhịn được nữa, ta di chuyển xe ngựa dừng ở bên đường, “Tiểu quỷ, người đau bụng không?”

Tiểu quỷ chống má ngáp một cái, “Không đau... Cận bã, sắc mặt của người...” Hắn lập tức thò người qua đây, nắm lấy tay ta, bắt mạch, “Đồ ngốc, người trúng độc rồi.”

“Oa...” Ta run rẩy rút tay về, “Đi tìm cái bọc quần áo trong xe, trong đó có bình thuốc màu lam, có thể giải độc.”

Tiểu quỷ nhanh chóng chạy vào xe sau đó quay ra, trên mặt đầy hắc tuyến, “Không thấy bao quần áo nữa.”

Ta cắn răng, “Người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, muốn chém muốn giết gì thì cứ ra mặt đi!”

Chớp mắt, đã nghe thấy tiếng người cười nhạo, “Thủy Đông Lưu người như vậy lại giao tín vật cho người Hoa Sơn, đã vậy không đưa cho ai lợi hại một chút. Ta đi theo nàng đã lâu vậy mà nàng không biết, thật sự là buồn cười.”

Tiếng nói vừa dứt, tiểu quỷ lập tức nhảy xuống xe ngựa, nhìn lên trời.

Bóng dáng theo nóc xe khẽ bay xuống đất đứng bên cạnh tiểu quỷ, quần áo toàn thân đỏ chót, mặt mày diêm dúa lẳng lơ, vài phần yêu mị. Nhưng người này căn bản chính là nam nhân, giọng nói the thé, “Mau khai ra Thủy Đông Lưu đang ở nơi nào, ta sẽ tha cho người một mạng.”

Ta giận dữ, “Bản cô nương làm sao biết hần ở đâu! Người có bản lĩnh hạ độc, thì có bản lĩnh đi điều tra chứ.”

Người nọ cười lạnh, “Tín vật tùy thân của Thủy Đông Lưu hần cũng giao cho người, còn dám chối. Trên đời này chỉ có ta mới có thể giải được loại độc đó. Nếu người không nói, vậy cứ chờ độc phát tác mà chết đi.”

Ta ôm bụng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cầm ngọc bội vứt qua cho hần, “A a a, cái này do ta nhặt được, người thích cứ lấy đi.”

Tiểu quỷ nhanh mắt, đưa tay chụp lấy ngọc bội, vô cùng bức bối, “Người ta mới nói vài câu người đã tùy tiện vứt bỏ ngọc bội, hần thật sự tin sai người.”

Ta bỗng cảm thấy rất oan ức, “Ta mới tin sai người, hần nói giúp ta đánh địch bắt quái, kết quả thế nào? Chạy, hần không nói không rằng bỏ ta mà chạy. Nếu ta không nghĩ tới việc dùng nó có thể đổi mấy trăm vạn lượng trong các tiền trang, thì đã vứt đi từ lâu.”

Con mắt của nam nhân quái dị chợt di chuyển, “Các tiền trang... mấy trăm vạn lượng...”

Ta mừng thầm, đánh mạnh vào tâm lý, “Là thế này, nghe nói nửa năm lấy tiền được một lần, vào mười lăm tháng sáu giờ thân, hoặc mười lăm tháng chạp giờ thân, nếu tới trễ phải đợi đến năm sau. Không đúng... lạc đề rồi, ta cùng người kia thật sự không có tí quan hệ đâu! Anh hùng à, tha mạng cho ta đi.”

Nam nhân quái dị do dự trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn sắc trời, vội vàng cướp ngọc bội trong tay tiểu quỷ, không nói một lời thi triển khinh công chạy.

Thấy hần đi xa rồi, ta trừng mắt, “Còn không mau lên xe ngựa, nhanh chân chạy nha.”

Tiểu quỷ mám má miệng, “Hần yêu tiền là một chuyện, nhưng hần khẳng định độc này không có thuốc giải, người phải chết là cái chắc, cho nên vừa có thể lấy mạng người lại vừa kiếm được một món tiền lớn, có sao không làm. Vậy mà người lại đưa ngọc bội cho hần, các tiền trang đều gặp họa rồi.”

Ta gượng cười ha ha, “Người không biết đó thôi, cậu mười bảy của Thủy Đông Lưu nói, Thảm gia nghe nói Thủy Đông Lưu gặp nạn, liền kiểm soát toàn bộ tiền trang, mẹ ha ha ha, tên thái giám chết bầm kia chính là tự đưa mình vào lưới, ha ha ha ha.”

“... Cẩn bã người không trong sáng rồi.” Tiểu quỷ nhảy lên xe ngựa, giơ tay, “Đưa ta con dao găm.”

Ta đang định mở miệng, lập tức cúi người ới ra một ngụm máu đen đặc. Giọng tiểu quỷ bỗng trở nên gấp gáp, “Mau đưa dao găm cho ta!”

“Làm... cái gì?”

“Máu của ta có thể giải bách độc!”

Ta mơ hồ nhìn hần, lời này giống như đã nghe thấy ở đâu... A..., chính là tên khốn khiếp Thủy Đông Lưu, quả nhiên bọn họ có thân thích, sợ ta làm thịt hần, mới không chịu nói sự thật, hóa ra ta lại đoán sai người, tên này không phải tiểu sư đệ Hành Sơn, mà là nhị ma đầu.

Chớp mắt nhìn, một cánh tay trắng nõn giơ đến trước mặt, giọng nói giống như đã hạ quyết tâm, “Cẩn trực tiếp luôn đi.”

Nhất định bởi vì quá đói, cánh tay vừa mới giơ ra ta lại liên tưởng đến chân gà, ta liếm liếm khoe miệng, há mồm, ra sức cắn.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang vào lỗ tai, rung chuyển trời đất.

&&&&&

Ta cảm giác đã ngủ một giấc cực kì thoải mái, trước mắt là một bàn thức ăn toàn cao lương mỹ vị, đang định chạy đến, thì tất cả chúng nó sống lại, nằm trên bàn la hét chói tai.

Giật mình tỉnh dậy, nghe thấy tiếng bánh xe chạy, mới biết bản thân đang nằm ngủ trong xe ngựa. Xoa xoa đôi mắt rồi đứng dậy, vội vàng sờ khuôn mặt sau đó nhìn xuống cánh tay, ừ, còn nhiệt độ, cơ thể cũng không có trong suốt, vậy thì bản cô nương vẫn vui vẻ. vén màn lên nhìn ra bên ngoài, tiểu quỷ ngồi ngay ngắn phía trước, một tay cầm dây cương một tay cầm roi, lái xe ngựa cũng không tệ lắm.

Ngồi một bên, nhìn bàn tay quần vải của hắn, ta nuốt nước miếng, “Tay còn đau không?”

Hắn lườm ta, cái mũi hừ hừ không đáp.

Ta nhúc nhích, “Nói thẳng ra đi, người rốt cuộc là ai, dù cho là người của ma giáo, ta hứa sẽ không thịt người đâu nha.”

Hắn ngừng lại mấy giây, mới nói, “Ừ, ta là người trong ma giáo.”

Ta lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Cũng may người là ma giáo, ta cứ nghĩ đến việc người là tiểu sư đệ Hành Sơn, lại đau não không biết có nên chém thịt người hay không.”

Tiểu quỷ yếu ớt nhìn, đọc rõ từng chữ, “Cặn bã, người cần thì cứ cần, tại sao lại ngẫu nhiên sống chết không chịu nhả, còn bảo người muốn ăn chân gà là thế nào?”

Mồ hôi tuôn chảy, yên lặng nhìn trời, “Đại khái... do ta quá đói...”

“Hừ!”

Ta cười ngai ngùng, đang định xin lỗi hắn, đại hiệp nên có tấm lòng độ lượng nha, lời chưa kịp nói đã thấy đường đi có chút kì lạ. Xoa cằm, quan sát bản đồ trên tay thật kỹ, nghiêm mặt, “Tiểu quỷ, người đi lộn đường rồi.”

“... ..”

Trời sắp tối, gió lạnh thổi, dù là mùa hè nhưng người ta vẫn run cầm cập. Ta khẽ quay đầu nhìn lại, một bia đá lớn ở trước đường đi, phía trên có vài chữ khắc ngoạch màu đỏ:

Khoái Hoạt Lâm.

18. Chương 13: Thiên Tài Luyện Võ Đưa Ta Sở Đen

Nhìn chữ to màu đỏ kia, trong lòng ta đột nhiên sợ hãi. Ta nuốt nước bọt, lấy tư cách là người đọc thoải bản võ hiệp những tình huống máu chó thường xảy ra lúc này, hơn nữa còn kèm theo những sự kiện kỳ lạ, ta không tránh khỏi lo lắng. Ngẩng đầu nhìn lại, đã đi đến giữa khu rừng. Ta vội vàng kéo dây cương, “Đi mau!”

Lông mày tiểu quỷ nhăn lại, rút cánh tay bị thương về, không hài lòng nói, “Ta vừa mới coi bản đồ, đi qua khu rừng này có một khách điểm.”

Ta gượng cười, “Cho dù có khách điểm cũng sẽ là Long Môn khách điểm.”

Tiểu quỷ cười nhạo nói, “Cặn bã lá gan người thật nhỏ.”

“Cài này gọi là thận trọng.” Ta dùng lực kéo dây cương, để cho ngựa thay đổi hướng đi, ở cái địa phương không rõ lai lịch này thì tốt hơn nên nhanh chóng thoát khỏi.

Sắc trời bắt đầu tối, không còn thấy rõ đường đi nữa. Quay lại đường cũ, càng chạy càng cảm thấy không đúng lắm. Ban này mới vô, dựa theo quãng đường ngựa đi được, sớm nên chạy ra bên ngoài rồi chứ. Gió đêm mát rượi, vô cùng quỷ dị, lướt nhẹ qua mặt càng thấy lạnh lẽo. Ta hít một hơi lạnh, “Xong rồi, chắc chắn khu rừng này có bày trận pháp, là cái gì gọi là Quỷ Đả Tường đó.”

Tiểu quỷ ngáp một cái, “Mau đi vào rừng tìm người bày ra trận pháp quyết đấu cao thấp một phen đi, như vậy chẳng cần lãng phí thời gian chạy lòng vòng, còn phải lo lắng phòng bị, dù là người hay quỷ cứ giải quyết hần trước mới tốt.”

Ta run một cái, “Lấy võ công của ta, đi đấu chính diện chẳng khác nào bảo hần xử đẹp ta đi.”

Hần chán đến nỗi duỗi lưng ngáp, “Vậy ngươi cứ tiếp tục đi đi, ta vào bên trong ngủ một giấc.”

“Đứng lại!” Ta nắm chặt bả vai hắn, “Không được đi, ta sợ bóng tối sợ quỷ sợ gặp cao thủ.”

“...”

Thành công giữ hắn lại, ta hài lòng bắt hắn cầm lồng đèn soi đường cho ta, chẳng mấy chốc biến hắn thành lồng đèn, muốn nhìn rõ cũng cực kì khó khăn nha.

Xe ngựa cũng không đi qua quá xa, thì hết đường, đập cỏ xanh mà đi tiếp, tiếng côn trùng kêu vô tình dọa người.

“Cặn bã, ta đói bụng.”

“Ta cũng đói bụng.”

Một tay tiểu quỷ cầm lồng đèn, một tay chống má, ngọn đèn dầu đung đưa dao động.

Hình như bánh xe va vào tảng đá, xe bỗng đứng nghiêng cao về phía bên trái. Chuyện này vốn là việc nhỏ, ai ngờ dầu trong lồng đèn tràn ra ngoài, rơi trúng vào da ngựa, khiến con ngựa bị bỏng. Ngựa lập tức hí một tiếng, mạnh mẽ tháo chạy, dây cương bị tuột khỏi tay, xe ngựa hướng về phía trước chạy như điên.

“A a a! Cặn bã ngươi là tên ngu ngốc đàn độn!”

“A a a! Ngươi cầm lồng đèn cũng không xong còn dám quay lại cắn ta.”

Xe ngựa điên khiến bụng ta quay cuồng, thò người ra định nắm lại dây cương, nhưng thân ngựa chạy khiến xe di chuyển, căn bản không có biện pháp khống chế tình cảnh này.

Ngựa càng chạy càng nhanh, lại không thấy rõ đường phía trước. Ầm một tiếng, bánh xe lại cán trúng hòn đá, cả xe ngựa đều bị hất văng. Ta vốn đã chuẩn bị tinh thần nên giữ bản thân thật chặt, nhưng tiểu quỷ giống như đồ vật, nhẹ nhàng bị hất ra ngoài. Vô thức đưa tay chụp hắn, không bắt được, ầm một tiếng nữa, chính mình cũng bị văng ra ngoài.

Căn cứ theo tình huống, thuận thế mà làm, xoay người 360 độ hoàn hảo, hơi nghiêng ngã rơi xuống, ta bình an vô sự rồi. Ta lau mồ hôi, thời điểm quan trọng dùng khinh công vẫn rất có ích.

Tuy nhiên tiểu quỷ nằm ở phía trước không nhúc nhích...

Ta chạy lên, ngồi xuống tính ôm hắn vào lòng, tay vừa chạm đến, hắn đã gào thét, “Đau...”

“Đau chỗ nào? Ta băng bó cho ngươi.”

“Chỗ nào cũng đau. Cặn bã, có phải cánh tay với chân của ta đã tàn phế rồi không, còn xương sống của ta có bị gãy hay không?”

Sờ trên người, tìm hỏa chiết, cuối cùng cũng có ánh sáng. Chiếu trên người hắn, thiếu chút nữa khóc. Toàn thân đều là máu, vậy mà giọng hắn vẫn nhẹ nhàng như không có gì.

“Ngươi đừng di chuyển, ráng nhịn đau, để ta xem ngươi bị thương chỗ nào.”

Sự thực chứng minh vết thương của tiểu quỷ không phải nặng bình thường... Ta đi tìm cây, xé áo buộc lại cho hắn, buồn bã không thôi, “Nếu để ngươi vào trong xe ngựa ngủ thì đâu có xảy ra chuyện này.”

Khuôn mặt tiểu quỷ kiềm nén đau đớn, cắn chặt răng, đợi băng bó xong, mới nói, “Hừ, không phải ai cũng có thể làm tiên tri, cặn bã ngươi càng không thể đâu.”

Cuối cùng ta có một kết luận, cảm thấy thật bối rối, “Được, đừng nói lời độc ác nữa, ta hứa về sau sẽ bồi thường cho ngươi.”

Hắn lườm ta một cái, “Cho ta cắn chân gà của ngươi một cái là được.”

Ta dở khóc dở cười, “Ta đâu có gà...” Giật mình nhớ lại, giận dữ, “Tay ngươi mới đúng là chân gà!”

Công hắn tiếp tục đi về phía trước, tìm thử xem nơi này có gia đình thợ săn nào hay không, còn xe ngựa đã sớm biến mất không thấy đâu.

Sợ hắn bị đau, nên mỗi bước đi ta cực kì cẩn thận, thành ra tốc độ cũng hết sức chậm.

Dường như tiểu quỷ đã ngủ gục trên lưng ta, ta lại càng không dám đi nhanh. Nhưng mà hắn cũng không tính là nhẹ, đi được nửa canh giờ, miệng lưỡi khô khan, ngược lại hắn ngáy ò ỏ o.

Đêm khuya thanh tĩnh, không biết tên côn trùng nào bỗng nhiên kêu to. Cánh rừng sâu như vậy, mà không có con thú nào xuất hiện, nói nơi này bình thường ma cũng không tin huống chi là ta. Đang định tìm một nơi nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng ngựa kêu, âm thanh truyền vào tai, toàn thân ta rung động, bước chân cũng hơi nhanh một chút.

Ta vội vã, khiến tiểu quỷ thức giấc, nhỏ giọng kêu, “Đau...”

Cổ hơi nóng, giống như có cái gì bắn tung tóe tới, ta đưa tay sờ thử, giờ tới trước mắt xem, chính xác là máu. Đúng vậy... ngã từ trên xe ngựa xuống, thân thể bé nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu được nội thương, “Tiểu quỷ... ngươi ráng chịu đựng, ta lập tức mang ngươi đi tìm đại phu.”

Lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy hối hận vì một chuyện đã làm, mặc dù tên tiểu quỷ thần bí này là nhị ma đầu, nhưng hắn không làm chuyện gì xấu cũng không phải người xấu, ta hy vọng hắn có thể tiếp tục sống vui vẻ.

Lại nghe ngựa hí một lần nữa, tiếng vang đã gần hơn ban nãy.

Đi phía trước khoảng chừng mười trượng, xuyên qua một đám bụi gai, lập tức thấy ánh sáng của ngọn đèn dầu. Ta mừng rỡ, quái thú nơi này cũng không thể ngăn cản quyết tâm cứu người của ta. Nhanh chóng chạy tới đằng kia, không thấy xe ngựa đâu, chỉ có ngựa bị buộc ở trên thân cây, mà phía trước mặt, là một căn nhà gỗ nhỏ, nhìn vào cửa sổ, có ngọn đèn dầu, nhưng không thấy người nào.

Ta quan sát một lúc, trong rừng cây u ám lại xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ quỷ dị như vậy, trong lòng thật sự kinh hoàng, vừa mở miệng, mới phát hiện bản thân vì quá sợ, giọng nói cũng run rẩy, “Xin hỏi có ai không? Bằng hữu ta bị thương, có thể cho ta ít thuốc trị thương được không?”

Không nghe tiếng trả lời, cũng không thấy tiếng người đứng dậy, chỉ là cái cửa kia, đột nhiên mở ra. Dọa ta sợ đến mức muốn khóc, run rẩy công tiểu quỷ đến trước cửa, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người áo trắng. Áo trắng phất phới râu bạc trắng cũng nhẹ nhàng phất phới, toàn diện đều giống như tiên nhân, vừa rồi ta còn tưởng là thái sư phụ.

Hắn cúi đầu nhìn, lạnh giọng, “Xe ngựa kia là của ngươi? Nó làm hư một căn phòng của ta, ta đang muốn tìm người tính sổ.”

Ta khó khăn nuốt nước miếng, căn bản là phòng của huynh đài cũng không bền vững nha, một con chim bay đến cũng khiến cọc gỗ rớt xuống đất rồi, “Ta sửa giúp ngài.”

Ta gần như muốn đẩy hắn ra xông vào bên trong tìm được, thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, cũng không có vẻ là dễ dàng nói chuyện. Các nguyên tắc luật lệ của danh môn chính phái mà bọn người sư phụ dạy ta, đều ném về phía sau, yên lặng dơ tay định đánh lên hắn, cứu tiểu quỷ vẫn quan trọng hơn.

Lập tức tung đòn, thấy hắn thờ ơ, nghĩ rằng ta sắp thành công rồi, bỗng nhiên tay dừng lại, đã bị hắn bắt được cổ tay, sau đó chưởng gió bổ nhào đến trước mặt. Ta kinh ngạc nhìn hắn, này, tên này xuất thủ từ khi nào vậy. Thế mới biết ta gặp phải thế ngoại cao nhân, đúng là tự tìm đường chết mà. Lệ rơi đầy mặt, “Đại hiệp, ra hạ sách này là ta bất đắc dĩ thôi, đại nhân đại lượng buông tha cho ta đi. Chỉ cần ngài cứu tiểu quỷ này, hắn vì ta mà bị thương, nếu không kịp thời cứu chữa... Đại hiệp, ngài có đang nghe ta nói chuyện hay không?”

Hắn không những không nghe, căn bản là không để ý ta là cái thể loại gì rồi. Nắm chặt cổ tay ta không buông, lông mày nhíu lại rồi lại giãn ra, sắc mặt bỗng nhiên dịu đi, vô cùng xúc động, “Rốt cuộc cũng tìm

được.”

“Hả?”

Chớp mắt một cái khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nhìn ta chăm chăm nói, “Cứu hần cũng được, nhưng người phải bái ta làm sư phụ.”

Ta dứt khoát từ chối, “Không được đâu, như vậy là phản bội sư môn.”

Hần cười lạnh, “Chẳng qua là công phu phái Hoa Sơn thôi, lão phu đem toàn bộ tuyệt học cả đời truyền lại cho người, sau đó người có thể xưng bá thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, vậy mà người không muốn à.”

... Lão gia hỏa này, rõ ràng còn nói khoát hơn cả trong thoại bản, ngài không có việc gì làm sao! Không phải nói nhảy vức mới có thể gặp được anh hùng à, tại sao cái Khoái Hoạt Lâm quái dị này cũng trở thành truyền thuyết rồi. Ta yên lặng ngẫm một bụng máu, “Không được...”

Hần giận dữ hất cổ tay của ta, đẩy ta lui xuống một bước, hình như đụng phải vết thương tiểu quỷ, hần đau đớn rên một tiếng. Trong lòng ta căng thẳng, “Đại hiệp, ta làm nha hoàn cho ngài được không, sau khi rời khỏi đây ngài muốn lấy bao nhiêu vàng bạc cũng được, nhưng chuyện phản bội sư môn...”

“Vết thương của hần rất nghiêm trọng, nếu không chữa trị ngay, chắc chắn phải chết.”

Ta sưng người, nếu để cho sư phụ biết, nhất định sẽ đánh ta, sau đó trục xuất khỏi sư môn. Nhưng mà tình hình hiện giờ... không sai... học được tuyệt thế võ công, mới có thể chống lại tân sư phụ, có gì không làm. Như thế nào lại... không làm. Ta nhắm mắt lại, dấy mắt hơi ẩm ướt, “Được.”

&&&&&&&

Ta ngồi ở bên giường nhìn tiểu quỷ bị cuốn thành bánh trưng, sắc mặt đã không còn trắng như lúc nãy nữa, bỏ qua những thủ pháp chữa trị cao siêu kia. Nghĩ đến về sau chính mình cũng có thể sử dụng chân khí cường đại như vậy để trị thương, bỗng có chút kích động.

Khẽ lau khô mắt ẩm ướt, hít hít cái mũi. Nhìn xung quanh căn phòng một lượt, ngoài thô sơ, cũng chỉ có thô sơ. Bỏ qua chỗ chế được, ta đi thẳng đến bàn, chân thành nói, “Đại hiệp, ngài ép ta như vậy, không phải là việc anh hùng nên làm.”

Hần yên lặng nói: “Ta vốn không phải là đại hiệp.”

Nghe lời nói đó, ta lại chân thành giải thích, “Ngài nha, đi theo lối khu rừng này ra ngoài, đứng ở trên đường một lát cũng kiếm được một đồng người như ta. Ngài bảo bọn họ bái ngài làm sư phụ, nhất định có thể truyền thụ hết võ học. Ta vẫn nên làm nha hoàn của ngài đi.

Lông mi dài của hần nhú lại, “Người là võ học kì tài ngàn năm khó học, chẳng lẽ người không biết?”

Ta trợn mắt thật lớn, chờ chút... trăm năm đã đủ khoa trương, ta, ta còn là ngàn năm!

Cho nên nói... năm đó thái sư phụ cầm cánh tay bấp chân của ta, về mặt thật tình nói “Gân cốt dẻo dai, thiên tài luyện võ” là nói sự thật?

Quao quao, quả thực là sự thật! Biết vậy năm đó ta không nên đốt sổ đen!

19. Chương 14: Nội Lực Kinh Người, Nhân Sâm Và Gà Trống

Chuyện mà ta lo lắng đã được hóa giải, đi suốt một ngày trời cũng đã mệt mỏi, ta liền nằm xuống bên cạnh tiểu quỷ, kéo hơn phân nửa chăn của hần, trong lòng thoải mái. Nghiêng người nhìn ra bên ngoài, không biết đại cao thủ đi đâu rồi. Dù gì nơi này vẫn an toàn hơn chỗ khác, nghĩ xong, ta lại chìm vào giấc ngủ.

Trong lòng tuy lo lắng, nhưng nhanh chóng ngủ say. Tiểu quỷ ngủ cũng rất ngon, cả đêm không thấy hửn hửn tiếng nào.

Buổi sáng tỉnh lại, cảm thấy hình như mình đang giẫm lên thứ gì đó, mềm mềm. Dần tỉnh giấc, kinh ngạc nhìn tiểu quỷ vẫn ngủ ở bên cạnh, đột nhiên trợn to mắt, chỉ thấy khuôn mặt bánh bao của hửn giận dữ, “Cận bã, người ngủ có thể giữ ý tứ một chút được không?”

Ta cười gượng, thấy tinh thần hửn rất hăng hái, theo bộ dạng đi mò chân của hửn, “Có phải đạp trúng chỗ này rồi không... Để ta xem.”

“A, a, a, a, dừng tay! Thật ra người đạp lên chân thôi.”

“A... dừng có nhìn ta như nhìn sói vậy, làm tổn thương lòng tự ái ta nha. Ta không có hứng thú với người, người ta thích phải là nam nhân đẹp trai cao lớn, phải là nam nhân có võ công thật giỏi.”

“Hừ.” Hửn liếc mắt nhìn ra ngoài, “Ở chỗ nào vậy?”

Ta đứng dậy duỗi thẳng lưng, “Căn nhà gỗ trong Khoái Hoạt Lâm. Đúng rồi.. hắc hắc.”

“...” Hửn nheo mắt nhìn chằm chằm, “Cận bã không cần cười bỉ ổi như vậy, coi chừng không lấy được chồng.”

Ta nhéo bên má không bị thương của hửn, đỡ hửn đứng dậy, “Có một vị tiền bối ở đây, nói ta gân cốt dẻo dai, muốn đem tuyệt học cả đời ngài ấy truyền lại cho ta. Về sau ta có khả năng bảo vệ người rồi ~”

Tiểu quỷ thản nhiên bước qua mặt ta, “Lúc trước ta bảo người học tâm pháp người không chịu, còn đạo nghĩa nói rằng bởi vì sư môn. Vậy mà bây giờ người ta hỏi, người lại đồng ý.”

Trong lời nói nghe ra có chút khinh bỉ, ta quát hửn, “Được rồi, đừng khinh thường ta nữa, ta đi lấy nước cho người rửa mặt.”

Từ trong nhà đi ra, thì gặp lão tiền bối hai tay ông ta mỗi bên xách một con gà rừng bước chân nhanh như gió, chớp mắt một cái đã đi đến trước mặt ta. Nhìn con gà rừng còn sống, thiếu chút nữa ta chảy nước miếng, ưỡn ngực thẳng lưng cất cao giọng, “Tiền bối sáng hảo.”

“Mang nó đi nấu đi.”

Dứt lời, ông ta ném con gà rừng xuống đất, nó xòe cánh. Ta vội cúi người chụp lấy, cuối cùng ta cũng biết lý do tại sao khu rừng này không có dã thú, chính là bị ông ta ăn hết sạch rồi đó mà.

Sáng sớm đã có thịt ăn, nên tâm trạng cả ngày vô cùng tốt.

Vì muốn tắm bổ thêm cho tiểu quỷ, ta đích thân nấu một nồi canh, băm phân nửa thịt đi nấu cháo, còn lại ta rang xào. Mùi hương bay bốn phía, thật muốn nuốt hết vào bụng.

Bưng vào trong nhà, ăn uống no bụng, chợt cảm thấy tinh thần thật sảng khoái.

Lâu lâu tiền bối lại đưa mắt nhìn tiểu quỷ, đôi mắt xem xét, “Bị thương nặng như vậy mà không la hét nửa tiếng, cũng rất xuất sắc đấy. Chỉ tiếc người còn quá nhỏ, nếu không lão phu không ngại nhận thêm người làm đồ đệ.”

Tiểu quỷ không sợ chết nghiêng mắt nhìn ông ta, “Trên võ lâm có rất nhiều môn phái, không biết lão tiền bối xuất thân từ môn phái nào?”

Tiền bối lạnh nhạt trả lời, “Chuyện xưa của võ lâm, không nhắc tới cũng được. Người cứ ngồi đây chơi, tiểu nữ nhi, theo ta đến rừng cây luyện công.”

Ta nhăm mắt, luyện công gì gì đó, quá đau khổ rồi. Trong lòng bi thương nhưng vẫn phải đi theo, đi ra khỏi nhà gỗ là sẽ tới rừng cây, ta yên lặng quay đầu nhìn về phía gian phòng nhỏ bé dưới tầng trời xanh bao la, ách, sấm sét bão tố cũng không chừa đôi được nó à.

Tiền bối dừng bước, khoanh tay đứng lại, chậm rãi xoay người mỗi một động tác đều khiến ta cảm thấy run sợ.

“Công phu của ta đều do ta tự sáng tạo, ta không muốn gia tộc phải kết thúc ở đây. Ngày đó trên giang hồ, ai cũng muốn ta nhận bọn họ làm đồ đệ tử chân truyền, lão phu sợ họ không có tài năng, học xong không

không chế được bản thân. Nên mới không nhận người nào làm môn đồ. Vốn tưởng rằng sẽ phải hối tiếc cả đời, cũng may các người bị lạc vào rừng, xem như quà của ông trời tặng ta.”

Ta ngưỡng ngừng hỏi, “Tiền bối, có phải ngài nghĩ sai rồi không, nếu ta là thiên tài võ học, thì bọn người thái sư phụ đã sớm truyền thụ tuyệt học cho ta, chắc lão nhân gia ngài nôn nóng tìm truyền nhân quá rồi.”

Tiền bối lườm ta, “Người không thích hợp để luyện võ Hoa Sơn, chắc thái sư phụ người cũng biết điều này, chứ không sao người có thể hiểu tâm pháp Hoa Sơn, nhưng võ công lại cực kì kém. Hắn cũng có dụng ý riêng nên mới không dạy nhiều cho người, ngày sau khi người tìm được công phu thích hợp, sẽ không phải phé võ công, làm tổn thương gân cốt.”

Ta kinh ngạc nhìn, hắn chỉ tiếp của ta một chưởng, vậy mà cái gì cũng đoán được, nói không phải cao thủ thì chẳng ai tin. Ta rất ngạc nhiên, thái sư phụ giấu quá kĩ đi mà, suy nghĩ một hồi. Ta càng thêm thương tâm, nếu ông ấy đã làm như vậy, thì có nghĩa đã cho phép ta “Chuyển sư đổi môn”.

Ta thở dài một hơi, nếu không thể làm một đệ tử tốt trong Hoa Sơn, vậy thì tuyệt đối không được làm thái sư phụ thất vọng, học võ công của phái khác, được cái lợi về sau có thể giúp đỡ Hoa Sơn nha.

Nhất định phải học tập thật giỏi, vang danh thiên hạ!

Ý niệm này của ta không sống sót quá nửa canh giờ, tiền bối thật tàn nhẫn khiến ta tiêu hết sạch sức lực. Đến giữa trưa ta gần như phải bò về phòng, cả sức lực uống trà cũng không đủ, nằm sấp trên giường nửa sống nửa chết.

Tiểu quỷ nằm phía trước nghỉ ngơi hé mắt nhìn, “Cận bã, ta thấy người thật sự là ‘Gân cốt dẻo dai’, giờ là gân cốt bị rút đi rồi hả?”

Ta thọt tay vào mặt hắn, thật mềm mại, “Dám chêu chọc ta, thậm chí người.. hu hu hu, mệt quá, mau rút đi, ta muốn nằm một chút.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Còn đang uống sữa mẹ thì không cần để ý những thứ nhỏ nhặt này.” Nói xong, lặn mình tới, đuổi thẳng người, có thể nghe thấy tiếng xương cốt kêu rắc rắc, một hồi sau ta mới cảm thấy dễ chịu, “Thoái mái hơn nhiều rồi.”

Hắn liều mạng chen vào trong, nhưng đã bị ép sát vào tường, hắn nhìn ta cảnh giác, lúc sau nói, “Hắn có nói khi nào thì người sẽ học xong không? Nếu học ba năm năm năm, chuyện phái Hành Sơn phải làm thế nào hả?”

Ta nhắm mắt nghỉ ngơi, “Tiền bối nói năm ngày có thể học thành.”

Giọng nói hắn tràn đầy kinh ngạc, “Năm ngày?” Im lặng một chút, hắn mới nói chuyện tiếp, “Thì ra hắn có mục đích này... bây giờ người đang học tâm pháp đúng không?”

Ta trợn mắt nhìn hắn, “Làm sao người biết?”

Hắn khinh thường, “Chỉ là học tâm pháp thôi người làm ra vẻ mệt mỏi như vậy là thế nào!”

Ta phát cáu, “Người cứ thử đứng bất động trong hai canh giờ đi!”

Khóe miệng tiểu quỷ giật giật, “Sao?”

Ta trừng mắt nhìn, “Ừ, đúng là..., người thử giữ nguyên một tư thế trong mấy ngày xem.” Chợt nhớ lại, mỉm cười lấy lòng hắn, “Ngoan nha, buổi tối cho người ăn đồ ngon.”

“Hừ!”

... Thái độ quá kiêu ngạo, hừ!

Vì thế mấy ngày nay ta đều phải dậy sớm, học tâm pháp, nấu cơm, giúp tiểu quỷ thay thuốc. Mặc dù không khí nơi này cực kì quỷ dị, nhưng dùng để cư trú thì rất tốt. Sập tối hôm đó, đã là cuối ngày thứ năm, tiểu quỷ cũng có thể nhúc nhích rồi. Ta kéo hắn đi lên nóc nhà ngồi ngắm trăng, ngày tốt cảnh đẹp, đáng tiếc... Ta yên lặng cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu quỷ, ài.. cũng là một mỹ nam nhĩ?

“Về sau lúc ta quy ẩn giang hồ, nhất định cũng phải tìm một nơi như thế này.”

Tiểu quỷ bủi môi, “Hay là thôi đi, tiền bối ở nơi này ba mươi năm, thú hoang trong rừng đều bị ông ấy ăn hết. Người chỉ cần ở đây năm năm thôi, xung quanh trăm dặm không còn sống lấy một con chim, cặn bã, người nhẩn tâm vậy sao?”

Ta nhe răng, “Người lúc nào cũng châm chọc ta, người nhẩn tâm sao?”

Hắn cao giọng đáp, “Nhẩn tâm nha, ta còn có thể nhẩn tâm hơn nữa.”

“Phì, chung một dạng với Thủy Đông Lưu, toàn là lời nói độc ác, người thật xứng đáng với danh hiệu nhị ma đầu.” Nói đến Thủy Đông Lưu, ta không khỏi thở dài một hơi, “Cũng không biết hắn có đi tìm ta hay không... Chắc chắn không có. Nếu có thể đem chuyện bản đồ nói cho hắn biết thì tốt rồi, không được, hắn chỉ biết cắm đầu bỏ chạy, nói cho hắn biết làm cái gì.”

Tiểu quỷ nghiêng đầu nhìn, “Cặn bã, tự hỏi tự trả lời vui lắm sao?”

Ta chống má thở dài, “Không vui..”

Một lúc sau tiểu quỷ nói, “Thật ra... Hắn không cố ý bỏ người ở lại đâu, nhất định có lý do. Còn nữa, tiền bối nói với ta, người gia nhập vào môn phái hắn, là vì... Muốn cứu ta, thực xin lỗi, cặn bã.”

Ta hoảng hốt nhìn hắn, bình thường mở miệng toàn lời ác độc, vậy mà bây giờ lại nói xin lỗi với ta, “Tiểu quỷ, người bị người ta đánh tráo rồi hả?”

Tiểu quỷ trừng mắt, định nói gì đó, ta cảm thấy cơ thể hắn run rẩy, lại ngẩng đầu, mặt biến sắc, “Lần này nhất định...”

Ta vội hỏi, “Người không khỏe hay sao? Vậy xuống dưới đi.”

Tiểu quỷ nói, “Cái cây để buộc cánh tay ta hình như bị rơi rồi, người đi tìm cây khác cho ta đi.”

Ta nghi ngờ nhìn hai bên hắn, đâu thấy cái cây kia rớt xuống đâu. Do dự một lát, tiểu quỷ đau đớn la lên, ta vội vàng đứng dậy, “Người chờ ta, đừng chạy lung tung.”

“Ừ, đi đi.”

Nhảy xuống nóc nhà, ta đi một vòng, tìm xem có thứ gì sử dụng được không. Cuối cùng tìm được một cái cây, vội vàng chạy ra bên ngoài, nhảy lên nóc nhà, nhưng không thấy bóng dáng tiểu quỷ ở đâu nữa. Ta gọi hắn vài tiếng, không thấy ai trả lời. Trong lòng lo lắng không yên, đang định đi tìm hắn, thì lập tức thấy mảnh vải hắn quấn trên cây gậy, ta cúi người nhặt lên, có chữ viết bằng máu ở trên:

Việc gấp, đi trước.

Ta: “..”

Thật sự là bị hắn chọc cho tức chết mà, hai tên ma đầu này đều có bệnh giống nhau sao? Nhưng ít ra lần này hắn có để lại lời nhẩn... Ài, cái này xem là lời nhẩn được không?

Đành chịu thôi, gia đình ma giáo, thần thần bí bí cũng không có gì lạ. Nếu không có thói quen đó, mới thực là kì quái nha. Nhún nhún vai, chuẩn bị kéo tiền bối đi tìm hắn, tránh cho hắn lại lạc đường. Mới vừa nhảy xuống, đã thấy tiền bối từ bên ngoài trở về, nhưng trên tay không có thịt thú, chỉ có một nắm bùn... Đúng vậy, hắn mang cho ta một nắm bùn, “Nhân sâm, mang đi hấp rồi ăn.”

Ta nhặt thứ kia lên, lau hết lớp bùn, quả thật là một cây nhân sâm cực lớn, ta vui vẻ một hồi lại thấy lo ngại, “Tiền bối, ta ăn hết cái này sao? Như vậy có bổ quá không?”

Tiền bối cười lạnh, “Nếu người không ăn, thì sao ta có thể truyền nội lực cho người.”

Ta đã hiểu liền gật đầu, “Ta không kiếm thấy tiểu quỷ nữa, ta sợ hắn lạc đường, tiền bối có thể đi với ta tìm hắn không?”

“Hắn không thấy đường ra ngoài, tự nhiên sẽ quay lại.”

Ta lại gật đầu, chuẩn bị cầm nhân sâm đi rửa sạch trước khi hấp, đi được hai bước cảm thấy không đúng lắm, bỗng nhiên quay đầu, “Tiền bối, ý ngài là.. Dem hết nội lực truyền cho ta?!”

Sắc mặt tiền bối vô cùng nghiêm túc, “Ừ.” Dứt lời, đưa cho ta một cuốn sách, “Bên trong là tâm pháp và cách sử dụng kiếm pháp, người phải học cho kĩ.”

Ta run rẩy cầm lấy, chẳng trách muốn ta ăn nhân sâm, thì ra là sợ ta không chịu nổi. Vậy mà tiền bối lại truyền hết nội lực cho ta, chớp mũi có chút chua xót, ông ta thật sự muốn tìm một đồ đệ, để truyền hết võ công trước khi qua đời, con đường hoàng tuyền đi cũng bất an.

Bỗng nhiên ta nghĩ đến trọng điểm, nuốt nước bọt, “Tiền bối... Xin hỏi, ngài có bao nhiêu năm công lực?”

Tiền bối vươn tay vuốt chòm râu, tính nhẩm, “Không nhiều lắm, chỉ có bảy mươi năm thôi.”

“Phụt.”

Tiền bối, cho ta thêm ba cây nhân sâm!

20. Chương 15: Rời Khỏi Khoái Hoạt Lâm

Rửa sạch nhân sâm, bỏ vào nồi hấp, nước nóng bốc hơi lên. Ta cảm phiền quạt ngồi bên cạnh, mặt mũi cũng nóng theo. Ngẩng đầu nhìn phòng bếp, hình như rộng hơn phòng ngủ kia, cũng có đầy đủ các dụng cụ nhà. Gọn gàng ngăn nắp, quét dọn sạch sẽ.

Thêm củi lửa, lửa thế này chắc chưa tắt được, ta cầm cây quạt đi ra ngoài. Tiền bối đang đứng trước khu đất trống luyện võ, từng chiêu thức lên lên xuống xuống, không nhanh không chậm. Chém ra một chuồng, gió bay cuồng cuồng, lá khô trên mặt đất như bị gom lại nhẹ nhàng bay lên trời.

Tiền bối chợt ngừng tư thế, mũi chân hơi nhếch, một cành cây khô trên mặt đất lập tức bắn lên, đưa tay chụp lấy, động tác nhanh như gió, chiêu thức hoa lệ phức tạp.

Thật sự... không biết dùng từ gì để diễn tả...

Dưới ánh trăng bụi cùng sương mù bay ngập trời, nhào về phía ta, ta giơ tay phải đi, yên lặng lui về phía sau. Cùng lúc đó động tác của tiền bối dừng hẳn, ném một cây gậy xinh xắn cho ta, ta nhìn không được vỗ tay khen hay.

Thái độ tiền bối vẫn như cũ, đứng nhìn, “Những chiêu thức này, người đã nhớ chưa?”

“... Chưa...”

Khóe miệng tiền bối cố gắng kéo lên, “Một chiêu cũng không?”

Ánh mắt ông ấy lạnh rét nhìn ta, thiếu chút nữa ta sợ phát khóc, ra chiêu nhanh như vậy có thiên tài mới thấy kịp, nếu thị lực ta tốt thì sư phụ đã sớm chỉ dạy đầy đủ, giọng run rẩy, “Không.”

“.” Tiền bối khoanh tay nhìn trăng, trên mặt hiện vẻ đau buồn, “Quả thật chỉ được cái gân cốt dẻo dai mà thôi a...”

Ta yên lặng ngồi xỏm ở góc tường, “Tiền bối, nếu ngài mang hết nội lực truyền cho ta... Chỉ sợ ngài cũng không sống được?”

Ông ta không nhìn ta đến một cái, vẫn mãi mê ngắm trăng, “Người biết tại sao phòng bếp lại đầy đủ dụng cụ không?”

Ta cẩn thận hỏi, “Để cho phu nhân của ngài dùng?”

“Ừ, chúng ta ẩn cư ở nơi này ba mươi năm, nàng đã qua đời được hai mươi ba năm. Nàng quá đau buồn vì không thể mang thai. Mà hai chúng ta đều muốn truyền thụ công phu lại cho đời sau, đáng tiếc tìm mấy

chục năm, cũng không có ai hợp ý. Bây giờ ta không có nhiều thời gian để chỉ dạy người, chỉ có thể đem nội lực truyền cho người, như vậy người mới luyện được kiếm pháp.”

Không biết vì sao, nhìn tiền bối tóc bạc phơ đáng người vẫn rất mạnh khỏe nói ra những lời này, ta lại cảm thấy chua xót trong lòng.

Bọn họ chờ “Hài tử” để trao phó tâm huyết cả đời, hẳn lại khổ sở đợi thêm hai mươi ba năm. Nếu là ta, nhất định sẽ không kiên nhẫn như vậy.

“Ta đã gần đất xa trời, không lưu luyến thứ gì nữa, cuộc đời này chẳng còn nghĩa lý chi. Khi ta mất, người hãy chôn ta ở khu rừng trúc cách đây nửa dặm.”

Lời nói đến bên miệng, suy nghĩ một hồi, nhẹ giọng hỏi, “Sư nương cũng ở đó?”

Tiền bối chợt im lặng, thu hồi ánh mắt, nghiêng người nhìn. Ta ôm đầu gối tiếp tục lui vào góc tường, ta không nên nhắc tới sư nương mới phải. Tuy nói đối sư môn, nhưng mấy ngày nay không thấy ông ta nhắc đến vấn đề này nha.

“Người tên gì?”

“Hoa, Hoa Lê.”

Hắn gật đầu, “Người cũng không muốn thay đổi sư phụ, vậy lão phu nhận người làm nghĩa nữ, thế nào? Danh chính ngôn thuận rồi.”

Ta ngạc nhiên, “Tiền bối...”

Hắn thở dài, “Ta với Vân Thanh vất vả cả đời trên giang hồ, không có con cái, vẫn còn rất tiếc nuối. Chỉ sợ do lúc trẻ ta gây quá nhiều nghiệp chướng, nên bị ông trời trừng phạt. Lại khiến Vân Thanh mất sớm, cực khổ hơn hai mươi năm. Chỉ mong sau này, vào ngày thanh minh có nữ nhi cúng bái, chưa tới mức để mộ phần mọc đầy cỏ.”

Ta nhìn ông ấy thật lâu, mặc dù tiền bối năm lần bảy lượt nói bản thân là người xấu, nhưng so với đám người danh môn chính phái truy sát ta, còn thẳng thắn hơn nhiều. Miệng khẽ động, nhỏ giọng gọi, “Nghĩa phụ.”

Khuôn mặt vô cảm của tiền bối xúc động, đột nhiên cười lớn, “Tốt, tốt, Mộ Ban ta rốt cuộc cũng có con rồi.”

Mộ Ban? Ta nhú mày, tên này nghe thật quen tai... Ừm, hình như đã từng nghe thái sư phụ nói qua. Lâu quá rồi, không nhớ ra.

Ông ta vội vàng đi vào bên trong, một giây sau ta nghe thấy tiếng vang. Đi tới cửa, thò đầu vào bên trong coi thử, thì thấy ông cầm cái hộp dài đi ra, ta lập tức đứng lên.

Nghĩa phụ mở chiếc hộp trong tay, một trường kiếm lặng lẽ nằm đó. Có lẽ dài hơn thanh kiếm thông thường một chút, cỡ chừng ba thước bảy tấc, vỏ kiếm được đính ba khối ngọc quý, hơi lệch, dưới ánh trăng hiện lên ánh sáng rực rỡ.

“Lưu Quang Kiếm, chém sắt như bùn, cực kì quý báu.”

Nói xong, tay cầm kiếm rút ra khỏi vỏ, vang lên một hồi tiếng động êm tai. Trong nháy mắt Lưu Quang Phi Vũ, khiến người người run sợ.

Tư thế của nghĩa phụ đã chuẩn bị sẵn sàng, trong lúc ta cực kì mong chờ, ai ngờ ông im lặng, thu kiếm, “Mà thôi, dù sao con cũng không nhớ được chiêu thức.”

... Bị ghét bỏ rồi...

Ông ấy đưa kiếm cho ta, “Thanh kiếm này, tặng cho con.”

Ta gơ hai tay cung kính nhận lấy, quan sát nó thật kỹ, dùng ánh mắt của con gái chủ tiệm cầm đồ mà nhìn, kiếm này bán được rất nhiều tiền nha... Không đúng, vô tình nghĩ lạc hướng. Nó quả thật là thanh kiếm lợi

hại giúp người ta đánh thắng kẻ mạnh, trước đây ta từng dùng kiếm chắc sẽ sử dụng tốt thôi, “Nghĩa phụ, con sẽ quý trọng nó.”

Nghĩa phụ gật đầu, “Đi uống canh nhân sâm đi.”

Ta dùng một chút, “Nghĩa phụ, ban nãy người nói không còn chuyện vương vấn, hiện giờ cha còn có con là nữ nhi nha, con sẽ nói chuyện cùng người. Thân thể cha khỏe mạnh như vậy, chắc chắn có thể sống lâu mà từ từ dạy con.”

Ông vuốt cằm nhìn ta, “Thật nhiều lời, nhanh đi đi.”

Ta ôm hộp kiếm đi ra, không hiểu tại sao tuyệt học cả đời lại có thể quan trọng hơn tính mạng một người.

Nghĩa phụ bỗng giận dữ, “Con vẫn chưa chịu uống!”

Ta xoay người bỏ chạy, cái này rõ ràng là ép ta giết người. Mới chạy được hai bước, đã có gió từ phía sau đuổi tới. Đôi mắt cay cay, nước mắt đồng thời chảy xuống hai gò má.

&&&&&&&

Lúc nhỏ khi đói, ta lén chạy xuống phòng bếp mở nồi, kết quả bị khí nóng trong nồi bốc ra làm cho phỏng tay, ta lập tức chạy đến bên cạnh mẫu thân khóc lóc. Mẫu thân vừa thấy liền tức giận, bảo ta là heo, tham ăn lại ngốc nghếch. Mà cha lại ôm ta vào lòng, thổi đầu ngón tay giúp ta, hỏi có đau hay không.

Dù sao cũng lâu lắm rồi, ta vốn đã quên đi chuyện kia. Nhưng hôm nay ở trong mơ, lại loáng thoáng thấy cơn nóng ấy. Hơi trợn mắt, lửa cháy đầy trời, căn nhà gỗ kia giờ đây chìm trong biển lửa, khí nóng lan tràn xung quanh, vô cùng nóng bỏng. Ta vội vàng ngồi dậy nhìn ngó xung quanh, không thấy nghĩa phụ, lúc này mới giật mình nghĩ tới hắn đang ở bên trong, đang định xông vào, nhà gỗ “rầm” tiếng sập xuống, đốm lửa bắn tung tóe.

Ta quỳ ngơ ngác nhìn căn phòng nhỏ, đầu óc rối loạn.

Bị mẫu thân chửi là ngốc như heo, sau đó không lâu thì bà mang ta lên Hoa Sơn, khi đó ta cho rằng bà cực kì chán ghét ta.

Bái sư được một năm thì ta từ Hoa Sơn về thăm nhà, phát hiện mắt mẫu thân không tốt lắm. Cha nói, ngày đêm nhớ mong, ngày đêm khóc, khóc đến nỗi mắt cũng sắp mù luôn rồi.

Lúc đó ta biết không phải mẫu thân không thương ta, chỉ là cách yêu thương của mỗi người khác nhau.

Không biết bởi vì chuyện cũ khiến ta xúc động, hay do tình cảnh trước mắt này, đôi mắt ta ầm ướt, nghẹn ngào khóc lớn.

Một bóng dáng mờ ảo theo ánh lửa cao vút trời xuất hiện, ta lau khóe mắt đầm lệ ngẩng đầu nhìn người kia, “Nghĩa phụ...”

Nhưng người xuất hiện không phải ông ấy, là Thủy Đông Lưu.

Hắn nhíu mày bước nhanh tới, ngồi xuống hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Không biết tại sao ta lại tức giận đến như vậy, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, “Tại sao người xuất hiện lại là ngươi! Đến cuối cùng lại vô cớ biến mất, đừng coi ta như con khỉ mà đùa giỡn. Ta ngốc, ta cặn bã, nhưng cũng có thất tình lục dục, ngươi cứ bỏ chạy như vậy, có biết ta lo lắng cho ngươi lắm không?”

Ta ghen giọng nên nói chuyện không rõ ràng, một chút khí thế tức giận cũng không có.

Hắn chớp mắt một cái có hơi do dự, rồi đưa tay ra, “Thật xin lỗi.”

Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, ta nằm trong lòng hắn, tiếp tục khóc lóc, đem hết nước mắt nước mũi chà vào quần áo hắn.

Lửa cháy đến tận sáng hôm sau, phía chân trời đỏ hồng, ánh nắng sớm chiếu rọi mặt đất. Xuyên qua kẽ lá thừa thốt, căn nhà gỗ đã trở thành tro bụi.

Thủy Đông Lưu không cho ta đi qua đó, những cọc gỗ trên mặt đất vẫn còn rất nóng.

Ta ôm đầu gối nhìn, không còn sức lực để khóc nữa, “Thủy Đông Lưu, người đi đi, ta có thể đi một mình tới Hành Sơn.”

Hiếm khi thấy hần ngồi xuống đất, giọng nói từ tốn, “Không phải ta cố ý bỏ đi... Sau này, ta sẽ nói cho người biết nguyên nhân.”

Ta lắc đầu, tối hôm qua ta hôn mê bất tỉnh, nghĩa phụ đã truyền toàn bộ công lực cho ta. Khắp nơi trong cơ thể đều có dòng chân khí chạy qua, ta cảm thấy chỉ cần đánh ra một chưởng nhẹ, cũng có thể tạo nên một cái hố to trên mặt đất, “Người đi đi, ta có thể bảo vệ chính mình, nghĩa phụ mang bảy mươi năm công lực truyền cho ta rồi.”

Thủy Đông Lưu chợt lên giọng, “Cho nên trong mắt người coi ta giống như tiêu sư sao?”

Ta cắn răng nhìn hần, “Người không phải tiêu sư, có tiêu sư nào lại vô trách nhiệm như người không, cậu mười bảy của người nói không sai, người là cận bã, là đồ cận bã.”

“Ta...” Thủy Đông Lưu cực kì tức nhưng chỉ nhìn trời, “Được rồi, ta không đi theo người nữa.”

Ta cười nhạt một tiếng, thấy tro tàn chỗ kia không còn nóng nữa, đứng dậy phui mông đi qua. Tuy đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi nhìn xuống tro cốt người nọ, trong lòng lại vô cùng đau đớn. Nhìn chỗ này, là phòng bếp....

&&&&&&

Thu dọn hài cốt nghĩa phụ, nhưng không tìm thấy đồ gì để đựng. Ta nghĩ một hồi, cầm kiếm ra, buộc ở trên lưng. Mang di hài người bỏ vào hộp kiếm gỗ, ôm đi nửa dặm tới rừng trúc. Ở chỗ đó, đúng là có một bia mộ, trên bia đề mấy chữ đơn giản: Mộ Ái thê Mộ Ban.

Cầm hộp gỗ chôn bên cạnh, Thủy Đông Lưu tìm một tấm ván tới, hần đưa cho ta khối than để ghi chữ.

Nhìn hai phần mộ trước mặt, hàng trăm loại cảm xúc đan xen, ta hơi hiểu ra tại sao nghĩa phụ lại muốn chết... Người yêu đã ra đi, sống một mình còn ý nghĩa gì chứ. Tuy trên danh nghĩa ta là con gái của ông, cũng không giúp ông có thêm một chút nội lực để sống tiếp, nhưng ta thực sự xem nghĩa phụ như người thân.

Ta thở dài, bọc thanh kiếm thật kĩ, rồi dắt ngựa của ta đi ra ngoài, trong lòng vô cùng chán nản. Đi vài bước vẫn gặp Thủy Đông Lưu bên cạnh, ta hỏi, “Không phải người nói không đi theo ta nữa sao?”

Tay hần ôm ngực, hơi nhấc ánh mắt, “Ta không có đi cùng, chẳng qua là tiện đường lên Hành Sơn thôi.”

“...” Ta nổi giận, “Thủy Bán Trưng! Mặt của người còn có thể dày hơn nữa không?!”

Hần lập tức cười, hần như vậy mà nở nụ cười! Nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt dịu dàng, giọng nói chậm rãi, khẽ nói hai chữ: “Có thể.”

Tim ta đột nhiên đập mạnh, ta giận dữ xoay đầu nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt này... Rõ ràng là quá yêu nghiệt! Ta đã trở thành cao thủ, nếu ngứa mắt thì cứ đánh hần luôn vậy!

21. Chương 16: Lên Cấp Rồi Phải Đánh Tên Bán Trưng Ngụ Ngốc

Rừng cây vẫn giống trước kia, không thể tìm được lối đi, mỗi cái cây như một sinh mệnh sống. Ta nhìn về phía Thủy Đông Lưu, “Thủy Bán Trưng, nhất định do người lạc đường mới vào được nơi này, ha ha.”

Hần lờm ta một cái, “Không khéo là ta đến đây rước tên nhị ma đầu, sau đó tìm thấy người.”

“Vậy ta chắc chắn người không biết ra ngoài thế nào, ha ha.”

Thủy Đông Lưu chân thành nói: “Cận bã, người cười thật quá bỉ ổi, chắc không thấy đường nhà để về luôn nhì.”

“Bản cô nương tha tội cho người, không được châm chọc ta, nếu không ta đánh người.”

Ta vừa nói xong, hần cười nhạo một tiếng, nghiêm túc nói, “Người cảm thấy có thể đánh được ta hay sao?”

“A a a, người kiêu ngạo quá nha.” Nghĩ đến tên tiểu quỷ toàn thân bị trọng thương, có sự an bài của Thủy Đông Lưu, nói chung vẫn tốt hơn đi với ta, “Rốt cuộc ra ngoài như thế nào?”

Hần chỉ phía trên, “Đơn giản, dùng khinh công bước qua ngọn cây kia, xác định được phương hướng sẽ lập tức tìm thấy lối ra.” Cuối cùng nheo mắt nhìn ta, “A, nghe đồn người cũng có một chút kiến thức đi đường nó đã đi đâu rồi ta.”

Ta giật giật khoe miệng, ngẩng đầu nhìn ngọn cây không thấy đỉnh, người có đủ khinh công bay lên chỗ đó, trong võ lâm không đến mười người làm được. Vừa rồi nhìn không kĩ, bây giờ phát hiện, không khỏi nhú mày, “Tại sao lúc nào người cũng mặc quần áo không đúng cỡ vậy, còn quần người như cái bánh chưng, không muốn phát triển sao?”

“Ta không nên tìm người mới phải...”

“A,... phải rồi, ta có chuyện muốn nói với người.” Ta đem đầu đuôi ngộ ngành chuyện bản đồ kể cho hần nghe, hưng phấn ngồi chờ tên độc vương miệng này nổi trận lôi đình, không ngờ hần vô cùng bình tĩnh sờ đầu, sau đó, không có sau đó rồi.

Rõ ràng... phụ lòng mong đợi của bản cô nương.

Có Thủy Đông Lưu chỉ đường, chúng ta nhanh chóng thoát khỏi rừng cây. Ta nhìn bia đá trước đường thật lâu, ba chữ to nghệch ngoạc Khoái Hoạt Lâm vẫn y hệt lúc đầu. Đưa tay sờ một chút, mặt trời chiếu xuống khiến bia đá ấm áp hơn, không còn lạnh lẽo nữa.

Tiếng vó ngựa vang lên, ta nghiêng người nhìn lại, lúc này Thủy Đông Lưu đã nhảy lên ngựa, đưa tay đến trước mặt ta, “Đi thôi.”

Dừng chốc lát, giơ tay ra, thuận thế leo lên, ngồi vững vàng phía sau hần. Ta cúi đầu nhìn tám bia đá kia, vẫy tay áo, “Con đi đây, nghĩa phụ.”

Nếu đã mang nợ bọn họ, vậy hàng năm ta sẽ qua dọn mộ một lần, ngoài nhổ cỏ, đốt cho họ nén hương luôn.

“Cận bã, người không cần liêu mạng vùi đầu vào lưng ta, cũng đừng ôm eo ta chặt như vậy, muốn đứt ra rồi.”

“Hu hu hu, để yên cho ta khóc.”

“Lại bị người làm bẩn quần áo!”

“Vốn đã dơ rồi, hu hu hu, người có tin ta đánh người hay không.”

“...”

Chạy đến trấn nhỏ tiếp theo, Thủy Đông Lưu sống chết cũng không chịu đi nữa. Hần mang ngọc bội đi cầm, mua một bộ y phục mới, còn có mảnh vải trắng. Sau đó tìm khách điểm, kê một bàn đồ ăn ngon, “Bồi thường cho người.”

“Bồi thường cái gì?” Ta nghịch đôi đũa, ngẩng đầu, “Chuyện người bỏ ta mà chạy một mình?”

Hần nhú mày, “Ừ.”

“Cứ thẳng thắn sẽ dễ dàng thông cảm, cho dù người nói người nhớ mong mấy cô nương thanh lâu kia, ta cũng có thể chấp nhận mà.”

Ít khi thấy Thủy Đông Lưu im lặng lâu như vậy, “Nói cho người biết, ta sợ người không kinh ngạc, mà là bị hù chết.”

Ta vội vàng giơ tay, “Được rồi, dừng lại, ta không muốn nghe. Còn nữa, người thật sự đã bố trí an toàn cho tiểu quỷ kia rồi chứ? Vết thương hần rất nghiêm trọng, ta sợ chân tay người vụng về lại tìm người không đáng tin cậy.”

Thủy Đông Lưu thông thả nói, “Yên tâm đi, vết thương của hấn không sao đâu.”

Đồ ăn lần lượt được bưng ra, ta ăn ngẫu nhiên một trận, so với mình tự tay nấu cơm, thì cầm chén chờ ăn cơm mới là hạnh phúc nhất. Xoa xoa cái bụng tròn, nhìn bên ngoài, đi qua ba cái trấn nữa, có thể về đến nhà rồi. Nhưng vào thời điểm này tốt nhất không nên quay về, nếu bị những tên hỗn đản phái Hành Sơn theo dõi thì biết làm sao bây giờ.

Cơm nước xong xuôi, ngồi nghỉ ngơi một lúc, lại tiếp tục lên đường.

Cả ngày bị con ngựa điên làm cho xương cốt đau nhức. Ban đêm, ta kêu tiểu nhị chuẩn bị một bồn nước tắm, thoải mái ngâm người xuống, đến khi chuẩn bị đi ngủ. Nằm một lát ta chợt nhớ ra kiếm phổ mà nghĩa phụ đưa cho, mở ra nhìn, nhíu mày, vắn mi, lại nhắm lại vắn... sự thật là nhìn không hiểu!

Ta thở dài, đành phải dựa vào cơ thể đầy nội lực này để hành tẩu giang hồ vậy. Nghĩ xong, hớn hử cất kiếm phổ, đắp chăn, đi ngủ.

Trấn nhỏ này có chút nghèo khổ, không phải vì buôn bán, mà do người đến đây không nhiều. Khách điếm này cũng không vững chắc, không hề có tường cách âm, nhưng có chỗ nghỉ chân đã là ngon lắm rồi. Chẳng qua là cái âm thanh xào xào xoạt xoạt vẫn thấp thoáng lọt vào tai, cực kì ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Không chịu nổi nữa, ta giận dữ đứng dậy, mặc quần áo đi ra ngoài, đưa tay gõ cửa phòng Thủy Đông Lưu ở kế bên, “Thủy Bánh Chưng, người quá đáng rồi đó, hơn nửa đêm muốn cãi nhau sao?”

Không có người trả lời, ta áp tai vào nghe, lại nhìn thấy vài bóng dáng in trên cửa giấy, kính hãi, một cước đá văng cửa, đột ngột nhảy vào, ba bốn thi thể nằm đơ trên mặt đất, Thủy Đông Lưu đang giao chiến cùng một người.

Hỗn đản, nửa đêm nửa hôm còn đột kích, có đạo đức công cộng không vậy. Ta yên lặng đi về phía trước, quát, “Thủy Đông Lưu người chóe mạnh động, để ta luyện tập.”

Thủy Đông Lưu cực kì khinh thường nhìn ta, lập tức thu tay lại. Thích khách kia ngậy ngốc trong giây lát, rõ ràng hấn không hiểu đầu đuôi. Ta giơ hai tay, hét lớn một tiếng, đánh vào lưng hấn.

Cứ tưởng rằng chưởng lực của ta đánh cho tên thích khách lực phủ ngũ tạng vỡ nát, máu me phun đầy đất, ai ngờ hấn chỉ lão đảo, không chút tổn thương, đôi mắt tức giận nhìn ta.

Ta trợn mắt nhìn đôi bàn tay, “Không có hiệu quả à... Thủy Bánh Chưng, người bắt hấn lại cho ta.”

Ánh mắt hai người kia tuyệt vọng, xem ta như gió thoảng.

Hai tay thích khách bị Thủy Đông Lưu giữ chặt, hấn giận dữ, “Thích khách cũng có tôn nghiêm!”

Thủy Đông Lưu cười lạnh, “Võ công không tệ, chắc mua người giá cao lắm?”

Thích khách không đáp, sắc mặt Thủy Đông Lưu trầm xuống, ta vội vàng ngăn lại, “Đợi đã.”

Thủy Đông Lưu nói, “Người muốn thả hấn? Hành tẩu giang hồ mà mềm lòng như vậy, sớm muộn cũng chết oan.”

“Xuyết.” Ý ta bảo hấn đừng lên tiếng, giơ hai ngón tay, dùng lực điểm vào vai thích khách. Vậy mà hấn không bị gì hết, ta nhỡ a, lại nâng tay, tiếp tục điểm. Hấn vẫn không phản ứng, dậm dậm dậm.

Thích khách cắn răng, “Thích khách... cũng có... tôn nghiêm!”

Về mặt Thủy Đông Lưu hết cách, “Cạn bã, người muốn dùng chiêu ngu ngốc nhất để giết hấn sao?”

Ta mở miệng, cảm thấy bản thân xém khóc, “Thủy Đông Lưu, bỏ qua cái đó đi, tại sao ta không thể dùng nội lực, ngay cả điểm huyết cũng không được.”

“Rắc.”

Chớp mắt, cổ thích khách đã bị bẻ gãy, hấn nắm tay ta, nhíu mày, “Không thể sử dụng nội lực?”

Nếu có gương soi ta chắc chắn mặt mình đã biến thành màu xám xịt, hình như cái bàn tay này vừa mới giết người... Ta khóc, “Đúng vậy, nội lực ban đầu của ta cũng không dùng được.”

Thủy Đông Lưu nhếch môi, “Không làm được đệ nhất cao thủ, bây giờ ngay cả tiểu lâu la cũng không đủ tư cách.”

Lúc này mà hắn vẫn có tâm trạng châm chọc ta, không vui!

Hắn cầm cổ tay ta đi ra ngoài, “Rời nơi này trước đã, rồi để ta xem thử.”

Không còn cách nào hơn, đành phải đi trước vậy. Ta về phòng lấy đồ đạc, sau đó tiếp tục cưỡi ngựa cùng hắn. Chạy ra ngoài trấn, tìm một miếu đồ nát nghỉ chân.

Nhìn hắn căng thẳng như vậy, ta không dám cất ngang. Cuối cùng ngón tay hắn cũng rời khỏi cổ tay ta, cẩn thận hỏi, “Như thế nào?”

Thủy Đông Lưu nhăn mày, “Chưa bao giờ gặp tình huống này. Theo thực tế người đã có nội lực của tiền bối... Có thể hắn sẽ căn dặn người thứ gì đó?”

Ta cố gắng nhớ lại, thành thật nói, “Bảo ta ăn nhân sâm cùng gà hầm có được tính không?”

Thủy Đông Lưu bỗng nhiên bật cười, gương mặt thân thiện, “Người, nói, gì?”

“... Để ta nghĩ tiếp.” Nghĩa phụ nói với ta tâm pháp, nhưng ta đã học thuộc rồi mà... Đợi chút, ngoài tâm pháp... Ta vội vàng tìm kiếm phổ, rồi đưa cho hắn, “Nghĩa phụ bảo ta phải luyện cái này thật tốt.”

Thủy Đông Lưu cầm lấy, mượn ánh sáng của đồng lửa bên cạnh để xem, im lặng một lúc, nói, “Cặn bã, người luyện chưa?”

Ta ngượng ngùng, “Chưa, xem không hiểu.”

Hắn đỡ trán, “Gân cốt thì rất được... năng lực thì quá kém.”

“Hừ, năng lực với gân cốt không có họ hàng. Sư phụ chỉ cần dạy kỹ kiếm pháp một lần cho ta xem, ta có thể nhớ hết.”

Thủy Đông Lưu nâng mắt xem xét, “Nếu là thật, vậy cái thiên phú của người phải tìm đúng sư phụ, như sư phụ Hoa Sơn của người dạy mấy trăm đệ tử, hoàn toàn không thích hợp.”

Ta lên tiếng, vì sự an toàn của người thân, ta kéo tay áo hắn, thành tâm nói, “Thủy Bính Chung, thật ra ta chưa bao giờ nghĩ muốn đánh người đâu, ta nói thật đó.”

“Diễn quá sâu, thật thất bại.”

“...”

Hắn lại lật tiếp vài trang, xem bộ dáng của hắn hình như rất mê. Ta ngáp một cái, ngồi một bên chơi đùa với lửa, ấm áp quá cũng lười biếng, cảm thấy hơi khổ sở.

“Cặn bã, đứng lên đi.”

“Ừm... Để làm gì? Thật khổ quá đi.”

“Dạy kiếm pháp cho người.”

Ta rên rỉ, “Một đêm không ngủ...”

“Như vậy sẽ làm lãng phí tài năng trời cho người biết không?” Hắn hừ một tiếng, “Người muốn ta chỉ dạy xếp hàng dài ở kinh thành.”

Ta không muốn đứng dậy, người đời có câu có thể ngồi thì không được đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi. Trích theo lời của mẫu thân — Người còn lười hơn cả rùa đen.

Không ngờ lúc dạy người ta tính tình Thủy Đông Lưu cũng không tệ lắm, hắn cầm kiếm, vận nội công, động tác lên xuống, ném thanh gươm về phía sau, xinh đẹp lại nhẹ nhàng.

Luyện xong chiêu thứ nhất, ta bỗng nhận ra, nếu như ngày xưa bắt mỹ nhân sư huynh giúp ta luyện kiếm, thì bây giờ ta đã trở thành nữ hiệp trên giang hồ.

Thủy Đông Lưu lùi lại ba bước, “Cặn bã, đánh lại chiêu thứ nhất một lần xem.”

Cầm Lưu Quang Kiếm, thêm ánh mắt chăm chú của Thủy Đông Lưu, áp lực vô cùng lớn. Ta hít thở một chút, rút kiếm ra, vận toàn bộ chân khí tụ vào lòng bàn tay.

Hào quang từ thanh kiếm như hòa quyện với ánh trăng sáng, động tác xé gió, tiếng ti ti trong trẻo như gió xuân thoảng qua, xua đi cái khô nóng ngày hè.

Ta mơ hồ cảm thấy bản thân đã từng sử dụng kiếm pháp này, nhưng cũng không đúng lắm.

Cuối cùng thu thế, ‘vèo vèo’ chém ngang, trong khoảnh khắc kiếm khí lướt qua, ngôi miếu nát trước mặt không hề có động tĩnh, một giây sau lập tức sụp đổ. Cây cột bị chém đứt, quan trọng là do kiếm khí làm.

Ta kinh ngạc nhìn cảnh tượng phía trước, trong lòng yên tĩnh, nay như sóng cuộn mãnh liệt. Lần đầu kết hợp hai loại kiếm với nhau, thật sự vô cùng tốt, thiếu chút nữa xúc động lệ rơi đầy mặt, nhảy sang chỗ Thủy Đông Lưu, kích động nói, “Xem ra phải kết hợp nội lực toàn thân với kiếm pháp mới phát huy được hiệu quả, Thủy Đông Lưu người thật quá thông minh.”

Nhưng hắn không thèm đáp một tiếng, thờ ơ. Ta chọc hắn, nháy mắt ra hiệu, “Có phải sợ ta học thành tài, đánh người không?”

Thủy Đông Lưu cúi đầu nhìn ta, ánh mắt sáng rực, nhấn mạnh từng chữ, “Đồ đặc quần áo của chúng ta vẫn ở bên trong.”

Ta chớp mắt vài cái, nhìn về đồng bụi hoang tàn.

“Cận bã, người còn ngu ngốc tới cỡ nào?”

22. Chương 17: Gặp Lại Liên Minh Chính Phái Ở Đây

Nhận thấy hắn luôn gọi mình là cận bã, lúc Thủy Đông Lưu vừa mới ngồi lên ngựa, ta ôm ngực đứng phía dưới, ngẩng đầu nghiêm túc nói, “Thủy Bán Chưng, người nghe kĩ cho ta, ta là Hoa Lê, Hoa Lê chứ không phải cận bã.”

Về mặt Thủy Đông Lưu có vẻ đang suy tư, một hồi sau hắn ngạc nhiên nói, “Cận bã, hóa ra người là gỗ mục.”

“...”

“Cái bàn ăn cơm nhà ta, cả giá đỡ bồn hoa đều làm bằng gỗ cây hoa lê. Cận bã người đi đâu vậy? Cận bã?!”

Đã không còn cách nói chuyện bình thường, bí mật hành sự vậy!

Ý đồ khơi thông tư tưởng để hắn đừng gọi ta là cận bã đã thất bại, ta cực kì không vui.

Trước kia thường bị bạn bè gọi ta là cái bàn, ta lập tức chạy tới chỗ cha mẹ hỏi tại sao lại đặt tên này cho ta. Cha nói, Lê Tử à, đồ gỗ trong nhà quan lại quyền quý đều dùng bằng gỗ cây lê, tao nhà lại tinh xảo, khiến người ta yêu thích. Sau này, Hoa Lê nhà ta nhất định cũng sẽ giống như gỗ cây hoa lê, rất có thành tựu, người người quý trọng.

Nghe xong, tức giận của ta với tên này liền biến mất, tuy không biết quý trọng ở chỗ nào thành tựu ở chỗ nào... Hình như đều không có, nhưng nghe cũng không tệ nha. Sau đó mẫu thân ngồi bên cạnh hừ một tiếng, “Còn không phải là gỗ mục sao.”

Suy nghĩ một chút, chẳng trách Thủy Đông Lưu nói lời độc ác đến mấy cũng không khiến ta bận tâm, căn bản là do mẫu thân đã luyện tư tưởng vững vàng cho ta từ lâu rồi.

Về sau lúc ta tức giận, cha nói, ban đêm nường con nói với cha một câu. Ta hỏi nói cái gì, ông nói, “Văn nên sống cuộc sống bình thường là tốt nhất, yên ổn cả đời, nghĩ ngợi nhiều làm gì cho nó mệt.”

Tuy rằng ta nghe vẫn không hiểu, nhưng đại khái chắc nó cũng không xấu nha...

Nhớ lại nường luôn luôn nói lời chua ngoa nhưng đều có dụng ý riêng của người, rõ ràng tâm con tỏ lại giả bộ thành lão hồ, khiến ta nhớ thương không thôi. Hành Sơn chết tiết, làm ta có nhà cũng không thể trở về.

Đi ngang qua vùng cỏ xanh mướt, Thủy Đông Lưu dừng lại để cho ngựa ăn cỏ. Ta ngồi trên bờ hồ nhìn đàn cá bơi qua bơi lại, nghiêng đầu nói, “Người dùng nội lực đánh cá lên bờ đi, chúng ta nướng cá ăn.”

Thủy Đông Lưu cúi đầu nheo mắt nhìn ta, khoe miệng kéo lên cao, một chữ cũng không trả lời.

Được rồi... chúng ta vừa ăn điểm tâm cách đây không lâu.

“Người có biết ai đưa bản đồ cho người không? Không cần quay về xử lý hần ngay à, cứ đi theo ta tới Hành Sơn như vậy liệu có sao không?”

Thủy Đông Lưu chậm rãi nói, “Năm lần bảy lượt phái người đi ám sát ta nhưng không thành công. Chắc hẳn hần sẽ đích thân ra tay. Hiện giờ chưa thấy người trong giáo đến tìm ta, ta nghĩ, có lẽ do hần ngăn cản bọn họ. Thay vì tự mình đi tìm, chi bằng đợi hần tự dâng mình đến cửa.”

Ta nghĩ tới âm mưu kinh thiên động địa kia lập tức hoảng sợ, “Thủy Bán Chưng, dựa theo thoại bản của giang hồ... Người nói thử xem, phái Hành Sơn với phản đồ ma giáo có quan hệ mờ ám gì không? Phản đồ ma giáo cùng Trang Thế Chính đang bắt tay làm chuyện xấu, một bên hứa giúp đối phương lên làm giáo chủ, một bên làm Minh Chủ?”

Thủy Đông Lưu cười cười, “Không có khả năng.”

Ta trợn to mắt, chuyện này hợp tình hợp lý vậy thôi sao không có khả năng chứ, “Tại sao hả?”

“Người quên ngày ấy trong ngôi miếu đổ nát, mục đích mai phục của các người là gì à?”

Ta khép mi suy nghĩ trong chốc lát, hơi hiểu ra, “Bọn họ không có khả năng là đồng bọn. Nếu thực sự có hợp tác với nhau, làm sao Trang Thế Chính lại đem tin tức vô lâm mai phục người nói cho phản đồ ma giáo biết, nếu hần nói, phản đồ đã không phải sát thủ đến cứu người. Để cho chính phái giải quyết người là được rồi, cần gì bản thân hần tham dự.”

Thủy Đông Lưu gật đầu, “Chính xác.”

Rõ ràng hai bên không có cấu kết, ta thở dài một hơi nhẹ nhõm. Ít nhất nhân mã hai bên không xuất hiện cùng lúc, dù sao bọn họ cũng là người ở trong tối còn chúng ta ở ngoài sáng, chỉ sợ yếu không địch lại mạnh, “Nhưng mà Thủy Đông Lưu, sao người biết ngôi miếu nát có người mai phục, còn đi đường vòng đến?”

Xét về khả năng mù đường của hần, căn bản không thể đi đường xa.

Thủy Đông Lưu nhíu mày, “Ta không có đi đường vòng, chỉ là lúc trên đường xảy ra chút chuyện.”

“Chút chuyện gì chứ?”

Hần giật giật khoe môi, nói, “Ngựa ăn no rồi.”

“..” Có cần dụ dỗ trí tò mò người khác như vậy không! Không thèm a!

Còn chưa kịp đi vào trấn nhỏ kế tiếp, đã nghe thấy một vì tiểu phu cùng với thợ săn nói hôm nay trên trấn xảy ra chuyện. Ta dựng lỗ tai nghe ngóng, thực ra là vô lâm giang hồ cùng lúc đi đến Hành Sơn, dọc đường muốn dừng lại nghỉ ngơi.

Ta tính nhắm ngày, ta xuất phát sớm, bọn họ lại quá đông người nên thời gian đi đường sẽ lâu hơn một chút, nên hai chúng ta đến mau hơn. Tại vì ở lại Khoái Hoạt Lâm năm ngày, lần này tới, xem ra phải chạm mặt với họ rồi.

Ta xoa xoa tay suy nghĩ một hồi, nửa đùa bảo, “Thủy Đông Lưu, chúng ta đi đánh tên Trang Thế Chính rớt xuống đất đi.”

Thủy Đông Lưu không chút suy nghĩ, “Được.”

“... Nếu ta nói lời ban này là đùa, người có thể dùng đánh ta không?”

Hần cười cười, gương mặt vẫn hiền lành như cũ, “Người, nói, gì?”

... Đánh nhau với đại ma đầu, chỉ bằng đi đánh tên đại gian tặc. Ta hạ quyết tâm, bắt Trang Thế Chính, hỏi hắn đang có âm mưu gì, sau đó thì làm thịt hắn. Chẳng qua là bây giờ ta chưa luyện xong chiêu thứ nhất của kiếm pháp, vẫn chưa thể tiếp cận được hắn. Mà bộ kiếm pháp này gồm 28 chiêu. Dựa theo lời Thủy Đông Lưu, sử dụng nội lực toàn thân luyện đến chiêu thứ năm đã có thể xếp vào hàng ngũ cao thủ võ lâm.

Ta thành thật hỏi hắn, “Theo người nói, ta muốn đột phá luyện công, thì có thể luyện đến chiêu thứ mấy?”

Thủy Đông Lưu lấy tay phủi đi cái tư tưởng đó của ta, nói lời thực tình, “Cận bã, đề nghị người quý trọng tính mạng.”

Lại bị Thủy Bán Chưng vô tình dè bẹp...

Đi đến trước trấn, gặp rừng cây không người, ta bảo Thủy Đông Lưu dạy ta chiêu thứ hai. Hiện giờ hai chúng ta giống y hệt hai quả cân không thể tách rời, hẳn hiểu kiếm phổ, nhưng không có nội lực độc nhất vô nhị của tiền bối nên không cách nào sử dụng kiếm pháp. Còn ta không hiểu kiếm phổ, nhưng có thể dùng mấy chiêu thức này.

Theo thực tế mà nói, trong lòng ta có chút xúc động.

Thủy Đông Lưu đồng ý dịch dung cho ta, còn tưởng rằng hóa thành mỹ nhân khuynh thành, kết quả nhìn xuống vũng nước, kéo miệng lên, nhất định là hắn thừa cơ trả thù mà...

Nhìn lại hắn, được rồi, biến thành tiểu lão đầu, chợt thấy không tệ.

Mò vào trấn nhỏ, tạm thời gởi ngựa vào cửa tiệm, hai người chúng ta đi tới chỗ liên minh võ lâm đang ở, chống gậy đi đến chỗ kia, kết quả khách điểm đã đầy, đành phải ở khách điểm đối diện. Ngồi ở lầu hai, cửa sổ vừa vịn nhìn được phía bên kia.

Ta ghé mắt nhìn qua cửa sổ, thật muốn nhìn mặt bọn người sư phụ, nói cho họ biết ta vẫn rất tốt, còn gặp được cao thủ võ lâm, lập tức biến thành cao thủ rồi.

“Cận bã, người còn làm bộ giống thần lẩn ôm cửa, sẽ khiến người ta chú ý đấy.”

“Ồ...” Ta quay lại bàn, “Dạy ta chiêu thứ ba đi.”

Thủy Đông Lưu không nhúc nhích, “Không thể nóng lòng muốn thành tài ngay được, từ từ cũng sẽ được.”

Ta lên tiếng, nhìn sắc trời bên ngoài đã tối, ta chạy đi lấy Lưu Quang Kiếm, lau thanh kiếm sáng trưng, “Khi nào xuống tay nhất định phải ra chiêu nào độc nhất chuẩn xác nhất, đừng để người khác phát hiện, nếu không có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.”

Thủy Đông Lưu gơ tay nhấn chặt vỏ kiếm, ánh mắt bình tĩnh, “Loại chuyện này, ta làm là được rồi.”

Người này rốt cuộc cũng biết quan tâm người khác, không muốn ta gặp nguy hiểm nha, thật là xúc động muốn khóc. Còn chưa kịp cảm động xong, hắn thở dài, “Dựa theo công phu mèo cào của người, nếu đi khẳng định là muốn chết sớm.”

Ta nhăn mặt, “Cho nên ý của Thủy giáo chủ là, sợ ta để lộ hành tung của người, cho nên người muốn đi một mình sao?”

Thủy Đông Lưu cười cười, đứng dậy nói, “Đi ngủ một giấc đi, đôi mắt đen thui của người sắp rớt xuống đất rồi kia.”

Ta hừ một tiếng, thể hiện ý ghét bỏ, thấy hắn xoay người đi, nhin không được nói, “Thủy Đông Lưu.”

“Cái gì?”

“Cẩn thận đó.”

Hắn hơi gật đầu: “Ừ.”

Ta ôm kiếm, ngồi ở mép giường đợi, vô cùng lo lắng bất an, vài lần chạy tới cửa sổ nhìn tình hình bên ngoài thế nào. Lâu quá không thấy tin tức, ta mang theo kiếm, đi xuống lầu dưới. Mới vừa đến cầu thang, lập

tức thấy một đồng người đang chen lấn. Một người vội vã chạy lên, thấy ta, nhỏ giọng nói: “Bà bà, mau quay lại phòng đi.”

“Chàng trai trẻ, xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Đám người kia, nghe nói là ma giáo, toàn bộ bọn họ đều là cao thủ, muốn trọ ở chỗ này nha.”

Trong lòng ta cực kì hồi hộp, cũng không biết người nọ nói chuyện bị nghe thấy hay không, đám người đứng trước quầy đồng loạt nhìn về phía này. Tên tiểu tử kia đã đi lên, ta đứng tại chỗ, vừa hay hứng ánh mắt của bọn họ, bị nhìn chăm chú như vậy lưng ta toát mồ hôi lạnh.

Khí thế của những người này hoàn toàn khác với Thủy Đông Lưu...

Rất phơ trương, gương mặt đều hiện chữ ‘Ta là người xấu’. Ta mang theo chân tay lạnh cứng đi xuống, dọc đường ‘Khụ khụ khụ’ che giấu nội tâm sợ hãi. Thủy Đông Lưu chưa nói người hại hắn là ai, chỉ sợ người nọ lẫn trốn ở trong, gây bất lợi cho hắn.

Vào khách điểm đối diện, khắp nơi đầy người. Suy nghĩ tìm một vị trí nào đó ngồi xuống, thì chợt nghe thấy có tiếng gọi, “Bà bà, ở đây còn chỗ.”

Giọng nói này thật là quen tai nha... Ta quay đầu nhìn, thấy đại sư huynh.

Quả nhiên đại sư huynh luôn là một nam nhân tốt nha!

Khó trách năm đó khi mẫu thân đến thăm ta, bộ dạng bà y chang bà mối bảo ta đại sư huynh rất được, nhớ qua lại thường xuyên một chút.

Đáng tiếc đã nhiều năm như vậy, đại sư huynh vẫn là đại sư huynh, lại yêu thầm sư muội của đệ tử nhị sư bá.

Sau khi chen lách tìm đến chỗ bọn họ ngồi, ta nói lời cảm tạ, nhìn thấy còn chỗ trống, đang định hỏi là dành cho người nào. Sư huynh sư tỷ lập tức đứng dậy, cùng lúc kêu, “Sư phụ.”

“Phốc.” Ta xem nữa bị sắc nước trà, nâng mắt nhìn lên, trong lòng xúc động, có thể ngồi chung một chỗ với bọn người sư phụ, không thể không vui mừng nha.

Sư phụ ngồi xuống, đại sư huynh giải thích một lần. Hắn nhíu mi nhìn, trên mặt thêm căng thẳng, không biết họ đang nói cái gì.

Ta yên lặng uống trà, thật ra sư phụ không nhận ra ta cũng được, chỉ cần ta còn sống tốt. Bàn bên kia cũng là người trong chính phái, tất cả người trong đại sảnh phần lớn giữ im lặng, nghe nói người chính phái đều biểu hiện sự nhã nhặn, lịch sự rất giỏi.

Một người từ bên ngoài chạy vào, mấy cái bàn đưa lỗ tai nghe ngóng, tiếng ồn ào bắt đầu lớn hơn.

Đại sư huynh chạy tới hỏi thăm, lúc quay lại nói, “Người ma giáo vào khách điểm Vinh Cẩm đối diện.”

Sư tỷ nhíu mày, “Chắc chắn bọn họ biết chuyện mai phục ở miếu nát, vậy tại sao còn dám ngông cuồng như thế, quả nhiên là muốn đối địch với người chính phái chúng ta, hoặc là liều mạng thử xem ai chết sao?”

Sư phụ lạnh nhạt, “Có chuẩn bị mới đến, chúng ta không nên động thủ trước, nếu không sẽ khiến người dân hoảng sợ, làm tổn thương kẻ vô tội.” Hắn dừng một lát, lại nói, “Dọc đường Trang chương môn phụ trách việc phòng ngự, bảo vệ an toàn của liên minh, chủ yếu là mấy thủ đoạn ma giáo sử dụng không có trong mắt hắn, đánh bất ngờ chỉ có tìm đường chết.”

Ta ngẩn người, Thủy Đông Lưu.... Ta vội vàng đứng dậy, hỏi tiểu nhị nhà vệ sinh ở đâu, thuận tiện đi đến sân sau khách điểm. Theo lý thuyết Thủy Đông Lưu không có khả năng biến mất, nhưng ban này không thấy ở đại sảnh, mà sân sau vắng vẻ rất thích hợp để bắt người, nhưng cũng không thấy hắn đâu.

Thủy Bánh Chưng, người không cần phải hóa thành cục thịt trong bánh chưng nha!

23. Chương 18: Bách Độc Xâm Phạm

Ta do dự nửa ngày không biết có nên lên lầu tìm Thủy Đông Lưu hay không, nói với hắc nô này có bấy. Nhìn trên tay, chỉ có một cây gậy, đáng lý ta phải mang theo kiếm, nếu có chuyện gì xảy ra còn có thể chém nhau.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân, ta lập tức chui vào nhà xí, nín thở bất động.

Với một thân thể đầy nội lực, ngay cả giác quan cũng nhạy bén hơn hẳn. Hơi nghiêng tai, nghe âm thanh bên ngoài cực kỳ rõ. Tiếng bước chân của hai người họ rất nhẹ, một trong số đó là do tự nhiên, người còn lại do sở hữu nội lực quá thâm hậu, nên nhịp chân khi đi phát ra tiếng động vô cùng nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được.

“Người nói yêu nữ Hoa Sơn đang ở nơi này? Hậu viện?”

“Ban nãy mới thấy nàng ở đây, để ta đi tìm thử.”

Ta nháy mắt mấy cái, hướng theo cửa sổ nhìn ra, ô ô, chính là Trang Thế Chính cùng với tên tiểu quỷ nhị ma đầu. Mặc dù Thủy Đông Lưu hóa trang cho ta thành một bà lão, nhưng không thể không công nhận tay nghề hắc nô rất cao siêu, đáng lẽ tiểu quỷ không nhận ra ta mới phải. Giải thích đơn giản hơn, hắc nô vô tình chỉ bậy nhưng lại trúng ta.

Vậy mới nói bát tự của ta với tiểu quỷ không hợp nhau nha.

Không đúng, ta đang muốn bắt tên kia mà! Tiểu quỷ thật làm người ta vui mừng!

Còn chưa ra tay, trong lòng đã vô cùng hồi hộp, ta cảm thấy tiếng tim đập của mình chắc bay tới lỗ tai Trang Thế Chính luôn rồi. Kề sát tường xem xét chờ thời cơ, bây giờ hắc nô không có ai giúp đỡ, tới lúc ra tay rồi. Không nghĩ ngợi nhiều, lách mình nhảy ra, hét lớn một tiếng theo đúng lời thoại trong thủ bản, “Lão tặc, nạp mạng đi!”

Trang Thế Chính cùng tiểu quỷ đồng thời xoay người về hướng này, kinh ngạc vài giây, đợi ta xông đến, mới kịp phản ứng, “Hóa ra người là yêu nữ.”

Dù sao cây gậy cũng không thể bằng kiếm, chém ra kiếm thức, nhưng không phối hợp tốt, lại căng thẳng như vậy, nên kiếm khí yếu đi phân nửa. Trang Thế Chính vừa rút kiếm đã dễ dàng ngăn cản được ta, nghe xuy xuy vài tiếng, hắc nô lui lại ba bước, kinh ngạc nhìn, “Thâm tàng bất lộ, người quả nhiên là mật thám của ma giáo!”

Ta không rảnh cãi lại, một tay đẩy tiểu quỷ lùi về sau, tránh cho hắc nô bị thương. Lại tiếp tục đối đầu với cao thủ, tay chân đã có chút cứng đờ, ta ra một gậy, ép hắc nô không có đường lui. Hắc nô quát một tiếng, cũng đánh ra một chiêu ác liệt. Nhưng đến trước mặt chỉ là không khí, thân kiếm vừa chuyển động, ánh sáng lóe lên, ta né sang bên trái, hắc nô ra tay quá dễ tiện rồi!

Chân còn chưa chạm đất, hắc nô đã xông đến, tiểu quỷ quát to một tiếng “Cẩn thận”, trong lòng ta nhất thời lúng túng, cũng đánh lại một chưởng. Lòng bàn tay bỗng nhiên run rẩy, ta vội vàng bày ra bộ dáng không có việc gì, sau đó xoay người.

Gương mặt Trang Thế Chính trắng bệch, cúi đầu nôn ra một bụm máu, “Người...”

Ta loạng choạng rơi xuống đất, cũng may chưa đến mức hôn mê bất tỉnh. Đi tới chỗ tiểu quỷ, cầm tay hắc nô, chắc chắn tiếng đánh nhau đã truyền tới tai bọn người kia, không nên tiếp tục ở lại đây. Ôm tiểu quỷ, nhanh chóng tẩu thoát.

Chạy một mạch được ba dặm, ta phát hiện thân thể không còn sức nữa, đi đứng bắt đầu khó khăn, nên tìm đại một nơi nào đó để dừng chân.

Khe núi hoang vắng, cây xanh rậm rạp.

Ta uống mấy ngụm nước thật lớn, bình tĩnh khôi phục tinh thần. Sau đó gỡ lớp dịch dung bà lão ra, khuôn mặt có hơi ran rát. Khuôn mặt tiểu quỷ không vui nhìn ta, ta nhéo mặt hắc nô, “Người không nói lời cảm ơn với ân nhân cứu mạng mình sao?”

“Người đầu có cứu ta, bỏ chạy thì có, khiến ta chút nữa thì ới.”

“Với tính cách của lão hồ ly Trang Thế Chính, khi người không còn giá trị lợi dụng lão liền giết người.”

Tiểu quỷ hừ một tiếng, giơ ngón tay lên, “Ta cố ý đấy. Ta.. ca ca của ta phát hiện nơi này toàn là bẫy rất khó hạ thủ, ta là hài tử dễ tiếp cận được hắc cho nên ta xung phong nhận nhiệm vụ lần này, định hạ độc hắc. Kế hoạch sắp thành công, ai ngờ người từ chỗ nào bay ra, chọc ta tức chết mà.”

Ta nheo mắt nhìn hắc, “Nếu ta không đưa người đi cùng, người đã sớm bị Trang Thế Chính bắt làm nhân bánh bao thịt rồi.”

“Hừ, mẹ ta trong Ngũ Độc giáo, sư công truyền lại không ít biện pháp hạ độc, còn có sư môn thủ hạ trên dưới cho ta rất nhiều loại kịch độc, nhất là Bàn sư huynh của mẹ ta, thúc ấy chuyên gia chế tạo độc được kì lạ.”

“Ừ a... nhưng tên Thủy Đông Lưu kia đúng là cặn bã, dám để cho một đứa nhóc đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, thật là đồ ca ca chết bầm, lần sau ta gặp hắc nhất định đánh hắc...” Nghĩ tới hiện tại, không biết tung tích hắc ở đâu, trong lòng lo lắng, “Hi vọng hắc vẫn bình an.”

Tiểu quỷ không nói lời độc ác hay chêu chọc nữa, yên lặng sờ bình độc dược, “Hồi nãy bắt không được hắc, về sau hắc sẽ nâng cao cảnh giác.”

“Quên mất một điều.” Ta nắm bàn tay lại, cảm thấy lòng bàn tay rất đau, xòe bàn tay bên phải ra nhìn thử, ở giữa có một chấm máu nhỏ. Nhìn kĩ lần nữa, ngạc nhiên, “Vậy mà bị hắc chơi lén.”

Tiểu quỷ lập tức tóm lấy tay ta, cúi đầu cảm tầm mắt của ta. Khóe miệng ta giật giật, “Đừng chán ta... Ới, ới đau! Ta đánh người bây giờ!”

Lúc này, lòng bàn tay càng thêm đau nhức, tiểu quỷ ngẩng đầu, hai đầu móng tay hợp lại, kéo lên, liền thấy một điểm đen trong bàn tay. Hắc cười lạnh, cực kì khinh thường nói, “Dùng cách hạ độc này, đúng là thứ không biết xấu hổ.”

“Độc sao?” Ta vội vàng nhìn bàn tay, nghĩ hồi lại thấy không hợp lí, “Nếu là trúng độc, tại sao miệng vết thương lại đau?”

Nếu thực sự trúng độc, trên miệng vết thương sẽ mất cảm giác, không thể thấy đau đớn được.

Tiểu quỷ nhú mày, lại nắm tay của ta, “Cặn bã, người không trúng độc. Nhưng còn hơn cả độc đây chính là kịch độc...”

Ta giật mình, “Chẳng lẽ do lần trước ta uống máu của người?”

Tiểu quỷ lườm ta một cái, “Máu của ta không có khả năng hóa giải tất cả các chất độc.” Hắc ngược lên nhìn ta, bỗng nhiên cười cực kì ngây thơ, “Cặn bã...”

Ta cảnh giác, “Cái gì?”

Hắc giơ tay chỉ về phía sau lưng ta, “Đằng sau người có con gấu trúc.”

Cảnh giác lập tức tan thành mây khói, vừa quay đầu lại, bàn tay đau xót. Á! Ta giận a! Hắc dám cắn ta! Ta cố kìm nén không đánh bay hắc, đây chính là ăn miếng trả miếng trong truyền thuyết?!

Tiểu quỷ cắn xong, nhú mày, “Đến máu giải độc cũng không có tác dụng. Chẳng lẽ do nội lực quá cao cường, làm cho độc tố không thể xâm phạm? Chuyện này cũng không thể nha...”

Ta xoa xoa tay, nghĩ lại, sau khi rời Khoái Hoạt Lâm, hình như đã thay đổi rất nhiều, có lẽ là lúc nghỉ phụ ép ta ăn cái thứ gì đó.

Tiểu quỷ thở dài, “Cặn bã, người lợi hại như vậy, sao vẫn bị đối thủ đùa giỡn?”

Cả thể xác lẫn tinh thần ta vẫn đang trong trạng thái vui mừng, đột nhiên muốn trả thù tiểu quỷ một lần, khóe miệng lập tức kéo lên cao, “Tiểu quỷ.”

Hắc lại rơi vào trầm tư mặc ta nói chuyện, ta khom người nhìn hắc chằm chằm, nháy mắt, “Hồi nãy ta ở trong nhà xí, lúc đi ra vẫn chưa kịp rửa tay a ~”

“! ! !”

&&&

Tuyên bố xong, hần xem ta không khác gì đồng phân mà hoàn toàn tuyệt giao quan hệ, ta tạm dùng kẹo để xoa dịu tâm hồn bé nhỏ của hần.

Lén quay về khách điểm Vinh Cẩm lấy Lưu Quang Kiếm, sau đó phát hiện chính mình không có tiền. Tất cả tiền bạc đều để ở chỗ Thủy Đông Lưu rồi, ta lặng lẽ chui cửa sổ ra ngoài trốn mất tích, để lại tờ giấy trên tường bảo bọn họ lấy ngựa thay tiền thuê trọ.

Đến ngõ hẻm phía sau, thì thấy tiểu quỷ đang đứng đợi gương mặt hần không vui vẻ lắm, vừa thấy ta lông mày lập tức nhăn thành một đường. Ta bước nhanh tới, gượng cười, “Không cần nghiêm túc như vậy đâu, ta nói đùa thôi.”

“Ta không tin.” Tiểu quỷ dựa người vào tường, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu nhìn ta chăm chú, “Người phải bồi thường cho ta.”

Ta khó xử nói, “Bồi thường như thế nào?”

Hần xoa người mắt sáng ngời, “Ta muốn hôn người một cái.”

“... Lần trước cũng muốn, lần này vẫn chưa chừa, người muốn bị đánh đây mà.” Ta nắm đấm định đánh tên tiểu sắc lang này, chợt thấy lòng bàn tay nhứt nhối, nghĩ lại chuyện ban nãy tiểu quỷ trị vết thương giúp ta, mặc dù thường ngày hần không biết điều, nhưng chung quy cũng là một dạng tính tình giống Thủy Đông Lưu, miệng ác độc tâm lương thiện.

Ta cắn cắn môi, gơ tay, “Cho người hôn tay ta một cái nè.”

Hần khẳng khẳng nói, “Ta muốn hôn mặt.”

Ta ngồi xuống đưa đầu đến trước mặt hần, “A, a, a hôn đi hôn đi, chỉ là một tên tiểu hài tử lại có sắc tâm điên cuồng như vậy, lớn lên chắc chắn trở thành đại phong lưu.”

Hần kìm nén xấu hổ, “Không bao giờ!”

“A, hôn nhanh lên, hôn xong rồi chúng ta đi tìm ca ca người.” Vừa kề sát vào, quan sát thấy da tiểu quỷ thật sự quá đẹp đi nha, cực kì bóng loáng không một điểm xấu. Da hài tử thôi mà có cần làm người ta ghen tị như vậy không.

Hai tay hần áp vào gò má ta, chậm rãi đến gần, dừng một chút, “Người nhắm mắt lại đi.”

“... Ta thật muốn đá người đến cuối đường chân trời.” Ta kiên nhẫn nhắm mắt lại, chờ hần ăn đậu hủ ta xong rồi sau đó đi tìm Thủy Đông Lưu.

Khí nóng thổi đến, mơ hồ cảm thấy hơi thở ấm áp kề sát mặt. Hai gò má hơi lạnh lạnh, lại có chút gì đó nhẹ nhàng khiến trái tim ta rung động. Ta mở mắt ra, một cái môi hồng mặt trái táo đập vào mắt, thiếu chút nữa cười ngã xuống đất, “Tiểu quỷ, sắc mặt của người không được tốt lắm a.”

Tiểu quỷ nhú mày, “Tại sao không có tác dụng... Kỳ lạ...”

“Được rồi, lên đường thôi.”

Ta muốn đứng dậy, hai tay hần lại đặt trên vai ta, khuôn mặt rất nghiêm túc, “Cặn bã, ta muốn hôn thêm một cái.”

Ta nhe răng, “Vậy để ta cắn người một cái có được không.” Ta thật sự lo lắng cho sự an nguy của Thủy Đông Lưu, kéo hần đứng dậy, “Ca ca người đang ở đâu?”

“Người để ta hôn một cái nữa thì ta nói cho người biết.”

“Tiểu hôn dẫn.” Ta cúi người nâng mặt hần lên ‘chụt’ một tiếng hôn vào trán hần, “Thỏa mãn chưa, nói đi.”

Hần khóc không ra nước mắt, “Ta muốn hôn môi... ở chỗ khác không có hiệu quả.”

“Không khai ta ném người vào hố xí.”

“... Được rồi, hấn trọ ở trần tiếp theo đợi người.”

Ta giận dữ, “Tên cận bã kia dám bỏ ta.”

“Hắt xì!”

“Tiểu quỷ người bị cảm phong hàn rồi à?”

“Không phải!”

Ở chung với tiểu quỷ ta thấy vui vẻ hơn, ta lôi hấn ra ngoài. Trang Thế Chính biết ta ở nơi này, chỉ sợ hấn đã bố trí người canh gác ở cổng. Khi nào gió êm biển lặng ta sẽ bắt đầu hành động, đành để Thủy Đông Lưu ngồi chờ ít ngày vậy.

Mới đi vài bước, ta phát hiện có người theo đuôi, đột ngột xoay người, “Kẻ nào?”

Âm thanh chợt dừng lại, một bóng dáng nhẹ bay xuống đất, một nam tử trung niên gương mặt không hề tuần tú, nhưng đôi mắt bình thản, khiến người ta kính sợ, sắc mặt hấn chưa bao giờ thay đổi, luôn luôn nghiêm trang. Ta gần như bỏ nhào về phía hấn, “Sư phụ!”

24. Chương 19: Kinh Động Lòng Người, Giáo Chủ Ra Tay Giúp Đỡ

Sư phụ thấp giọng đáp lại một tiếng, sau khi nói xong, tiếng nói càng nhỏ, nghe có vẻ nặng nề, “Ban này là các người đã thương Trang chương môn có phải hay không?”

Ta buột miệng hỏi, “Hấn chết chưa?”

“...” Sư phụ nhìn ta, “Nếu người muốn tìm Trang Thế Chính trả thù chuyện hấn hãm hại người, vậy thì không nên giết hấn.”

Ta nhúc nhích, “Đáng lẽ định bắt sống hấn, nhưng trên đường xảy ra chút việc ngoài dự tính.”

Sư phụ hỏi, “Người có bị thương không?”

“Không có.” Ta cẩn thận nhìn hấn, “Hấn tìm tới Hoa Sơn tính sổ rồi hả?”

“Tạm thời không có, hiện giờ hấn đang hôn mê bất tỉnh, tất cả mọi người đều không biết có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, xét theo nội thương của hấn, không phải người trong phái chúng ta gây ra.” Sư phụ hỏi, “Đã thương hấn, là Thủy Đông Lưu làm sao?”

Ta do dự một lát, không biết có nên nói chuyện ở Khoái Hoạt Lâm cho sư phụ nghe hay không. Lỡ hấn biết ta không còn nội lực và võ công của Hoa Sơn nữa, liệu có đánh ta ngay tại chỗ, sau đó trục xuất khỏi sư môn không nhỉ.

Sư phụ không ép ta trả lời lại nói, “Người đừng dính dáng đến chuyện này nữa, mau chóng rời khỏi đây, nếu người thật sự đang đi cùng Thủy Đông Lưu, vậy cứ trông cậy vào hấn đi.”

Ta nắm chặt tay sư phụ, sợ hãi hỏi, “Sư phụ, người không cần đồ nhi nữa sao? Con không đi, chắc chắn Trang Thế Chính đang có âm mưu gì đó, nếu không tại sao năm lần bảy lượt hấn sai cao thủ đi truy sát con chứ.”

Sư phụ suy nghĩ chốc lát, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, “Hấn sai người đuổi giết người?”

Ta gật đầu, thấy sư phụ lo lắng cho mình, ta liền mang chuyện Khoái Hoạt Lâm kể cho hấn nghe. Ít nhất để hấn biết, ta bây giờ có thể bảo vệ bản thân thật tốt, người bình thường không thể làm gì được ta.

Sư phụ nghe xong thở dài, nắm cổ tay ta, bắt mạch một lúc, mới thả xuống, “Đúng là nội lực của môn phái chúng ta bị phong bế rồi... Trong họa có phúc, cũng là chuyện tốt, chuyện này ta tạm thời không nói cho thái sư phụ người biết, người tự giải quyết cho tốt đi. Sau khi người xuống núi, ta cùng thái sư phụ bàn bạc một hồi, cũng thấy chuyện này rất kì quái.”

Nghe bảo bọn người thái sư phụ không hề nghi ngờ ta dù chỉ một chút, trong lòng ta vô cùng cảm động. Sư phụ thở dài, “Sư phụ không thể đi cùng với ngươi, nhớ kĩ phải cẩn thận mọi sự. Để tránh người khác hoài nghi, vì sư về trước.”

Ta gật gật đầu, thật lòng trả lời, “Sư phụ, người cũng phải cẩn thận.”

Thân hình cao lớn của sư phụ biến mất ở cuối vách tường, ta nhìn theo thật lâu, rất giống với năm đó lúc cha mẹ vứt ta ở Hoa Sơn, xoay người bỏ đi.

“Cận bã, đến lúc phải đi rồi.”

“A...” Chỉnh đốn lại tâm trạng, ta tiếp tục kéo hắn đi, “Thừa dịp Trang Thế Chính bất tỉnh, chúng ta lên đường thôi, chờ lúc hắn tỉnh lại, bày đủ thứ bẫy khi ấy khó đi lắm nha.” Trên tay cảm thấy ẩm áp, ta cúi đầu nhìn hắn, một hồi lâu mới kịp phản ứng, “Tiểu quỷ, ngươi bị thương nặng như vậy, thế mà vẫn bình an nhỉ?”

Khóe miệng tiểu quỷ kéo lên, “Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu ngu ngốc vậy.”

Ta thừa dịp néo mặt với cánh tay hắn, “A, thể chất không tệ nha... Đúng rồi, ngươi có biết mấy chục tên ma giáo đã đến đây rồi không? Còn ở trọ tại khách điểm Vinh Cẩm nữa. Nhưng ta không biết mấy tên đó có người hãm hại Thủy Đông Lưu hay không, nên không dám chào hỏi.”

Tiểu quỷ nhú mày, “Mới đây đã tìm ra chỗ này rồi.”

“Tiểu quỷ, theo trí nhớ của ta Thủy Đông Lưu không có huynh đệ nha...” Ta nắm xương quai xanh của hắn, sau đó néo một cái, “Nói, ngươi có phải là tiểu cô nương hay không.”

Tiểu quỷ nổi giận, né người sang một bên, “Ngươi mới là tiểu cô nương.”

“Ha ha ha ha ha.”

“Dừng, đi đến khách điểm xem thử.”

Cứ nghĩ khách điểm Vinh Cẩm sẽ náo nhiệt lắm, còn cho rằng người trong phái Hành Sơn đã chạy tới chất vắn ma giáo, nhưng chưa thấy bàn tay nào vỗ tiếng vang nữa là, cũng đúng không ai sẵn sàng đi khiêu khích ma giáo càng không có bằng chứng do người ma giáo làm.

Nghe tiểu nhị kể chuyện xong, tiểu quỷ rất rộng rãi cho tên đó ít bạc rồi đuổi đi. Thấy trên người hắn đeo ngọc bội hoa mai, ta ngồi xuống hỏi, “Cái này cũng là người nhà mẹ đẻ ngươi cho người à?”

Tiểu quỷ đưa khối ngọc bội cho ta, “Vừa nãy ta nhìn thấy người của cậu mười bảy đang đi tìm ca ca, bảo tóm được một tên cầm ngọc bội này, bây giờ trả vật lại nguyên chủ.”

“Vậy sao ngươi lại đưa cho ta? Không sợ ta lấy tiền ở khắp nơi sao?”

Tiểu quỷ giận dữ nói, “Bởi vì cậu mười bảy nói, ca ca ta là đồ cận bã, nên tạm thời giao ngọc bội cho ngươi bảo quản.”

“..”

Tiêu môn chủ thực sự đã hiểu lầm, ta không phải là vợ của tên Thủy Đông Lưu kia.

Nhưng để ta giữ ngọc bội vẫn an toàn hơn là giao cho tiểu quỷ. Đeo bên hông, chọc chọc hắn, “Chúng ta ngồi chờ hôm ở đây bao lâu nữa.”

Sân sau vắng vẻ, thỉnh thoảng nhìn thấy người ló đầu ra ngoài cửa sổ. Hai người chúng ta ngồi ở chỗ này, cực kì giống những người ngồi ghế nhếch nha...

Tiểu quỷ nóng nảy nói, “Kiên nhẫn một chút thôi. Ngươi không biết đạo lý người ta rất thích ngồi trên nóc nhà bàn bạc sao, chỗ này vừa vặn hợp lí. Nếu chạy đến phía trước, với thân thủ hiện tại của ta, nhất định bị phát hiện, ngươi muốn bị chặt thành bánh bao thịt sao.”

“Cái gì mà thân thủ hiện tại? Chẳng lẽ ngươi có thể biến thành cao thủ thiên hạ?”

“Ừ, cận bã ngươi không cần nói chuyện đâu, giọng ngươi to quá bị phát hiện đấy.”

“Người có biết kẻ nào hãm hại ca ca người không?”

Tiểu quỷ im lặng vài giây, mới mở miệng, “Tả hộ pháp Hàn Dương của ma giáo.”

Hộ pháp? Ta nuốt nước bọt, ma giáo có ba cấp bậc chính, đầu tiên là giáo chủ, thánh cô, nhưng thánh cô là con dâu của giáo chủ, phải có giáo chủ phụ nhân trước mới có thánh cô, bây giờ vẫn chưa có. Tiếp theo là Tả Hữu hộ pháp.

“Không ngờ cánh tay trái của hắc lại muốn tạo phản, hắc muốn giết ca ca người sau đó leo lên ngôi vị giáo chủ?”

Tiểu quỷ bủi môi, “Không biết, có lẽ đầu hắc bị cánh cửa kẹp.”

“...”

Không hổ danh là người trong ma giáo, cái gì cũng biết. Không lâu sau, quả thực nhìn thấy mấy bóng người ở trên nóc nhà, vừa nhìn đã biết là ma giáo. Ta ghé tai qua nghe, với khoảng cách này không làm khó gì ta.

“Tập kích chưởng môn Hành Sơn là giáo chủ?”

“Trang Thế Chính đang hôn mê bất tỉnh, tạm thời không rõ lắm, chỉ nghe đối phương bảo tên kia có võ công rất cao cường, không phải hạng đầu đường xó chợ.”

“Có thể đánh Trang Thế Chính trọng thương, sao có thể là bọn người trộm cắp được.”

Ta nghe xong vô cùng đắc ý, nếu không sợ bị họ phát hiện ta lập tức nhảy vào xác nhận sự thật.

“Thuộc hạ đã điều tra, giáo chủ vẫn chưa đến trấn, nhưng ở trấn nhỏ kia có người nhìn thấy. Cho nên thuộc hạ đoán rằng, giáo chủ dịch dung rồi mới vào trấn.”

“Tiếp tục điều tra.”

Ta đưa mắt nhìn, bốn năm người đứng cung kính, mặt hướng về một người. Hé mắt nhìn thật kĩ, không chừng người kia là Hàn Dương. Không biết có phải ánh mắt ta sáng quá hay không, hắc bỗng nhiên cúi đầu nhìn, trong khoảnh khắc đó ta nhớ lại ánh mắt sắc bén đã gặp ở khách điểm kia, không phải là hắc. Không kịp tránh, tiểu quỷ đẩy ta, “Là Hàn Dương, đi mau.”

Ta vội vàng lôi hắc chạy ra ngoài, những người kia phản ứng cực kì lẹ, âm thanh xé gió lọt vào lỗ tai, trong lòng ta kinh hãi. Mang theo tiểu quỷ căn bản không chạy nhanh được, bọn họ sắp đuổi kịp, ta bỗng nhiên xoay người lại, đánh ra một chưởng.

Quả nhiên là tên Hàn Dương đuổi theo đầu tiên, trong mắt hắc có chút ngạc nhiên, lúc khôi phục thì đã giờ tay đỡ chưởng lực.

Ầm.

Hai chưởng va chạm, ngón tay rồi cánh tay mạnh mẽ run rẩy, hai bên tự nhiên lui về phía sau. Nội lực của Hàn Dương cao hơn Trang Thế Chính, nhưng cũng không nhiều. Ta văng vẳng rơi xuống đất, còn Hàn Dương phun một bùm máu. Nhân lúc năm người kia dừng lại đỡ hắc, ta vội vã kéo tiểu quỷ chạy.

Trời đất bao la ta chợt tỉnh ngộ, chạy một mạch liền tới trấn khác, được cỡ mười dặm đường. Thật sự là không di chuyển được nữa rồi, vừa mới đến chỗ đất bằng phẳng, đôi chân mềm nhũn, lập tức ngã xuống đất chung với tiểu quỷ, không còn sức lực để thở nữa rồi.

Sắc mặt tiểu quỷ trắng bệch, khuôn mặt của hắc hiện vẻ, “Người làm ta ngã chết rồi.” Hắc nằm ngửa mặt lên trời, cười khổ, “Cận bã, tiền bối không nên truyền nội lực cho người mới phải, tay trái đánh chưởng môn Hành Sơn hôn mê, tay phải đánh hộ pháp ma giáo... Dù thế nào, người cũng gặp rắc rối lớn rồi.”

Ta nghiêng đầu nắm cánh tay hắc, nức nở, “Làm sao bây giờ, ta không muốn chết, bây giờ ta không thể không chế sức lực khi xuất chưởng. Tiểu quỷ người tuyệt đối đừng đánh lén ta, nếu không ta ra một chưởng đánh người chết toi.”

“...”

Hít thở xong, nếu có Thủy Đông Lưu ở đây thật tốt, hẳn có thể giúp ta vận khí điều tức. Đúng rồi, không phải hẳn đang ở trấn này hay sao! Nhanh đi tìm hắn, không đợi ta đứng đây, đã thấy đầu tiểu quỷ phóng tới, nhìn xuống ta. Ta lập tức giơ tay —

“Bốp!”

... Tiểu quỷ bị ta đánh bay...

“Tiểu bánh chưng!” Ta vội vàng chạy tới, mắng, “Cũng may ta đã thu khí lực, nếu không người chết là cái chắc! Bảo người đừng đánh lên ta, người có nghe hay không hả.”

Tiểu quỷ yếu ớt nói, “Cho... cho ta hôn một cái.”

Ta chưa kịp khóc cho hắn, thì đầu tiểu quỷ nghiêng ngả, ngất xỉu. Ta vội vàng truyền chân khí trị thương cho hắn, sắc mặt hắn mới tốt hơn một chút, ta liền yên tâm. Trên lưng vẫn đeo Lưu Quang Kiếm, vì vậy chỉ có thể ôm hắn mà đi.

Đi vào trấn hỏi hết các vị đại phu có tiếng, sau đó đưa hắn đến y quán chữa trị, nói không có gì đáng ngại, ta mới chạy đi tìm tiền trang. Để hắn uống thuốc xong, rồi tìm một khách điếm. Giúp hắn lau người, mệt mỗi một ngày, ta cảm thấy buồn ngủ. Trong lúc ngủ, mơ hồ cảm thấy tiểu quỷ động dậy, ta giơ tay nhấn hắn xuống, “Đừng... náo nữa.”

Hai gò má hơi nóng, hơi thở của tiểu quỷ phả trên mặt, thật giống một cái bánh bao lớn. Ta liếm liếm miệng, không đợi ta cắn hắn, trên môi nóng lên... Lại bị hôn trộm, quả nhiên là tiểu sắc quỷ.

Nhưng mà... mệt quá đi. Xoay lưng về phía hắn, miễn cho tên kia ăn đậu hũ. Ngáp một cái, loáng thoáng nghe thấy tiếng xé vải, giận nha, “Àm ỉ chết được.”

Sau lưng có tiếng cười nhẹ, chỉ trong chốc lát rồi dừng lại.

Giống như đã ngủ thật lâu, cuối cùng cũng cảm thấy có sức sống, đưa tay mò bên cạnh, vậy mà không có ai, “Tiểu quỷ?!”

“Tiểu quỷ thì không có, trái lại có một giáo chủ.”

Trong căn phòng tối đen ta lập tức giơ tay, đụng trúng một khuôn mặt lạnh, mừng rỡ, “Thủy Bánh Chưng.”

“Ừ, ngủ ngon không? Chúng ta tiếp tục lên đường.”

Ta dừng lại một chút, thu tay lại, “Đốt đèn đi.”

Sau đó nghe tiếng hắn đứng dậy, ngọn đèn trong phòng được bật lên. Ta chậm rãi mặc quần áo cho tử tế, cầm lược soi gương thật lâu.

Hai tay Thủy Đông Lưu ôm ngực dựa lưng vào cửa sổ, hẳn vô cùng yên lặng. Chờ ta chải tóc, cầm thứ gì đó, rút kiếm, chìa vào trước mũi hắn, “Người còn không mau gỡ lớp mặt nạ kia xuống, để ta gỡ giúp cũng được.”

Hắn lập tức kinh ngạc, gương mặt cười cười, “Làm sao người biết ta không phải Thủy Đông Lưu?”

Giọng nói có chút quen tai, ta nhíu mày nhìn hắn, “Người là... A! Người chính là tên thái giám chết bầm!”

Mặt hắn hung hăng cãi lại, “Đại gia là Ngọc Hồ Ly, không phải thái...”

“Chắc.” Ta lắc đầu, tên này không đến kiếm ta, ta cũng muốn bảo Thủy Đông Lưu đi tìm hắn, chắc hẳn không ngờ cầm ngọc bội hoa mai đến tiền trang lại bị người ta bắt được, mới đây đã đến tìm ta. Tên Thủy Đông Lưu miệng lưỡi ác độc thì làm sao có thể hỏi ta ngủ ngon hay không, lại còn chờ ta trang điểm, rõ ràng là giả.

Hắn đặt ngón tay trên má, ra vẻ muốn lột mặt nạ, nháy mắt giơ tay hất văng thanh kiếm của ta, lao người nhảy qua cửa sổ. Ta giữ chặt bả vai hắn, lại đánh cho hắn một chưởng, “Giao tiểu quỷ ra đây!”

Hắn quả thật là hồ ly, rõ ràng nắm quần áo hắn, thế mà chớp mắt một phát, hắn cởi đồ luôn rồi.

Ta lập tức rút kiếm, chém ngang, tất cả cửa sổ đều vỡ tan tành, kèm theo những mảnh vụn bay tung tóe, lúc này mới thấy bên ngoài hành lang xuất hiện mười mấy người. Đang ngạc nhiên vì bóng lưng Ngọc Hồ Ly biến mất trong đêm, bên kia kêu lên, “Giáo chủ!”

“..”

Không đợi ta giải thích, mười mấy người kia tức giận quát, “Kẻ làm hại giáo chủ, giết!”

“..”

Lệ, rơi, đầy, mặt!

25. Chương 20: Tự Rời Khỏi Môn Phái Thành Người Qua Đường

Nhất định là bất tự của ta không hợp với rất nhiều người nhất là nhân vật phản diện.

Một đôi mắt sắc bén như đao nhìn ta chằm chằm, tay cầm kiếm của ta đỏ mề hôi ướt đầm, “Để ta giải thích, hẳn không phải giáo chủ của các ngươi, mà chính là tên Ngọc Hồ Ly giả mạo!”

Về mặt mọi người lộ vẻ nghi ngờ, “Vừa rồi người nọ quả thực không giống giáo chủ.”

Không đợi ta thở dài một hơi, đã có người nói, “Không phải nàng là người đã thương Hữu hộ pháp sao!”

Mắt đao lại xoát xoát chằm chằm khiến mồ hôi lạnh của ta tuôn rơi, cho dù ta là cao thủ, nhưng nếu đánh nhau nghiêm túc với họ, Thủy Đông Lưu nhất định sẽ đánh ta thành đầu heo. Mắt thấy mọi người chuẩn bị tấn công, ta bỗng dừng lui lại, bọn họ cũng dừng bước chân, ánh mắt nhìn chăm chú vào bên hông của ta.

Ta nuốt nước miếng một cái, cúi đầu nhìn xuống, đó là ngọc bội hoa mai của Thủy Đông Lưu. Thấy đôi mắt mọi người lạnh lùng, thất lưng của ta thẳng tắp. Đúng, không sai, vật này chính là giáo chủ đại nhân đưa cho ta đó, quan hệ của chúng ta không bình thường đâu, còn không mau mau lui ra.

Một người giận quá, “Yêu nữ, người giấu giáo chủ ở đâu, còn dám lấy trộm ngọc bội.”

... Mấy người có thể suy nghĩ theo lẽ thường hay không! Ta còn nhỏ, không nên thương tổn ta được không. Đáng lí lúc này phải cho rằng ta là giáo chủ phụ nhân tương lai mà cung phụng, khách sáo với ta mới đúng.

Mắt thấy ta sắp bị chém thành tám khối, ta định dùng lưu quang kiếm đột phá vòng vây chạy trốn, cửa sổ sau lưng kéo văng lên, gió táp đánh tới. Ta cho là bọn họ muốn đánh lén từ phía sau, rút kiếm quay người. Cổ tay đã bị tay áo rộng thùng thình nắm giữ lại, vững vàng thu hồi, nửa người rơi vào trong lòng ngực của hắn, cuối cùng là giọng nói không nhanh không chậm vang lên, “Ta chỉ mới đi ra ngoài một lát, xảy ra chuyện gì?”

Ta ngẩng đầu nhìn lại, đưa tay sờ hai gò má của hắn, xác định không có dính mặt nạ da người, là Thủy Bánh Chưng.

Trong phòng vang lên âm thanh đồng loạt quỳ xuống đất, “Tham kiến giáo chủ.”

Tâm treo cao của ta rốt cuộc rơi xuống, ta chân thành nói, “Vừa rồi Ngọc Hồ Ly giả mạo người, ta đuổi theo đánh hắn, bị thủ hạ của người nghĩ lầm ta gây bất lợi với người.”

Thủy Đông Lưu hơi gật đầu, “Bị thương không?”

Ta nháy mắt mấy cái, lại nhéo nhéo mặt của hắn, “Giáo chủ đại nhân không thể dịu dàng như vậy nha...”

“...” Thủy Đông Lưu mấp máy môi, hình như là đang muốn giữ hình tượng giáo chủ của mình, chưa nói muốn ném ta vào hồ phân gì gì đó, mặt nhìn về phía thuộc hạ đang quỳ nói, “Lê Tử cô nương có ân với ta, ừ, các người hiểu đấy.”

... Người này nói cũng quá ngắn gọn rồi, cần chi giải thích như thế hả, không chừng nháy mắt một cái liền bị chém đấy. Oán thâm một hồi, bọn họ cũng kêu lên, “Vâng.”

Ma giáo thường ngày cũng như vậy sao... Ta yên lặng nhìn lên trời, ngấn gọn thần bí như thế, thật sự là ngoài ý muốn nha... Thật hợp khẩu vị.

“Nhưng mà giáo chủ... Vị cô nương này hình như là... Người đánh Hữu hộ pháp bị thương...”

Thủy Đông Lưu lạnh lùng liếc hắt một cái, “Các người không nhìn thấy, Hữu hộ pháp ra tay bức bách, Lê Tử cô nương chỉ tự vệ thôi sao. Hữu hộ pháp học nghệ không tinh, bị trọng thương. Bây giờ thương thế của hắt như thế nào?”

“Thương thế quá nặng, còn chưa tỉnh.”

“Sau khi tỉnh lại báo với ta.”

“Vâng, giáo chủ.”

“Không có chuyện gì khác thì lui ra, hành trình ngày mai sẽ nói sau.”

Mọi người như thủy triều thối lui, ta lau mồ hôi lạnh trên trán, lắc đầu, “Nếu người tới chậm nửa bước, ta sẽ bị bầm thành cặn bã.”

Cách Thủy Đông Lưu đối đãi với người ngoài thật khác so với lúc hắt đối diện với người trong phái, vừa rồi chớp mắt một cái tại sao ta lại cảm thấy khí thế uy vũ trên người hắt, cảm giác của ta nhất định là sai rồi. Nhìn thoáng qua trong phòng, tiểu quỷ không có ở đây, suy nghĩ một lát, đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng. Nếu như nói tiểu bánh chưng chính là đệ đệ Thủy Đông Lưu, vậy tại sao... Thân là hộ pháp Hàn Dương lại không biết hắt? Ta ngẩng đầu nhìn ngò vào một bên, lại quán cả người thành bánh chưng, nhìn Thủy Đông Lưu còn chưa mặc quần áo đoàn hoàng, “Người có đệ đệ không?”

“Có.”

“... Vậy tại sao Hàn Dương không biết hắt?”

Thủy Đông Lưu lấy tay ra hiệu hơi ngừng, trừng mắt nhìn, “Người của Ma giáo cũng không nhận ra hắt, bởi vì từ nhỏ chỉ được nuôi dưỡng ở Ngũ Độc giáo.”

Ta giật mình, “Nghe nói mẹ của người là đệ tử Ngũ Độc giáo, khó trách tiểu quỷ biết dùng độc, thì ra từ nhỏ đã như vậy.” Ta thăm thía nói, “Vậy làm phiền người chiếu cố tốt đệ đệ của người, đừng để cho hắt chạy loạn, giang hồ nguy hiểm như vậy, người cũng nhần tâm để cho hắt chạy loạn khắp nơi.”

Thủy Đông Lưu nhú mày, “Người đang dạy dỗ ta.”

“... Không dám.”

Thủy Đông Lưu uống xong một ly trà, đến tủ đồ tìm kiếm một lát, ôm ra một cái chăn, dùng sức ném trên mặt đất, “Người ngủ trên mặt đất, ta ngủ trên giường.”

“...” Đồ không có phong độ, vì cái gì chúng ta phải ngủ cùng một phòng? Ta đá chăn một cước, “Muốn ngủ người ngủ, ta đi đến phòng sát vách.”

Thủy Đông Lưu kéo ta lại, “Đồ cặn bã, người cho rằng ngoại trừ giáo chủ cùng giáo chủ phụ nhân, ai có thể đánh hộ pháp mà có thể không có việc gì?”

“Thủy Bánh Chưng người đừng làm ta sợ.”

“Ngày mai ta sẽ đuổi bọn họ về, không cần phải đóng kịch lâu đâu.”

“A.” Một cái chớp mắt còn tưởng rằng hắt thật sự muốn bắt ta trở về làm áp trại phụ nhân, a không, làm giáo chủ phụ nhân. Ta vui sướng nói, “Xin xuất ra phong độ quân tử của người, ta ngủ trên giường, người ngủ trên mặt đất.”

Khóe môi của hắt nhếch cao, cúi người nói, “Thật ra ngủ chung một đêm cũng không sao cả, người không cần lo ta sẽ không xem thân thể người như bánh ngọt mà nhào tới ăn đâu.”

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã, ta giận dữ, “Thủy Bánh Chưng, ta liều mạng với người!”

Cuối cùng vẫn không đánh cho hắn một trận, có lẽ là động tĩnh quá lớn, tiếng ho khan phòng sát vách không ngừng. Ta chỉ có thể ngoan ngoãn ngủ, tắt đèn, nghiêng người tìm vị trí thoải mái, “Thủy Bính Chung, ta vẫn cảm thấy ngươi rất vô lại.”

Thủy Đông Lưu miễn cưỡng nói ra, “Đồ cặn bã, ta cũng cảm thấy ngươi ở đâu cũng là cặn bã.”

Ta giận dữ, “Thủy Đông Lưu, ta cảm thấy nên nói chuyện nhân sinh với ngươi một chút.”

Đột nhiên hắn cười ra tiếng, trong đêm nghe vô cùng rõ ràng, gần như có thể trông thấy nét mặt tươi cười vui vẻ của hắn.

Ta nằm ngửa nhìn màu đen kịt trước mắt, che ngực. Cảm giác giống như thiếu nữ mới yêu là sao vậy. Thân là danh môn chính phái, tại sao có thể thích một Đại Ma Đầu, còn là một Đại Ma Đầu miệng ác độc lại kiêu ngạo.

“Ngủ đi.”

“Ừ.” Ta cuốn chăn, quay người, cuối cùng lại quay người, chân thành nói, “Ta ngủ sẽ ngáy, tổn hơi thừa lời, nói mơ, sáng mai không cho phép ngươi nói bậy, ta còn muốn lập gia đình đây.”

“...”

Buổi tối ngoài ý muốn ngủ vô cùng ngon, tỉnh lại thì Thủy Đông Lưu đã không ở trong phòng. Tiểu nhị đến đưa nước, đối với người phá cửa sổ hắn giả vờ như không thấy, chỉ mạnh mẽ nuốt nước miếng. Cho nên nói... Tối hôm qua người của Ma giáo đã “Khách khí” giải thích rồi đi.

Rửa mặt xong, Thủy Đông Lưu từ bên ngoài trở về, nhìn cửa sổ bị phá hắn suy nghĩ chốc lát, sau đó đi đến gần xem xét. Hình như ta có thể đoán được câu nói tiếp theo của hắn, nhất định là “Đồ cặn bã, ngươi bạo lực như vậy nhất định không gả được rồi”.

Thủy Đông Lưu sờ sờ cái cằm, “Đồ cặn bã, ngươi bạo lực như vậy nhất định không gả được rồi.”

Thấy chưa!

“Có lẽ kiếm pháp của ngươi đã tiến bộ, nhưng độ chuẩn xác chưa cao.”

Suy nghĩ một chút hắn nói đúng nha, bằng không thì tối hôm qua lúc chém Ngọc Hồ Ly, có thể chém hắn thành hai rồi, “Vậy có bắt được con hồ ly không? Vì sao hắn luôn luôn theo dõi chúng ta?”

“Ngọc Hồ Ly nổi danh trong giang hồ là đạo tặc, so sánh với những tên sát thủ kia đúng là khác xa. Hơn nữa lúc trước ngươi hắn muốn tìm là ta, lấy được ngọc bội hoa mai liền lập tức rời đi, sau đó không nhận được tiền, lại xém mất mạng.”

Ta gật gật đầu, “Dù mang danh là sát thủ, nhưng vẫn biết ăn trộm.” Ta buộc lưu quang kiếm chặt hơn, miễn cho tên kia quay lại trộm, “Chúng ta tìm một chỗ trống luyện chiêu thức thứ ba đi.”

“Ừ. Cũng nên luyện tập rồi, ta sẽ bảo bọn họ trở lại phân đà ở kinh thành.”

Vì muốn tránh tai mắt của người khác, nên bọn ta tìm một nơi vắng vẻ ngoài thành, không thấy bóng người, mới dừng lại.

Có lẽ do ta đã luyện thuần thục hai thức trước, vì vậy chiêu kiếm lần này tập rất nhanh. Thủy Bính Chung hiếm khi khen ngợi ta, cuối cùng lại cảm khái, “Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ.”

Phì!

Luyện một hồi đã qua buổi trưa, thu kiếm về. Đi vào khách sạn gọi một bàn đồ ăn, còn chưa ăn, chỉ nghe thấy có người gọi ta, ngẩng đầu nhìn lại, chiếc đĩa lạch cạch rơi xuống: “Sư huynh.”

Nhìn phía sau, sư phụ và sư bá sư thúc đang đi tới quán. Lại nhìn bên cạnh, đồng minh vô lâm căn bản đã đến đông đủ.

Một đôi mắt khác cũng sưng sờ, một đạo cô nói, “Ngươi không phải là Hoa Lê đệ tử phái Hoa Sơn sao? Đã tìm được người nọ chứng minh trong sạch cho ngươi chưa?”

“Ta...”

Không đợi ta che giấu, người ở bàn bên cạnh đã đứng dậy, bảo vệ ở bên người Thủy Đông Lưu, “Giáo chủ.”

Bên chính phái thay đổi sắc mặt, vô thức bước lui về sau, “Đệ tử Hoa Sơn lại cầu kết cùng giáo chủ Ma giáo?” Mọi người nhìn về phía sư phụ, trầm mặt, “Tổng sư huynh, có thể giải thích chuyện đồ đệ người gây nên không?”

Một người cười lạnh, “Lúc trước nói là vô tình học được thủ pháp điểm huyết của Ma giáo, hôm nay xem ra, quý đồ rất thân thiết với giáo chủ Ma giáo, nếu không tại sao lại ngồi cùng bàn ăn cơm. Tiết lộ kế hoạch vây đánh của chúng ta, chính là nàng đúng không? Tổng sư huynh muốn giải thích như thế nào?”

Một giọng nói trong đám người đó truyền ra, “Người đánh ta bị thương chính là nàng.”

Lòng ta tiếp tục trầm xuống, nhìn Trang Thế Chính đi tới. Môi trắng như tờ giấy, cần người đỡ mới đi được, ở trước mặt ta nói, “Hôm nay mọi người có thể tin lời ta được rồi..., nàng là người Hoa Sơn, thậm chí là phản đồ của toàn bộ võ lâm. Nhưng không biết, phái Hoa Sơn có tham dự trong đó không.”

Mọi người im lặng, ta cũng không cách nào giải thích, cho dù nói rõ từ đầu tới cuối, cũng sẽ không có người tin. Có đôi khi... Danh môn chính phái lại muốn xé to chuyện này. Chẳng qua là sư phụ và mấy vị sư huynh sư tỷ... Có thể tin ta không?

Sư phụ lặng yên hồi lâu, mới nói, “Đây là chuyện Hoa Sơn, ta sẽ đưa nàng về Hoa Sơn hỏi rõ đầu đuôi.”

Một kẻ cười chế nhạo, “Chuyện Hoa Sơn? Xem ra Tổng sư huynh rất có tâm bao che cho nàng. Người đã cố ý như thế, vậy chỉ có thể kéo nàng đến đại lao.”

Dứt lời, đã giơ chưởng phong đánh về phía ta. Tay còn chưa tới trước mặt ta, Thủy Đông Lưu đưa tay mạnh mẽ đánh lại, một chưởng đẩy hẳn quay về nằm gục trong đám người kia, trầm giọng nói, “Ta không cho phép các người tổn thương nàng.”

Võ lâm đồng minh bá một tiếng rút kiếm, người trong Ma giáo cũng lập tức chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Khách điểm yên tĩnh, còn lại bầu không khí vô cùng cứng ngắc, giống như bước tiếp theo, sẽ chỉ thấy hình ảnh kiếm gươm bay loạn.

Ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm Trang Thế Chính, “Ta là tên phản đồ thì như thế nào, lấy thân thủ của các người, muốn bắt ta? Nằm mơ.”

Dứt lời, dưới chân khẽ động, giơ chưởng đánh tới sau ót Trang Thế Chính. Sư phụ quát to một tiếng “Không được”, lách mình bay ra. Ta tụ lực trên lòng bàn tay, lướt qua tay của sư phụ, một chưởng vỗ trên người hắn.

Sư phụ lập tức lui về phía sau, khóe miệng trào máu.

Khuôn mặt mấy vị sư huynh sư tỷ cực kì kinh sợ, “Lê Tử!”

Ta chỉ giật mình chốc lát, lạnh giọng, “Các người đã không còn giá trị lợi dụng rồi, từ nay về sau, không còn liên hệ tới ta nữa. Trước kia ta không phải người Hoa Sơn, ngày sau cũng sẽ không phải, gặp lại, ắt phải có kẻ chết.”

“Lê Tử!”

Ta ngậy người nhìn bọn họ, không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào. Nếu như không cách nào giải thích, vậy hãy để cho ta cùng Hoa Sơn phủi sạch quan hệ. Đại nghiệp phái Hoa Sơn rất lớn, cho dù bọn họ còn muốn tính sổ, cũng không dám can rờ. Nếu như sư phụ muốn liều mạng bảo vệ ta, sẽ yếu thế lên tiếng tranh cãi. Chẳng lẽ ta lại nhẫn tâm khiến Hoa Sơn mang danh là cầu kết với Ma giáo sao?

Cắt đứt quan hệ, chỉ mong sư phụ có thể hiểu...

Một bàn tay ấm áp khẽ nắm tay ta, cách vài gạt cũng có thể cảm giác được hơi ấm, ta khẽ ngẩng đầu, Thủy Đông Lưu kéo ta về phía sau.

Âm thanh tức giận phía sau, lại bị người Ma giáo ngăn cản.

Ta quay đầu nhìn lại, thấy được ánh mắt nghi ngờ cùng chán ghét của sư huynh sư tỷ, trong lòng đau đớn. Quay đầu lại tiếp tục đi theo Thủy Đông Lưu về phía hậu viện, trong mắt đã nổi lên một mảnh hơi nước.

Từ nay về sau, ta không còn là đệ tử Hoa Sơn nữa.

Cũng không thể trở về Hoa Sơn.

Cũng không thể về quê hương thăm người thân, ra đường gặp người khác càng không thể tự hào nói ——
“Ta, Hoa Lê —— là đệ tử phái Hoa Sơn!”

26. Chương 21: Mỗi Người Đi Một Ngả, Một Trận Hồng Môn Yên

Cảnh tượng trên nóc nhà rất tốt, tầm mắt rộng lớn. Mặt trời đã chiếu lên đỉnh đầu, nắng chiếu cả người khiến ta cảm thấy choáng váng, ngay cả nước mắt cũng bị bốc hơi mất.

Thủy Đông Lưu ngồi bên cạnh, nhét ly rượu vào trong tay ta, chụp vai, “Cạn bã, đừng đau lòng.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, “Nếu để cho mẹ ta biết ta không còn là đệ tử Hoa Sơn, nhất định sẽ bị bà đuổi đánh ba con phố, quá đau buồn rồi.”

“... Người ngốc như vậy ta sẽ không nhìn được cười.” Thủy Đông Lưu cuối cùng nói ra, “Không cần cố kìm nén trước mặt ta.”

Ta ôm rượu đưa mắt nhìn về phía trước, thu hết cảnh náo nhiệt của trấn nhỏ vào trong mắt, “Người lấy rượu cho ta làm gì vậy?”

“Nhất túy giải thiên sầu.”

Ta đưa vào miệng, mùi rượu tinh khiết và thơm ngát, bay vào trong mũi, “Trúc Diệp Thanh.”

Ôm lấy bầu rượu nhỏ, âm thanh ào ào rượu đổ một miệng, hương nhẹ nhàng tỏa ra bốn phía, từ trong cổ chảy thẳng đến bụng, vừa hay chỉ một cái chớp mắt tinh thần mệt mỏi giống như bốc hơi.

Giọng nói của Thủy Đông Lưu ưu sầu, “Cạn bã, uống ít một chút, sẽ làm dạ dày bị thương.”

Thì ra Thủy Bán Chưng cũng biết an ủi người khác, thật sự hiếm có nha. Ta duỗi tay ra, “Người cũng uống.”

Đột nhiên hắn ngừng lại chốc lát, cầm lấy rượu, ngửa đầu uống một ngụm, dĩ nhiên cũng không có ý định đưa ta, “Được rồi, kỳ thật uống rượu say cũng không phải là chuyện tốt.”

Ta đưa tay đoạt trở về, mới uống một ngụm làm sao đủ. Ôm bầu rượu nhỏ ngửa cái cổ dài, càng cảm thấy cay đắng, toàn bộ vào trong bụng, bộ dáng say rượu, có lẽ tinh thần vô cùng phấn chấn, nức nở nghẹn ngào, “Thủy Bán Chưng người biết người nghìn chén không say có bao nhiêu đau buồn sao? Các sư huynh cũng không dám cùng ta oản tù tì uống rượu, sư tỷ nói ta là đầu nam tử hán. Hiện tại giải sầu chỉ là đi vệ sinh nhiều hơn mấy lần mà thôi, không, quan, tâm.”

Bên cạnh không có âm thanh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thủy Đông Lưu lung la lung lay. Ta chọc chọc hắn, “Thủy Bán Chưng, người không uống rượu được hả?”

Hắn ngáp một cái, khuôn mặt khi say rượu đỏ ửng, đôi mắt hẹp dài tràn đầy vui vẻ. Nhìn hắn khiến cả người ta nổi da gà, tên gia hỏa này chính là kẻ uống rượu làm loạn trong truyền thuyết mà, “Người không uống rượu được còn uống cạn nha.”

Ta đặt rượu qua một bên, vung mạnh tay áo chuẩn bị kéo hắn trở về, bằng không thì một tên bất lương nào lại xử hắn thì tiêu.

“Cạn bã.”

Hơi thở có mùi rượu, mơ hồ lướt nhẹ qua trên mặt. Mặt của hắn đã nhanh áp vào chóp mũi ta, “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

Ta ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi hắn che chở ta, mắt nhìn mọi người đầy khí thế hào hùng nói “Người nào cũng không được tổn thương nàng”. Bỏ qua lời nói ác độc kiêu ngạo vô lương tâm của hắn... Được rồi, thật ra tìm không thấy ưu điểm, ưu điểm gì cũng không có, vậy ta còn phải lưu lại qua Trung thu à.

Nghĩ xấu hắn một chút, cuối cùng ta cảm thấy nổi lòng mình cũng bình tĩnh lại. Cầm tay hắn chuẩn bị ném trên lưng tiếp tục vác đi, mới phát hiện hắn thật sự rất nặng. Lưu quang kiếm thiếu chút nữa cắt ta làm đôi, muốn công hắn trên lưng, ta phải đặt kiếm xuống đất, nhìn xung quanh không thấy có người. Cẩn thận thả buông, “Đợi lát ta trở về, đừng chạy nhé.”

Nói xong đột nhiên cảm thấy bản thân càng ngày càng thần kinh...

Khiêng một đại nam nhân từ trên nóc nhà nhảy xuống, dẫn tới mọi người nhìn chăm chú, tìm khách đếm gần đó ném hắn trên giường, vội vàng trở lại lấy kiếm.

Cất bước nhảy lên nóc nhà, phía trên mái ngói nâu đen nhưng không thấy lưu quang kiếm. Khó khăn nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn về phía xa, cách mười trượng một bóng dáng vội vàng bỏ chạy, mơ hồ có ánh sáng chói xạ phát ra. Mặc kệ đó có phải là kiếm của ta hay không, ít nhất vẫn còn hy vọng.

Hôm nay nội lực đã tăng lên trọn vẹn năm cấp độ của ta, đuổi theo tên kia cũng không tính khó khăn gì. Chỉ là khinh công của người nọ cũng thật sự không tệ, đuổi nửa canh giờ mới rút ngắn khoảng cách, ta một muốn ngắt xỉu tại chỗ.

Lại qua nửa canh giờ, đã gần tiếp cận hắn. Ầm ầm chém ra một chưởng, vội lướt qua rừng cây, gió thổi vù vù vang lên. Người nọ bị đánh trúng, đau đớn kêu một tiếng lập tức rút xuống mặt đất.

Ta cúi người điểm huyết đạo của hắn, lấy lại kiếm, đập hắn một cước, “Dám trộm kiếm của bản cô nương, muốn ăn đòn.”

Khuôn mặt của người nọ không có một chút điểm kinh sợ, chỉ là người trẻ tuổi bình thường, ngược lại có một đôi mắt lóe sáng. Ta hí mắt nhìn hắn, tức giận đưa ngón tay chỉ thẳng mặt hắn, “Lại là người, con hồ ly này.”

Hắn lại là Ngọc Hồ Ly, hại ta thiếu chút nữa bị Ma giáo hiểu lầm chém thành cặn bã.

“Ta không phải.”

“Hừ.” Ta đưa tay sờ trên hai gò má của hắn, tìm được nơi mà mọi người dịch dung thường dán, là Thủy Đông Lưu nói cho ta biết lúc trước, dùng sức xé, Ngọc Hồ Ly đau đớn hít một hơi lạnh. Mặt da vừa lột ra, thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt vừa gặp sẽ không quên được của hắn, “Còn nói không phải là người, người cho rằng mắt ta mù hả.”

Lúc này Ngọc Hồ Ly mới không cam lòng nói ra, “Sao ngươi biết là ta? Cho tới bây giờ không ai có thể nhìn thấu dịch dung thuật của ta.”

Ta lắp bắp kinh hãi, “Vậy mà không ai nhìn thấu? Người mà ngươi đùa giỡn là ai, sao ánh mắt kém như vậy?”

“... Ngươi có thể khinh thường dịch dung thuật của ta nhưng không được khinh thường khách hàng của ta.”

“A.” Ta ngồi xuống đâm mắt của hắn, “Ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy, một chút cũng không giống người lớn, sau này bị người khác phát hiện còn nơi nào để dung thân hả? Không nên làm đạo tặc, rất nguy hiểm nha.”

Hắn khinh thường nói, “Ngươi nói cho ta biết trước tại sao ngươi lại nhận ra ta.”

“Rất đơn giản nha, dù thay đổi như thế nào, ánh mắt cũng sẽ không thay đổi.”

Hắn giật mình, “Khó trách ở khách đếm người có thể nhận ra ta không phải là Thủy Đông Lưu, cũng là nguyên nhân này?”

“Một nửa thôi.”

Ngọc Hồ Ly bỗng nhiên tràn đầy tò mò, “Cô nương, người quan sát tỉ mỉ, tâm tư kín đáo, thật sự là thiên tài học dịch dung thuật, không bằng bái ta làm sư phụ, ta sẽ chấp nhận người làm đệ tử được không?”

Ta cười chế nhạo hai tiếng, tên đại ôn thần này, vì muốn thoát chết mà kiếm cớ nói đủ điều, hẳn định làm ta cười đến rụng răng luôn sao. Có thiên tài võ học làm sư phụ coi như xong, còn thiên tài dịch dung, được, “Lời nói suông coi như xong, nói, vì sao người luôn theo dõi ta và Thủy Đông Lưu không tha? Còn trộm kiếm của ta.”

Ngọc Hồ Ly thản nhiên nói, “Với tư cách đạo tặc rất nổi danh trên giang hồ mà nói, đương nhiên là ở đâu có người tốt thì sẽ chạy về phía đó. Người biết ngọc bội hoa mai đáng giá thế nào không? Chẳng những có thể lấy được bạc của tất cả các tiền trang, còn có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt của giáo chủ trong phân đà Ma giáo.”

Ta nuốt nước miếng một cái, cầm ngọc bội ở bên hông lên nhìn thử, thứ này vẫn còn có tác dụng à.

Ngọc Hồ Ly nháy mắt mấy cái, “Thủy Đông Lưu tặng ngọc bội cho người rồi hả? Chẳng lẽ... À..., các người đều ngủ chung, quả nhiên... ách ~ “

Này này, từ ách cuối cùng của người nghĩa là ý gì.

“Chẳng qua cô nương, dù cho ngọc bội kia là của người, nhưng mà người nói ta trộm kiếm của người lời này không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?”

“Kiếm này cũng là do người trộm được, ta trộm lại, sao có thể coi là trộm đồ của người.”

Ta vỗ vỗ đầu hấn, “Không tranh luận với người nữa, thanh kiếm này chính là của ta đấy.”

Ngọc Hồ Ly thản nhiên nói, “Ta khuyên người nên bán kiếm này với giá cao cho ta đi, ta tính rồi có thể chia 5:5. Nếu không, dù Thủy Đông Lưu che chở người, cũng khó bảo vệ được sự an toàn của người.”

Ta dừng bước chân một chút, “Tại sao chứ?”

“Mặc dù ta không biết cổ chủ là ai, nhưng có người đang tìm thanh kiếm này, không tiếc bất cứ giá nào, nếu gặp trở ngại, giết không tha.”

... Ta đây là đặc tội tổ chức thần bí gì nữa à... Thôi đi, ta chỉ đi theo đại đội trưởng xuống núi mai phục, sao lại có nhiều chuyện như vậy rồi.

Giận dữ trở lại khách sạn, bước vào trong phòng, Thủy Đông Lưu vẫn còn nằm ngáy o.o..., chăn màn đã bị hấn đạp qua một bên. Một lần nữa đắp kín cho hấn, không đợi ta đứng dậy, lại bị đá văng. Lại che, lại đá. Ta giận dữ, cầm chăn kéo thấp xuống, cuối cùng không đá nữa.

Àizz... Hơi nghiêng tai nhẹ dán vào người, có thể cảm giác rõ nhịp đập của trái tim, chợt cảm thấy an tâm. Giây phút này thật an tâm, không muốn rời đi.

Không thể trở về Hoa Sơn, không thể về nhà, bằng hữu xa lánh, hôm nay... Ta chỉ có một mình Thủy Bán Chưng.

Suy nghĩ mê mang, ta đã tiến vào trong mộng.

Mộng cảnh cũng không tốt đẹp, trong tay của ta cầm theo lưu quang kiếm, đứng ở giữa vùng máu, xác người nằm khắp nơi. Lúc hoảng hốt, đã thấy trong bóng nước máu kia không phải mình, mà là một người nam tử tuổi còn trẻ. Nhìn kỹ, dường như... Rất giống nghĩa phụ.

“Căn bã?”

Sợ run cả người ta chợt tỉnh dậy, cảm giác tim vẫn đang đập rất mãnh liệt, hơi ngẩng đầu, Thủy Đông Lưu đang nhìn ta, “Người gặp ác mộng?”

Ta chậm rãi đứng dậy, lau cái trán ướt mồ hôi, “À..., coi là vậy đi. Trong mộng thấy nghĩa phụ của ta khi còn trẻ, hấn đã giết rất nhiều người. Thế nhưng trong nháy mắt, biến thành lão nhân tóc trắng xoá, rồi lại

cầm lưu quang kiếm với dáng vẻ oán trách trời đất. Ta nghĩ... Nghĩa phụ nói trước kia hắn đã làm không ít chuyện xấu, lựa chọn ẩn cư, có lẽ là hắn cảm thấy bản thân đã làm sai.”

Thủy Đông Lưu cũng đứng lên, vỗ vỗ lưng của ta, “Người không gặp bộ dáng của tiền bối lúc còn trẻ sao?”

Ta lắc đầu, lại nhìn lưu quang kiếm ở bên cạnh, “Đều nói kiếm có linh tính, có lẽ vừa rồi không phải ta đang nằm mơ, mà là kiếm đang nhớ lại chuyện cũ.”

Người sử dụng kiếm như chúng ta mà nói, kiếm có linh khí, nên người và kiếm hợp nhất, không phải là thân và kiếm hồn hợp làm một thể sao?

Tiếng gõ cửa vang lên, ta tưởng là tiểu nhị, nên cho hắn vào. Ai ngờ không phải tiểu nhị, mà là người của Ma giáo. Hình như đã xác định quan hệ của chúng ta, thấy chúng ta cùng trên giường cũng không lộ ra nửa điểm kinh ngạc, chấp tay nói, “Giáo chủ, Hữu hộ pháp đã tỉnh.”

Thủy Đông Lưu gật đầu, “Hắn ở nơi nào?”

“Đã đi theo giáo chủ vào ở nơi này.”

Ta âm thầm sợ hãi thán phục tốc độ tìm người của bọn họ, ngay cả chỗ này cũng tìm ra nhanh như vậy.

“Nói hắn không cần tới đây, ta sẽ đi gặp, lui ra đi.” Chờ người nọ đi ra ngoài, Thủy Đông Lưu lại hỏi, “Cận bã, thương thế của Hàn Dương và Trang Thế Chính, người ra tay rất nặng sao?”

Ta suy nghĩ một chút, chân thành nói, “Khi đó ta chưa thể khống chế nội lực, theo lý thuyết mà nói ở dưới tình thế cấp bách dùng hết phần công lực.”

Thủy Đông Lưu nhíu mày, “Tên Hàn Dương khôn khiếp.”

“Làm sao vậy?”

“Võ công của Hàn Dương tuyệt đối cao hơn Trang Thế Chính, nhưng Trang Thế Chính tỉnh còn có thể đi lại, hắn lại giả chết. Hơn nữa, người còn nhớ buổi trưa sau khi nhìn thấy sư phụ người, căn bản không ai biết được thân phận của ta, nhưng thuộc hạ của ta lại đứng lên chống thủ... Vừa nhìn đã biết ta là kẻ đứng đầu, nếu bọn họ có đầu óc, chắc chắn không nên làm ra loại chuyện đó.”

Thoáng nghĩ, ta đã hiểu được, “Người cho rằng tất cả bọn họ đều là người của Hàn Dương?”

Thủy Đông Lưu cười nói, “Cận bã đi theo ta, chỉ số thông minh cũng cao lên hắn.”

Phì!

Hắn ung dung nói, “Ồ Ma giáo, cá con quần tôm tép, cá lớn quần cá con, tôm nhỏ thì tiếp xúc rất ít. Bọn họ đúng là thuộc phạm vi Hàn Dương quản lý. Ta vốn giữ ba phần hoài nghi với Hàn Dương, sau chuyện hôm đó, ta hoàn toàn có thể xác định, Hàn Dương quả thật muốn phản giáo.”

Ta vội vàng nói, “Vậy làm sao bây giờ? Đợi tí nữa người đi có thể là Hồng Môn Yến nha.”

Thủy Đông Lưu sờ sờ đầu của ta, “Cận bã, ta nghĩ đến một câu tục ngữ.”

“Gì?”

“Hoàng Đế không vội nhưng thái giám đã vội.”

Ta giận dữ, “Đông Lưu người nghiêm túc chút cho ta!”

Thủy Đông Lưu cười cười, giọng nói chậm rãi vang lên, “Cận bã... Đợi lát nữa ra khỏi căn phòng này, thì mỗi người đi một ngã.”

Ta ngây người nhìn hắn, sợ run một hồi lâu, “Thủy Bán Chưng... Không nên bỏ lại ta.”

Hồng Môn Yến thì như thế nào, tốt xấu cũng là một trận tiệc rượu thôi, một lần đối phó tiệc rượu.

27. Chương 22: Song Hành, Bước Vào Ác Nhân Cốc

Thủy Đông Lưu vỗ nhẹ đầu của ta, “Không phải bỏ rơi người, chỉ là tạm thời chia tay. Người hãy tìm một chỗ trốn cho tốt, đợi ta giải quyết xong tên Hàn Dương, sẽ lập tức đi tìm người, rồi dẫn người đi đánh Hành Sơn.”

“Bây giờ ta rất lợi hại, có dư khả năng đánh bọn họ.” Ta nắm chặt quả đấm giơ lên mặt hắn, “Ta đang lên kế hoạch về sau sẽ trở thành sát thủ, giờ người trả tiền công cho ta đi, ta giúp người làm thịt bọn họ.”

Thủy Đông Lưu giật giật khoe miệng, “Người khẳng định không phải bị bọn họ làm thịt?”

“Hắc hắc, ta không sợ.”

“Cận bã, trán người đổ đầy mồ hôi lạnh kìa.”

“... Được rồi, ta sợ.” Ta nắm chặt trường kiếm, nhìn hắn chân thành, “Ta càng sợ người bỏ chạy một mình nha. Còn nữa... Thủy Bán Chứng, chúng ta cùng nhau lên núi đao, xuống biển lửa đi.”

“Chắc, cùng nhau hưởng phúc thì có thấy qua, nhưng ta chưa thấy ai muốn chết chung.” Thủy Đông Lưu nắm lấy cổ tay ta, “Thanh kiếm này rất có ích, nếu thấy tình thế không tốt, người cứ nhắm bọn tôm tép mà đánh, Hàn Dương cứ giao cho ta.”

“Ừm.”

Trong lòng ta, Hàn Dương đã biến thành một tên tiểu nhân âm hiểm xảo trá, mặc dù Thủy Đông Lưu ngang ngược bá đạo, nhưng xét theo tính tình của hắn, còn chưa đủ thâm độc, chỉ sợ bị Hàn Dương lừa gạt.

Đi hỏi tiểu nhị chỗ bọn người kia đang ở, Thủy Đông Lưu trực tiếp dẫn ta đi vào trong, ta có cảm giác đã bước vô hang sói. Loáng thoáng ngửi thấy mùi đồ ăn bay tới, chắc là đang bày yến tiệc rồi.

Người bên trong vừa thấy chúng ta đi vào, đồng loạt quỳ một gối xuống đất hô, “Giáo chủ.”

Hàn Dương cũng vùng vẫy đứng dậy, nhìn bộ dạng của hắn là đủ hiểu, nhưng mà hiện tại Thủy Đông Lưu cực kỳ ghét hắn, giả vờ không thấy dáng vẻ suy yếu kia. Hàn Dương đành phải lần qua lần lại xuống đất, giọng nói có vẻ đau đến run rẩy, “Tham kiến giáo chủ.”

“Đứng lên hết đi.”

Đợi bọn họ đứng dậy, Thủy Đông Lưu đã ngồi xuống, rồi kéo cho ta một cái ghế. Vì vậy dưới ánh mắt chăm chú của mọi người ta đặt mông ngồi bên cạnh hắn, đương nhiên, vẫn ôm chặt kiếm.

Một người đứng gần Hàn Dương nói, “Giáo chủ... Vị cô nương này không phải người trong ma giáo của chúng ta, nhưng tự xưng là mật thám của ma giáo, làm cho các môn phái ở Quan Trung hiểu nhầm chúng ta là cá mè một lứa, vô duyên vô cớ lại bị trách oan. Hiện giờ chúng ta lại đang ở Quan Trung, tuy bọn họ tạm thời không có hành động gì, nhưng đã chọc giận bọn họ rồi, ắt sẽ bị trả thù.”

Ta yên lặng giơ tay phát biểu, “Cho ta ý kiến một chút, ta chưa bao giờ nói mình là người của ma giáo, bọn họ tự cho là như vậy mà. Với lại, ta với giáo chủ các người chẳng qua có quan hệ hơi tốt, ai lại không có một hai người bằng hữu đúng không?”

Người nọ trừng mắt, Thủy Đông Lưu nói, “Chuyện của nàng không cần nói nữa. Ngược lại ta muốn biết, vì sao ngày trước ta muốn đi Trung Nguyên, kết quả lại tới được Quan Trung? Tin tức còn lọt đến nơi này, để người ta mai phục?”

Cả nhà im ắng, một hồi lâu mới có người lên tiếng nói, “Chuyện giáo chủ mù đường không phải ai cũng biết sao...”

Trong bầu không khí nghiêm túc lại nói ra một câu như vậy, không chỉ có ta, ban nãy vẻ mặt cung kính của mọi người hơi nghiêng, cố nén cười hai bả vai khẽ run. Khóe miệng Thủy Đông Lưu vẫn nhếch cao, sắc mặt Hàn Dương không đổi quỳ xuống, lúc này không còn quỳ một gối nữa, mà là cả hai đầu gối, đám người còn lại cũng thi nhau quỳ xuống, “Giáo chủ có thể đưa bản đồ cho thuộc hạ xem được không?”

Ta lấy bản đồ trong ngực đưa cho hắn, để xem hắn nói xạo như thế nào.

Hàn Dương cúi đầu nhìn kỹ, nét mặt lập tức thay đổi, bỗng nhiên đau lòng, cuối cùng giận dữ, cầm bản đồ ném thẳng lên đầu kẻ bên cạnh, lớn tiếng quát, “Người lấy bản đồ này ở đâu, sao lại có vài chỗ ghi sai, làm hại giáo chủ đi lạc đến Quan Trung, bị người ta phục kích.”

Người nọ run cầm cập, cái gì cũng không nói, mạnh mẽ dập đầu một cái, “Thuộc hạ cũng là mua được, dựa vào mấy kẻ đi qua Quan Trung, nhưng không biết bản đồ là giả, mong giáo chủ tha tội.”

Ta hí mắt nhìn chằm chằm hai người, Hàn Dương mới nhìn một lát đã biết có vài chỗ đánh dấu sai, ngay cả người tài năng như ta cũng phải mất một lúc lâu. Lại nhìn sang tên kia, chắc là chuẩn bị sẵn màn kịch này rồi.

Thủy Đông Lưu hơi hướng người ra, cười nói, “Có vẻ là ta quản giáo quá dễ giải, ta xem mất mạng ở Quan Trung, liên tục bị thương, tội chết... e rằng khó tránh khỏi.”

Nghe thấy chữ khó tránh khỏi, ta nghiêng đầu nhìn, chớp mắt cái Thủy Đông Lưu đã tung chưởng, vỗ lên đầu người nọ....

Một tiếng cũng chưa kịp kêu, cứ như vậy.... ngã xuống đất chết rồi....

Lách tách. Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống lưng.... Cuối cùng ta cũng biết vì sao một người trẻ tuổi như hần lại được ngồi lên chức giáo chủ ma giáo, người này căn bản không phải chỉ có tiếng. Ta hay kêu hần là Thủy Bán Chưng còn bảo hần miệng lưỡi độc ác, không biết tính mạng ta có gặp nguy hiểm không a.

Sắc mặt của mọi người nhanh chóng thay đổi, hoàn toàn không nhìn đến thi thể nằm trên đất. Sau đó Thủy Đông Lưu nói một câu, “Hần là thủ hạ của Hàn hộ pháp, hần phạm sai, khó tránh khỏi tội chết. Nhưng bản đồ là người đưa cho ta, không thoát được lỗi lầm, tội sống khó tha. Ta tạm thời hủy chức hộ pháp của người, chờ ngày người lập công chuộc tội, lại đến nhận chức hộ pháp, người có phục không?”

Hàn Dương im lặng một lúc, cuối cùng cũng gật đầu nói, “Giáo chủ anh minh, thuộc hạ can chịu phạt.”

Thủy Đông Lưu nói với mấy người khác, “Các người mang chuyện này về nói cho tổng đà ở kinh thành, để Tả hộ pháp tạm thời tiếp nhận chức vụ của Hàn Dương.”

“Vâng, giáo chủ.”

Chờ mấy người kia rời đi, Thủy Đông Lưu chậm rãi uống một ly trà, sau đó đứng dậy, “Ta còn có việc phải xử lý, không cần các người đi theo, lập tức trở về kinh.”

Dứt lời, nắm tay ta đi ra ngoài. Ta cố nhịn tò mò, cùng hần đi đến đường lớn, vẫn chưa mở miệng, hần đã cầm tay ta lau vào áo của ta, “Cặn bã, lòng bàn tay người đổ đầy mồ hôi.”

“... Cho nên người mới không có phong độ lau vào áo của tiểu cô nương sao...”

Ta giận dữ, hần cười không có ác ý, “Nhất định người muốn hỏi ta, tại sao lại không giết Hàn Dương.”

Người ta thường nói biết nhiều sẽ chết sớm, ta quả quyết trả lời, “Không, ta tuyệt đối không muốn hỏi.”

Vậy mà Thủy Bán Chưng lại nổi giận, “Người giả bộ muốn biết cho ta.”

Trái tim nhỏ bé rung lên, ta run rẩy hỏi, “Được rồi... Tại sao người không giết hần?”

Sắc mặt hần dịu đi, kiên nhẫn giải thích, “Ta không có chứng cứ xác thực là hần muốn giết ta, ngay cả khi tìm thấy, thì hần cũng sẽ đỡ trở thành kẻ khác chết thay cho mình.”

“Thủy Bán Chưng người đoán đúng rồi.”

“Ừ, nếu giáo chủ ma giáo gặp nạn, thì Thánh Cô sẽ nhận chức. Nhưng ma giáo hiện tại không có Thánh Cô, cho nên Hữu hộ pháp sẽ nhận chức.”

Ta liền nói, “Người mượn cơ cách chức của hần, lại đem tin tức này báo về cho tổng đà. Vậy thì nếu hần giết người, cũng là Tả hộ pháp kẻ vị, căn bản là không liên quan đến hần. Như vậy, hần chẳng những không thể tính kế người, ngược lại phải bảo vệ người thật tốt, cho người khôi phục chức vị của hần.”

Thủy Đông Lưu nheo mắt nhìn ta, “Cặn bã, đều bị người nói hết rồi.”

Bất chấp ánh mắt của hắn, ta ôm cánh tay hắn vui mừng, “Thủy Bán Chưng người thật sự quá thông minh. Nói như vậy, người không sợ bị người khác đánh lên rồi nha.”

Thủy Đông Lưu cười cười, tâm trạng cũng rất tốt, “Đi, dẫn người đi ăn thịt viên.”

Ta lại càng vui mừng, tìm một quầy mua hai mươi cục thịt viên, đựng đầy hai chén, nước miếng giàn giữa a. Cầm lấy đĩa hắn đưa, bỏ hành thái vào, nâng chén uống cạn nước canh, dừng lại một chút nhìn hắn, “Thủy Đông Lưu, vừa nãy giết người xong... người chưa có rửa tay phải không?”

Hắn nhú mày, “Chưa hề.”

Ta khóc, đẩy bát đến trước mặt hắn, “Hỗn đản, người cố ý, không được lãng phí, người ăn hết luôn đi.”

“Có hành lá!”

“Ta sẽ gọi không hành.” Gọi tiểu nhị lại kêu thêm một chén, kiên nhẫn nhìn hắn gấp hành lá sang một bên, “Hai huynh đệ đều không ăn hành lá, quả nhiên là người một nhà.”

“Cạn bã.” Giọng của Thủy Đông Lưu hiếm khi lại dịu dàng như vậy, “Ta sẽ không giết người vô tội. Vừa rồi người nợ tiền trốn với Hàn hộ pháp, dĩ nhiên là cùng một loại người. Ta không giết hắn, ngày sau hắn cũng tìm cách giết ta.”

Ta gật đầu, “Ta hiểu mà.”

Hành tẩu giang hồ, đạo nghĩa ở hai phía, thắng thua ở bên trong. Đối phương không có đạo nghĩa, vậy thì mình nói chuyện với đối phương làm gì.

Ăn xong thứ đó, Thủy Đông Lưu chặn một chiếc xe ngựa trên đường, thấy hắn chăm chú quan sát ngựa, chắc định mua xe ngựa. Ta quay đầu nhìn lại, thấy một tiệm tơ lụa, liền chạy tới mua vải, bọc kiếng Lưu Quang Kiếm vào. Mặc kệ lời Ngọc Hồ Ly là thật hay không, nhưng xem ra thứ này cũng rất đắt tiền, tránh cho kẻ cắp dòm ngó, tạm thời cứ bọc lại đi, rút ra cũng thuận tiện hơn.

Từ cửa tiệm vải đi ra, gặp được hai ba người đang đến chỗ tiệm thuốc bắc kế bên. Ta nháy mắt mấy cái, yên lặng quay người, phía sau có tiếng gọi tới, “A, đây không phải là tên mật thám tài giỏi sao, Hoa Lê cô nương nha.”

Giọng sư huynh hết sức chói tai, ta xoay người không đáp. Lại nghe thấy sư tỷ nhỏ giọng khuyên, “Sư huynh...”. Một hồi sau, sư huynh lạnh giọng, “Sư phụ bị người đánh trọng thương, phái Hoa Sơn cũng trở thành trò cười cho thiên hạ, còn người lại tiêu dao tự tại.”

Ta cố gắng hít thở không khí, đi thẳng về phía trước, các sư huynh đuổi theo, cản đường của ta.

“Hoa Lê, rốt cuộc muội có lương tâm hay không? Vì lợi ích của bản thân mà phản bội sư môn, muội cũng không cần mười năm tình nghĩa hay sao?”

“Nếu nàng có lương tâm, thì đâu có gây ra chuyện khi sư diệt tổ.”

Liếc mắt thấy đệ tử các phái khác kéo đến, ta đe dọa, “Cút đi, bằng không ta đánh gãy ba cây xương sườn các người.”

Sư tỷ tức giận quát, “Lê Tử!”

Ta cắn chặt răng, đã thương sư phụ là do ta bất đắc dĩ, chẳng lẽ bây giờ còn muốn ta ở trước mặt người khác đánh trọng thương bọn họ, tiếp tục diễn kịch sao. Vừa nghĩ tới việc xuất chiêu thôi, tay chân đã bủn rủn vô lực. Đang lúc tranh chấp, đã bị người ta kéo tóc, tiếng vó ngựa leng keng dừng lại. Thủy Đông Lưu nhìn ta, “Đi thôi.”

Mọi người thấy Thủy Đông Lưu ở đây, cũng không dám tiến lên. Ta thở dài một tiếng, nhảy lên xe ngựa, sư tỷ đuổi theo, “Lê Tử, một khi muội đi rồi, sẽ không còn đường quay đầu trở lại!”

Ta mạnh mẽ ôm kiếm ngồi bên cạnh hắn, không dám xoay đầu, ngây ngốc nhìn về phía trước.

Từ lúc một mình ta xuống núi, đã không thể quay đầu được rồi.

Chuyện cũ hiện ra trước mặt, cảnh tượng ngày xưa càng lúc càng rõ ràng. Sư huynh nói không sai, mười năm tình nghĩa, đâu thể nào chặt đứt hết được.

Càng nghĩ trong lòng lại thêm chua xót, đồng thời phát hiện trước mắt đen thui, ngẩng đầu nhìn lên, trời đã tối rồi. Nhìn con đường trước mặt, ta hí mắt nhìn thật kỹ, “Thủy Bánh Chưng, đây là chỗ nào?”

Thủy Đông Lưu cũng hí mắt, “Nhìn người thất thần đau lòng như vậy, người quân tử như ta không dám quấy rầy, nhất thời quên hỏi đi nơi nào rồi...”

“Giải thích bằng tiếng người đơn giản hơn phải không?”

“Chúng ta lạc đường rồi.”

“Hu hu hu.”

Trong lòng càng bi thương, ta không muốn đi chung với tên mù đường này nữa. Lúc ta sầu não, xe ngựa đã nhanh chóng chạy khỏi đường núi, đi thẳng vào con đường mòn. Một tảng đá dựng trước ngã rẽ, ánh trăng bị mây che chỉ còn một chút ánh sáng rọi lên chữ đỏ trên tấm bia đá trắng, trông hết sức dọa người —

Ác Nhân Cốc.

28. Chương 23: Đồng Sinh Cộng Tử Xông Vào Thành Ác Ma

Sự thực chứng minh, đi cùng một kẻ mù đường, dù trong lúc mệt mỏi đau buồn cũng không thể để hấn dẫn đường. Ta thấp sáng lồng đèn đưa cho hấn, nghiêm túc nắm lấy dây cương, chân thành nói, “Thủy Đông Lưu, cho dù ngươi là người mạnh nhất thiên hạ, nhưng cũng không được quá kiêu ngạo, biết không?”

“Ừ.”

“Khẩn cầu người khắc sâu trong lòng.”

Thủy Đông Lưu cười cười, dựa người trên xe ngựa, một tay giữ lồng đèn bộ dáng vô cùng ung dung, “Nói không chừng lại xảy ra kỳ ngộ(*) nha?”

(*) Kỳ ngộ: gặp gỡ bất ngờ.

Ta giật giật khoe miệng, chẳng lẽ hấn coi nơi này là Khoái Hoạt Lâm thứ hai sao, trên đời này sao có nhiều kỳ ngộ như vậy.

Gió đêm thổi tới, làm bay cái nóng ngày hè.

Thủy Đông Lưu nói, “Ba mươi năm trước Ác Nhân Cốc cũng không có ác nhân, bây giờ cùng lắm chỉ là cái xác không. Đi qua nơi này, có thể thấy đường lớn rồi.”

“Nhưng ta nghe nói năm đó, đường phố ác nhân rất cường thịnh phồn vinh, vì đề phòng kẻ bên ngoài, nên bố trí rất nhiều cạm bẫy, ta sợ không cẩn thận một cái sẽ trúng chiêu ngay.”

Xe ngựa chạy vào Ác Nhân Cốc, đi về phía trước hai mươi trượng, sẽ thấy phố ác nhân mà giang hồ đồn đại.

Đường phố nơi này rất rộng, nhà lầu hai bên đầu cao hơn năm tầng, thậm chí cao đến bảy tầng. Ló đầu nhìn lại, đầu củng(*) lần lượt thay đổi, đứng sừng sững, hiên ngang tráng lệ. Chỉ là dây leo ở trên, khiến cho nó dưới ánh trăng lại tăng thêm phần quỷ dị, yên tĩnh đến mức làm cho người ta khiếp sợ.

(*) Đầu củng: kết cấu chịu lực đỡ mái thường thấy trong kiến trúc Trung, Hàn, Nhật. Có thể tham khảo thêm trên google.

“Cẩn bã, đêm nay nghỉ ngơi ở đây đi.”

Cánh tay ta run lên, “Thủy Bánh Chưng, không làm liều sẽ không phải chết nha!”

Không lay chuyển được hấn, chúng ta tìm nơi không có cây Thanh Đằng thì dừng ngựa đi xuống. Vậy mà Thủy Đông Lưu vẫn lộ ra vẻ mặt thương thức, “Chỗ này cũng rất tốt, về sau cứ tới hè đến nơi này nghỉ ngơi.”

Nắm chặt cánh tay của hấn đi vào bên trong, tro bụi bám thành một lớp cực dày, mạng nhện thay nhau chất đầy nhà. Mở cái chụp lồng đèn ra, đốt cháy mạng nhện, liếc nhìn trước sau, không thấy phòng đâu. Tiếp tục đi lên lầu, mới nhìn thấy giường. Trên giường kia vậy mà lại có chăn, nhưng mới giờ tay ra, bụi đã bay đầy mặt.

“Nơi này hoàn toàn không thể ngủ được, ta đi ra hậu viện lấy nước lau trước đã.”

Nửa canh giờ trôi qua, cuối cùng cũng dọn được một chỗ sạch sẽ. Vốn đang là mùa hè, dĩ nhiên không cần đắp chăn, cứ ở tạm một đêm như vậy trước đã.

Thủy Đông Lưu đứng trước cửa sổ nhìn bên ngoài, một lúc lâu mới xoay người lại, “Năm xưa khi nơi đây vẫn còn phồn thịnh, đèn khắp nơi sáng rực, nhất định rất xinh đẹp trắng lẹ.”

Thoáng suy nghĩ, đã tưởng tượng ra cảnh đêm trắng lẹ năm đó. Gian phòng sát vách đá, thân ở đáy cốc, nếu đèn đêm sáng lên, từ trên nhìn xuống, xung quanh bao la ánh sáng, không biết tại sao ta lại có suy nghĩ đó.

Lúc du ngoạn giang hồ, vô tình nghe thấy bọn họ nói chuyện Ác Nhân Cốc. Năm đó, tất cả các nhân vật phản diện trên giang hồ, tụ tập giành chức thiên hạ đệ nhất, người chết vô số. Về sau hình như xảy ra tranh chấp nội bộ, cuối cùng khiến môn phái bị thua, kéo về mai danh ẩn tích.

“Thủy Đông Lưu, người còn nhớ môn phái trong Ác Nhân Cốc tên gì không?”

“Phi Vũ môn.”

“Tổ chức sát thủ này làm gì ta đều biết.”

“Ừ.”

&&&&&

Không biết có phải do ngủ trong sơn cốc hay không, đường phố lại thổi gió, nửa đêm ta bị lạnh làm tỉnh giấc. Mơ hồ nghe thấy tiếng hát du dương, lúc xa lúc gần, cực kì quỷ dị. Ta run rẩy đi xuống đất, ngồi bên cạnh Thủy Đông Lưu, “Thủy Bán Chưng, người có nghe thấy tiếng quỷ kêu không?”

Trong giọng nói của Thủy Đông Lưu tràn đầy mệt mỏi, “Cận bã, người đừng ồn ào nữa, đi ngủ đi. Người mà chạy lung tung ta sẽ chiếm giường người.”

Lát sau nghe thấy tiếng thở đều đặn của hấn. Ta nhéo nhéo cánh tay hấn, đầu heo, còn nói là cao thủ, tiếng hát rõ ràng như vậy cũng không nghe thấy.

Ta cầm kiếm cẩn thận đi đến cạnh cửa sổ, lập tức ngây người.

Đường phố lạnh lẽo vắng tanh ban ngày bây giờ đã sầm uất tươi đẹp, ánh sáng lung linh. Lầu cao thấp đèn hoa, giống như chủ đèn đang trang trí thêm cho con đường lớn, ngọn đèn dầu sáng trưng, âm thanh trong trẻo, không ngừng bay vào trong tai.

Trên đài cao phía đối diện có một ca cơ ôm đàn tỳ bà, bàn tay trắng nõn nhẹ gảy đàn, đánh ra tiếng lành lạnh rét buốt, ngân nga ca hát — “Nhất Diệp Châu, Ngũ Hồ Du, nháo cai cai bất như quy khứ hựu. Hồng lệu than đầu, bạch lộc sa âu, chính trực minh nguyệt động đình thu... Sấn tây phong nhàn tụ thủ, trọng chính lý điều ngư câu...”

Tiếng nói tiếng cười, như rơi vào cảnh trong mơ.

Không đúng! Ta mạnh mẽ lắc đầu, đây chính là cảnh trong mơ, bỗng nhiên toàn thân nổi đầy da gà.

Ta kinh hãi lão đảo quay vào phòng, lắc mạnh Thủy Đông Lưu, “Thủy Bán Chưng! Xong rồi, gặp quỷ, người mau tỉnh dậy.”

Ngón tay thon dài kéo bả vai ta, nằm xuống đất, Thủy Đông Lưu sung sướng nói, “Ta ngủ giường, cái chỗ này dành cho người.”

“...” Ta nổi giận, “Thủy Đông Lưu!”

Hắn thở dài, “Cận bã, chuyện bên ngoài ma quái như thế nào, nhưng bọn họ cũng đâu có lên đây, có lẽ bọn họ không biết rõ lai lịch của chúng ta, người chuyện bé xé ra to, tạo cho bọn họ cơ hội để ra tay. Nghe ta nói, ngoan ngoãn đi ngủ, ta sẽ quan sát động tĩnh bên ngoài.”

Lạnh nhạt như thế khẳng định xem thường sức chiến đấu của ta. Ta hít hít cái mũi, quá quỷ dị, thật sự quá quỷ dị, làm sao ta có thể ngủ yên được chứ. Yên lặng túm tay hắn, thấp giọng, “Người ngủ đi, cho ta mượn bàn tay người.”

Như vậy, ít nhất còn biết hắn vẫn ở bên cạnh.

Thủy Đông Lưu im lặng, “Cho người mượn bả vai.”

Ta vui mừng, bả vai thì càng tốt, lập tức ôm lấy. Tiếng ca bên ngoài vẫn kì quái như trước, nhưng có cảm giác hay hơn ban đầu.

Thủy Đông Lưu đứng dậy quan sát bên ngoài, dừng lại một chút, khoe môi nhếch lên cao, “Huyền thuật thật lợi hại.”

“Cho nên những cái này đều là giả?”

“Ừ. Người lập trận đang ở gần đây, cũng may nội lực chúng ta thâm hậu, nếu không đã sớm bị tiếng ca mê hoặc, sau đó đi vào trung tâm trận pháp, cuối cùng đợi bị giết. Quả thật là... Bị giết trong mộng, thần không biết quỷ không hay.”

Nghe qua có vẻ vô cùng lợi hại nha. Ta ôm chặt cánh tay hắn hơn, “Bây giờ phải làm sao?”

“Đi tìm người nọ, người ở trong phòng đi.”

“Thủy Bánh Chưng!”

“... Cận bã, người muốn đi tìm đường chết với ta à.”

Khẩu khí quá bất đắc dĩ, ta cười to, đột nhiên muốn hôn hắn một cái loại kích động này là không nên nha.

Sự thực chứng minh mang một người giỏi khinh công đi chung, cánh cửa là vô dụng. Cùng hắn nhảy qua cửa sổ lên trên nóc nhà, nhờ ánh trăng sáng, mơ hồ cũng nhìn thấy được phía xa.

Tưởng rằng hắn muốn tìm kiếm xung quanh, ai ngờ hắn kéo tay ta ngồi xuống, lắng nghe, “Cô nương kia hát cũng không tệ.”

“...” Một miệng đầy máu ghen trong họng.

Ngồi một lúc lâu, gió đêm quá lạnh, nhìn qua người bên cạnh. Rốt cuộc cũng biết lý do nửa đêm hắn không bị lạnh đánh thức, quần kín đến mức đầu ngón tay còn không lộ, lạnh mới là lạ, “Thủy Bánh Chưng, người nhất định ưu thích sạch sẽ, về sau người thành thân thì phải làm sao bây giờ, không cho phu nhân người chạm vào sao?”

“Cận bã ngoan, chờ ta có phu nhân rồi người hẳn quan tâm.”

“Đợi đến khi đó chắc lâu lắm.”

Hai chúng ta nói chuyện, càng nói càng buồn ngủ, ta gần như ngủ gục lên cánh tay hắn. Tiếng đàn tỳ bà bỗng nhiên vang lên một tiếng lớn, lọt vào lỗ tai, thoáng chốc lấy lại tinh thần, xoa xoa lỗ tai.

“Tìm thấy rồi.”

Thủy Đông Lưu đứng dậy nhảy xuống dưới, đi thẳng đến chỗ ca cơ. Ta ngồi xổm trên mái nhà nhìn, chớp mắt một cái nhìn sang chỗ khác, một chướng đánh trên cột. Cây cột kia vậy mà kêu tiếng thảm thiết, biến thành người. Thủy Đông Lưu bóp chặt cổ họng của hắn, cả con đường lập tức tối đen, ca cơ lẫn bài hát đều biến mất.

Ta không nhận được khâm phục, không ngờ trên giang hồ lại còn tồn tại Huyền thuật sư tài giỏi như vậy, vậy mà chưa từng nghe thấy. Chạy đến bên cạnh hắn, chọc chọc gương mặt vị huyền thuật sư, rõ ràng hắn không phải là người giả.

Thủy Đông Lưu lạnh giọng, “Vì sao ngươi lại hãm hại chúng tôi?”

Ánh mắt người nọ hung ác, gương mặt có chút già nua, hắn không muốn trả lời thẳng thắn, “Khuyên ngươi mau buông tay, bằng không các ngươi đều chết không toàn thay.”

“Chắc.” Ta vô cùng đau lòng lắc đầu, “Lão gia gia, lúc này hắn dùng một ngón tay cũng đủ lấy mạng ngài, sao ngài còn dám nói đùa?”

Sắc mặt Thủy Đông Lưu khê biến, “Cẩn bả, đi ra chỗ lan can nhìn xuống thử xem.”

Nơi này là lầu ba, lại không có huyền cảnh, nên nhìn xuống chỉ là một mảng tối đen. Nhưng vẫn phải đi coi thử, bước đến gần đó cảm thấy có gì đó không hợp lí.

Lạnh... rất lạnh, không phải do gió lạnh của sơn cốc, mà là sát khí đánh tới...

Ta hơi lộ đầu ra, đường phố vắng vẻ ban đầu, nay đứng đầy người, có lẽ vì bọn họ mặc đồ đen, mặt lại trắng nõn, dưới ánh trăng còn tưởng rằng là những cái đầu bay lượn, tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm ta, kiểm trong tay sắc bén sáng lóng.

Ta nghiêm mặt rút đầu về, đi đến cạnh Thủy Đông Lưu, khó khăn nói, “Tốt, rất nhiều người cường đại nha.”

Huyền thuật sư cười lạnh, “Tự tiện xông vào Ác Nhân Cốc, chỉ có đường chết. Năm xưa, năm vị cao thủ võ lâm bước vào, không ai sống sót trở ra, ta khuyên các ngươi chớ phản kháng vô ích, nếu không khó mà toàn thay.”

Hàng rào kia đã có người đi lên, ta quay đầu cảnh giác, là một lão bà bà. Thủy Đông Lưu điểm huyết đạo của hắn, mới nói, “Tiền bối, chúng tôi vô ý mạo phạm, đi lạc vào nơi này.”

Tướng mạo của lão bà bà kia không hề hiền lành, mỗi một nếp nhăn giống như kết tủa từ kinh nghiệm sương gió, mở miệng nói chuyện, thanh âm hòa dịu nhưng rất có sức lực, “Không ai có thể bình yên đi ra khỏi Ác Nhân Cốc, các ngươi cũng vậy, mau chóng đầu hàng đi.”

Thủy Đông Lưu nói, “Ngài để chúng tôi đi, tôi sẽ thả vị tiền bối này.”

Lão bà bà lạnh lùng cười lớn, “Ngươi mà cũng có tư cách bàn điều kiện với chúng ta? Nhưng cũng rất can đảm đấy. Một mạng đổi một mạng, quý tắc giang hồ chắc ngươi hiểu rõ. Ngươi chết, hay là nàng chết, tự bàn bạc đi.”

Ta ngẩn người, ngược lên nhìn Thủy Đông Lưu, hai ánh mắt giao nhau một lúc, ta không dám nhìn tiếp. Xoa bàn tay nghĩ... Hay bắt luôn lão bà bà này....

“Lê Tử.”

Ta chợt do dự, đưa mắt nhìn hắn.

Thủy Đông Lưu cười nhạt, “Nếu ta chọn cứu lấy mạng sống mình, ngươi chết rồi có thể đừng hận ta không?”

Ta cắn răng, “Thành quỷ ta cũng sẽ hận ngươi.”

Hắn lại cười, “Vậy ta cho ngươi một mạng?”

Ta cắn răng càng mạnh, mở miệng, “Ta sẽ hận bản thân mình suốt mười tám đời.”

Nhìn hắn cười lạnh nhạt, trong lòng ta khê rạo rức, đã hiểu rõ ý định của hắn, hai người chúng ta, người nào cũng không thể chết, cho dù có chết... cũng phải chết chung. Yên lặng đi đến chỗ hắn, mới vừa đến gần, hắn vội vàng nắm tay ta, ánh mắt càng thêm kiên quyết, quát, “Chạy!”

Dứt lời, một tay nắm lấy huyền thuật sư chạy vào bên trong. Ta lập tức sử dụng bao phấn hắn mới đưa ném vào mặt lão bà bà, nhanh chân đuổi theo.

Trong tay Thủy Đông Lưu vẫn còn con tin, ấy vậy mà chạy rất lẹ, ta tận lực dí theo, thoáng chốc nghe thấy tiếng binh khí chấn gió.

Theo đài cao chạy ra ngoài, đây là bao vây thành vòng tròn, thuận tiện đi đến một chỗ nào đó, nét mặt lại sa sầm. Mắt thấy bên ngoài cửa sổ là khung trời bao la, dùng khinh công hai người chúng ta nhảy xuống một cái vách núi đen, cũng có thể sống được. Ai ngờ cơ thể Thủy Đông Lưu đứng cách xa ba bước ở đằng trước đột nhiên đứng lại, tấm ván gỗ trên mặt đất mở ra, hai người té vào trong. Ta vội vàng bay người đến, kéo hẳn lại, chỉ nghe tiếng quần áo hất xẹt một tiếng, bản thân ta cũng lọt vào luôn.

Lạch cạch.

Tấm ván gỗ cơ quan trên đầu khép lại rồi.

Ác Nhân Cốc đầy rẫy cơ quan cạm bẫy trong truyền thuyết, quả đúng là sự thật.

May mà nơi này không quá sâu, chú ý một chút, chỉ bị trầy vài chỗ, không có trở ngại gì lớn. Bất hỏa chiết lên, trông thấy vị huyền thuật sư kia đã bất tỉnh, cũng không thấy Thủy Đông Lưu đâu cả.

“Thủy Bánh Chưng? Thủy Bánh Chưng?”

Ta nhú mày chiếu đèn đến khắp nơi, nghe thấy tiếng động, lập tức xoay người túm lấy kẻ định bỏ trốn phía sau, soi lửa lên, ngạc nhiên, “Tiểu quỷ?”

Hắn hơi nhếch môi, nhẹ ngẩng đầu nhìn ta chăm chú, không nói một chữ.

Ở chỗ này chứng kiến hắn, từ một cái đầu biến thành hai cái. Nhưng tại sao quần áo lại quen mắt như vậy, ánh mắt nhỏ nỏi cấu hình như cũng rất quen thuộc nha. Ta sờ sờ cằm, nhìn trái nhìn phải xem xét. Trong đầu bỗng vang lên một tiếng, từ chuyện ngôi miếu đổ nát đến Tà Nguyệt cung cho tới giờ, kết nối hàng loạt các sự kiện lại với nhau, rõ ràng là một sự trùng hợp quá mức quỷ dị.

Ta trợn mắt cực lớn, mẹ ơi, thế giới này thật sự — có — quái — thú!

29. Chương 24: Thành Thật Dễ Giải Quyết, Thần Thú Bên Cạnh

Ta hít một ngụm khí lạnh vào miệng, chân bắt đầu cảm thấy run rẩy, giọng nói lắp bắp, “Thủy, Thủy Bánh Chưng?”

Hắn im lặng, giống như cực kì quyết tâm, đầu hơi ngược lên.

Ta lập tức ngồi phịch xuống mặt đất, mẹ nó! Giang hồ quá nguy hiểm, ta phải về nhà thôi!

Ánh mắt hắn bực dọc, xoay đầu không thèm nhìn ta nữa, “Không muốn hỏi cái gì khác sao?”

“Người, người đợi một chút... Để ta tiêu hóa cái đã.” Ta nằm sấp trên vách tường, tinh thần có hơi rối rắm, càng nghĩ càng đáng sợ, còn nữa... Lúc trước bọn ta ngủ chung một chỗ rồi còn hôn nữa... Thế giới này thật sự quá hỗn loạn, “Thủy Bánh Chưng, ta cực kì muốn giết người diệt khẩu nha.”

“... Đến đây đi, với tình hình hiện tại người giết ta rất dễ dàng.”

Ta ngồi dưới đất, từ ánh lửa nhìn thẳng vào mắt hắn. Thấy thân hình bé nhỏ mặc bộ quần áo rộng thùng thình, ta rất muốn khóc, “Cho nên lời của Bách Lý Đồ Tể lúc ở trong Tà Nguyệt cung là sự thật sao? Người luyện công đến mức tẩu hỏa nhập ma, nên phải đi tìm một vị cô nương để song tu, vì thế mới đi theo ta?”

“Không.” Hắn ngồi dưới đất, phúi bùn đất bên dưới, “Ngày ấy ta đi lạc đến Quan Trung, vừa mới vào trong căn miếu đổ nát, ai ngờ gặp một tên đồn củi, sau đó ta lập tức biến thành hài tử, nên đành phải trốn trong miếu, một lát sau thì các người kéo tới rồi. Lại không may bị người lôi đi, rơi xuống Tà Nguyệt cung.”

“Chờ một chút.” Ta hỏi, “Gặp người đồn củi thì có liên quan gì sao người lại biến thành hài tử?”

Tiểu Bánh Chưng nhìn ta một cái, “Cơ thể cha ta trúng ma độc, cùng với mẫu thân sinh ra ta, vì thế nên ta mới bách độc bất xâm. Nhưng mỗi khi đụng phải da thịt của nam tử, sẽ biến thành trẻ con, cái này là tác hại của ma độc.”

Ta giật mình, “Chẳng trách bình thường người quần cơ thể y như cái bánh chưng, càng không cho người khác chạm vào. Vậy lần đầu tiên trong khách điểm lúc người đánh chết sát thủ, không may đụng phải người hấn rồi hả?”

“Ừ.”

“Lần thứ hai cũng vậy?”

“Đúng.”

“Ngày tập kích Trang Thế Chính người nói có ý để tiểu hài tử tiếp cận hấn, hóa ra cái ‘Cố ý’ của người có ý này.”

Tiểu Bánh Chưng im lặng rất lâu, lát sau ngẩng đầu lên, “Bách Lý Đồ Tể từng nói, thể chất của người có thể hỗ trợ cho ta, nếu cùng nhau song tu sẽ chữa khỏi căn bệnh ‘tẩu hỏa nhập ma’, ban đầu ta không hề tin. Nhưng về sau... ta tin rồi.”

“Cho nên...” Ta cười cười, có chút khổ sở, hấn ở lại bên cạnh ta, bởi vì vấn đề sức khỏe.

Hấn không chút suy nghĩ lập tức ngắt lời, vội vàng nói, “Không phải. Nếu ta thực sự có mục đích đó, lúc ở trong nhà lao ta đã bắt người luôn rồi. Đâu để người đến Khoái Hoạt Lâm rồi gặp vị tiền bối kia, khi ấy ta có biết bao cơ hội bắt người đúng không?”

Ta chợt cảm thấy vui vẻ, “Thủy Bánh Chưng, ta biết ta không tin nhầm người mà.”

“Ta cũng vậy.” Hấn im lặng chốc lát, đột nhiên nổi giận, “Điều tại người ngu ngốc, hồi nãy do người xé quần áo của ta, làm lộ bàn tay, chạm phải mặt hấn, đồ cận bã.”

Ta giơ một tay đến trước mặt hấn, nhào nặn – lúc này không véo nặn thì còn đợi đến khi nào nha, “Bây giờ còn dám ngang ngược như vậy, người thật sự kiêu ngạo nha, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt biết không.”

Hấn tức giận giãy giụa, nhưng đã bị ta giữ chặt không thể động đậy. Dừng một lát, đột nhiên thò đầu tới, cái đầu tiến về phía ta, ta ngăn người, bờ môi kia lập tức phóng tới, khẽ chạm môi ta.

“... Thủy Bánh Chưng, người chính là tên quỷ hao sắc, cha mẹ người mà biết... A?” Tay chân mà ta đang giữ bỗng nhiên biến lớn, sức nặng đè xuống, ây da muốn lấy cái mạng già này à... Ta sợ hãi đến mức không thở nổi, hỏa chiết trong tay liền rút xuống.

Gương mặt kia vẫn như cũ ở rất gần mặt ta, cảm thấy hơi thở ấm nóng cực kỳ rõ ràng.

Một lúc sau ta nhặt hỏa chiết lên, thổi thổi, lại hiện lên một tia sáng. Thủy Đông Lưu gần như kề sát mặt ta nói, “Thể chất của ta là thuần dương, của người là âm. Mỗi khi ta chạm vào nam tử cơ thể sẽ thay đổi, chỉ khi chạm vào người, mới có thể khôi phục nguyên dạng.”

Đầu ta dựa vào vách tường, nháy mắt cái hỏi, “Còn cô nương khác thì không sao?”

“Tạm thời không gặp được ai.”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hấn, loại người này khiến ta cảm thấy thật kích động quá nha...

“Vừa nãy ta nhìn người y chang quái thú.”

Hấn bỗng nhiên cười, cơ thể cũng di chuyển, ngồi sang một bên, giọng nói có chút vui vẻ, “Quả nhiên là cận bã.”

Ta nhéo nhéo cánh tay hấn, “Như thế này đi, người giữ ta bên cạnh, chờ khi nào người biến nhỏ, ta cho người hôn một cái, một lần một trăm lượng.”

“Một trăm lượng? Người như thế mà cũng đáng giá sao?”

“Hừ!” Ta phỉ nhổ hần, chợt cảm thấy bản thân mình không có cái gì ngoài nụ cười quá đẹp, nhớ lại lập tức nở nụ cười, dịch đến gần chỗ hần, “Thủy Đông Lưu, người giả ngốc trước mặt ta nhất định là rất vất vả nhỉ, làm sao có thể giả ngốc như vậy, hai ba lần cũng không bị ta phát hiện.”

Vậy mà Thủy Đông Lưu không cười nữa, “ Ta không cố ý giấu người... Ta sợ người không tiếp thu được hình dáng lúc đó của ta, sẽ bị dọa chết.”

“Ta hiểu rồi.” Bây giờ không sợ hần nữa nên ta nhanh chóng quên đi chuyện này, nhưng nếu là hai mươi ngày trước, thậm chí là mười ngày trước, ta mà biết được thể chất kì lạ này của hần, lúc đầu khẳng định sẽ kinh ngạc sau đó là bỏ chạy không dám quay đầu lại. Hôm nay bí mật đã bị lộ, mặc dù hần có thể không khai ra, nhưng hần nói – hần tin ta.

Hai người chúng ta còn chưa tâm sự xong, phía trên cửa động đã có tiếng vang, két – tấm ván đóng chặt nay được mở, xuất hiện một chút ánh sáng.

“Bà bà, năm người chúng tôi đi xuống bắt bọn họ.”

“Với khả năng của các người, chỉ sợ không làm gì được bọn hần.”

“Bà bà, thả khói xuống chỗ bọn họ đi.”

“Không được, lão ngũ vẫn còn bên dưới. Mang độc được tới đây.”

Ta lập tức yên tâm, vẻ mặt Thủy Đông Lưu cũng vô cùng ung dung, hai người chúng ta là bách độc bất xâm, vì thế bắt đầu khoai chí.

Lát sau, phía trên thi nhau rắc phấn mê hương, ta bị sắc đàn dơ tay phải đi. Thủy Đông Lưu dùng ống tay áo lau, nhỏ giọng, “Cận bã.”

Thế mà ta lại biết hần đang nghĩ cái gì, “Ừm.”

Thủy Đông Lưu vút hỏa chiết sang một bên, nhắm mắt lại, ta ngồi kế bên, ngáp một cái.

“Bà bà, không nghe thấy động tĩnh bên dưới nữa rồi.”

“Đợi một lát nữa đi.”

Khoảng chừng nửa nén nhang sau, bên trên cũng có tiếng vang, hai người nhảy xuống. Mí mắt lập tức phát sáng, bọn họ có mang theo đèn.

Mơ hồ cảm thấy có bàn tay người tiến đến gần, ta bỗng nhiên trợn mắt, lập tức túm tay người nọ. Động tác của Thủy Đông Lưu bên kia cũng rất nhanh nhẹn, bắt lấy một người, đồng thời đánh ‘bốp’ phát khiến họ bất tỉnh.

Động tác lưu loát xinh đẹp, ta nhìn không được tự khen ngợi chính mình.

“Không có động tĩnh bên dưới.”

“... Tuổi còn trẻ, không có khả năng luyện thành bách độc bất xâm.”

Ta cẩn thận dò hỏi, “Bà bà, trong tay chúng tôi có ba người, có thể đổi lấy hai cái mạng không?”

Lão bà bà hừ một tiếng, “Nham hiểm như vậy, đúng là đồ tiểu nhân.”

Ta nhẹ nhàng nói, “Do bà bà nghĩ không thông thôi, rõ ràng là bọn họ muốn giết chúng tôi trước, sao có thể gọi chúng tôi là tiểu nhân, cái này gọi là tự vệ.”

Qua nửa canh giờ, ta buồn ngủ muốn xỉu, thì mới nghe thấy tiếng động bên trên, “Được, ta đồng ý với các người, để các người bình yên đi ra.”

Ta đang định đứng lên, Thủy Đông Lưu lập tức giữ chặt ta, hỏi, “Là bình yên đi ra khỏi cái hố này, hay bình yên rời khỏi Ác Nhân cốc?”

Phía trên im lặng chốc lát, khẽ cười một tiếng, “Rất cẩn thận, là cái về sau.”

“Mong tiền bối giữ lời hứa.”

Một sợi dây thừng từ trên ném xuống, Thủy Đông Lưu đi trước, ta theo phía sau. Mới vừa ló đầu ra, liền nhìn thấy căn phòng đông nghịt hắc y nhân. Thấy có người muốn đi xuống, ta cầm kiếm ngăn lại, “Ít nhất phải chờ hai chúng tôi rời khỏi căn phòng này đã, lỡ may các người đổi ý, chẳng phải chúng tôi giống như con ba ba nằm trong rọ, để các người tùy ý bắt sao.”

Lão bà bà nhấc tay, “Để bọn họ đi.”

Mất thấy mấy người này không ngăn cản nữa, ta cùng Thủy Đông Lưu nhảy qua cửa sổ, không thèm nghĩ đến việc đi xe ngựa, dùng khinh công bay khỏi nơi rắc rối này sẽ nhanh hơn nhiều.

Bên ngoài cửa sổ không phải vách đá, mà là một rừng cây lớn. Tuy nhiên mới đi được mười trượng, đã có người bám theo đằng sau. Bị một đám cao thủ đuổi bắt, lại không quen thuộc địa hình nơi này, căn bản là dễ dàng bị bắt.

Nhìn Thủy Đông Lưu vẫn chạy phía trước, ta bỗng dừng dừng lại, dùng sức, kéo Lưu Quang Kiếm ra khỏi bọc vải, ‘hí’ một tiếng rút kiếm, chuẩn bị giao chiến sinh tử với bọn họ.

Vừa nâng kiếm lên ta lập tức chém ra một đường kiếm khí, mọi người giơ kiếm ngăn cản, tiếng rít gió vang khắp rừng cây, dọa đám chim bay tán loạn.

Ta đã thuộc lòng chiêu thức thứ ba, nhưng vẫn chưa tìm được mục tiêu luyện tập, không nghĩ tới bây giờ lại có thể đánh lui 3000 tên địch, ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Thủy Đông Lưu quay người, vậy mà hần trở về giết địch với ta.

Cùng nhau đánh lui địch, trong nháy mắt tình thế có vẻ lạc quan hơn.

Một đám hắc y nhân bao vây chúng ta, nhưng không ai dám tiến lên. Chẳng qua là cản đường không để chúng ta dễ dàng vượt qua, ta tụ khí trên thân kiếm, tính đại khai sát giới, mặc dù ta không thích giết người, nhưng – vì mạng sống.

Trong rừng cây lại vang lên tiếng hát của ca cơ, không khí căng thẳng lập tức biến mất, đột nhiên cảm thấy thế giới yên bình. Nên phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật rồi...

Thủy Đông Lưu bóp tay ta, “Cẩn bả, đừng để tâm trí rơi vào huyền thuật.”

Ta cắn đầu lưỡi, đau đớn làm tinh thần người ta tỉnh táo, “Ta sẽ dùng chiêu thức thứ tư xử lý bọn họ.”

Chiêu thức càng cao, càng hao nhiều khí lực. Nhưng võ công bọn họ không tệ, nếu tiếp tục kéo dài, người chết sẽ là hai chúng ta. Không nghĩ ngợi nhiều, chém bỏ từng lớp đất, hét lớn một tiếng áp đảo cả tiếng hát của ca cơ, thanh kiếm di chuyển lên xuống, phát ra âm thanh âm ầm.

Một bóng người thình lình xuất hiện, hút kiếm của mọi người che chắn phía trước, dựng thành tường kiếm. Lưu Quang Kiếm sắc bén chém đến, nghiền nát bức tường kiếm kia. Mảnh vỡ của kiếm bay tới, mất thấy nó định đâm về ta, một bàn tay mạnh mẽ giơ ra, chụp lấy lưỡi kiếm. Ta ngạc nhiên nhìn, thì ra là lão bà bà tiếp kiếm của ta. Xoay người lui về phía sau, một tay Thủy Đông Lưu nắm tay ta, “Có bị thương không?”

“Không...”

Người áo đen bên kia cũng bước lên, xé mảnh vải quần tay cho lão bà bà, “Bà bà!”

Ánh mắt lão bà bà sáng quắc, nhìn ta chăm chăm, “Người lấy thanh kiếm đó ở đâu, ai đã truyền nội lực cho người? Người học kiếm pháp của kẻ nào?”

Ta nuốt nước miếng, rút vào trong ngực Thủy Đông Lưu, bà ấy muốn nuốt chúng ta nha, Thủy Đông Lưu cứu ta với!

Bà ta cười lạnh, lại vô cùng bi thương, “Chi bằng để bà già này trả lời thay người, là từ một người tên Mộ Ban đúng không?”

Ta buột miệng nói, “Bà quen biết nghĩa phụ ta?”

“Nghĩa phụ?”

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, giật mình chốc lát, sau đó đột nhiên quỳ rầm xuống, cuối cùng kêu lên, “Thuộc hạ tham kiến tân môn chủ.”

Ta ngơ ngác, “Hả?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: #Lê Tử à, người lúc nào cũng đảo ngược tình thế khiến cho đối thủ trở tay không kịp.

30. Chương 25: Lê Tử Trở Mình Có Linh Vật

Tân môn chủ?

Ta híp mắt, liếc về phía Thủy Đông Lưu, thấy hắn im lặng ngẩng nhìn trời đất, “Cận bã, ta đã nói có khi lạc đường lại gặp được kì ngộ.”

“...” Ta nhìn lão bà bà cúi người dưới đất, “Cái kia... Mặc dù ta không biết bà có quan hệ gì với nghĩa phụ, nhưng cái tân môn chủ gì gì đó, bà nhận nhầm rồi chẳng?”

Lão bà bà ngẩng đầu nói, “Sao lại nhầm được chứ? Người có Lưu Quang Kiếm, lại sử dụng Lưu Tinh kiếm pháp, cộng thêm nội lực của đại ca. Mới nhìn có thể nghi ngờ người ăn trộm kiếm, nhưng nghĩ cho cùng, không có khả năng xảy ra chuyện đó. Nếu đại ca đã đưa Lưu Quang Kiếm là vật tượng trưng của môn chủ cho người, vậy thì chứng minh, hắn đã giao Phi Vũ môn cho người, tất nhiên người là tân môn chủ.”

Thủy Đông Lưu mở miệng xen vào, “Phi Vũ môn?”

Ta cực kì kinh hãi, năm xưa Ác Nhân cốc là nơi tụ tập các sát thủ ngay cả giang hồ võ lâm khi nghe đến tên cũng phải e sợ? Nghĩa phụ nói khi xưa hắn làm không ít chuyện xấu, quả nhiên là sự thật... Nghĩa phụ cũng từng nói, hắn ẩn cư trong Khoái Hoạt Lâm ba mươi năm, mà trùng hợp là Phi Vũ môn cũng mai danh ẩn tích ba mươi năm trước.

“Ừ. Năm đó đại ca biến mất, nhị ca không tìm thấy Lưu Quang Kiếm, liền cho rằng không còn người lãnh đạo, sau đó dần phân nửa người rời khỏi đây. Chúng ta là một nhánh, gọi là Phi môn. Bên kia của nhị ca là một nhánh, tên gọi Vũ môn.”

Ta ngạc nhiên, “Có phải là tổ chức sát thủ đứng đầu trong thiên hạ Vũ môn?”

“Môn chủ đoán không sai. Hắn từng nói, thời điểm Lưu Quang Kiếm trở về, cũng chính là ngày Phi Vũ môn hợp lại làm một. Bọn ta không tin đại ca hẳn tâm bỏ rơi các huynh đệ, nên ở đây bảo vệ Ác Nhân cốc. Nhưng nhân lực ngày càng ít đi, năm đó lại gây quá nhiều thù địch, đành giả vờ như Ác Nhân cốc không có người, còn kẻ nào đã bước vào đều không thể trở ra, vì thế được xưng là Quỷ thành.”

Ta gật đầu hiểu rõ, thì ra nguyên nhân khiến Phi Vũ môn sụp đổ là như thế này. Khoan đã, hình như trọng điểm là ta đã trở thành môn chủ Phi Vũ môn? Cái chức đó có phải là người đứng đầu 5000, 3000 sát thủ phải không? Nghĩ vậy, lập tức hé miệng cười gượng gùgù.

Nghĩa phụ, người thật lợi hại, vậy mà con không biết nha!

Lão bà bà thở dài một hơi, vừa buồn vừa vui, “Cuối cùng cũng đến thời điểm Phi Vũ môn hợp nhất, lão thân ta không phải hổ thẹn với các đệ tử nữa rồi, đại ca ra đi cũng an tâm.”

Ta sợ hãi hỏi, “Bà bà, sao người biết nghĩa phụ ta qua đời rồi?”

Thủy Đông Lưu hơi nghiêng người, khẽ nói, “Người còn trẻ sao có thể có nội lực thâm hậu như vậy, tiền bối truyền hết nội lực của ông cho người... Người luyện võ ai cũng biết kết quả là gì.”

Ta im lặng, cảm thấy thanh kiếm trong tay thật nặng nề. Ban đầu ta nghĩ thân phận của nghĩa phụ không hề đơn giản, nhưng chỉ không ngờ lại mạnh mẽ như vậy. Cúi người đỡ bà ấy dậy, chợt nhớ đến một việc, “Bà bà, các người có phải người ám sát giáo chủ ma giáo Thủy Đông Lưu với đệ tử Hoa Sơn Lê Tử không?”

Bà bà đáp, “Chưa từng.”

Thủy Đông Lưu nói, “Võ công của các vị rất giống những kẻ kia... Chỉ sợ là Vũ môn rồi.”

Bà bà nhìn hai chúng ta, lúc sau mới nói, “Hiện tại thân phận môn chủ đã được xác nhận, không cần phải sợ, cứ gờ Lưu Quang Kiếm ra, bọn họ sẽ biết thân phận người.”

Ta lắc đầu, “E rằng trước khi bà bà nói chuyện với nhị ca, ta đã biến thành tro rồi.”

“Người có ý gì?”

“Sau khi Lưu Quang Kiếm xuất hiện trên giang hồ, nó liền bị một tên cướp trộm đi, ta bắt hấn, hấn nói với ta, có người muốn mua thanh kiếm này, bất luận dùng phương pháp gì, thậm chí giết người cũng được, ngoài ra... Ta còn đang bị một đám người đuổi giết. Đoán không chừng, có lẽ là nhị thúc rồi.”

Thủy Đông Lưu mỉm cười lạnh lùng, “Năm đó hấn lấy lý do không còn Lưu Quang Kiếm, để dẫn người đi, e là do hấn cố ý muốn tách khỏi Phi Vũ môn, lập môn phái riêng, tự mình làm chủ. Bây giờ Lưu Quang Kiếm xuất hiện, hấn không có lý do từ bỏ, dĩ nhiên muốn đoạt Lưu Quang Kiếm để chiếm thành.”

Bà bà thở dài, “Bọn ta không biết chuyện đó. Năm xưa, năm người chúng ta kết nghĩa huynh đệ kim lan, nhị ca lại là người có nhiều tâm tư. Đi theo hấn còn có tứ đệ, còn lại đi theo đại ca, toàn bộ Vũ môn cũng không phải người của hấn. Cho dù người cầm Lưu Quang Kiếm, hấn cũng không thể nào đổi ý.”

Ta nhẹ giọng, “Hóa ra người là tam cô.”

Cơ thể bà bà lắc lư, nhìn về phía ta, “Đứa bé ngoan, ta là tam cô cô của con, huyền thuật sư mà các con bắt giữ ban này là ngũ thúc.”

Ta nuốt nước bọt, lúc này Thủy Đông Lưu dùng sức cũng không nhỏ nha, “Ngũ thúc có sao không?”

Tam cô cười nói, “Hấn đang nghỉ ngơi, mặc dù không khỏe, nhưng nếu hấn nghe thấy tin tức này, chắc chắn sẽ vui mừng nhảy dựng lên.” Bà lạnh lùng nhìn về phía Thủy Đông Lưu, “Môn chủ cũng đi nghỉ ngơi đi, còn nam tử này...”

Ta bỗng dưng chạy đến trước mặt hấn, “Không thể đụng vào hấn.”

“Phi Vũ môn có quy định, người ngoài làm tổn thương huynh đệ, phải giết!”

Ta trợn mắt, “Hấn không phải người ngoài!” Dừng một chút, chui vào trong lòng hấn, “Hấn là nam nhân của con!”

Thủy Đông Lưu nghiêng đầu ho khan... Mọi người nhìn chúng ta có vẻ hơi nghi ngờ, Tam cô hớn hờ gạt đầu, “Như vậy tất nhiên không có gì phải lo ngại.”

Ta nhếch miệng cười cười, gương mặt sắp cứng luôn rồi. Tam cô nhanh chóng sắp xếp phòng cho chúng ta, đương nhiên, chỉ có một căn. Đóng cửa phòng, ta cầm Lưu Quang Kiếm nhét trong chăn, hiện tại nó là vật bảo hộ tính mạng cho ta, cũng như... Chọc phải họa chết người.

Nhìn thấy Thủy Đông Lưu vẫn đứng bên cạnh cửa sổ quan sát bên ngoài, ta đi lên phía trước chột chột cánh tay hấn, hả dạ nói, “Thủy Bán Chưng, ta là ô dù của ngươi đó, về sau phải đối xử với ta thật tốt.”

Hấn nhẹ giọng cười, “Cận bã, ngươi luôn đảo ngược tình thế, chơi đùa với kẻ địch cảm thấy như thế nào?”

Ta cười cười, nhìn bên ngoài, “Thật ra... Ta thà xem như không có chuyện gì xảy ra còn hơn, giống như trước kia mỗi sáng luyện công, được ăn bánh bao thịt của đại thẩm nhà bếp, lúc nào về nhà cũng tự hào bản thân là đệ tử Hoa Sơn, thật tốt biết bao.”

Lưu Quang Kiếm gì chứ, tuyệt thế võ công gì chứ, 5000 đệ tử là sát thủ, tất cả ta đều không cần. Bây giờ chẳng những phải gánh vác trách nhiệm lập lại Phi Vũ môn, còn không được về nhà, lại không phải đệ tử Hoa Sơn nữa, mọi thứ giống như không có ý nghĩa.

Nghĩ tới đó, ta chợt nhận ra bản thân rất không có chí khí nha!

“Có những việc đã xảy ra, không thể nào thay đổi. Cận bã, cố gắng lên, tiếp tục đi về phía trước.”

Ta nhú mồm nhìn hấn, “Thủy Bánh Chưng, bình thường người nói chuyện cũng rất dễ nghe.”

Vừa nói xong, đã bị hấn đánh cho một phát. Ta ôm đầu rên rỉ, “Người đủ rồi nha, có tin ta vứt người ra ngoài cho bọn họ đánh người không?”

Thủy Đông Lưu cúi đầu, ánh mắt nghiêm túc, “Người thật sự không sợ ta?”

Ta tiếp tục xoa đầu, tức giận, “Sợ người cái gì chứ?”

“Lúc thì lớn lúc thì nhỏ.”

Ta dừng một chút, nháy mắt, “Cho nên ban này người bày ra bộ dáng u buồn là vì chuyện đó sao? Khả khà, Thủy Bánh Chưng người quá coi thường ta, tim của bản cô nương được làm bằng sắt đó nha.” Thấy hấn không cười, ta không đùa giỡn nữa, “... Ban đầu cũng sợ, nhưng về sau suy nghĩ cẩn thận, không còn sợ nữa. Dù sao người vẫn là người, không phải ai khác.”

Thủy Đông Lưu cười, hai tay ôm ngực hướng ra bên ngoài, “Lê Tử ngọc.”

“Người mới ngọc. Tránh qua bên trái tí đi, chia chỗ cho ta ngắm cảnh đêm.”

“Cận bã người quá béo, giống hệt con cá cát tường.”

“.. Không được chọc ta đồ gà trống, ta chính là người tài, còn đường đường là một môn chủ.”

“Là môn chủ nhưng chuyện vừa vô dụng vừa béo là sự thật.”

“... Không, thêm, quan, tâm!”

“Ngoan.”

Ngày hôm sau, ta chạy đi tìm tam cô để lấy quần áo cho Thủy Đông Lưu, nhìn sang ngũ thúc. Ngũ thúc vừa thấy ta hai mắt lập tức ngẩn lẹ, kéo tay ta nói chuyện thật lâu, khuôn mặt hung dữ hôm qua cũng ôn hòa hơn nhiều.

Lúc ông uống thuốc, ta nhìn sang kế bên thấy có bày các lá cờ hồng bạch lam lục, ta cầm lên quan sát, buồn chán sắp xếp một chút, “Ngũ thúc, nghe nói huyền thuật sư có thể bố trí trận pháp, là cái này sao?”

Ngũ thúc uống xong, thò đầu nhìn xem, ngạc nhiên, “Trận thiên la địa võng!”

Ta không hiểu, “Cái gì?”

Lệ trong mắt ngũ thúc lại dâng trào, “Môn chủ, người thật sự quá thông minh am hiểu trận pháp cao nhất trong huyền trận, đúng là thiên tài, ngàn năm khó gặp, cho phép ngũ thúc cả gan mang toàn bộ võ nghệ dạy cho người đi! Môn chủ? Môn chủ người đi đâu?!”

Ta vừa chạy vừa đáp, “Trời mưa, con đi lấy quần áo vào!”

“...”

Chạy ra tiểu lâu, chống tường, lau mồ hôi.

Hừ ta sợ muốn chết... Khó gặp là được rồi, còn bảo là nghìn năm, học đông học tây nhiều như vậy ta sẽ mệt chết thôi, còn muốn để người ta sống vui vẻ không vậy. Ta ôm chặt Lưu Quang Kiếm, còn hai mươi tư chiêu nữa ta sẽ học xong. Bước trên đường phố không người, cảm giác có chút kì lạ. Ngẩng đầu nhìn trời, từ đáy cổ nhìn lên trên, bầu trời thật giống cái chậu lớn dùng để rửa mặt, một mảng xanh biếc, vô cùng trong veo.

Nhìn một hồi, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều. Loáng thoáng nhìn thấy Thủy Đông Lưu đang ngồi trên nóc nhà, ta vội vàng lớn tiếng gọi hấn – “Thủy Bánh Chưng ~”

Bởi vì hấn đưa lưng về phía ánh sáng, nên mặt trời không hề chói mắt, rõ ràng nhìn thấy khoe miệng hấn kéo lên, quay đầu đi, vậy mà không còn nữa.

Ta nổi giận nhảy lên nóc nhà, gọi, “Thủy Bánh Chưng.” Sau đó nhìn thấy một đám hắc y nhân đang đứng sau lưng hấn...

Mọi người đồng thời ôm quyền quỳ xuống đất, à... Không, quỳ xuống mái ngói, “Tham kiến môn chủ.”

Ta cười gượng, “Các người ở đây bày trận gì thế?”

Một người đáp, “Bà bà nói, môn chủ chưa thành thân với hần, thì không được tính là người của chúng ta, cần phải trông coi đề phòng.”

Khó trách mặt hần đen thành một cục, cái đuôi còn theo dõi xung quanh đây, lúc ra khỏi Ác Nhân cốc ta sợ Thủy Đông Lưu không cho phép ta ôm đuôi hần. Ta nghiêm mặt, “Nơi này có ta được rồi, các người lui ra đi.”

Vù ~ Mọi người biến mất như gió thổi.

“Thủy Bánh Chưng, ở lại chút nữa rồi chúng ta lên đường.”

Thủy Đông Lưu hỏi, “Nếu người luyện kiếm trong này, tuyệt đối tốt hơn so với bên ngoài, người không nghĩ kỹ lại sao?”

“Không... Ta sợ đi chậm một bước, bọn người sư phụ sẽ gặp nguy hiểm, ta muốn nhanh chóng giải quyết chuyện Hành Sơn.”

Thủy Đông Lưu lắc đầu, “Cận bã, người quả thật quá ngốc nghếch.”

Ta nhéo hần, “Vậy người có đi hay không?”

“Đi.” Cuối cùng hần nói thêm một câu, “Môn chủ đi rồi, kẻ làm nam nhân của môn chủ không đi, chờ người ta chém chết sao?”

Hần mặt dày nói ra lời đó, ta vừa nghe liền đỏ mặt.

Nói chuyện với tam cô ngũ thúc một lúc, bọn họ biết không thể cản được, nên không níu kéo thêm nữa. Tam cô đưa miếng ngọc bội liên hoa(*) cho ta, ân cần nói, “Năm mươi năm nay, Phi Vũ môn của chúng ta có hợp tác với các tiền trang trên giang hồ, khối ngọc bội này là tín vật giúp con có thể lấy tiền từ tiền trang.”

(*) Liên hoa: hoa sen (dùng từ liên hoa hay hơn nên mình không đổi.)

Lại là cảm thật hóa thân thành đại gia...

Cất ngọc bội thật kỹ, rốt cuộc cũng nói lời từ biệt.

Bước lên xe ngựa, Thủy Đông Lưu ra ngoài đánh xe. Vừa chạy ra khỏi cửa cốc, ta ngoái đầu nhìn lại phía sau, mới xoay người lại.

“Cận bã, người có thể trả ngọc bội hoa mai lại cho ta rồi.”

Ta vội nói, “Tại sao?”

Khóe môi Thủy Đông Lưu nhếch cao, “Người có ngọc bội liên hoa, tiền bạc đếm không xuể, cầm nó để làm gì chứ.”

Ta giữ chặt nó, “Không trả, kẻ nào lại sợ quá giàu, người tưởng ta ngốc sao.”

Treo hai khối ngọc bội bên hông phát ra tiếng đing đang, cực kì êm tai. Một cái của ta, một cái của Thủy Bánh Chưng.

Hết sức đẹp mắt.

31. Chương 26: Ăn Miếng Trả Miếng

Chạy thẳng đến Trường Lưu trấn, nếu đi qua một cái trấn nữa sẽ tới nhà của ta. Không phải ta kiêu ngạo không chịu về thăm nhà, là do ông trời không cho ta làm con gái hiếu thảo nha. Ta lắc đầu xúc động, ánh mây sập tối, xe ngựa lại chạy đều đều, buồn chán ngáp một cái, “Thủy Bánh Chưng, kỹ thuật đánh xe ngựa của người ngày càng tiến bộ.”

Thủy Đông Lưu kéo khoe miệng, “Dám coi giáo chủ ma giáo giống như tên phu xe, thiên hạ này không tìm thấy người thứ hai.”

“Ha ha hắc.”

“Cận bã, người để hai mảnh ngọc bội cùng một chỗ, không sợ vỡ à.”

“A..” Suy nghĩ một chút, cầm ngọc bội nhét trong ngực, định trả lời hần. Lại tiếp tục suy nghĩ, lấy ngọc bội liên hoa treo trên eo hần, “Được nha.”

Thủy Đông Lưu nheo ánh mắt tà mị, “Đầu người va chạm vào chỗ nào hay sao?”

Ta cảm cảnh tre chỉ về phía trước, “Ngọc bội liên hoa quá xấu, chẳng làm nổi bật phong cách của ta.”

Khoe môi Thủy Đông Lưu hơi cong, “Người đẹp đeo cái gì cũng đẹp.”

Ta nổi giận, dùng tay thọt hần. Đang lúc vui vẻ, Thủy Đông Lưu đột nhiên kéo mạnh tay, dừng xe ngựa. Ta còn cho rằng hần lại đi lạc đường, căng thẳng nhìn về phía trước không lẽ lại xuất hiện Khoái Hoạt Lâm hay Ác Nhân cốc à, sau đó hần nhảy xuống xe ngựa, quay người nhìn về phía khu rừng nhỏ, “Tại sao lên lút đi theo chúng ta?”

Ta vội vàng chạy đến bên cạnh hần ra uy, “Là kẻ nào? Mau lộ diện đi!”

Thoáng chốc có gió thổi tới, bảy tám người áo xám nhảy ra. Vừa thấy mặt, ta ngây người, “Các người đến đây làm cái gì?”

Những người này không phải là đệ tử trong Ác Nhân cốc sao, bọn họ đi theo đến đây làm gì chứ?

Một người đứng đầu nói, “Bảo vệ môn chủ là trách nhiệm của Phi môn. Bà bà ra lệnh, chừng nào môn chủ chưa thống nhất Phi Vũ môn, một tắc cũng tuyệt đối không được rời.”

“...” Ta nâng trán, việc này cũng rất tốt, tuy nhiên một tắc không rời gì gì đó... Ta cảm thấy rất áp lực nha.

Lái xe vào trấn nhỏ, không còn thấy tung tích bọn họ đâu nữa, nghiêng tai lắng nghe, chỉ có thể nghe thấy một chút tiếng động. Không hổ danh là cao thủ, năng lực ẩn thân quá lợi hại rồi.

Tìm một khách điểm trú chân, hỏi thăm tiểu nhị gần đây có hàng loạt người trong giang hồ đi ngang qua không, hần nói là không có. Ta đoán có lẽ vì vết thương của sư phụ và Trang Thế Chính đều cần phải nghỉ ngơi, chậm trễ mấy ngày cũng không có gì lạ. Mong rằng đoạn đường từ đây tới Hành Sơn sẽ suông sẻ một chút, phải rồi, không nên để Thủy Bánh Chưng chạy lung tung là hợp lý nhất.

Hai mắt chường quầy lộ ra điểm thông minh nhanh nhẹn, cười hỏi, “Khách quan ở trọ hay là dừng chân?”

“Ở trọ.”

“Máy căn phòng?”

Thủy Đông Lưu không chút suy nghĩ, “Hai căn.”

Ta vội vàng giơ ngón tay, “Một căn thôi!” Ôm cánh tay hần kéo sang bên cạnh, “Vẫn còn người đuổi theo chúng ta, nếu thuê hai căn phòng bọn họ sẽ nghỉ ngơi, sau đó đến chém người thì sao?”

Thủy Đông Lưu khẽ nâng cằm, “Ta muốn ngủ giường.”

“... Thủy Bánh Chưng người có biết thương hoa tiếc ngọc không hả.”

“Không! Nếu không được ngủ giường sống lưng của ta sẽ rất đau nhứt.”

“... Xạo sự, về sau đừng để nường tử người biết người khó nuôi như vậy.” Ta đảo con mắt, nhếch môi cười, được, ngủ đi, ta cho người ngủ đã đời.

Về phòng, ăn cơm xong, lúc Thủy Đông Lưu ra sau viện tắm rửa, ta lập tức chạy tới cửa hàng mua mấy bộ quần áo trẻ con theo cỡ người Thủy Đông Lưu, để phòng bất cứ tình huống nào. Sau đó cất kĩ trong nhà, ta cũng đi tắm một chút, cực kì thoải mái.

Thủy Đông Lưu thật sự muốn ta ngủ dưới đất, hấn vứt cái chăn ‘yêu dẫu’ xuống đất cho ta. Ta nghĩ nếu soi gương, chắc chắn thấy mặt mình đen như cục than. Nghe tiếng tiểu nhị ở căn phòng kế bên, ta vẫy tay ý bảo hấn tới đây, sau đó rụt người vào, gọi Thủy Đông Lưu một tiếng, “Thủy Bánh Chưng.”

Một lát sau, Thủy Đông Lưu chậm chạp đi qua, “Cái gì?”

Ta ôm đầu, “Hình như bị trúng gió độc rồi, người sờ thử xem.”

“Cận bã người càng lúc càng giống tiểu cô nương rồi.”

Ta nhe răng, “Ta vốn dĩ là cô nương.”

Thủy Đông Lưu cúi miêng vải quần trên tay, tiếng bước chân của tiểu nhị cũng ở trước cửa, ta mở hé cửa, lộ ra con mắt, “Trong phòng ta có chỗ bị bẩn, người cầm khăn lau giúp ta.”

Tiểu nhị thò tay vào, ta túm tay Thủy Đông Lưu chạm vào tay người kia.

Phịch

~Nháy mắt cái lập tức thấy khuôn mặt tiểu Thủy Đông Lưu ngơ ngác, cuối cùng ngửa đầu giận dữ. Ta vội vàng đóng cửa, khiêng hấn lên, “Đi ngủ.”

“Cận bã, cận bã! Ta muốn làm thịt người!”

“Ta cũng muốn ngủ giường, như vậy tốt cả đôi bên nha. Sáng mai ta sẽ thưởng cho người một nụ hôn, đừng cử động, nếu không ta chọt người.”

Ném hấn lên giường, ta lấy bộ quần áo mới mua cho hấn. Hấn lại càng tức giận, khuôn mặt đỏ chót, “Thì ra người đã lập mưu từ trước.”

Ta đưa nắm đấm đến gần đầu hấn, “Sức chiến đấu bằng nắm miêng đậu hũ không được phép lên tiếng.”

Tiểu Bánh Chưng giận xoay người, “Không được nhìn trộm.”

“Ừ, ừ, không nhìn đâu.”

Đợi hấn thay quần áo xong, trên mặt vẫn đen thui như cũ, nắm sát tường nhìn chằm chằm ra. Ta nghiêng người nhìn hấn, “Thủy Bánh Chưng, khi nào người mới có thể khôi phục được hả?”

Giọng hấn vẫn tức giận, “Ít thì hai ngày, nhiều thì bảy ngày.”

Ta giật giật khoe miệng, cầm lỗ tai của hấn, “Cũng giống thời kì kinh nguyệt của cô nương nhỉ.”

Hấn xoay người trừng mắt, “Người khác sợ chết sợ đau, người lại coi cái này là thú vui, không thể chấp nhận được.”

Ta cười cười, chia chăn cho hấn, “Được rồi, ngủ đi.”

Một đêm yên tĩnh, cùng với giấc mộng đẹp.

Ánh sáng trên mí mắt càng lúc càng sáng, chu công đành rút lui khỏi mặt trận. Ta xoa xoa mắt, hơi trợn mắt, mơ hồ nhìn thấy bàn tay bên dưới, ta trợn mắt nhìn kĩ, đứng dậy, thấy tên sắc lang kia đã khôi phục bình thường đang giả vờ ngủ, “Thủy Đông Lưu!”

Mí mắt Thủy Đông Lưu khẽ nhúc nhích, mở mắt nhìn, nhưng vẫn có vẻ buồn ngủ, “Việc gì?”

Một giây sau, hấn đột nhiên ngồi dậy, khuôn mặt ra vẻ chịu thiệt thòi, “Cận bã, nửa đêm người sàm sỡ ta?!”

Ta nổi điên, “Đồ xấu xa, còn dám cáo trạng trước, ta đánh ngươi!” Hình như có chỗ nào không đúng... Ta nháy mắt mấy cái, nhìn quần áo rách nát trên người hắn, làn da thực trắng a, cơ bụng thật đẹp... Máu mũi, “A a a! Ô ô ô!”

“...”

Ta run rẩy lặn xuống đất, cầm bọc quần áo ném thẳng vào mặt hắn, “Sắc lang.”

Thủy Đông Lưu từ từ mặc vào, “Được rồi, mặc dù nửa đêm ta có động tay chân, nhưng mà ngươi ngủ quá sâu, bị người ta bán cũng không biết.” Cuối cùng giọng hắn mang ý cười, “Quên mất, bán cũng không ai mua, cho nên không sợ.”

Ta nghiêng đầu, không thèm để ý lời hắn, lần tới ta sẽ điểm huyệt hắn để xem còn cười được không.

Rửa mặt sạch sẽ, ta định đi xuống lầu ăn điểm tâm, chưa kịp lau khô mặt, ngoài cửa sổ lập tức có tiếng động, hai người áo xám nhảy vào, sau đó lại thêm hai người, bọn họ ném một người xuống đất, rầm quỳ gối, “Môn chủ, tên này nằm sấp trên tường, bộ dạng rất đáng nghi.”

Lúc này Thủy Đông Lưu đang mặc quần áo, chắc chắn bọn họ nhìn thấy hắn, nhưng vẫn ra vẻ bình thường. Ta càng đơn giản, giả vờ như cái gì cũng không biết, ngồi xổm xuống nhìn người kia, cái khuôn mặt bình thường không khác gì thư sinh, thấy hắn né tránh, nhíu mày, “A lại là tên Ngọc Hồ Ly ngươi nha.”

Ngọc Hồ Ly đành phải xé mặt nạ, “Mỗi lần ta cải trang, chưa tới một tách trà đã bị ngươi nhận ra, thật quá tổn thương lòng tự ái ta rồi.”

Ta cười ha ha hỏi, “Ngươi vẫn muốn trộm kiếm của ta sao?”

Ngọc Hồ Ly gật đầu, “Thân là một đạo tặc khép tiếng giang hồ, đương nhiên không thể từ bỏ mục tiêu dễ dàng.”

Dứt lời, lại nhìn chằm chằm ngọc bội hoa mai trên eo ta.

Thủy Đông Lưu mặc đồ rồi quần kín mít xong cũng đi tới, ngồi xuống nhìn hắn, “Ngươi là Ngọc Hồ Ly kẻ có thể sánh ngang với Đạo Thánh đệ tử của ma giáo về thuật dịch dung?” Hắn cười cười, vỗ vai người kia hết sức nhiệt tình, “Nhờ ngươi một việc.”

Ngọc Hồ Ly cười lạnh, “Không làm, ta như thế này lại tùy tiện đi làm việc cho kẻ khác ư?”

Ý cười trên mặt Thủy Đông Lưu chợt tắt, “Diêm vương gia nói hắn cực kì thích những nam tử cứng đầu.”

“Chuyện gì, nói đi, cho dù chết tại hạ cũng không từ chối!”

Ta thọc đầu hắn, “Không có phong độ gì hết.”

Hắn cãi lại, “Trời đất bao la, tính mạng là quan trọng nhất.”

Thủy Đông Lưu cười nói, “Ngươi chỉ cần dịch dung thành Trang Thế Chính trưởng môn phái Hành Sơn, rồi đeo theo Lưu Quang Kiếm chạy về Hành Sơn. Không cần đi quá nhanh, nhưng cũng không được quá chậm.”

“... Chẳng khác gì bảo ta đi chết... Ngươi có rất nhiều thủ hạ tài giỏi... Ngài có thể bỏ tay khỏi cổ ta được không... Được rồi, ta nhất định sẽ làm thật tốt.”

Thủy Đông Lưu hài lòng, mượn thanh kiếm của người áo xám, dùng mảnh vải trên tay bọc lại, đưa cho hắn, “Đây là Lưu Quang Kiếm. Nếu để ta biết nửa đường ngươi biến mất, không đến Hành Sơn, về sau chỉ có con đường chết.”

Mồ hôi lạnh trên trán Ngọc Hồ Ly chảy ròng ròng, “Không dám.”

Ta vuốt cằm, sau khi tên kia rời đi, ta sai hai người đi theo. Ta cầm bao quần áo của chính mình, giờ mảnh vải mới mua ra, quần bàn tay giúp Thủy Đông Lưu, “Ngươi sử dụng chiêu dương đông kích tây nha.”

“Ừ, đợi lát nữa ta tìm người tung tin đồn.”

“Như thế, Trang Thế Chính thật cũng gặp không ít rắc rối.” Tâm trạng ta rất tốt, quả nhiên Vũ môn đang tìm kiếm Lưu Quang Kiếm, cuối cùng cũng khiến Trang Thế Chính chịu đau khổ rồi. Dám tìm sát thủ truy sát ta, bây giờ ta ăn miếng trả miếng, cho người biết thế nào là bị sát thủ đuổi giết. Thấy vẻ mặt hẩn lại trầm tư, ta kéo mảnh vải, “Người đang nghĩ cái gì?”

Thủy Đông Lưu mở mắt nhìn, “Ta đang nghĩ, sao lần này lại khôi phục nhanh như vậy, hay là liên quan tới việc ngủ... cùng người.”

Ta chớp mắt mấy cái, không biết mặt mình đỏ không, nhưng mặt hẩn thì có, “Cho nên Bách Lý Đồ Tể nói ta có thể giúp người, thể chất cực âm cực dương là thật?”

“Có lẽ vậy.”

Ta tò mò hỏi, “Vậy năm xưa cha người giải ma độc thể nào?”

“Năm đó mẫu thân ta trồng một loại hoa được có thể giải độc, thời điểm hoa nở, hai người bọn họ mãi mê nói chuyện, đến khi nhìn lại... Thì phát hiện con mèo hoang đã nuốt cây hoa rồi.” Thủy Đông Lưu yên lặng nhìn lên trên, “Về sau mẹ ta gấp quá liền ép cha ta ăn rễ cây hoa được, đáng tiếc không có tác dụng.”

Ta đỡ trán, cha mẹ người như vậy thật sự là... Khẳng định tính tình Thủy Bánh Chưng là di truyền từ cha mẹ, “Cha người có khỏe không?”

Thủy Đông Lưu kéo khoe miệng, “Rất tốt, cực kì vui vẻ.”

Ta đau đầu, sao ta cảm thấy mình chợt trở nên ngốc nghếch nhỉ, không giải được độc mà vẫn vui vẻ, “Bọn họ phát hiện người biến to biến nhỏ khi nào?”

“Mười tuổi.”

Mười tuổi mới bắt đầu... Ta không biết an ủi người khác, nhủ mày một lúc lâu, giậm chân, nắm vai hẩn, “Cũng không tệ, người vẫn có thể chạm vào cô nương, dù sao người cũng đầu thích nam nhân.”

“...”

Nói xong, đỉnh đầu ầm ầm một tiếng, gạch ngói vỡ tung tóe tiếng kêu vang dội lọt vào lỗ tai. Chưa kịp phản ứng, Thủy Đông Lưu đã kéo ta vào trong ngực hẩn sau đó lui vài bước, nhìn thấy nóc nhà thủng một lỗ lớn, bụi bay đầy phòng. Hai bên hắc y bạch y lao vào đánh nhau tiếng đao kiếm vang lên không ngừng, nhìn thấy kiếm pháp khá giống nhau, ta lập tức quát một tiếng, “Dừng tay.”

Người áo xám lui lại đứng bên cạnh bảo vệ ta, rút kiếm phòng thủ, bốn năm tên hắc y nhân kia cũng dừng lại tiến lên phía trước. Ta nhủ mày hỏi, “Các người là người của Vũ môn?”

Giọng kẻ đứng đầu rất lạnh, “Môn chủ muốn gặp cô nương.”

32. Chương 27: Nhị Thúc Xuất Hiện, Lại Gặp Cao Thủ

Tam cô phái các đệ tử cỡ ba mươi tuổi đến bảo vệ ta, tính toán số năm mà Phi Vũ môn đã tách biệt. Lại nhìn sang người trong Vũ môn đang đứng ở trước mặt, xem ra tuổi còn rất trẻ, nhưng ban nãy đối phương để lộ sơ hở trong lúc đánh nhau khiến ta có chút ngờ vực, hình như có liên quan không ít đến nhị thúc.

Ta đành thả lỏng bàn tay, “Ta nghĩ môn chủ các người muốn gặp Lưu Quang Kiếm thì đúng hơn, không khéo, nó vừa mới bị Trang Thế Chính cưỡng môn phái Hành Sơn trộm đi rồi.”

Sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi, neho mắt nhìn nhau, mở miệng nói, “Mời cô nương đi theo chúng tôi một chuyến.”

Ta rút vào trong ngực Thủy Đông Lưu, thừa cơ hội ăn đậu hũ, “Không, mau đi đi không ta đánh các người đó.”

Nét mặt tên cầm đầu khó xử, vừa mới bước chân lên phía trước, kiếm trong tay các thủ hạ của ta hơi nghiêng, trong mắt tỏa ra tia sáng lạnh buốt. Mấy kẻ kia dừng lại, lát sau nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bọn họ vừa đi, ta xúc động nói, “Cảm giác có người bảo vệ thật tốt.”

Thủy Đông Lưu yên lặng đẩy ta ra, nheo mắt nhìn, “Ta không nghĩ là mình đang bảo vệ người.”

“... Chẳng lẽ người không biết bát tự hai ta không hợp, từ lần đầu gặp mặt đến giờ, lúc nào cũng trọng thương, bị thương thêm nữa cũng có sao?”

Khóe miệng Thủy Đông Lưu kéo cao lên, “Vốn định chia tay với người rồi, hiện tại, hoàn toàn không muốn nữa.”

Ta thầm oán trách, đúng là tên đại ma đầu! Đồ xấu xa!

Nhị thức sẽ xuất hiện khi nào thì ta không biết, nhưng trực giác nói cho ta biết, hắn nhất định sẽ đến. Vì Lưu Quang Kiếm, sớm muộn gì hắn cũng tới.

Ta ngẩng đầu nhìn nóc nhà bị thủng một lỗ lớn, sau đó nghiêm mặt nói với các thủ hạ, “Nhớ kỹ, về sau chúng ta phải có ý thức giữ gìn khách điểm, không nên đánh nhau trên nóc nhà, cứ chờ bọn họ vào trong đánh cũng không muộn, gọi là bắt ba ba trong rọ.”

Về mặt bọn họ tỏ ý tán thành, “Môn chủ nói phải.”

Thủy Đông Lưu cười nhạo một tiếng, “Không muốn bồi thường tiền thì nói thẳng ra đi.”

Ta đập chân hắn, “Không cho phép nói xàm.”

Ta đi đến chỗ chường quầy để bồi thường tiền mà lòng đau như cắt, tim cũng đang chảy máu. Mặc dù ngọc bội liên hoa có thể lấy rất nhiều bạc, nhưng ta vẫn rất đau lòng a. Ta thực sự không có phong cách của đại gia, đối với ta chỉ cần có một mẫu ba phân đất là mãn nguyện rồi.

Thủy Đông Lưu đi lấy xe ngựa, còn ta đứng trước khách điểm. Chợt nghe thấy một tiếng vang lớn, lập tức nhìn về hướng kia, dừng một lát, thì ra liên minh võ lâm đến đây rồi. Phi người trốn phía sau cây cột, có lẽ do trời vẫn còn sớm, nên bọn họ không có ý định dừng chân nghỉ ngơi, tiếp tục chạy đi.

Vì tránh đi chung đường với bọn họ, ta chọn một cái đường vắng vẻ nhất để đi.

Khi đến được trấn nhỏ, mọi đường lối ở đây ta đều thuộc lòng. Ngày trước ta không dám đi đường này, bây giờ cường đại rồi nha, còn có người bảo vệ, cộng thêm... Thủy Bánh Chưng, có gì đáng sợ nữa chứ.

Kết quả ta vừa chợt mất khoảng nửa nén hương, thì phát hiện Thủy Bánh Chưng lại đi sai đường. Ta lập tức trợn mắt quan sát phía trước, thật may không có bia đá nào cả. Ta nổi giận liền giục giầy cương trong tay hắn, trời sinh hắn ra để làm kẻ thù của ta đây mà, từ đầu đến cuối không có điểm nào đáng tin cậy. Chạy về đường chính, lúc quay lại trấn nhỏ quen thuộc thì trời đã tối rồi. Nghe ngóng xung quanh xem bọn người liên minh đang ở chỗ nào, ta với Thủy Đông Lưu thuê một khách điểm khác nghỉ chân.

Đi tới cái tử trong khách điểm lấy chăn đệm ra, trải trên đất chuẩn bị ngủ, Thủy Đông Lưu ngạc nhiên, “A, cặn bã, sao hôm nay người ngoan quá vậy, hay dạy ta cách nhẫn nại đi.”

Ta nhìn người đang ngồi trên giường vẻ mặt hắn đầy thích thú, cắn răng, “Trong lòng người bắt đầu có chút không đành lòng rồi hả?!”

Thủy Đông Lưu cười lớn, nằm xuống giường, “Ngủ giường vẫn thoải mái nhất.”

“Hừ.” Ta tức giận nằm thẳng cẳng, lăn vài vòng quả thật không thoải mái chút nào. Nhìn thấy Thủy Đông Lưu đi ra ngoài cửa, không biết hắn định làm cái gì.

Hắn mở cửa, nghiêng người giấu cơ thể phía sau cánh cửa, “Tiểu nhị, cho ta một cái khăn.”

Ta nháy mắt mấy cái, có phải là hắn định... Ngón tay thon dài kia cầm lấy khăn, hai bàn tay tiếp xúc với nhau, cửa lập tức đóng lại.

Ầm

~Lại biến thành tiểu bánh chưng rồi.

Ta vội vàng chạy qua khiêng hấn lên, thiếu chút nữa muốn hôn hấn, “Thủy Bánh Chưng người thiệt đáng yêu quá nha.”

Thủy Bánh Chưng thẳng thắn nói, “Hừ! Làm người xấu vẫn tốt hơn nhiều.”

Đưa quần áo cho hấn thay sau đó nhét hấn vào ổ chăn mềm mại, chính mình cũng chui vô, không hề khó chịu, trong lòng cực kì thoải mái.

Thói quen ngủ của Thủy Bánh Chưng không tốt chút nào, giẫm đạp lung tung. Không cẩn thận một tí đã bị hấn đạp phát tỉnh dậy, thật muốn đi tìm dây thừng trói hấn lại. Tỉnh rồi liền không ngủ được, hơi mắc đi tiểu tiện, ta đưa tay tìm giày xỏ vào, mặc quần áo đoàn hoàng rồi đi ra hậu viện. Mới từ nhà xí bước ra, thì thấy một kẻ đứng trong sân, ánh trăng chiếu xuống bóng dáng hấn, trong lòng căng thẳng, là tên Trang Thế Chính!

Nghĩ ngợi hồi lại thấy không hợp lý, liên minh vô lâm không trọ ở khách điểm này, mà là một nơi khác, với lại vết thương của hấn không thể bình phục nhanh như vậy. Đúng! Chắc chắn là Ngọc Hồ Ly nha.

Ta nhẹ bước tới gần, vỗ vai hấn, “Hồ Ly.”

Hấn bỗng dừng xoay người, đưa lưng về phía ánh trăng, phút chốc khuôn mặt thượng thần bị che khuất trong màn đêm. Ta hừ lạnh, “Người rảnh rồi vừa thôi, không nhanh chóng đi tới Hành Sơn, còn có thời gian đứng đây ngắm trăng.”

Hấn hơi nhú mày, ta kéo nhẹ ống tay áo hấn, “Lưu Quang Kiếm đâu?”

“Quả nhiên...” Hấn nhếch miệng cười, một bên nắm lấy mạch môn của ta, “Thì ra con yêu nữ người vu oan cho ta trộm Lưu Quang Kiếm.”

Ta ngây người, “Người thật sự là Trang Thế Chính?”

Hấn cười lạnh, “Nếu không phải ta thì người nghĩ là ai? Chẳng lẽ người cho rằng ta đóng giả làm ta rồi thông đồng với hấn để mang kiếm đi?”

Ta vận khí, dùng nội lực đánh bật hấn ra xa, dù không có Lưu Quang Kiếm trong tay, hấn vẫn không phải đối của ta, “Vết thương của người cũng mau lành quá nhỉ, nhưng hôm qua ta nghe thấy đám người liên minh nói chuyện trên đường, bảo người vẫn còn bị thương phải nằm trong xe mà... Người lừa bọn họ?”

Trang Thế Chính nhú mày nhìn, “Trước giờ ta vẫn nghi ngờ người nghe được cái gì đó, bây giờ nhìn ra, có vẻ người chẳng biết cái gì.”

“Ban đầu ta không biết... tuy nhiên hiện tại ta biết rất rõ.” Ta lạnh lùng nhìn hấn, “Ta cho người cải trang thành bộ dạng của người đi trộm Lưu Quang Kiếm, nhưng chuyện này vẫn chưa thông báo với thiên hạ. Người lại biết... mà kẻ duy nhất ta nói, chính là nhóm người tới ám sát ta hôm nay – Vũ môn. Người có quan hệ với tổ chức sát thủ! Nếu không căn bản người không biết được chuyện này.”

Trang Thế Chính nắm bàn tay thành quyền tiếng kêu đặc biệt vang dội, quả nhiên hấn có thông đồng với Vũ môn, hấn cười lạnh, “Ta đã xem thường người rồi, kẻ cản trở kế hoạch của ta, không phải Minh Chủ, không phải Thiếu Lâm cũng không phải Hoa Sơn, mà là tiểu nha đầu người!”

Chân tay ta đã bắt đầu run rẩy, nhìn hấn nói, “Có bản lĩnh thì tới bắt ta đi, người thừa biết người không đánh lại ta.”

Trên mặt hấn bỗng nhiên xuất hiện nụ cười quỷ dị, chớp mắt cái giống như một đóa hoa quỳnh, “Đúng là ta không đánh lại người, nhưng cộng thêm một vị môn chủ của Vũ môn, thì sẽ như thế nào?”

Gió từ phía sau đột ngột đánh tới, không có nửa điểm sát khí hay tàn bạo, yên ả giống như một cơn gió đêm bình thường, loại đối thủ này mới là đáng sợ nhất! Ta vội tránh sang một bên, không muốn giao chiến, mới vừa di chuyển nửa bước chân, một người cao lớn đã chặn đường, ta ngẩng đầu nhìn, là một lão già, râu trắng như tuyết, khuôn mặt không để lộ vẻ già nua. Ông ta chỉ cúi đầu nhìn, đã khiến ta cảm thấy rất áp lực.

Ông ta mở miệng hỏi, “Không chạy?”

Ta nuốt nước bọt, “Chạy không được, không chạy.”

Thái sư phụ có nói, đánh không lại và chạy không thoát khỏi đối thủ, lúc đó hãy dùng tôn chỉ kẻ thứ thời mới là trang tuấn kiệt.

Hắn cười cười, “Hóa ra cũng là kẻ hiểu chuyện. Tại hạ là Thường Nguyên Thanh, môn chủ Vũ môn. Nghe nói trong tay cô nương có Lưu Quang Kiếm, có thể lấy ra cho ta xem được không?”

Phì phì phì, kiếm đến tay người rồi không phải ta sẽ bị cắt thành hai khúc sao, dù sao người cũng không có ý định bỏ qua cho ta. Ta trả lời qua loa, ánh mắt quan sát xung quanh, thủ hạ đáng yêu của ta đang ở nơi nào a.

Thường Nguyên Thanh cười nhạt, “Người tìm người của Phi môn? Bọn họ đã bị thuộc hạ của ta bắt rồi, không cần phải tìm.”

Ta hít một ngụm khí lạnh, hắn lại nói thêm, “Người cũng rất có bản lĩnh, vậy mà đi tìm người bảo vệ người. Lại chỉ xin mang theo vài người, hoàn toàn là lấy trứng chọi với đá.”

Ta làm sao dám nói nghĩa phụ mình là Mộ Ban, làm sao dám nói ta là môn chủ chân chính của Phi môn!

Thường Nguyên Thanh nói, “Lưu Quang kiếm ở chỗ nào?”

“Trong phòng, để ta đi lấy.”

Trang Thế Chính lập tức nói, “Thường môn chủ không nên bị nàng lừa gạt, giáo chủ ma giáo Thủy Đông Lưu đang ở trong phòng, hai người họ liên thủ, phần thắng của chúng ta không lớn, thế nào cũng làm kinh động đến các môn phái gần đây.”

Ta buông tay nói, “Hồi chiều Thủy Đông Lưu bỏ đi rồi, trong phòng chỉ có một đứa trẻ. Nếu các người không tin, hãy để cho thủ hạ đến xem tình hình trước. Nếu hắn thật sự ở đây, vừa nãy ta la lên một tiếng là xong, cần gì phải đi vào phòng.”

Thường Nguyên Thanh giơ tay, nóc nhà bên kia lập tức có bóng đen xuất hiện nhảy vào trong nhà. Một lát sau tên đó xách tiểu bánh chưng xuống, tiện thể lấy luôn cả Lưu Quang kiếm. Ta vội vàng ôm hắn, che chở cho hắn, ý bảo không cần nói gì.

Kiếm đã nằm trong tay Thường Nguyên Thanh, lúc ông ta giơ cánh tay già nua cầm lấy, ánh trăng chiếu rọi vào bóng dáng ấy, ta gần như nhìn thấy tay ông ta run rẩy, rất lâu sau, thở dài, “Đại ca...”

Bên trong ánh mắt Trang Thế Chính cũng chứa đầy sự tham lam, “Đây có phải là Lưu Quang kiếm nổi danh trên giang hồ ba mươi năm trước, thứ có thể đánh bại thiên binh vạn mã?”

Thường Nguyên Thanh lặng lẽ nhìn hắn, “Đúng vậy thì sao, cho dù kiếm này trong tay Trang chưởng môn, cũng không thể phát huy hết uy lực. Trên đời này, chỉ có đại ca đại tẩu biết Lưu Tinh kiếm pháp, không có kiếm pháp kia, nó chẳng khác gì phế vật. Đáng tiếc kiếm pháp cao siêu như vậy, đã bị thất truyền rồi.”

Trang Thế Chính gật đầu, trong mắt lộ vẻ hung ác, “Nếu Thường chưởng môn đã hoàn thành được nguyện vọng, vậy còn nàng, luôn tiện giết đi.”

Thường Nguyên Thanh cũng lộ ra sát ý, ta bình tĩnh giơ tay, “Ai nói Lưu Tinh kiếm pháp thất truyền, ta biết.”

Trang Thế Chính quát, “Thường chưởng môn tuyệt đối đừng bị nàng lừa!”

Ta cười lạnh lùng, cúi người xuống đất nhặt một cây gậy gỗ lên, xuất chiêu thứ nhất, cố ý ra vẻ vụng về, tránh cho hắn biết được ta có kiếm phổ.

Đánh xong một chiêu, giọng nói của Thường Nguyên Thanh đã không giữ được bình tĩnh, “Không sai! Rất cuộc người là ai!”

“Vô tình nhìn thấy kiếm phổ trước hai bia mộ trong sơn cốc.” Thật may lúc này ta không dùng nội lực trước mặt hắn, nếu để hắn biết nghĩa phụ truyền nội lực cho ta, thì không diễn nổi màn kịch này rồi.

Thường Nguyên Thanh suy nghĩ một lát, “Trang chừng môn, ngày khác gặp lại, cáo từ.”

Trang Thế Chính nóng lòng, “Không nên giữ lại nha đầu kia, nàng đã biết được mối quan hệ của chúng ta, lỡ như nàng chạy thoát thì phải làm thế nào?”

Thường Nguyên Thanh nghiêng đầu, trầm giọng, “Người cảm thấy Vũ môn của ta không canh giữ được một cô nương?”

Trang Thế Chính không dám nói nữa, ta vội vàng nắm tay tiểu bánh chưng, đi phía sau người kia, mới đi được vài bước, ông ta lập tức xoay người, điểm huyệt ta, cánh tay thiếu chút nữa tàn phế, âm thầm dùng sức, nguy rồi, không dùng được nội lực nữa. Mồ hôi lạnh tiếp tục chảy ròng ròng, không biết là lòng bàn tay của ta hay Thủy Đông Lưu chảy mồ hôi, cúi đầu nhìn hân, trong lòng càng thêm căng thẳng,

Mới một lát, đã gặp chuyện không may, lại phải mạo hiểm vào hang cọp, bất tự chúng ta quả nhiên không hợp!

Còn nữa... ta thậm chí oán trách, ta vừa mới ra khỏi nhà xí thôi mà...

33. Chương 28: Liên Thủ Ngăn Địch, Biết Mặt Không Biết Lòng

Hai chúng ta giống hệt con gà con bị xách tới chỗ Vũ môn, không có sức phản kháng. Suốt đường đi tiểu bánh chưng cứ trừng mắt nhìn ta, chắc hẳn cũng cảm thấy hai chúng ta nên đường ai nấy đi thì tốt hơn.

Với thêm tám người thuộc hạ của ta, tổng cộng mười người bị ném đến đại đường, trừ cửa chính, ba phía đều đứng hai hàng hắc y nhân, căn bản là không thể đánh lại.

Ta ngồi ở giữa phòng nhìn Trang Thế Chính, không biết hắn đang suy nghĩ âm mưu gì nữa. Một lúc lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có một ông lão béo ú đi vào.

Thường Nguyên Thanh lập tức bước lên, “Tứ đệ.”

Ta hí mắt nhìn ông lão béo kia, hóa ra đây là người một mực trung thành với nghĩa phụ ta tứ thúc, rốt cùng cũng gặp được. Mập máy khỏe môi, tự hiểu Thường Nguyên Thanh sẽ không tha cho chúng ta, cũng biết rằng không có cách trốn thoát, cho nên không hề phản kháng, chỉ chờ thời điểm này.

Giọng tứ thúc hơi kích động, “Nhị ca, có thật là tìm được Lưu Quang kiếm rồi không? Vậy có gặp đại ca không?”

Thường Nguyên Thanh thở dài, “Không có.”

Xác định mục tiêu, ta nhanh chóng nhào về phía trước, ôm đùi tứ thúc, gào khóc thảm thương, “Tứ thúc! Rốt cuộc cháu gái cũng được thấy mặt người rồi.”

Hai người kia lập tức sững sốt, tứ thúc lắc lắc chân, ta liền chết ôm thật chặt, ầm ục nói, “Tứ thúc, người hãy xét xử công bằng cho con đi, nhị thúc ăn hiếp con!”

Thường Nguyên Thanh nắm tóc ta kéo về phía sau, giận dữ, “Nói bậy bạ gì đó, ai là nhị thúc tứ thúc của người!”

Tiểu bánh chưng đột nhiên lên tiếng nói, “Nàng là nghĩa nữ của Mộ Ban, được chân truyền võ nghệ, cũng là tân môn chủ Phi môn, kêu như vậy thì có gì sai.”

Lên tiếng rất đúng lúc! Ta cực kì biết ơn hân, thời điểm quan trọng Thủy Bánh Chưng vẫn luôn có nghĩa khí.

Mấy thủ hạ của ta cũng nói thêm vô, hai người kia lại sững sốt, giọng tứ thúc run rẩy, “Người thật sự là nghĩa nữ của đại ca, môn chủ Phi môn?”

Ta chỉ tay vào mấy thuộc hạ đang bị trói, “Bọn họ là người của Phi môn, bởi vì có người hạ lệnh bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy được Lưu Quang kiếm, cho nên họ đến bảo vệ ta. Không ngờ rằng, người muốn lấy tánh mạng ta, lại là nhị thúc, anh em kết nghĩa của nghĩa phụ ta.”

Thường Nguyên Thanh lạnh giọng, “Đúng là ta có ra lệnh này, bởi vì giang hồ đồn người giữ kiếm là một lão già, ta chắc chắn người đó không phải đại ca, mới nói ra lời đó. Chẳng trách dọc đường người yên lặng như vậy, thì ra muốn tứ thúc cứu người.”

Ta không biết tứ thúc lúc này đã thay đổi tâm ý hay chưa, nhưng theo kế hoạch, vì toàn thân sở hữu kiếm pháp ‘thất truyền’ nên Thường Nguyên Thanh sẽ không giết ta. Nếu tứ thúc vẫn giống như xưa, ta và Thủy Đông Lưu có thể chạy được.

Tứ thúc nhắm mắt, giống như đang suy nghĩ, trầm ngâm một lúc, “Bây giờ cứ đưa bọn họ đến hậu viện trước đi.”

Lúc này ta mới thả lỏng tinh thần, kéo tay tiểu bánh chưng, “Ta muốn ở chung với hần.”

Tứ thúc nhìn hần, “Được. Người cứ ở lại đây nghỉ ngơi, khiến người sợ hãi, là lỗi của tứ thúc.”

Ta thở dài, xem ra tứ thúc cũng biết phân rõ phải trái.

Theo nô bộc đến phòng, mới vừa đóng cửa lại, bên ngoài lập tức khóa cửa. Ta liếc mắt nhìn giường, nhảy một phát lên giường nằm, thật thoải mái, “Thủy Bánh Chưng, qua đây ngủ nào.”

Tiểu bánh chưng đi tới, lấy đầu ngón tay chọc trán ta, “Cặn bã, chẳng lẽ người không nghĩ đến chuyện chạy trốn sao?”

“Ngoan, đi ngủ. Nội lực ta bị phong tỏa, có thể trốn nơi nào chứ.”

Hần tới sát bên cạnh ta, thì thầm bên tai, hơi thở ấm áp phả ra, “Ta khôi phục hình dáng, có thể gỡ giúp người.”

“Nhưng trong tay ta không có Lưu Quang kiếm.”

“Cởi bỏ mạch môn giúp người sử dụng nội lực trước, rồi từ từ suy nghĩ biện pháp đối phó, ta chỉ người cách giải mạch môn, khi nào cần thiết có thể tự mình tháo ra.”

Ta hiểu rõ định lên tiếng trả lời, suy nghĩ thêm chốc lát, “Nếu ta tiếp tục lẩn trốn nơi này, vậy người vẫn phải làm tiểu bánh chưng?”

“Ừ.”

Vừa nãy nhìn thấy có tên nam nhân canh giữ bên ngoài, gọi hần vào đây cũng không khó. Thở dài một hơi, hôn lên môi hần một cái, vội vàng nhắm mắt. Lát sau mới cảm thấy hơi kì quái, nghiêng đầu nhìn hần, quả nhiên nhìn thấy cơ thể Thủy Đông Lưu đã trở lại bình thường, “Tại sao hồi nãy không nghe thấy tiếng quần áo người rách?”

Hai gò má hần hiện lên màu đỏ kì dị, yên lặng nhìn lên trời, “Cởi đồ trong chăn rồi.”

Khóe miệng ta giật giật, “Cho nên... hiện tại...”

“Khỏa thân...”

“A a a, hừ hừ hừ! Đồ sắc lang!” Ta vội vàng xuống giường, đi một vòng quanh phòng, không tìm được y phục, nghĩ nghĩ, đi lục ngăn tủ, vẫn không tìm thấy đồ mình muốn. Gõ cửa, “Quần áo của ta đã bị rách, lấy giúp ta một hộp kim chỉ.”

Tỳ nữ làm việc rất năng suất, mới đó đã quay về.

Ta ôm hộp đồ chạy đến giường, tìm cái chăn ở ngoài. Khoa tay múa chân một chút, cắt bỏ phần dư, ché ra quần áo cho hần mặc. Thủy Đông Lưu lộ đầu ra nhìn, “Cặn bã, người biết may y phục sao?”

“Ừ, mẹ ta dạy ta.”

“Cặn bã, ta chợt phát hiện cái gì người cũng biết làm.”

Cắn dây chỉ, ta nghiêng đầu nhìn hấn, híp mắt, “Hơn nữa còn là thiên tài luyện võ, thiên tài dịch dung, thiên tài huyền thuật, Thủy Bánh Chưng người có hiểu ta đang nói cái gì không?”

Về sau phải đối xử tốt với ta, bằng không ta dùng một đầu ngón tay cũng có thể xử đẹp người biết không? Khuôn mặt ta tràn ngập ý cười, ngồi chờ hấn nhận ra đạo lý.

Thủy Bánh Chưng suy nghĩ, vẻ mặt ngạc nhiên, “Hóa ra người là nữ hán tử, chắc chắn không giả được, ngoan ngoãn đi theo ta làm nha hoàn.”

.... Không có cách thông nào!

Ném bộ quần áo đơn giản cho hấn, mặc trên người cũng rất vừa vặn. Thủy Bánh Chưng nắm vai ta vận khí, sức nóng bắt đầu lan tỏa, trong cơ thể đột nhiên xuất hiện dòng khí mạnh mẽ, nháy mắt đã bình phục.

Thấy hấn có ý muốn ta gọi người tới, ta liền kéo tấm màn che xuống, hắng giọng một cái, “Ai nha~ đau tay quá, ai nha nha

”

Thủy Bánh Chưng nhin cười, ta cầm chăn che hấn lại. Một hồi sau nghe thấy tiếng mở ổ khóa, sau đó có người bước vào. Ta nằm xuống che bụng, vén nửa màn che lên, người vào là một tỳ nữ, “Tìm, tìm nam nhân tới, cổ tay ta bị trật khớp rồi, gọi đến nối xương cho ta.”

Tỳ nữ lập tức vén tay áo, “Để nô tỳ làm cho!”

“... Khoan đã!” Ta giơ tay ngăn cản, “Người thì không được.”

“Vì sao?”

Ta nhăn mày, nghiêm mặt, “Người quá nhanh nhẹn lại mạnh mẽ, ảnh hưởng đến trái tim bé bỏng của ta.”

“...” Tỳ nữ khóc lóc chạy ra ngoài.

Ta lắc đầu, tội lỗi, thật tội lỗi.

Lát sau có một nam nhân đi vào, ta yên lặng rút tay lại, sẽ không bị hấn kéo đứt chứ. Tên đó cúi người, “Cô nương, tay người bị thương như thế nào?”

Sợ hãi quá độ khiến mồ hôi chảy ròng ròng, “Tay đau, không nhắc tay nổi.”

Tên nam nhân đó do dự mấy giây, “Để tiểu nhân nhìn một chút.”

Nói xong, đưa bàn tay vào trong chăn, ta nhắm mắt, Thủy Bánh Chưng, bản cô nương bị sàm sờ người biết không. Tay nam tử kia vừa giơ ra, ta cảm thấy hấn đang mò xung quanh vùng bụng ta, bàn tay nhỏ chọt thò ra, ta lập tức đẩy tên đó một phát, “Tốt, không đau nữa rồi, người ra ngoài đi!”

Đại hán nhú mày, nhưng vẫn lui xuống.

Thủy Đông Lưu lại đổi sang mặc quần áo trẻ con, ta lấy đồ kia buộc bên hông, mang theo đề phòng tình huống khẩn cấp.

Chập tối, tỳ nữ đi qua nói tứ thức mời chúng ta đến ăn cơm chiều.

Ta kéo tiểu bánh chưng đi cùng, đi ngang qua một hành lang dài, từ đằng xa đã ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng, cảm thấy đói không chịu nổi. Vào một căn phòng lớn, chỉ có mỗi tứ thức ở đây, không thấy Thường Nguyên Thanh đâu hết.

Tứ thức vừa thấy chúng ta, lập tức vui vẻ, “Mau ngồi xuống, đói bụng chưa? Ăn vài món trước đi, ăn no rồi tứ thức muốn nói chuyện với người.”

Ta cầm đũa gấp thức ăn, sau đó gấp cho tiểu bánh chưng ngồi ở chỗ xa, ăn nhiều lên, ăn mới có sức chạy trốn. Ăn món chay đầu tiên vừa giòn vừa thơm, nhai nhai, lại chuyển sang ăn gà, mùi vị... quả thật không tệ. Ta dừng lại một lát, “Nhị thức không tới sao?”

Tứ thức uống một ngụm rượu, sau đó đáp, “Nhị ca ra ngoài rồi, ta nhân cơ hội đó mời các người ra đây.”

Ta gật đầu, lại gấp miếng thịt cho tiểu bánh chưng, hắn đang ngẩng đầu nhìn ta, trợn mắt nhìn. Ta cười, “Ăn ngon không?”

Khóe miệng tiểu bánh chưng cong lên, “Rất ngon.”

Đồ ăn ngon đầy bàn – mặc dù có độc. Chắc là liên quan tới cái bụng, còn chưa kịp ôm bụng, đĩa của tiểu bánh chưng lạch cạch rơi xuống đất, hắn ôm bụng ngã vào lòng ta, “Đau, đau bụng.”

... Ta vẫn chưa ăn no mà, có thể đợi lát nữa mới diễn kịch không?! Ta giận dữ ôm lấy hắn, tỏ vẻ đau khổ, “Bụng ta, bụng ta cũng rất đau...”

Tứ thúc cười lạnh, “Các người đã trúng đoạn trường tán của ta, cách ba ngày không uống thuốc giải, độc sẽ thấm vào bụng xé rách bao tử, cho nên hãy ngoan ngoãn nghe lời ta.”

Thì ra tứ thúc trở thành người xấu rồi! Nếu hai chúng ta không phải bách độc bất xâm, có lẽ đã bị trúng kế, tên khốn này! Ta khó khăn nói, “Tứ thúc vì sao... lại đối xử với ta như vậy?”

Hắn cười lạnh lùng hơn, “Năm đó đại ca bỏ mặc Phi Vũ môn, tam tỷ kiên quyết đợi đại ca quay về, ta hao tổn rất nhiều hơi sức mới khuyên được nhị ca tự lập môn phái, mới có được sự phồn thịnh như hôm nay. Nhưng hồi nãy hắn đi đến Ác Nhân cốc để xác minh thân phận người, nếu chuyện này là thật, Phi môn và Vũ môn lập tức hợp nhất, trả lại cho người. Chuyện thế này sao ta có thể chấp nhận được!”

Khó khăn lắm mới tạo ra giang sơn riêng nay bắt hắn chấp tay nhường lại, sao có thể chịu được, ý này ta cũng hiểu. Không đúng... Ta ngược mắt nhìn hắn, “Nếu người không muốn ta tiếp nhận chức môn chủ, tại sao không giết ta đi, còn dùng độc khổng chế, giữ lại tính mạng ta?”

Gương mặt mập của tứ thúc lộ ra vẻ xảo quyệt, “Lưu Tinh kiếm pháp của đại ca vang danh thiên hạ, nếu người biết, vậy thì hãy dạy toàn bộ cho ta đi. Người đâu, áp giải nàng tới chỗ khác.”

Khóe miệng ta co giật, lão già này, còn dám nói vì môn phái vì đại nghĩa, tất cả đều vì kiếm pháp mà thôi. Khi nhị thúc quay về, đại khái hắn sẽ nói “Lão phu không đành lòng để ba mươi năm cơ nghiệp vào tay một tiểu cô nương, nên đã đuổi nàng đi”. Nhưng thực tế là giấu ta ở một nơi nào đó để ta dạy hắn luyện kiếm!

Hóa ra đã nhìn lầm tứ thúc, mắt mù không đáng sợ, tâm mù mới đáng sợ.

Ta ôm chặt tiểu bánh chưng không chịu đi, “Ta muốn đi cùng hắn, nếu không ta lập tức cắn lưỡi tự tử.”

Mang cơ thể của hài tử cực kỳ có lợi nha, một tí lực sát thương cũng không có, khiến người ta không đề phòng. Bàn tay to của tứ thúc vung lên, cho phép hắn đi theo ta.

Hai người chúng ta bị ném vào xe ngựa, trong thùng xe rất nhỏ, bóp một phát cửa xe liền đóng lại.

“Đưa đến sơn trang, cử người trông coi nghiêm ngặt.”

“Này kiếm...”

“Cát thanh kiếm này luôn đi, lúc môn chủ quay về có hỏi tới, thì bảo đã trả lại cho tiểu cô nương kia, như vậy, nhị ca sẽ không làm khó được ta.”

“Vâng.”

Ta âm thầm phỉ nhổ cái đám tiểu nhân vô sỉ, tiếng chân ngựa di chuyển, ta thả tiểu bánh chưng ra, nghiêng tai nghe ngóng tình hình, “Có khoảng sáu người đi theo.”

Hắn ngáp một cái, “Cận bã, giao hết cho người đó.”

Người muốn ngồi không ăn sẵn à? Còn khuya! Ta cầm vai hắn, lột áo, hôn lên cái miệng nhỏ của hắn, một tay che mắt một tay lấy quần áo ta quần sẵn trên người ném cho hắn.

“... Cận bã, người chủ động như vậy, sẽ làm ta hiểu lầm đấy.”

Ta xoay người lại hừ lạnh, vậy người cứ hiểu lầm đi nha!

34. Chương 29: Đời Người Thật Tàn Khốc

Editor: Snowflake HD

Người áp giải bọn ta không phải hạng tầm thường, nhưng hai chúng ta vừa mới thoát ra khỏi thùng xe, không lâu sau bọn họ đều hôn mê.

Thủy Đông Lưu điểm huyết đạo bọn họ xong lập tức kéo vào bụi cỏ, ta gỡ dây thừng buộc ngựa lại, ném toàn bộ gỗ nát sang bên đường. Làm xong những thứ này, vỗ tay, đi vào bên trong, Thủy Bán Chưng cũng xong việc, đồng thời thay quần áo của bọn họ vào. Đưa y phục ta may cho ta, “Cất đi, không chừng lần sau còn phải sử dụng.”

Ta ngồi xuống đất nhìn đám người bất tỉnh kia, “Người giữ lại mạng bọn họ? Có phải... nguy hiểm quá không, dù sao vừa nãy bọn họ cũng nhìn thấy người nhảy từ trong xe ngựa ra.”

Thủy Đông Lưu lườm ta một cái, “Ta cho bọn họ uống bách độc, độc này khiến trí nhớ bọn họ rối loạn.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Thủy Bán Chưng, không ngờ người lại tốt bụng như vậy, giang hồ cứ đồn người là đại ma đầu, chuyên giết người vô tội nha.”

Bỗng nhiên hần cúi thấp đầu, ánh mắt sáng quắc, “Nếu giết bọn họ, nhất định sẽ bị nhìn thấu phương thức võ công, tứ thúc người lập tức biết nội lực người đã được giải, hai chúng ta bình an vô sự, e rằng hần càng nâng cao cảnh giác. Tuy nhiên nếu để tâm trí bọn họ mơ hồ, không hỏi được cái gì, tứ thúc người sẽ cho rằng có người đến cứu, chúng ta chạy thoát, may ra kéo dài thêm một chút thời gian.”

Lời nói lạnh lùng, vậy mới nói, khi cần thiết Thủy Bán Chưng vẫn thích làm thịt người ta, đừng hòng chọc hần.

“Vì thế cặn bã à, người còn dám tùy tiện đùa giỡn, và làm ra những hành động khiếm nhã với ta, ta nhất định vo người thành cục thịt.”

Ta gượng cười hai tiếng, nhìn bộ dáng thỏ con của hần, dám bày đặt ra vẻ lão hồ tuy nhiên... người chọc nhảm người rồi. Ta nắm tay hần, dùng lực đẩy ‘bóp’ bay tới đám người Vũ môn đang nằm dưới đất.

Ầm

~Quần áo dài buông thõng trên đất tiểu bán chưng vô cùng tức giận, hần ngẩng đầu, “Cặn bã! Người đứng lại cho ta, cho ta hôn một cái!”

“Hừ ~ Chưa được sự đồng ý của bản cô nương thì không được làm càn, nếu không ta vo người thành thịt viên.”

“... Đồ ăn cấp kích bản!”

Ta quay đầu lại thè lưỡi, “Nếu như người chịu thừa nhận mình là thỏ con, ta sẽ thưởng cho người một nụ hôn.”

Tiểu bán chưng cắn chặt răng, khuôn mặt bỗng nhiên vui vẻ, hai tay ôm ngực, ống tay áo quá dài, che hết bàn tay của hần, ngược mặt nhìn, “Cặn bã, người biết cười ngựa sao?”

“... Không biết.”

Hần càng thêm đắc ý, “À ~ nhưng ta lại biết ~”

Ta nổi điên, cúi đầu hôn hần, lần này bại trận, lần sau đòi gấp đôi.

Thủy Đông Lưu chỉnh quần áo gọn gàng, cực kì hài lòng bước ngang qua ta đi đến chỗ buộc ngựa. Ta chờ thầm trong lòng, sau đó đuổi theo, “Lần sau đừng đùa giỡn vậy nữa, như lúc ngủ trong khách điểm đó, quá nguy hiểm. Thế này đi, về sau ta ngủ trên mặt đất.”

Hần không nghĩ ngợi lập tức gật đầu hài lòng, “Tốt!”

Ta nhìn hần ánh mắt đầy bức bối, “Còn tám thủ hạ của ta thì làm sao đây?”

“Yên tâm đi, nhị thúc của ngươi là người hiểu chuyện, hẳn sẽ không giết hại đồng môn đâu. Tứ thúc của ngươi cũng không dám, nếu không tâm địa hẳn sẽ bị vạch trần.”

Ta cân nhắc một hồi, tứ thúc đã trở nên hung ác, cần phải diệt trừ, bọn người nhị thúc tam cô không muốn trở mặt, nhưng ít nhất ta muốn bọn họ đề phòng, nghĩ xong, hạ quyết định, “Chúng ta đến Ác Nhân cốc đi.”

&&&&&

Giữ tốc độ này, khoảng canh năm sáng hôm sau có thể tới được Ác Nhân cốc, ai ngờ tên Thủy Đông Lưu này lại chạy sai đường. Chạy qua chạy lại vài vòng, ta tức giận thọt hẳn, “Lúc đi đến ngã rẽ người chạy chậm lại một chút, bằng không chẳng nhìn thấy đường phía trước mà đi.”

Thủy Đông Lưu “Haiz” một tiếng, dừng ngựa, “Cận bã, người ngồi phía trước chỉ đường đi.”

“Hả? A!” Chưa kịp phản ứng, hẳn đã xoay người nắm eo ta, di chuyển lên đằng trước, chợt cảm thấy hơi ẩm sau lưng, ta quay đầu nhìn hẳn, nhíu mày, “Hồi trước ngươi nói nam nữ thụ thụ bất thân mà.”

Thủy Bính Chưng nâng cằm, “Là kẻ khác sẽ không cho ngươi cưỡi ngựa đâu.”

Đúng là khinh thường người ta, sớm hay muộn ta cũng học cho xem!

Có người tài giỏi như ta chỉ đường, dọc đường đi thuận lợi hơn rất nhiều. Chẳng qua con ngựa chạy quá nhanh, gió đêm hất vào, làm ta lạnh run.

Mặt trời vừa mới ló dạng, cuối cùng chúng ta cũng đến được Ác Nhân cốc. Nhìn chữ đỏ trên tấm bia đá, rồi đi có vài ngày, mà giống như xa cách nửa tháng.

Đường vào không một bóng người, ánh sáng yếu ớt chiếu trên mái nhà, ẩm áp dịu dàng.

Không bao lâu, có người từ nơi xó xỉnh nào đó nhảy xuống, vừa giơ kiếm lên, giật mình bỏ xuống, sau đó vội vàng quỳ gối, “Tham kiến môn chủ.”

Lúc đó ta vẫn ngồi trên ngựa, xương cốt toàn thân đều mỏi mệt, bước được mấy bước đã không còn sức lực, “Bà bà đâu?”

“Có khách quý tới thăm, từ sáng sớm bà bà đã đi gặp mặt.”

Ta vội bảo hẳn dẫn đường, người tới chắc là nhị thúc.

Đi hết quãng đường dài, phía trước vách núi là ngõ cụt, đang định hỏi có phải đi nhầm đường rồi không. Mấy người kia tránh sang hai bên, để lộ một phiến đá. Lát sau một cái đầu từ trong phiến đá thò ra, “Chuyện gì?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Ngũ thúc.”

“A a a! Môn chủ.”

Hai bên vách giống như cánh cửa mở ra, ta nhìn phía trước, con đường tối đen. Ngũ thúc đi tới cạnh ta, định quỳ xuống, ta giơ tay đỡ ông, “Ngũ thúc, người tìm tam cô có phải là nhị thúc không?”

Ngũ thúc ngạc nhiên, “Sao con biết?”

“Mau đưa con đến chỗ họ, con có việc gấp.”

Ngũ thúc lập tức cầm lấy cây đèn trong tay thủ hạ, dẫn chúng ta vào. Trong lúc ta đang khen ngợi mật đạo khổng lồ này thật công phu, ngũ thúc liền nói, “Mật đạo này là do nghĩa mẫu con thiết kế, lúc bọn ta nhìn thấy bản vẽ, cũng cực kì nể phục.”

“Nghĩa phụ nghĩa mẫu đều là người tài giỏi.”

Ngũ thúc cười, lại nhẹ giọng thở dài, nghe thấy bên trong có phần tiếc nuối.

Cuối đường, là cảnh tượng sáng rực rỡ, hóa ra là sơn cốc kia! Khe núi này cũng thật bằng phẳng, vào một khu rừng trúc, mới vừa nghe thấy tiếng người đến, bên kia lập tức im lặng. Ngũ thúc mở miệng, “Nhị ca, tam tỷ là ta.”

Lúc này bên kia mới có tiếng bước chân đi về phía ta.

Mắt tam cô rất tốt, từ đằng xa nhìn thấy ta, bước chân chợt nhanh hơn, ‘bộp’ quỳ một gối xuống đất, “Tham kiến môn chủ.”

Thường Nguyên Xuân cực kì bất ngờ, “Tại sao ngươi lại ở đây!”

Ta mấp máy môi, “Chuyện đó phải hỏi tứ đệ tốt của người, tứ thúc tốt của ta.”

Thường Nguyên Thanh im lặng hồi lâu, lắc đầu, “Hắn lại dám thả ngươi.”

“Thả thì không có, nhưng lại cho ta uống đoạn trường tán.”

Mấy người đó sững sờ, “Chuyện là thế nào?”

Ta háng giọng một cái, kể hết mọi chuyện từ lúc nhị thúc rời đi cho bọn họ nghe thật rõ ràng, “Cuối cùng ta và tiểu quỷ giả bộ trúng độc, nhân lúc thân tín của hắn đưa chúng ta đi, mới có cơ hội chạy trốn.”

Trong mắt Thường Nguyên Thanh tràn đầy nghi ngờ, “Không có khả năng, ta đã phong bế nội lực của ngươi, ngươi chạy trốn thế nào chứ?”

Ta lập tức kéo Thủy Đông Lưu ra, “Hắn, nam nhân của ta tới cứu.”

Thủy Bính Chứng liếc mắt nhìn ta, nhưng không vạch trần sự thật.

Tam cô cực kì tức giận, “Đồ vô liêm sỉ, dám hãm hại môn chủ Phi Vũ môn! Lập tức mời Tề Phi, đến bầm vằm hắn!”

Bà bà thật uy vũ, có thể thấy sắc mặt khó xử của Thường Nguyên Thanh, khẳng định hắn không chịu nhận chất nữ từ đầu nhảy ra là ta, tứ thúc giúp hắn xây dựng môn phái, nếu tiếp tục như vậy, có thể coi là đồng môn chém giết lẫn nhau.

Đằng xa có tiếng bước chân, Thủy Đông Lưu nhích người nói khẽ vào lỗ tai ta, giọng nói trầm thấp, “Là tứ thúc ngươi.”

Tứ thúc vội vàng đi qua, mọi người nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hắn. Gương mặt mập mạp của tứ thúc lúc này không được tự nhiên lắm, “Nhị ca, tam ca, ngũ đệ.”

Tam cô bước một bước thật lớn, xông lên phía trước quát, “Ngươi ăn gan báo phải không! Dám hại nghĩa nữ của đại ca, còn mơ tưởng đến Lưu Tinh kiếm pháp.”

Thường Nguyên Thanh thấp giọng, “Tam muội, mặc dù hành động của tứ đệ có hơi quá đáng, nhưng bảo ta mang cả môn phái giao cho nàng, ta cũng không bằng lòng, nhưng nếu đại ca đã chọn nàng, ắt phải có lý do riêng của huynh ấy, về điểm này ta không có gì để nói. Mọi người ai cũng hiểu biết về Lưu Tinh kiếm pháp, một tiểu nha đầu như vậy, sao có thể nắm giữ môn tuyệt học này? Không thể làm lãng phí tâm huyết của đại ca.”

Tam cô cười lạnh, “Môn chủ đã được đại ca chân truyền tất cả.”

Thường Nguyên Thanh kinh ngạc, “Thật vậy sao?”

Ngũ thúc ở một bên làm chứng, “Tất nhiên là thật.”

Khuôn mặt Thường Nguyên Thanh lộ ra vẻ vui mừng, “Như vậy thì tốt rồi, cuối cùng cũng không phụ lòng đại ca. Vậy thì... giao Vũ môn cho...”

“Đợi một chút.” Ta giơ tay ngăn cản, “Ba mươi năm trước, nghĩa phụ rời khỏi Phi Vũ môn, sau đó tách thành hai phái, do các người duy trì. Từ đó trở đi, cũng không còn là tâm huyết của một mình nghĩa phụ nữa rồi. Tuy ta có được nội lực của nghĩa phụ, cũng sở hữu Lưu Quang kiếm, và học được Lưu Tinh kiếm pháp, nhưng lúc nghĩa phụ truyền cho ta những thứ này, chưa bao giờ nhắc đến Phi Vũ môn, chỉ dạy kiếm pháp. Nếu nói ông muốn giao môn phái cho ta, chỉ bằng nói người muốn tìm đồ đệ truyền võ công. Ta đoán nghĩa phụ rất tin tưởng các người, bằng không trước khi rời đi người đã giải tán môn phái, đường ai nấy đi.”

Ta im lặng chốc lát, tiếp tục nói, “Nghĩa phụ muốn lưu truyền Lưu Tinh kiếm pháp, ta đã làm được. Muốn Phi Vũ phát triển, các người đã làm được. Ta không cần làm việc thừa thãi nữa, tuổi ta còn nhỏ không

đảm đương nổi chức môn chủ này, chi bằng cứ giao cho cô cô thúc thúc. Mặc dù môn phái coi trọng truyền nhân, nhưng chất nữ tuổi còn trẻ, không thể gánh nổi trách nhiệm.”

Ta không muốn làm môn chủ, càng không muốn trở thành người hô mưa gọi gió, chỉ cần trông coi tiệm cầm đồ với cha mẹ, về sau gả cho một gia đình tầm thường là được rồi. Trải qua nhiều gian khổ như vậy, ta cảm thấy mẫu thân nói cực kì đúng, bình an là tốt rồi, mơ ước chỉ mấy thứ to lớn.

Điểm chính là – ta lười a! Làm môn chủ phải suy nghĩ nhiều, rất mệt nha, còn phải bày ra bộ dáng môn chủ, ta chỉ muốn ăn no xong ngủ, tỉnh rồi lại ăn, buồn chán còn có thể khi dễ tướng công. Thật tuyệt!

Tứ thúc thở dài một hơi, “Do ta mê muội, mắt bị mù, con không làm môn chủ, thiên hạ này không có ai thích hợp.”

Hả?

Tam cô cũng thở dài, “Người tài giỏi như vậy, làm việc rất quyết đoán, quả thực có khí chất làm môn chủ.”

Đợi đã... di chuyển sai hướng rồi! Đáng lẽ phải cảm thương cho ta chứ, sau đó tiếp tục giữ nguyên hai phái đến cuối đời? Nói như vậy là ý gì!

Nhị thúc cũng thở dài, nghiêm túc gật đầu, “Phong độ của một đại tướng quân, thiên tài của trời, Phi Vũ môn ở trong tay con chắc chắn sẽ phát triển rực rỡ.”

Tốt rồi, hai môn phái đã hợp lại làm một. Ta yên lặng lui về sau, về mặt đau thương nhìn Thủy Bán Chưng, đời người một đi không trở lại?

Thủy Bán Chưng tận lực nín cười, hai bên vai run rẩy.

Mọi người quỳ xuống, cùng hô lên, “Chúng ta xin thề sẽ hết lòng trung thành với môn chủ! Quyết không phản bội!”

“...”

Lúc đó, hai mắt ta lập tức rung rung, đời người thật – quá tàn khốc!

35. Chương 30: Cạn Bã Bị Bện

Lần này tam cô không chịu để ta đi, nói phải tổ chức cho ta một nghi lễ nhận chức thật hoành tráng, vừa nghe thấy tin này chân ta đã mềm nhũn. Cố gắng giữ bình tĩnh đi về phòng, đóng cửa xong thiếu chút nữa nằm khóc, “Ta không cần chuyện phiền phức như vậy đâu.”

Thủy Bán Chưng ngồi một bên rót trà, “Ngoan, nhận chức môn chủ đi, Trang Thế Chính còn dám làm gì ngươi? Phi Vũ môn hợp nhất, thế lực không thể khinh thường, ít nhất cũng có năm ngàn người, tại sao ngươi không làm.”

... Cũng đúng nhỉ. Ta sờ cằm, giắt ly trà trong tay hần, ực một phát uống cạn, “Chạy suốt một đêm, Thủy Bán Chưng ngươi không ngủ hả?”

“Cạn bã ta vừa mới uống ly trà đó.”

Ừm, ta lau miệng, hôn cũng đã hôn rồi, uống chung ly trà thôi mà. Buông ly trà, chạy ra bên ngoài, “Người ngủ đi, ta đi tìm nhị thúc.”

Nhị thúc cùng tứ thúc đã tính toán xong ngày ta nhận chức, đừng nói có ai rời đi, mấy ngày nay người trong Vũ môn Phi môn lần lượt kéo về, chờ ngày ta tiếp nhận chức môn chủ, cũng là lúc Phi Vũ môn hồi sinh.

Thời điểm bốn vị tiền bối nói những lời này, khẩu khí không hề khác ba mươi năm về trước.

Lúc này nhị thúc đang ngồi trong phòng viết thứ gì đó, thiệp mời vàng rực, vừa nhìn đã biết là thiệp kim phiến. Ta tiếp tục xác định, Phi Vũ môn thật sự rất nhiều tiền nha!

Ta bước nhẹ chân đi vào, “Nhị thúc.”

Bộp ~ Người nơi này đều có gắn thiết bị tự hoạt động rồi. Vừa trông thấy ta lập tức quỳ, chẳng mấy chốc nhị thúc đã quỳ một gối xuống đất, “Tham kiến môn chủ.”

“Nhị thúc không cần đa lễ.” Ta lau mồ hôi, “Chất nữ tới đây, là có chuyện muốn bàn bạc với người.”

Nhị thúc khôi phục bộ dáng nghiêm túc, khuôn mặt chân thành, “Mời môn chủ nói.”

“Cái kia... Ngày trước Trang Thế Chính nhờ nhị thúc làm chuyện gì đó... Chất nữ muốn hỏi một chút, tên đó hẳn đang âm mưu làm chuyện gì?”

Nhị thúc chợt dừng một chút, “Sát thủ có luật lệ của sát thủ, chuyện đó xin thứ lỗi cho nhị thúc không thể nói. Nhưng việc này không liên quan gì đến môn chủ, càng không gây nguy hiểm cho người, cho nên không biết cũng không sao.”

“Nếu nói sát thủ có luật lệ của sát thủ, vậy lúc trước vị kia mời các người tới giết con.” Ta ngẩng đầu nhìn hần chằm chằm, “Nhị thúc muốn giết con sao?”

Nhị thúc ‘rầm’ quỳ xuống! Hần lại quỳ rồi!

“Người là môn chủ Phi Vũ môn, người nhà không giết hại nhau, mong môn chủ yên tâm. Ta lập tức hạ lệnh ngưng hẳn việc này, sẽ không còn người đến gây rắc rối cho người nữa.”

Ta thở dài một hơi, “Vậy giao mọi sự cho nhị thúc.”

Lúc ta đi về, nghĩ rằng Thủy Bánh Chưng ngủ rồi, quẹo vào ngã rẽ, đi thưởng thức phong cảnh của Ác Nhân cốc. Nghĩ nếu có thể đưa cha mẹ tới đây thì quá tốt, nhưng đoán không chừng bọn họ sẽ bị mấy người kia dọa chết mất.

“Hắt xì!”

Ta xoa xoa cái mũi, có lẽ do tối qua cưỡi ngựa nên bị cảm lạnh. Thấy phía trước có bàn ghế đá, định qua đó nằm ngủ một lát. Lúc đi tới, nhìn thấy trên bàn có ba tách trà. Lát sau, bọn người tam cô đi ra, ta gọi, “Tam cô, tứ thúc, ngũ thúc.”

Bộp! Vừa thấy ta đã quỳ là nghi thức của họ!

“.. Không cần quá khách khí, mọi người đứng lên đi.” Cổ họng hơi ngứa, hắng giọng một cái hỏi, “Tam cô tứ thúc ngũ thúc, Lê Tử có chuyện muốn trao đổi với các người.”

“Mời môn chủ cứ nói.”

“Hiện tại con có chuyện quan trọng phải làm, không thể ở đây quá lâu, có thể chờ con một tháng hay không, đợi con giải quyết xong mọi việc, sẽ trở về chuẩn bị nghi thức nhận chức?”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, “Môn chủ có chuyện gì khó xử, có thể sai khiến toàn bộ thủ hạ trong Phi Vũ môn.”

Nếu có một câu để mô tả vẻ mặt bây giờ của ta, thì chắc chắn là trong mắt hiện lên một tia sáng! Cánh tay bé nhỏ của ta giơ lên có thể huy động năm ngàn người, “Đa tạ tam cô, tứ thúc, ngũ thúc.”

Ngũ thúc chân thành nói, “Môn chủ thật sự không muốn học huyền thuật sao? Không nên lãng phí tài năng trời ban nha.”

Ta nháy mắt mấy cái, giật mình, “Con mới nhớ ra hình như có quần áo cần lấy vào.”

“... Chất nữ, hành động của con quá khoa trương rồi!”

“Hẹn gặp lại!”

Ta xoay người chạy ra ngoài, đâu còn thời gian để ngồi lại, nhanh chóng tìm Thủy Bánh Chưng luyện kiếm. Chạy đến hướng kia, đưa mắt nhìn ra, thấy hần đang đi về chỗ này, phía sau kéo theo một cái đuôi. Ta xoa xoa mắt, xác định là hần, vậy tay, “Thủy Bánh Chưng ~”

Gương mặt hần chứa đầy hắc tuyến.

Ta nín cười chạy lên, “Hình tượng uy nghiêm của giáo chủ đại nhân lại bị hủy hoại trong tay ta, nhưng tại sao ngươi không ngủ.”

Thủy Bánh Chưng đưa hai vành mắt đen thui nhìn trời đất, “Không buồn ngủ.”

Ta cười cười, kéo tay hắn đi về, “Ta vừa nói chuyện với bọn người tam cô, tuy hiện tại ta là môn chủ, nhưng một tháng sau mới quay về làm lễ nhận chức. Nhị thúc cũng đồng ý rồi, hắn không phải sát thủ tới nữa, người trong phái sẽ do ta điều khiển, cho nên sát thủ Phi Vũ môn sẽ không đến đây đâu. Cảm giác thật tốt, tiếp tục lên đường nào.”

Thiếu ngủ một buổi, ác mộng không ngừng, khi ngủ cực kì mệt mỏi.

Gượng ép tỉnh dậy, hướng người nhìn xuống giường, chỉ thấy chăn không thấy Thủy Đông Lưu đâu hết, đứng dậy gấp chăn bỏ vào tủ quần áo, mới thấy hắn bước vào.

Ăn xong cơm chiều, chuẩn bị lộ trình tiếp tục lên đường.

Rời khỏi Ác Nhân cốc, đằng trước thổi tới một cơn gió lạnh, toàn thân ta lập tức run rẩy, “Hôm nay trời trở lạnh rồi.”

“Ngày hè nóng bức, gió đêm ắt phải lạnh, cận bã, rốt cuộc ngươi cũng yếu ớt giống tiểu cô nương nhà người ta.”

Ta hơi nghiêng người về sau, dựa vào hắn, để mặc hắn cười ngửa thế nào. Ngày hôm sau, mê man tỉnh dậy, rất nhanh đã đến tiểu trấn nhà ta, “Thủy Bánh Chưng, đi thẳng đường này, có thể đến tiểu trấn rồi. Mặc kệ có bao nhiêu ngã quẹo, cứ chọn đường thứ ba mà đi, nhất định phải chạy thật lẹ đừng để cha mẹ ta nhìn thấy.”

“Cận bã, ngươi nóng sao?”

“Không, ta lạnh, ừm, cũng không đúng, là nóng... lạnh...”

“... Cận bã, cận bã?”

&&&&&

Dù thức ăn ngon trên thiên hạ rất nhiều, nhưng thức ăn bình thường của tửu lâu lại khiến người ta thêm chảy nước dãi, thích nhất vẫn là món canh gà do mẫu thân nấu, cho thêm vài miếng gừng, thêm một chút muối, đừng bỏ được liệu gì hết, kiên trì nấu thêm nửa canh giờ sẽ biến thành cao lương mỹ vị a.

Mơ hồ nghĩ thấy mùi thơm kia, nhưng thực tế là không thể nha.

Ta xoay người, đầu mũi ngửi ngửi, bỗng dưng bật dậy, ngạc nhiên, này không phải là phòng ta sao! Cầm cái chăn đến thất thần, nghe bên ngoài có tiếng vang, chậm chạp chạy ra ngoài, cảnh tượng cực kì quỷ dị.

Đường đường là giáo chủ ma giáo vậy mà đi theo nương ta lựa hạt đậu!

Ngồi trên cái ghế nhỏ, dùng bàn tay quăn vải vụng về lựa đậu.

Ta lắc đầu, “Giấc mộng quá thật rồi, chỉ là mơ thôi, ta phải đi vào ngủ tiếp.”

Sau đó lập tức nghe tiếng mẫu thân ta quát ta, “Ngươi ngủ một ngày là quá đủ rồi! Còn muốn ngủ tiếp, ngủ y như heo.”

Cái này không phải là mơ! Ta cắn răng chạy tới nắm tay Thủy Đông Lưu kéo vào trong nhà, “Nương, lát nữa con nói chuyện với người.” Lôi hắn vào nhà xong, cực kì giận, “Thủy Bánh Chưng, ngươi biết làm như vậy sẽ liên lụy tới cha mẹ ta không?”

Thủy Đông Lưu phũ phàng đánh trên tay, “Ngươi bị bệnh.”

“Vậy ngươi đưa ta đến đại phu.” Ta nhúc nhích, mò lấy Lưu Quang kiếm, “Chúng ta đi thôi.”

“Lê Tử, hiện tại không ai truy giết chúng ta nữa rồi.”

Ai biết Trang Thế Chính có mời người khác hay không, ta đi ra ngoài, thấy nương đứng trước mặt, giơ tay xách lỗ tai ta, kéo đến chỗ cái ghế nhỏ, “Mau lựa đậu cho ta đi, chạy cái gì mà chạy.”

Ta khóc không ra nước mắt, “Con có việc, việc gấp.”

“Ăn cơm tối xong rồi đi.”

Ta chỉ có thể phụng mệnh mẫu thân ngồi xuống, cao thủ giang hồ rõ ràng thất bại trong tay bà.

“Ở lại mấy ngày đi, gặp chuyện gì sao lại gấp như vậy chứ.”

Ta lấy đậu trong tay bà, “Nương, mắt người không tốt, không nên làm những việc nhỏ nhặt này. Ừm, rất vội, phải đi ngay lập tức. Người đừng để Bánh Chưng thói thừa gạ.”

Nương ra sức chọc trán ta, “Người hôn mê bất tỉnh vẫn liên tục gọi cha mẹ, còn bảo người ta đi qua cửa không được vào nhà, người nghĩ dễ dàng thoát vậy sao.”

Thì ra là thế... Ta xấu hổ quay đầu, Thủy Bánh Chưng đứng dựa vào cửa không lên tiếng, ta vừa nhìn qua, hai hàng lông mi dài của hắn nhếch lên, gờ thật cao, hắn đang chờ ta giải thích. Ta thè lưỡi, tiếp tục cúi đầu lựa đậu, “Cha đâu?”

“Đi ra cửa hàng rồi.”

Chập tối, rốt cuộc cha cũng từ cửa hàng trở về, vừa vào nhìn thấy ta đôi mắt rưng rưng lệ nóng gọi một tiếng, “Con gái”, sau đó đưa cho ta ba gói thuốc ép ta phải uống, ô ô phụ thân!

Cơm chiều bốn món mặn một món canh, chờ rất lâu cuối cùng canh gà cũng được bưng lên.

Tuy nhiên bị nước thuốc làm cho gần no, nhưng ta vẫn quyết tâm dọn sạch nửa bàn đồ ăn, Thủy Đông Lưu trợn mắt há mồm nhìn ta, có vẻ hắn đang tính toán không thuê ta làm nha hoàn nữa, sẽ bị ta ăn cho nghèo chết.

Ánh trăng mờ昧, mới đây đã đến tháng bảy, trăng non chưa xuất hiện.

Giúp mẫu thân rửa bát đĩa xong, đi một vòng tìm, Thủy Đông Lưu lại chạy lên nóc nhà ngồi. Ta leo lên, ngồi một bên quạt cho hắn, “Thủy Bánh Chưng, người đừng làm vậy, nóc nhà ta không thể so với khách điểm đầu, mái ngói cực kì dễ vỡ.”

Thủy Bánh Chưng hỏi, “Người thật sự muốn ngày mai lên đường?”

“Ừ, nghĩ tới cũng hơi sợ.” Ta chuyên tâm quạt, “Hôm nay hiểu lắm người rồi.”

Vừa nói xong, mày của hắn lại nhếch cao, “Người nên tặng chân gà đêm nay cho ta.”

“...”

Hắn giơ tay giật quạt, nhíu mày, “Người bệnh mà không sợ cảm lạnh sao, mau đi xuống.” Cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Không cần làm liên lụy đồng đội đầu heo nái.”

Ta dùng sức nhéo cánh tay hắn, “Người mới là heo. Đúng rồi, lúc người đưa ta về, không nói cái gì nhiều chứ?”

Thủy Bánh Chưng nháy mắt mấy cái, “Không.”

“Vậy là tốt rồi.”

Ở nhà đương nhiên không thể ngủ nướng, sáng sớm hôm sau, rửa mặt xong xuôi, chuẩn bị lên đường. Lúc ăn điểm tâm không thấy Thủy Đông Lưu đâu cả, nhìn ra ngoài mấy lần, “Nương, hắn đâu?”

Nương híp mắt cười, “Bảo đi mua xe ngựa, để con không phải vất vả như thế nữa.”

Mặc dù nói hắn là kẻ mù đường, cuối cùng gặp được ta chỉ đường đi ra, nhưng tấm lòng này thật khiến người ta rung động, trong lòng như nở một đóa hoa.

Nương chợt nói lời sâu xa, “Con gặp được một người trẻ tuổi lại tốt như vậy nên biết nắm giữ thật chắc, nhưng lên rồi Hoa Sơn mà không có vấn đề gì sao? Chạy chung ngựa với hắn liệu có ổn lắm không? Còn nữa miệng thì gọi cha mẹ mà tay sống chết không chịu buông hắn ra, con không suy nghĩ cho cảm nhận của cha mẹ sao?”

Mồ hôi ta chảy ròng ròng, Thủy Đông Lưu kia đã nói cái gì với cha mẹ ta, loại sát khí này thật quá nguy hiểm.

“Nhưng mà mấy cái này không đáng nói, ngươi lại dám quyết định chuyện chung thân đại sự của mình, ngươi tính giải thích sao đây?”

Ta nhảy dựng lên, “Ai nói cùng hần quyết định hôn sự! Con với hần chỉ là bạn bè thôi.”

Nương cười khá lạnh lùng, lộ ra vẻ tức giận, “Lúc hần đưa ngươi về, bên cạnh còn có bốn người áo đen, nương hỏi quan hệ các người là gì, bọn họ nói... Hần là nam nhân của ngươi, người ngoài còn nói vậy, các người lại không chịu thừa nhận.”

A... Không... Môn nhân các người thành thật như vậy, bà bà biết không?

Nhưng nghĩ lại, Thủy Bánh Chưng cũng giải thích là không phải... Hần đang giữ gìn trong sạch cho ta hay thực sự không có dụng ý khác?

Nghĩ không ra, lòng giáo chủ, như kim dưới đáy biển. Ta lau nước mắt, ánh mắt cha đồng cảm yên lặng ăn cơm.

Khi Thủy Đông Lưu trở về, quả nhiên dẫn theo một chiếc xe ngựa lớn. Vén rèm lên xem, còn có chăn bên trong.

Ta nhảy lên xe ngựa, nói từ biệt với cha mẹ, “Làm xong chuyện này con lập tức trở về nhà.”

Nương giận, “Cứ ở yên trong Hoa Sơn được rồi! Học võ thật tốt, về sau không ai dám khi dễ ngươi.”

Ta buồn bã, “Ừm...”

Cha bước nhanh đến, nước mắt ta lưng tròng, cha vẫn luôn thể hiện sự ân cần, lo lắng. Sau đó ông đưa ta một túi đồ, nước miếng ta xém chảy, nhất định là cổ vịt! Cha nghiêm trang nói, “Nhất định phải uống mấy thang thuốc này.”

... Ô ô phụ thân à!

Thủy Đông Lưu vung roi đánh, lái xe ngựa đi.

Xe ngựa đi đến con đường lớn, ta nắm bàn tay, “Ta phải giẫm nát tên Trang Thế Chính, sớm ngày quay về.”

“Cận bã, nương ngươi bảo ta phải chăm sóc ngươi thật tốt.”

Một tay ta nắm gói thuốc, một tay giơ ngọc bội hoa mai lên, dưới ánh mặt trời lóe sáng, ngáp một cái, “Ta đoán chắc chắn ngươi sẽ nói ta sẽ săn sóc tốt Lê Tử, sau đó xoay lưng tiếp tục nói lời độc ác trù ẻo ta.”

Khóe miệng Thủy Bánh Chưng nhếch cao, một lúc lâu sau nói rõ từng chữ, “Đúng, chỉ số thông minh của cận bã đã quay trở lại.”

“Hừ!” Ta oán thăm, quay người đặt thuốc vào trong xe, bỏ ba bọc xuống, cảm thấy có điều kì quái, nhìn kỹ bên trong, hốc mắt chột ầm ướt.

Đều là mút hoa quả, là mút hoa quả ta thích ăn nhất.

Ta cầm một miếng nhét vào miệng Thủy Bánh Chưng, bản thân cũng ăn một miếng. Ngọt, rất ngọt, “Thủy Bánh Chưng, ăn rất ngon phải không?”

Hần thành thật gật đầu, “Ừm.”

36. Chương 31: Tẩu Hỏa Nhập Ma Lại Gặp Nhận Môn

Edit: Du

Đi qua một trấn nhỏ nữa, thì đã tới Hành Sơn.

Từ đường tắt xuất phát, đã vượt qua Đồng minh Võ lâm, tính toán thời gian, có thể đi đến Hành Sơn sớm hơn bọn họ ba ngày.

Trời còn chưa sáng, lật qua lật lại ngủ không yên, ta đập chăn, di chuyển chân... Mạnh mẽ ngồi dậy, tiểu bánh chưng nằm dưới giường lập tức lên tiếng, “Sao vậy?”

Ta kéo y phục che ở phía sau, bước đi, “Không, không có gì, ta đi nhà xí một chút.”

Vừa ra ngoài thì gặp bốn năm người canh cửa, ta đưa tay ngăn lại, “Không cần theo.”

Chờ xác định bọn họ không có theo, chạy đến nhà xí nhìn qua, quả nhiên bà dì tới thăm. Rửa sạch sẽ, ta lấy đài nguyệt sự trong bao quần áo ra.

Tắm xong, chợt nhớ tới trên giường... Nếu tiểu bánh chưng đứng lên thấy... Ta vội vàng lau tay trên quần áo, chạy lên lầu. Chạy một nửa lại nghỉ, mấy vết máy dính trên quần áo như bong bóng nổi trên nước, sáng sớm nếu để cho tiểu nhị thấy...

Nhân sinh thật sự là khóc không ra nước mắt!

Vừa chạy bụng đã làm âm ỉ, ta che bụng thông thả đi lên lầu. Có lẽ rạng sáng, toàn bộ khách sạn im ắng, âm thanh bước chân ở tầng trệt nghe vô cùng rõ ràng. Có âm thanh nhỏ vụn truyền đến, ta ngừng bước chân, nhìn ra phía sau, không một ai, vừa thả lỏng, quay đầu lại, phía trước đã có gì đó ngăn lại.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, một người mang theo bao tay màu bạc đang đưa về phía ta, ta lập tức lui về sau, lưng chống đỡ trên tường đường rẽ thang lầu, chấn động bụng dưới càng đau hơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, “Người là ai?”

“Nhạn Môn.”

Ta ngăn người, Nhạn Môn? Môn phái này có tiếng thần bí lại hung tàn trên giang hồ? Võ công cũng không tính mạnh mẽ đến nghịch thiên, nhưng con đường đặc biệt quái dị, cũng làm cho người trong võ lâm nể qua không ít đau khổ. Có tiền bối muốn tìm đến phương pháp phá giải ý, nhưng mà đi một người, chết một người. Bởi vậy nhiều năm qua môn phái này vẫn bị coi là đại địch của võ lâm.

“Người bắt ta làm cái gì?”

Người nọ đưa lưng về phía đầu bậc thang, hoàn toàn thấy không rõ mặt, giọng nói lạnh nhạt, “Nghe nói người là môn chủ Phi môn, cũng là nghĩa nữ của Thanh môn chủ, đặc biệt đến xem, quả thật một thân nột lực.”

Thanh môn chủ? Ta nhú mày suy nghĩ, “Thanh môn chủ... Là môn chủ Nhạn môn của mấy người?” Hai mắt ta gần như phát sáng, chẳng lẽ ta lại mơ hồ thành vì cái gì đó Tân Đại môn chủ rồi hả?

Người nọ liếc mắt nhìn ta, lạnh giọng, “Đã từng, với chúng ta mà nói, chỉ là phản đồ mà thôi. Mà người, phải thay nàng trả nợ.”

“...” Đã nói không thể may mắn như vậy mà!

Mơ hồ nghe tiếng bước chân Thủy Đông Lưu, ta vừa dịch bước, người nọ cúi người xuống, động tác nhanh khiếp người, ta giơ hai tay lên, số mệnh đến một nửa, trong bụng quặn đau. Chỉ một cái chớp mắt, đã bị hấn bóp chặt yết hầu, vịn tay trái ta ở sau lưng.

Đại di mục thật sự vô cùng ảnh hưởng sức chiến đấu!

Tiểu bánh chưng bước ra cùng với một tia ánh sáng vừa chiếu ra, vô cùng đẹp trai. Nhưng thấy trận thế ta bị cưỡng ép, trên mặt co lại, miệng khê nhúc nhích, cắn bả.

Ta giận dữ, há mồm, cứu ta.

Hắn vốn đứng trên cao, vừa nhếch miệng lên, càng lộ thái độ ác liệt, “Buông nàng ra, nếu không người sẽ chết không toàn thây.”

Ta ngược lại hút một hơi lạnh, tiểu bánh chưng, người đe dọa đối thủ như vậy, không quan tâm đến sự an toàn con tin sao?

Lực đạo trên tay người nọ quả nhiên càng lớn, “Lui ra phía sau, nếu không ta sẽ bẻ gãy cổ của nàng.” Kéo ta về phía sau, động tác này, bao y phục treo trên vai của ta rơi xuống, dùng một cái rơi trên mặt đất, đài nguyệt sự cũng lăn ra trên đất.

Thấy Thủy Đông Lưu tò mò nhìn về phía đó, hồn ta mơ màng trong gió. Cảm giác người nọ dùng tay ra hiệu, ta vận khí, trong lúc chuyển cổ, khuỷu tay hung hăng đánh về phía sau, thừa dịp hấn bị đau một lát, chạy nhanh về phía Thủy Đông Lưu. Tiểu bánh chưng đưa tay kéo ta trở về, bảo vệ ở phía sau, đã thưởng cho người nọ một chưởng.

Trúng ngực người nọ một cái, một búng máu dài phun ra, phản ứng cực lẹ, máu vẫn còn trên không trung, người nhanh chóng chạy thoát.

Ta nắm tay muốn đuổi đánh hấn, Thủy Bánh Chưng lập tức ngăn cản ta, “Cận bã, người bị thương, đừng đuổi.”

“Ta không có bị thương.”

“Vậy tại sao trên giường có máu?”

“...” Vấn đề này ta phải mở miệng nói sao với giáo chủ đại nhân đơn thuần đây.

“Không đúng, nếu như vừa rồi người mới bị tập kích, trên giường không có trên giường có vết máu kia...”

Nhìn lông mày hấn càng vặn càng sâu, ta im lặng cảm thấy nếu như ta không giải thích, hấn nhất định nghi hoặc rất lâu, chụp vai, “Đợi người kết hôn sẽ hiểu.”

Mới nói xong đột nhiên thấy vẻ mặt hấn khẽ động, nhìn ta, “Ta hiểu, trên sách có nói qua.”

“...” Ta thà rằng người không hiểu!

Hấn quay người, giọng nói hết sức nghiêm túc, “Chúng ta ở lại vài ngày đi.”

“A?”

“Ta hiểu, trên sách có nói! Phải nghỉ ngơi thật tốt!”

“...”

Sấn sóc cẩn thận như vậy là Thủy Bánh Chưng thất sao... Làm cho tim người ta nhộn nhạo...

Nhận Môn, người trong môn phái này nghe nói rất nhiều, nhưng đến nay không người nào thống kê ra số người. Nhưng không thể phủ nhận, vũ lực khá cao.

Ta nhìn hắc y nhân quỳ xuống đầy phòng, áp lực có chút lớn, “Chuyện đó... Lúc ấy chuyện xảy ra đột ngột, hoàn toàn không nên tự trách, tạm thời lui ra sau đi.”

Một người đứng đầu nói, “Từ bây giờ nhất định sẽ bên người không rời, môn chủ xin yên tâm.”

Mặc dù lòng trung thành có trắng sáng chứng giám, nhưng thật sự có chút lúng túng, “Các người có biết thân phận của môn chủ phu nhân tiền nhiệm?”

Mọi người lắc đầu, “Chỉ biết phu nhân gặp Mộ môn chủ lúc hành tẩu giang hồ, chỉ nói là bé gái mồ côi, nhưng vẫn không biết thân phận. Tuy nhiên phu nhân ăn nói khéo léo, không kiêu ngạo, theo như nhận xét của mấy vị tiền bối, đều vô cùng khâm phục nàng.”

Ta mơ hồ nhớ tới một chuyện, lúc trước Ngũ thúc có nhắc tới chuyện dạy ta huyền thuật, cơ quan mật đạo Ác Nhân cốc chính là nghĩa mẫu ta sắp đặt thiết kế. Hôm nay nghĩ lại, cô nương bình thường nào mà biết những thứ này chứ, nghiêng đầu hỏi Thủy Đông Lưu có biết chuyện xưa của võ lâm không, “Thủy Bánh Chưng, Nhận Môn am hiểu nhất là gì?”

“Giải độc bày trận.”

Ta nuốt nước miếng một cái, nghĩa mẫu quả thật là xuất thân từ Nhạn Môn, có lẽ từng là môn chủ. Im lặng liên tưởng về tình tiết máu chó năm đó — rõ ràng sau khi phu nhân trở thành môn chủ, vô cùng buồn chán vì vậy đi giang hồ giải sầu, kết quả đụng phải nghĩa phụ thông minh thần võ, cam nguyện bỏ qua thân phận môn chủ làm nữ nhân sau lưng nghĩa phụ.

Vừa đi ba mươi năm, Nhạn Môn biết được tin nghĩa nữ của nữ nhân kia xuất hiện, cũng tiếp nhận chức môn chủ Phi môn, vì vậy tìm tới cửa...

Ta sờ sờ cằm, “Không đúng, Thủy Bánh Chưng, đây đã là chuyện của ba mươi năm trước, hơn nữa tân môn chủ đã là người khác, vì cái gì còn muốn tìm ta gây phiền toái? Phi môn nói như thế nào cũng không phải là môn phái nhỏ, sao bọn họ phải dấn đất tội? Mặc dù năm đó nghĩa mẫu bỏ rơi môn phái? Nói như thế nào bọn họ cũng sẽ không ngây thơ như vậy.”

Thủy Đông Lưu hơi nhíu mày, “Quả thật khó có thể lý giải. Nếu muốn trả thù Phi môn, cần gì phải chờ cho tới bây giờ. Biết rõ Thanh phu nhân chính là môn chủ ngày xưa của bọn họ, mấy năm trước nên tìm tới. Nhưng không tìm, chỉ sợ cũng có chỗ kiêng kỵ.” Ánh mắt khê động, “Có lẽ là hôm nay đã không kiêng kỵ Phi môn nên muốn làm chuyện gì đó.”

Ta nháy mắt, “Ý người bọn họ nghĩ nghĩa mẫu để đồ gì đó trên người ta? Hôm nay buộc phải mạo hiểm tới thu hồi?”

“Ừ.”

Cẩn thận nhớ lại, ngoại trừ một thân võ nghệ được nghĩa phụ truyền lại, còn có một thanh kiếm cũng là nghĩa phụ cho, hơn nữa cũng không để thứ gì trên người. Trăm mối vẫn không có cách giải, nghĩ đến cuối cùng, cười cười, “Ta ở Khoái Hoạt Lâm ăn nhân sâm và gà trống có tính không?”

Một người có chức vụ khá cao trong phái nghiêm túc hỏi: “Môn chủ nói nhân sâm... Bộ dạng dài ngắn thế nào?”

“Không thấy rõ bộ dáng, ngày đó nghĩa phụ quảng cho ta, bọc rất nhiều bùn, dặn dò nhất định phải uống. Sau đó ta nuốt đi, có lẽ nghĩa phụ đã cho ta uống.” Ta liếm liếm môi, “Đáng tiếc không biết mùi vị thì đã ăn... Đợi chút nữa, chẳng lẽ đó không phải nhân sâm bình thường?!”

Một người khó khăn nói, “Theo những gì ta ghi chép lại, thì hậu viện của Thanh phu nhân nuôi một cây nhân sâm bảo bối, ai cũng không biết nó như thế nào. Sau đó Môn chủ rời đi, chỉ mang theo Lưu Quang kiếm và nhân sâm, cho nên thuộc hạ nghĩ, nhất định không phải vật tầm thường.”

Ta che ngực, không đúng, che dạ dày, gào, nghĩa phụ cho ta ăn gì đó. Nếu thứ Nhạn Môn muốn tìm thật sự là nhân sâm, ta đây... Ta nhắm mắt, “Thủy Bánh Chưng, ta sẽ không bị ăn tươi nuốt sống chứ?”

Thủy Bánh Chưng cười nói, “Sẽ không, cặn bã à thịt của người làm thành bánh bao thịt nhất định không thể ăn.”

Môn chủ ở trước mặt môn nhân bị người ta châm chọc vẫn giữ bình tĩnh! Ta vẫy tay để cho bọn họ lui ra, nâng cằm lên vô cùng buồn bực, “Con đường đánh quái mãi mãi không ngừng.”

Vừa nhận thức với Phi môn, giải trừ nguy hiểm, lúc này lại rời ra Nhạn Môn.

Đột nhiên Thủy Đông Lưu đứng dậy đi đóng cửa sổ, lại đi đến trước mặt ta, “Truyện thuyết Nhân sâm kia ta có nghe nói qua, nghe nói chẳng những có thể giải bách độc, còn có thể sử dụng tăng công lực.”

Ta giật mình, “Khó trách đột nhiên ta bách độc bất xâm, nhưng công lực không có động tĩnh.”

Hắn ngồi xuống, chân thành nói, “Ta dạy cho người vận khí, thì mới được biết có nội lực ẩn giấu hay không.”

Nếu như Thủy Đông Lưu đã mở miệng, thì không cần lo lắng chuyện vận công. Hiện tại nội lực đã vô cùng kinh thiên động địa, lại thêm trăm năm... Suy nghĩ một chút trong lòng vẫn rất kích động.

Tự khí vận công cũng không khó, nhưng Thủy Bánh Chưng nói không thể có người ngoài quấy rầy. Chờ ta bò lên giường đi luyện công, hắn đã chạy ra ngoài canh giữ khách đêm với đám người kia rồi.

Vận công thật sự là chuyện mệt mỏi, không biết qua bao lâu, đã đói bụng, ọt ọt ọt ọt kêu lên. Thật sự ảnh hưởng hình tượng lại phân tán lực chú ý, âm thanh vụn vặt bên ngoài bay vào trong tai.

Âm thanh đao kiếm, tiếng quát, âm thanh mái ngói đập vỡ, còn có bụng kêu ọt ọt.

Nóng, nóng quá.

Tất cả đều truyền vào lỗ tai.

Trong bụng nóng lên, trong lòng tuôn ra một luồng nóng, cúi người về phía trước, phốc phun ra một đường máu.

Ta ngẩn người, sờ sờ trên người, không đau, đại hỉ, chẳng lẽ ta đã mở được hai mạch nhâm đốc gì đó, từ nay về sau đi đến đỉnh cao võ học rồi hả?

Chợt cảm thấy bản thân hò hét kiêu ngạo, xuống đất muốn tìm giày, A, sao không tới nơi. Đang suy nghĩ, bên ngoài nhảy vào một người, vừa đi vừa nói chuyện, “Lê Tử, Nhạn Môn đột kích, chúng ta tạm thời rời đi... Lê, Lê Tử?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, “Thủy Bán Chưng người đi đâu đánh nhau vậy, trên mặt toàn là bụi.”

Ồ, giọng nói trẻ trung như nít còn bú sữa là từ đâu đến đây.

Đợi một chút...

Vì sao ta còn không với tới, khi nào thì chân ta ngẩn như vậy rồi! Cúi đầu nhìn qua, y phục này sao rộng quá vậy nhỉ. Đưa tay, tay non mịn giống như măng.

Thủy Bán Chưng kinh ngạc nhìn ta chăm chăm, ta run rẩy đi chân trần xuống đất, mới đi hai bước thì bị quần áo làm trượt chân, dùng một cái ngã trên mặt đất.

“Cạn bã.” Thủy bán chưng ngồi xổm, đúng vậy! Hắn dĩ nhiên ngồi xuống đỡ ta, vẻ mặt thay đổi không ngừng, nín cười nói, “Khi còn bé người thật đáng yêu.” Lại lắc đầu thở dài, “Vì sao lớn lên lại khác biệt như vậy.”

Ta... Phỉ!!!

37. Chương 32: Trà Trộm Vào Hành Sơn, Không Được Ăn Hiếp Nàng

Editor: Snowflake HD

Sớm hay muộn cũng phải trả giá.

Ngày trước sư huynh có nói qua, mãi đến hôm nay ta mới hiểu được, lời sư huynh không phải là xạo.

“Không cần néo mặt ta!”

“Cạn bã mặt của người thật tròn trịa, là hình dạng của bánh bao hay sao?”

Ta cắn răng nhìn hắn, tóm tay hắn di chuyển sang chỗ khác, hừ hừ, “Chắc chắn do người dạy không đúng bí quyết, cho nên ta mới bị tấu hỏa nhập ma, biến thành cái bộ dạng như thế này.”

Tiếng đánh nhau bên ngoài càng vang dội, Thủy Đông Lưu suy nghĩ chốc lát, sau đó vội vàng đi tới giường lấy kiếm cùng bao quần áo, xong túm lấy ta, hướng ra ngoài cửa sổ, “Người Nhạn môn đến tập kích, mặc dù không có gì đáng sợ, nhưng bộ dạng lúc này của người không thể để người khác nhìn thấy, trước mắt nên lánh đi.”

Ta phản đối, “Có thể đổi tư thế khác hay không.”

Thật sự là giống với lần đầu gặp mặt, nhằm lẫn hắn là Hành Sơn sư thúc không biết ôm ấp nữ nhân nha.

Đáng tiếc hắn quá ngây thơ, không có một chút lực uy hiếp, đau lòng.

Một tay Thủy Đông Lưu xách ta chạy ra ngoài, xe ngựa cũng không lấy. Cứ đi một đoạn lại mất một chiếc xe, ta cảm thấy chính mình còn hơn cả đại gia nữa. Đến được khách điểm bên ngoài, rốt cuộc hắn cũng kéo ta lên lưng hắn, tư thế này mới chính xác. Nằm sấp trên lưng hắn thoải mái hơn nhiều, nghĩ vậy, hình như biến nhỏ cũng tốt, khinh công Thủy Đông Lưu rất vững, so với đi xe ngựa vẫn tốt hơn.

Đi tới tiệm mua quần áo, nhìn gương mặt trước gương, mỗi lần nói chuyện với chủ tiệm đại thẩm đều phải ngẩng đầu thật sự là quá mỏi đi nha, cổ không chịu nổi. Lúc thay quần áo thì phát hiện ra, không còn kinh nguyệt nữa. Ta sờ sờ cảm, rõ ràng Thủy Đông Lưu nói không sao, nhưng vì có gì ta thấy vẫn có sao.

Bước ra ngoài, thì Thủy Bán Chưng đã tính tiền xong, vội vàng đi, ta nhanh chóng theo sau, nắm ống tay áo của hắn đi sát bên cạnh.

Không bao lâu thì mua một cỗ xe ngựa khác, ta bò lên, không lên được, gương đôi mắt đáng thương nhìn Thủy Đông Lưu. Hắn dùng một tay bế ta lên, lúc này tên đó vẫn đang cố nín cười, ta không chịu được nữa a. Rời khỏi đường lớn, đi vào con đường vắng vẻ, ta định bảo hắn cho ta hôn một cái, nhưng nghĩ tới da mặt ta không có dày như vậy.

Thủy Bán Chưng chợt lên tiếng, “Cận bã, tình huống của ta với người khác nhau, trời sinh ta cơ thể chứa ma độc, còn người là luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên hôn ta một cái sẽ rất hữu dụng.”

Ta kinh ngạc, “Sao người lại biết ta đang suy nghĩ chuyện này?”

Hắn nheo mắt nhìn ta, “Nãy giờ người nhìn ta chằm chằm giống như hổ rình mồi ta tất nhiên tự hiểu, bản thân mình trong mắt người không khác gì chân gà thơm phức.”

Ta buồn chán nâng cằm, ngọc bội hoa mai đeo bên hông rất thích hợp, nhưng bây giờ quá dài, đành phải treo trên cổ, càng thêm rầu rĩ, “Chẳng lẽ cả đời ta phải trở thành thế này sao, mặc dù duy trì nhan sắc trẻ thơ, nhưng làm sao ta dám gặp cha mẹ, lấy chồng như thế nào hử.”

“Thích hợp làm tiểu nha hoàn.”

Ta giận, chợt hấn chợt hấn.

Về mặt Thủy Đông Lưu hơi hột, chẳng thềm để ý, “Nhưng mà cận bã, bộ dạng này của người, có thể lên vào Hành Sơn mà không bị phát hiện, tự do hành động. Bữa trước ta cũng nghĩ, hay là hóa thân thành hải tử rồi trà trộn vào đó.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Thủy Bán Chưng, vậy chúng ta hãy nắm tay nhau trà trộn vào Hành Sơn.”

“Cận bã, lúc người nói những lời này ta cảm thấy cực kì buồn nôn biết không?”

Ta ôm bụng cười lăn lộn, nhìn hấn bĩu môi, âm thầm nắm tay thành nắm, chủ yếu là tìm cơ hội trả thù hấn, ai ngờ ông trời lại trêu người như thế.

&&&&&

Trăng ngày mười tháng bảy, cuối cùng bọn ta cũng đến được Hành Sơn thành Hành Dương.

Nam nhạc Hành Sơn, cao hơn 390 trượng, từ hướng cửa sổ kia nhìn về, đỉnh lồng Bạch Vân, màu xanh biếc ai cũng có thể thấy được, chẳng trách thái sư phụ nói trung tâm của Ngũ Nhạc, phong cảnh tuyệt nhất ở Nam Nhạc. Làn da của đệ tử Hành Sơn đều đẹp hơn các môn phái khác, là chỗ nổi bật nhất.

Khi Thủy Bán Chưng trở về, ta cũng mới chơi đùa với đám trẻ con trên phố xong, vừa vào cửa liền thấy hấn ngồi trên ghế nghiên cứu tờ giấy gì đó. Ta chạy tới rót trà, liếc nhìn, mở miệng, “Thủy Bán Chưng, người cầm ngược bản đồ rồi.”

“... À... Chẳng trách cảm thấy nó không hợp lý.”

Không hợp lý mà người vẫn ngồi nghiên cứu lâu như vậy! Ta thầm than thở, giục bản đồ trong tay hấn, mắt sáng lên, “Bản đồ thành Hành Dương nha, người lấy ở đâu thế.”

“Ở đây cũng có người của ma giáo.”

Ta dừng một chút, “Chuyện quan trọng như vậy người cũng nói ta biết? Không sợ ta tiết lộ thông tin cho người khác sao?”

Thủy Đông Lưu giơ tay nắm mặt ta, “Người dám.”

“...” Ta nổi giận phỉ nhổ hần một cái.

Ở chỗ này có rất nhiều đệ tử Hành Sơn, nên không tiện đến khách điểm hỏi thăm, nhưng chơi đùa trò chuyện với mấy đứa hài tử thì ít nguy hiểm hơn. Thời điểm đến cửa bái sư, làm thế nào để dễ dàng tiến vào.

“Ta chơi chung với mấy đứa trẻ kia nên hỏi thăm được một chút, Trang Thế Chính vẫn chưa quay lại, người xử lý công việc trên dưới hiện giờ là sư đệ Trang Thế Chính Tổng Vạn Hà, tính tình hần hiền lành thật thà dễ mềm lòng, nếu chúng ta muốn lên vào Hành Sơn cũng không khó.”

Thủy Đông Lưu gật đầu, “Trang Thế Chính đúng là một lão hồ ly, không giao Hành Sơn lại cho những người khác, lại để một người nổi danh giang hồ là thật thà coi giữ, như vậy hần sẽ không sợ bị người ta dòm ngó.”

“Ta vẫn rất tò mò không biết Trang Thế Chính đang âm mưu làm chuyện gì, cứ ra về thần bí như vậy, còn không thương tiếc thuê một đám sát thủ đuổi giết ta.”

Không lâu sau nghe thấy tiếng tiểu nhị, Thủy Đông Lưu lập tức mở cửa đi ra.

Nhìn cánh tay hần hướng về phía tiểu nhị, đột nhiên ta cảm thấy, đoạn đường này Thủy Bánh Chưng ăn quá nhiều đậu hũ của tiểu nhị nha.

Ầm

~Chờ hần đóng cửa, ta vội vàng chạy qua. Hần tức thì muốn chạy, ta giơ chân, dẫm quần áo hần.

Bốp

~Về với đất mẹ

~“Cặn bã!”

Thù lớn đã báo tinh thần hết sức sảng khoái, cầm mặt hần phúi phúi, “Đáng đời người dám khi dễ ta.”

Hần hất cằm, “Đồ cặn bã vô sỉ, hồi nãy ta nên điểm huyết người rồi nhét vào tử quần áo mới phải.”

Đợi hần thay quần áo xong, ta liền giấu Lưu Quang kiếm và kiếm phổ dưới gầm giường, cùng hần đi đến phái Hành Sơn. Địa hình Hành Sơn ta đã học thuộc lòng, vào được bên trong rồi tiếp tục nghiên cứu thêm. Đứng trước cửa Hành Sơn, lá cây bay tán loạn theo cơn gió, chắc chưa có ai dọn dẹp.

Nhìn thấy có người cầm chổi đi ra, là một hán tử.

Kế hoạch một, nếu người bước ra là đại thẩm, thì để Thủy Bánh Chưng xuất chiêu. Nếu là hán tử, thì giao cho ta.

Ngẫm lại ta chỉ mới là cô nương mười sáu tuổi còn rất trong sáng đáng yêu, suy nghĩ một chút chợt thấy xấu hổ. Ngượng ngùng bước lên phía trước, ngẩng đầu, “Thúc thúc, chúng tôi muốn bái sư học nghệ, có thể dẫn chúng tôi đến gặp Trang trưởng môn được không?”

Người kia nhìn chúng ta dò xét, hỏi, “Biết quét rác không?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Biết.”

Hán tử cười hơn hở, “Vậy các người được phép ở lại.”

Sau đó chúng ta trở thành đệ tử quét rác....

Ày! Cái này cũng đành phải nghe theo thôi! Chúng ta định buổi tối thương lượng quy củ nhập môn ông ta nói được hai câu rồi đuổi đi, người có bao nhiêu người quét rác vậy hử. Ta buồn bực nói, “Thủy Bánh Chưng, ta cảm thấy chỉ số thông minh của bản thân đang bị sỉ nhục.”

Thủy Bánh Chưng nhếch miệng một cái, “Quét rác cho tốt đi.”

Dọn sạch sẽ đám lá rụng kia, hán tử đi qua kiểm qua, đôi mắt lộ vẻ hài lòng, lúc này mới chịu dẫn chúng ta đến chỗ Tổng Vạn Hà. Xét hỏi gia đình người thân, xong hán tử dẫn chúng ta đi thay y phục Hành Sơn. Sau đó dẫn đi ăn cơm tối, đồ ăn Hành Sơn ngược lại rất ngon, ta ăn đầy cả bụng.

Ban đêm những nữ đồng khác ở trong phòng vẫn lúi rúi nói chuyện. Tuổi còn nhỏ đã nhiều chuyện như vậy, ta vĩnh tai lên nghe, toàn là chuyện tào lao, ta trèm chăn, đi ngủ.

Buổi sáng, ta cực khổ đấu tranh tung chăn tỉnh dậy, rửa mặt sạch sẽ rồi cầm chổi đi đến khu vực được phân công. Cẩn thận suy nghĩ, bên kia rất gần phòng ngủ của Trang Thế Chính, có thể sang dòm một cái.

Nhưng thật quá kì lạ, ở bên ngoài đồn ầm ĩ Trang Thế Chính gặp nạn, vậy mà Hành Sơn không hề có động tĩnh nào?

Lúc đang mơ màng, cầm chổi quét lá bay tứ tung, tức thì nghe tiếng chửi, “Nha đầu lười biếng này ở đâu chui ra, dám không quét rác.”

Ta ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một tên nhóc mập mạp đứng trước mặt, vành mặt hất hàm sai khiến, thái độ vô cùng kiêu ngạo. Hán tròn mắt nhìn ta một lượt, lóe sáng, “Tại sao ta chưa từng thấy người.”

“Ta vừa mới đến đây thôi.” Trên mặt biểu lộ vẻ ngây thơ, trong tay nắm chặt chổi, nếu hán dám bước lên phía trước ta lập tức đập chổi vào mặt hán.

Tên mập bước lên một bước, “Muội muội, bộ dáng muội thật đẹp mắt. Về sau đến phòng ta lau bàn đi, mỗi ngày đều có thịt ăn nha.”

“...” Còn nhỏ mà đã háo sắc, đảm bảo lớn lên không có tiền đồ rồi. Thật sự không tránh được, đánh cũng không đánh lại. Ta vội vàng ném vật trong tay, “Ta còn có việc, tạm biệt!”

Nói xong co chân bỏ chạy, tên mập ở phía sau lớn tiếng gọi, làm đệ tử đi dọc đường cười như điên.

Các người đang xem chúng ta đùa giỡn ư!

Bây giờ ta mới phát hiện chân mình thật ngắn, căn bản không chạy nhanh nổi, cũng may thân hình tên kia hơi béo khó lòng đuổi kịp ta, lúc sau quay đầu nhìn, đã cách nhau khá xa. Không biết dưới chân đạp phải vật gì, ‘rầm’ té xuống đất. Khuôn mặt y hết bánh mì sắp bị người ta bỏ vào lò lửa, gương mặt cảm thấy đau rát. Đầu cũng buốt, có người nắm tóc ta kéo lên, ta nổi giận nhìn tên mập kia, “Buông tay.”

Tiểu mập vành vào đắc ý, “Cho người chạy, ngã chết người chưa.”

Ta nháy mắt mấy cái, sau gáy tiểu mập xuất hiện một cây chổi, ‘bốp’ đánh trên đầu hán. Tiểu mập la một tiếng cuối cùng buông tay, ta vội vàng chạy sang bên cạnh Thủy Bánh Chưng, vừa hoảng sợ vừa lo lắng. Chợt cảm thấy thân hình bé nhỏ của Thủy Bánh Chưng cũng anh hùng lắm nha!

Khuôn mặt Thủy Bánh Chưng trước sau đều kiêu ngạo, “Không được ăn hiếp nàng.”

Tiểu mập lau khuôn mặt dính đầy bụi, kêu ê a rồi xông lên, đánh tay đôi với Thủy Bánh Chưng. Ta vừa thấy, lập tức giờ tay cào.

Thân hình tiểu mập như vậy nhưng rất khỏe, bọn ta hai người chỉ có thể đánh ngang ngựa với hán, búi tóc rối tung, quần áo cũng rách tả tơi. Bàn tay kia tóm được vai ta, muốn đổ máu đây mà! Ta cắn răng, lấy tay còn lại chưởng hán một phát, khiến cho tiểu mập ngã xuống đất, ta đạp hán, “Về sau nếu bản cô nương không lấy được chồng ta tính sổ với người!”

Khuôn mặt tiểu mập chảy máu sau đó hán giật mình, òa khóc thành tiếng, “Người đàn bà chanh chua, người đàn bà đánh đá!”

Ta hừ lạnh một tiếng, vỗ tay nhìn Thủy Bánh Chưng, ơ, vẻ mặt Thủy Bánh Chưng là muốn lui binh sao?!

Tiếng khóc của tiểu mập khiến cho một đám người đang luyện công đi qua đây, sau đó hai chúng ta bị ném ra khỏi cửa Hành Sơn.

Đường đi xa xôi nhiều lần vượt qua trăm ngàn cay đắng mới có thể trà trộn vào Hành Sơn nay lại bị một tên mập phá hư, thật đúng là không thể tưởng tượng được.

Xuống núi, tìm một dòng suối để rửa vết thương. Ta lấy thuốc trong bao quần áo bôi giúp hấn, thấy hấn liều mạng nhin đau, ta cắn môi, “Thủy Bánh Chưng ngươi bị ngốc rồi sao, ngươi không muốn sống nữa hay sao mà cầm chổi đánh tên tiểu mập kia, phải biết chịu đựng nghe chưa?”

Hấn tức giận nói, “Lần sau ta chẳng thèm cứu ngươi.” Hấn nghiêng đầu, “Ngươi không lo thoa thuốc cho bản thân trước đi, muốn để khuôn mặt xấu xí không gả được à.”

Ta tiếp tục bôi thuốc trên mặt hấn, “Không gả được thì ta vẫn có thể làm nha hoàn cho ngươi.”

Thủy Bánh Chưng nhắm mắt, “Về sau ta sẽ cố gắng giữ hình dáng người lớn.”

“Vì sao?”

“Cái bộ dạng này hoàn toàn không thể bảo vệ được ngươi.”

Ta dừng một chút, cẩn thận bôi thuốc, đầu phải hấn không bảo vệ được, chỉ là hấn không biết mà thôi. Một người cường đại không chỉ xét ở sức mạnh thôi, quan trọng là.. Trái tim nha – Thủy Bánh Chưng, ta càng ngày càng thích ngươi, làm sao bây giờ?

38. Chương 33: Nhận Nhầm Người Nhận Môn

Hai chúng ta trở về khách điểm, có lẽ người liên minh sẽ nhanh chóng tìm đến đây, vậy mà chúng ta vẫn còn ở hình dáng hài tử. Càng không thể trà trộn vào Hành Sơn, nếu địa vị của tên tiểu mập kia mà cao, thì khẳng định người Hành Sơn sẽ tới bắt chúng ta. Nhưng không biết khi nào mới có thể khôi phục nguyên hình, sau khi bàn bạc xong, ta đi đến tiền trang rút bạc mua quần áo mới, chuẩn bị rời khỏi thành Hành Dương.

Hiện tại tay chân chúng ta đều rất bé, thực tế không thể điều khiển xe ngựa, vì thế lúc ra khỏi khách điểm, tiện thể bán chiếc xe ngựa — dọc đường vứt bỏ biết bao nhiêu tiền, quả là hào phóng.

Rời khỏi thành Hành Dương, tìm một khách điểm gần đó.

Ta chui xuống gầm giường giấu kiếm, lúc bò ra đầu dính đầy bụi, phủ phủ, chạy tới soi gương, mặc dù vết thương trên mặt không sâu, nhưng trông thấy cũng khiến ta giật mình.

Gọi tiểu nhị bưng cơm chiều vào phòng, hấn vừa đi, Thủy Bánh Chưng nói, “Hai chúng ta không thể ngồi trong này đợi tới khi cơ thể hồi phục được, ăn no xong, ta dạy ngươi luyện kiếm.”

Ta đã luyện hết một nửa Lưu Tinh kiếm pháp, cảm thấy chỉ cần mười bốn chiêu này cũng được rồi, thử bàn bạc với hấn, “Không luyện được không?”

Thủy Bánh Chưng nheo mắt nhìn, “Cận bã, đừng lãng phí tài năng trời ban, mười chiêu cuối cực kì khó luyện, nếu là người khác dạy trăm lần chưa chắc đã học được, nhưng ngươi chỉ cần hai lần là có thể thông suốt mọi thứ.”

Ta nghiêm túc nhìn hấn, “Thông suốt mọi thứ? Không ngờ ngươi lại không châm chọc bảo ta lười biếng nha.”

Thủy Bánh Chưng cười thích thú, “Cận bã ngươi tự tìm họa sao?”

“... Ăn cơm!”

Đưa đĩa cho hấn, hấn mới ăn một miếng, mở miệng nói nhỏ, “Cho dù cơ thể bách độc xâm phạm nhưng cũng phải giả vờ lặn qua lặn lại nha...”

“Chẳng lẽ...” Ta nhú mày, gấp miếng thịt lên ăn, ta... Phì! Đại ca à, muốn hạ độc cũng đừng cho quá nhiều thuốc được không, cực kì ảnh hưởng tới mùi vị thức ăn đó. Hai chúng ta đau đầu thở dài, tiếp tục ăn, vì có gì luôn bắt dạ dày chúng tôi bị thương, khẽ nói, “Trốn được không?”

Thủy Bánh Chưng kéo ghế, phát ra tiếng động nhỏ, ngoài cửa lập tức chớp lên mấy cái bóng người, lúc này mới thu ánh mắt lại, nhỏ giọng, “Không phải kịch độc, xem ra không muốn lấy mạng chúng ta, yên lặng quan sát tình hình.”

Lập thức ăn đầy bụng, đoán chừng mấy người ngồi bên ngoài cũng sẵn sàng giăng lưới rồi. Uống một ly trà, lau miệng sạch sẽ, giả vờ nằm úp trên bàn hôn mê.

Lát sau, quả nhiên có người nhảy vào nhà, nghe tiếng bước chân khoảng chừng bốn người, ban nãy bọn ta chọn cách không trốn là rất đúng đắn.

“Đưa bọn họ đi.”

Bị ném phía sau xe ngựa, ta không sợ bọn họ tìm thấy Lưu Quang kiếm và kiếm phổ, Thủy Đông Lưu có nói, không phải thiên tài ngàn năm không thể học được thứ kia, không có nội lực thâm hậu bảo vệ, sau khi học mà không biết khống chế, bản thân sẽ bị nổ tung.

Suy nghĩ một chút cảm thấy cực kì kinh hãi nha.

Bánh xe phát ra tiếng kêu lộc cộc, ta trợn mắt nhìn xung quanh, bên trong thùng xe không tối lắm, hai cánh cửa sổ cũng không đóng. Kéo tay áo Thủy Bánh Chưng, hắn cũng đang nhìn ra bên ngoài, giờ ngón tay lên không trung, thăm dò tứ phía, một hồi sau hắn lui người về, đưa hai ngón tay chỉ thẳng về đằng trước.

Ta gãi đầu, một người còn dễ dàng đối phó, hai người thì không có phần thắng rồi.

Thủy Bánh Chưng lục lọi trên người, sau đó nhét hai gói thuốc vào tay ta. Ta ngửi ngửi, phấn độc!

Rải phấn độc trên tay, nhìn khẩu hình miệng hắn đếm đến ba, vén rèm lên đá một cú vào lưng hai tên kia. Hai người kia ngạc nhiên quay đầu, chúng ta lập tức ném phấn độc vào mặt bọn họ. Thủy Bánh Chưng ra sức đẩy, tên điều khiển xe ngựa nhanh chóng mất đi thăng bằng, kêu một tiếng té xuống đất. Tên còn lại nắm chặt dây cương, ề a kêu gào đau đớn, tay còn lại tùy tiện đánh lung tung.

Một chưởng đến trước mặt ta, khiến ta vấp chân, nghiêng sang bên cạnh. Mắt thấy ta sắp té xuống, đã có bàn tay chụp lấy. Thời điểm nguy cấp có đồng đội đáng tin cậy ở bên cạnh khiến người ta rất cảm động nha, đáng tiếc... Hình như ta quá nặng, Thủy Bánh Chưng bước tới một bước, cùng ta ngã về phía sau.

Ánh mắt tuyệt vọng của hắn bày tỏ – “Cặn bã! Người quá béo!”

“...” Lần sau ta sẽ không ăn nhiều như vậy đâu, ta nói thật đó!

&&&&&

Thực ra trên người có một lớp thịt dày cũng rất tốt, chẳng hạn như khi ngã xe ngựa sau đó lăn một vòng rớt xuống núi... Còn có thể sống sót.

Mặc dù chân bị gãy.

Có lẽ cục thịt vẫn chưa đủ độ dày, cần cố gắng thêm, yên lặng nắm tay, Thủy Bánh Chưng mà biết nhất định sẽ đánh ta.

“Tĩnh rồi?”

Ta hơi trợn mắt, không nhắc chân nổi, nghiêng đầu tìm Thủy Bánh Chưng, không thấy hắn đâu cả. Lại thấy một đại thẩm ngồi bên cạnh lau vết thương cho ta, nước lạnh thấm vào xương cốt, cực kì đau đớn, “A...”

Đại thẩm cười nhạt, “Đau thì cứ hét lên.”

“Thăm thăm... vẫn còn một người nữa...”

“Hắn đang trị thương ở phòng kế bên.”

Ta yên tâm nằm xuống, ra ngoài gặp người tốt là chuyện đáng vui mừng a. Cứ cho là bị người ta đuổi giết, cũng may sức khỏe vận may ta đều tốt, liên tiếp gặp dữ hóa lành, rõ là hên. Đại thẩm bôi thuốc xong, thấy bà định ra ngoài, ta mới chợt nhớ, “Thăm thăm, chỗ này là chỗ nào?”

Đại thẩm xoay người, trong đôi mắt chứa ý cười, chậm rãi nói, “Nhận môn”. Cuối cùng lại nói, “Nếu người dám tùy tiện gây rối, ta lập tức bóp nát cổ người.”

“...”

Xin chào quý nhân, tạm biệt quý nhân.

Nghe thấy phòng kế bên có người ra vào, nhưng không nghe được giọng của Thủy Bánh Chưng.

Buổi tối đại thẩm quay lại thay thuốc cho ta, chân vẫn chưa cử động được, vẫn cố định bằng tấm ván gỗ. Bôi thuốc xong, ôm ta đi ra ngoài. Vừa nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, sau đó thấy Thủy Bánh Chưng ra khỏi phòng, sống chết không chịu để người ta ôm, cánh tay uốn éo không đồng ý.

“Thủy Bánh Chưng.”

Hắn bỗng ngừng đầu nhìn, mắt sáng lên, “Cận bã.”

Đại thẩm nhìn hắn, nói, “Đi theo ta.”

Đi từ sân trong ra ngoài, lâu lâu nhìn thấy vài người, bọn họ đều rất lễ phép với đại thẩm.

Đến trước một căn phòng, khuôn mặt đại thẩm tỏ vẻ cung kính, “Môn chủ, đã đưa bọn họ tới.”

“Vào đi.”

Giọng nói trầm thấp đầy khí lực không có chút lạnh lùng, đẩy cửa đi vào, ngang qua màn che, thấy một chiếc giường lớn, có một cái chăn, đệm lót lại cực kì cao, hình như không dùng để ngủ, có thể coi là ghế dựa. Lúc này có người đang ngồi đằng kia, một nam tử trung niên, vị này chắc là môn chủ Nhận môn Yến Liên Thiên rồi.

Tỳ nữ di chuyển ghế dựa hướng về phía này, đại thẩm cẩn thận buông ta ra, nhưng vết thương trên đùi rất đau, không nhìn được nhú mày, Thủy Bánh Chưng liền đi qua đỡ ta.

Yến Liên Thiên nói, “Hai người các ngươi biết tung tích môn chủ Phi Vũ môn?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Không biết.”

Khuôn mặt Yến Liên Thiên vô cùng nghiêm nghị, cười lạnh, “Không biết? Hay không chịu nhận?”

Thủy Bánh Chưng lên tiếng, “Không biết.”

“Hai tên tiểu quỷ các ngươi thật lớn gan lớn mật, không biết sợ là gì, quả nhiên là người của ma giáo và Phi Vũ môn.”

Yến Liên Thiên vung cánh tay phải, nhìn thứ kia hết sức quen mắt, ta giờ tay nhận lấy, là hai khối ngọc bội kia.

“Ngọc bội liên hoa chính là tín vật của Phi Vũ môn, ngọc bội hoa mai là tín vật của ma giáo. Người trong giang hồ ai cũng biết, giáo chủ ma giáo là người yêu của đệ tử Hoa Sơn Hoa Lê, không biết vì sao Hoa Lê lại trở thành môn chủ Phi Vũ môn, còn nhận Mộ Ban và Thanh phu nhân làm nghĩa phụ nghĩa mẫu, mà nàng còn được ăn nhân sâm tinh ngàn năm. Hành tung hai người đều quỷ dị, thuộc hạ của ta phát hiện trên người các ngươi mang theo tín vật của bọn họ, còn dám nói không biết?”

Nhận môn thật tài giỏi tin tức gì cũng biết, đã vậy còn đi tìm chúng ta để tra hỏi nội tình.

Ta lau mồ hôi, “Được rồi, chúng tôi nhận, nhưng thật sự không biết bọn họ đi đâu rồi. Hắn là đệ đệ của Thủy Đông Lưu, ta là muội muội Hoa Lê, hai người bọn họ không dám dẫn chúng tôi đi du sơn ngoạn thủy khắp thiên hạ, chỉ không ngờ vừa mới tỉnh ngủ, lại không tìm thấy bọn họ đâu nữa.”

Yến Liên Thiên vẫn nghi ngờ, ta giận dữ nói, “Không bằng cứ thế này đi, người nhốt chúng tôi ở đây, sau đó loan tin đệ đệ với muội muội của bọn họ bị bắt, dĩ nhiên đích thân bọn họ tìm tới đòi người rồi. Ừm!”

Mở mắt mà chờ đi, đợi đến chết cũng chẳng có vị ca ca hay tỷ tỷ nào xuất hiện, hắc hắc.

Thủy Bánh Chưng vứt bỏ bộ dáng hung hăng kiêu ngạo, vẻ mặt hồn nhiên, “Không sai, trên người bọn họ không có tiền, sẽ nhớ tới chúng tôi. Chúng tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ.”

Ách, Thủy Bính Chưng kỹ thuật diễn xuất của người rất giỏi nha! Rất muốn xoa mặt hân.

Không biết đại thẩm kia lấy đâu ra một bức chân dung, nhìn hồi rồi néo mặt ta, lại quay sang néo mặt Thủy Bính Chưng, lúc này vừa cười nói, “Giống Thủy Đông Lưu và Hoa Lê đến bảy tám phần, lại mang theo tín vật bên người, không thể giả được.”

Yến Liên Thiên nhũ mày suy nghĩ chốc lát, lúc sau mới phát tay, “Trông coi bọn họ thật tốt, lập tức tung tin đồn ra ngoài giang hồ, còn phải bố trí các cạm bẫy trong núi.”

Ta thở dài, thân thể tiểu hài tử còn an toàn gấp mấy lần so với người lớn. Ta nghiêng đầu, “Không biết thúc thúc tìm tỷ tỷ của ta làm gì?”

Yến Liên Thiên lườm ta một cái, thò người ra, hân cười lạnh, “Ăn thịt tỷ tỷ người, uống máu tỷ tỷ người, lấy lại hết công dụng của nhân sâm ngàn năm.”

Ta sớm đã đoán ra hân sẽ nói lời này, nên không có gì phải sợ, Thủy Bính Chưng âm thầm cầu ta một cái, lúc này mới nhớ. Ta lập tức gờ tay ôm mặt gào khóc... Thật là... Biểu hiện không được tự nhiên.

Thủy Bính Chưng hết sức quan tâm ta, vỗ lưng an ủi, “Đừng khóc.”

Đại thẩm hỏi, “Trang Thế Chính bên kia trả lời như thế nào?”

Hai chúng ta đồng thời ngừng lại, Trang Thế Chính? Hóa ra hân cũng dính dáng tới Nhận môn?

Yến Liên Thiên lạnh nhạt đáp, “Phi Vũ môn không chịu hợp tác với hân, nên hân tìm đến Nhận môn chúng ta, thật buồn cười. Người nói với hân, chúng ta muốn hân trả giá cao gấp đôi, mới đồng ý giúp hân.”

“Vâng ạ.”

Ta khóc thút thít, không sợ chết nghiêng đầu nhìn hân, trong nháy mắt – bởi vì Thủy Đông Lưu từng nói bộ dáng hài tử ngây thơ khiến người ta vô tình không đề phòng, lúc kẻ địch không chú ý ta cũng muốn thử một lần, “Thúc thúc, Trang Thế Chính có phải là người tiếng tăm lừng lẫy, vị quân tử cao quý chưởng môn phái Hành Sơn?”

Yến Liên Thiên cười nhạt, “Quân tử? Chẳng qua chỉ là kẻ cướp ra dáng đạo sĩ thôi.”

Thủy Bính Chưng lắc đầu nói tiếp, “Nhưng mà lúc ta chơi đùa với cặn bã ở ngoài, nghe nói hân là quân tử, người tốt nha, hân được minh chủ coi trọng, đồng đạo tôn kính, đệ tử quý mến. Hơn nữa đại hội võ lâm lần này tổ chức ở Hành Sơn, nhất định rất tốt đẹp.”

Yến Liên Thiên cười to, “Các người có biết vì sao đại hội võ lâm lại chuyển đến Hành Sơn không? Vốn là tổ chức ở Hoa Sơn, nhưng nhờ tên phản đồ Hoa Lê, chưởng môn Hoa Sơn liền đề nghị mọi người thay đổi đến Hành Sơn. Nếu không sửa lại địa điểm, chỉ sợ võ lâm sớm xảy ra đại loạn. Nhưng mà... Trang Thế Chính đúng là lão hồ li, hân dám gây sự trên chính địa bàn của mình.”

Hình như đang suy nghĩ gì đó....

Bàn tay Thủy Bính Chưng đặt trên vai ta, ta nghiêng đầu nhìn hân, có vẻ, Thủy Bính Chưng đã... hiểu hết rồi...

39. Chương 34: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hổ (1)

Editor: Snowflake HD

Hai người chúng ta mỗi người bị nhốt vào một phòng, chưa chắc có thể gặp lại, nghĩ tới ánh mắt ban nãy của Thủy Bính Chưng, rốt cuộc là hân hiểu được cái gì trong lời nói của Yến Liên Thiên, ta gấp đến mức chết tới nơi rồi.

Nằm trên giường nghĩ muốn nát tim nát phổi, bởi vì vết thương trên người chưa lành nên không dám lăn qua lăn lại. Bên ngoài trời bắt đầu mưa, từng giọt tí tách tí tách, càng nghe càng thấy mệt mỏi, cảm giác như bị vây khốn, hình như vải đang quấn chặt ta, xẹt... từ từ, ta trợn mắt, vừa cúi đầu liền thấy, “Hí ~” Quần áo rách ra...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, “Cô nương?”

Ta vội vàng néo cái mũi, “Hắt xì.”

Bên ngoài lập tức im lặng... Ta thở dài, vậy mà không có dấu hiệu biến trở lại bình thường. Vải rơi xuống đất, ta kéo chăn ra, tìm kéo cẩn thận cắt bỏ phần thừa để may y phục, mặc thứ đó đứng trước gương, người hành tinh a...

Chân run rẩy, không đau nữa rồi. Vết thương trên mặt đã hoàn toàn biến mất, mặt mày hốc hác gì đó cũng tan thành mây khói, thân thể hồi phục rồi có thể liều mạng với Thủy Bính Chưng.

Cuối cùng ta cũng có cơ hội cứu Thủy Bính Chưng ở trong dầu sôi lửa bỏng, ta cực kì đắc ý. Nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh khắp nơi, đến gần cửa sổ, mũi chân vừa động, nhảy ra bên ngoài, tìm phòng của hắn.

Bày trí trong phòng hắn không giống phòng ta, nghĩ rằng có thể lập tức nhìn thấy tiểu quỷ. Cẩn thận mò mẫn trên giường, thấy có bóng người trên tấm bình phong, ta vội vàng nín thở bất động. Đứng im rất lâu, bóng dáng kia lại di chuyển. Ta tiếp tục sờ soạng phía trước, chuẩn bị sẵn một con dao để đánh hắn, thành linh nhảy ra, giơ cánh tay lên, bàn tay đánh được nửa đường liền dừng lại, kéo khóe miệng.

Thủy Bính Chưng ngẩng đầu nhìn, mừng rỡ, “Cận bả.”

“Suýt.” Ta cúi đầu, nâng mặt hắn lên hôn một cái. Ầm ~ hình như có điểm không hợp lý, chớp mắt, “Thủy Bính Chưng hóa ra người cũng có cơ bụng sáu múi nha.”

“...” Thủy Bính Chưng không một mảnh vải che thân lập tức xoay người, vẻ mặt xấu hổ, “Cận bả, nam nữ thụ thụ bất thân... Dù gì ta với người đều là nam!”

Ta liếm mặt bịt mũi, nhìn cái lưng rắn chắc của hắn, trừ việc hắn quá trắng, còn lại đều mang khí chất đàn ông, mắt vẫn chưa nhắm đã, tiếc nuốt xoay người, “Ta đi lấy chăn.”

Chỉnh sửa chăn trong tay, tạo thành một bộ đồ đơn giản. Sau đó cắt bao kim chỉ vào bên hông, ở lâu với hắn, tay nghề khâu vá của ta nhất định tiến bộ, mai này rút khỏi giang hồ biết đâu còn có thể mở một tiệm may quần áo.

Hai người chúng ta nhìn quần áo của đối phương, không còn lời nào để nói. Im lặng nhảy ra ngoài cửa sổ, xây cửa sổ cao như vậy, chắc chắn dùng để nhốt trẻ em, nghe tiếng di chuyển ghé một cái liền biết ngay là muốn chạy trốn, cho nên không cần thiết phải người canh chừng.

Đáng tiếc bọn họ gặp phải hai người chúng ta.

Dọc đường chúng ta không nói gì cả, chú tâm tìm lối ra.

Địa hình Nhạn Môn không hề phức tạp, từ trong sơn cốc, nhìn thẳng về phía ngọn núi cao vút kia là có thể thấy đường ra rồi.

Thủy Bính Chưng đang đi bên cạnh bỗng lên tiếng, “Cận bả, Nhạn Môn nổi tiếng là nơi dễ thủ khó công, có lời đồn như vậy bởi vì họ bố trí rất nhiều bẫy.”

Ta quan sát xung quanh, “Quả thật có rất nhiều bẫy, từ này đến giờ chúng ta đi qua hơn 12 cái rồi.” Ta nghe rằng, “Khi đó ngũ thúc muốn nhận ta làm đồ đệ, hề rảnh rồi một tí lại lừa nhai bên tai ta. Hắn là huyền thuật sư nổi tiếng nhất thiên hạ, cũng nghiên cứu các trận huyền thuật. Có nhiều chỗ không giống lắm, nhưng nói chung cũng có điểm giống trận của ngũ thúc, mấy chỗ khác biệt thì chắc đã bị người ta động tay động chân.”

Thủy Bính Chưng nhìn trời lắc đầu, “Rốt cuộc người có bao nhiêu tài năng vẫn chưa được phát hiện.”

“Nhưng mà ta đâu cố tình né bẫy đâu! Thiệt đó!” Liếc mắt một cái cảm thấy lại nói sai rồi, ta không nên biến mình thành đồ ngốc.

“... Cặn bã, Yến Liên Thiên mà biết sẽ gào khóc đó.”

Vào chỗ rừng rậm, không nhìn thấy núi nữa. Đứng trước ngã rẽ, ta sờ cảm, “Hay là đi hướng kia...” Ta nghiêng đầu nhìn hắt, “Thủy Bánh Chưng, đi hướng nào?”

Thủy Bánh Chưng suy nghĩ một hồi, chỉ tay hướng bên trái. Ta gật đầu, “Vậy thì đi bên phải.”

“Cặn bã.” Thủy Bánh Chưng cười sâu xa, cực kì thâm hiểm, lại quỷ dị, “Ta thật muốn vo người thành thịt viên vớt cho thổ ăn.”

“...”

Đi ngược đường với kẻ mù đường, tốt hơn là tự đoán mò. Bước về phía trước mấy chục bước, cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng rậm. Đứng ở chỗ cao nhìn xuống, có thể trông thấy Nhạn Môn. Ta thở dài một hơi, lần này không gặp nguy hiểm gì chỉ biết thêm nhiều chuyện đáng kinh sợ.

“Cặn bã, từ chỗ này đi về thế nào?”

“Quay lại thành Hành Dương hả?”

“Không.” Thủy Bánh Chưng trầm giọng, “Nếu tới sẽ bị lộ hành tung.”

Ta ngạc nhiên, “Tại sao?”

“Người quên rằng Yến Liên Thiên đã nói Trang Thế Chính đang tìm hắt để bàn bạc đại sự?” Thủy Đông Lưu lập tức biến thành người đa mưu túc trí, “Người có biết lý do mà bọn người thái sư phụ của người đời đại hội võ lâm đến Hành Sơn không? Yến Liên Thiên còn nói Trang Thế Chính không muốn để đại hội võ lâm tổ chức ở Hành Sơn?”

Ta cảm thấy hoang mang, người thông minh lanh lợi như ta lại không nghĩ ra điểm này.

“Chúng ta vẫn tưởng Trang Thế Chính đang âm mưu chuyện gì đó, cho nên mới lên vào Hành Sơn, nhưng chỗ đó cực kì bình thường, hoàn toàn không có một chút điều mờ ám. Vậy có thể đoán rằng phần lớn người trong Hành Sơn không biết việc Trang Thế Chính đang làm, nói cách khác, Trang Thế Chính không hề muốn thực hiện kế hoạch đó ở khu vực của hắt. Tóm lại, hắt sẽ thực hiện âm mưu ở bên ngoài.”

Nhú mảy suy nghĩ, ta vô tình đi đến sát bên cạnh hắt, “Ý của ngươi là... kế hoạch của Trang Thế Chính, ngay cả đệ tử Hành Sơn cũng không biết, nhưng nếu bọn họ biết được, sẽ lập tức phản đối?”

“Ừ.” Sắc mặt Thủy Bánh Chưng càng trở nên nghiêm túc, “Phải là loại chuyện như thế nào mới khiến cho cả người trong môn phái mình phản đối? Trước tiên hắt thuê sát thủ, nhưng bị thất bại, hiện tại lại nhờ cao thủ dùng độc và bố trí bẫy nổ tiếng giang hồ, Nhạn Môn?”

Ta kinh hãi, “Trang Thế Chính muốn giết tất cả võ lâm đồng môn!” Ta lau mồ hôi, “Khó trách hắt nóng lòng muốn bịt miệng ta như vậy, thậm chí còn sai người đuổi giết ta. E rằng bọn người thái sư phụ cũng đã biết được điều gì đó, cho nên mới đề nghị tổ chức đại hội võ lâm ở Hành Sơn, phá hoại phân nửa kế hoạch của hắt. Hắt càng không ngờ, ta lại trở thành môn chủ Phi Vũ môn, tiếp tục gây khó khăn cho hắt.”

Cuối cùng Thủy Bánh Chưng đưa ánh mắt khen thưởng nhìn ta, vỗ đầu ta bảo, “Cặn bã, trước kia ta thường nghe cha nói mẹ ta đi chung với hắt lâu ngày mới trở thành cao thủ, chỉ số thông minh tăng không ít, nói là do ảnh hưởng ánh hào quang của hắt. Lúc đầu ta không tin, nhưng bây giờ ta tin rồi.”

“Xí!” Rẽ vào con đường dốc để xuống núi, trời vẫn mưa tí tách, con đường ngày càng trơn trượt. Ta nắm cánh tay hắt hỏi, “Phải làm gì bây giờ? Chúng ta đâu có bằng chứng vạch trần bộ mặt thật của Trang Thế Chính, chẳng lẽ lại trở mặt nhìn hắt làm điều xấu?”

“Tính toán kĩ càng trước đã, sau đó tới chỗ liên minh võ lâm.”

Có Thủy Bánh Chưng bên cạnh, ta rất yên tâm. Hắt dùng cánh tay mình che đầu cho ta, tuy bàn tay hắt không thể sánh bằng cái dù lớn, nhưng có thể ngăn nước mưa hơn cả dù nha.

Đi tìm khách điểm cũ, chưa kịp bò vào cửa sổ, chớp mắt một cái bốn phía phát ra tiếng động, vội vàng quay lại nhìn, thấy một đám người mặc đồ đen, ta cười gượng, “Ta về rồi.”

Mọi người nhảy vào trong nhà, đồng thời quỳ xuống, dáng vẻ lo sợ, “Thuộc hạ có tội, không thể bảo vệ tốt cho môn chủ.”

Ta lắc tay, “Có tội gì đâu, ta bây giờ khỏe lắm.”

Ta chớp mắt nhìn bọn họ, sau đó cúi đầu nhìn lại mình, à... Quần áo là vật dụng ngoài thân không cần để ý đâu, còn bùn đất bám đầy người, đầu tóc ẩm ướt... Được rồi, trông có vẻ cực kì thảm hại. Nói chuyện một lúc rồi bảo bọn họ ra ngoài, ta tới chỗ bao quần áo lấy bộ đồ mới.

Lúc Thủy Đông Lưu đi thay quần áo, ta đến gần giường lấy kiếm cùng kiếm phổ, sau đó nhanh chóng rời khỏi khách điểm. Ra đến vùng ngoại thành, hỏi thăm tin tức từ môn nhân, được biết võ lâm đồng minh đã đi tới Loạn Thạch Sơn, dẫn đo suy nghĩ, ta liền triệu tập người trong phái, “Phải chặn tất cả bọn họ lại.”

Môn nhân hỏi, “Tại sao môn chủ không quang minh chính đại tham dự đại hội võ lâm... Như vậy đâu cần thiết phải lẩn trốn theo dõi, đi cùng với bọn họ thì dễ dàng biết được hành tung rồi.”

Ta che ngực, “Đừng dọa ta, không phải Phi Vũ môn được xưng là ma đầu sao, danh tiếng cũng không khác gì người ma giáo, nếu ta đi là muốn tìm đường chết nha.”

Nghe vậy bọn họ nín cười, “Nếu môn chủ nói lời này vào ba mươi năm trước thì đúng thực là vậy, nhưng từ khi Phi Vũ môn tách ra làm hai phái, Phi môn muốn tránh kẻ thù truy giết, nên không làm nghề mua bán mạng người nữa, danh tiếng trong giang hồ dần dần tốt hơn, đại hội võ lâm năm nay cũng nhận được thiệp mời, nhưng bà bà không muốn đi. Nếu như môn chủ muốn, người có thể đi.”

Hình như Thủy Đông Lưu đang mưu tính gì đó gật đầu, “Trà trộm vào trong đó, bọn họ không thể làm gì người, vậy cũng tốt, có thể quan sát nhất cử nhất động của Trang Thế Chính. Nhưng mà, Hoa Sơn...”

Ta hiểu rõ Thủy Bán Chưng đang lo lắng cái gì, nếu vậy, ta nhất định phải dùng thân phận khác đối mặt với nhóm người sư phụ. Một khi ta đi, ngày sau không thể quay về Hoa Sơn nữa. Sự thật quá tàn nhẫn. Trước đây ta vẫn nghĩ làm sáng tỏ mọi chuyện xong ta có thể trở về Hoa Sơn. Nhưng hôm nay...

Vì đại cuộc, không thể về thì không về vậy.

40. Chương 34-2: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hổ (2)

Editor: Snowflake HD

Nhận Môn cũng không đuổi theo nữa, hoặc có thể nói, do lần trước ta đột nhiên mất tích, nên Phi Vũ môn phái thêm sát thủ đến, trong vòng nửa dặm toàn là người của ta, muốn bắt cóc ta, không phải là chuyện dễ dàng đâu. Vả lại, môn đồ đã biết ai là người tập kích, đặc biệt gửi thư cảnh cáo, còn dám hỗn láo, giết.

Địa bàn của Nhận Môn không dễ dàng xông vào, nhưng Phi Vũ môn mạnh mẽ tấn công, kẻ địch tổn thương 800 bản thân mình cũng phải mất 1000 những chuyện bất lợi thế này dĩ nhiên chúng ta không làm, Yên Liên Thiên càng không dám manh động.

Vội vàng chạy vào trấn, có lẽ ngày mai là chạm mặt liên minh rồi. Dừng chân ở khách điểm nghỉ ngơi, bóng đêm bủa vây bên ngoài khiến cho hai hàng đèn đầu của các cửa hàng trên phố thêm rực rỡ, cảm thấy có chút nóng, tiếng côn trùng kêu hoài không ngừng.

Thủy Đông Lưu tắm xong thì trở về phòng, ta quay đầu nhìn hắn, “Ta có thể tham dự đại hội võ lâm, nhưng người thì không được.”

“Ừ, ngày mai ta sẽ về kinh thành. Ra ngoài lâu rồi, trong giáo còn nhiều chuyện phải xử lý.”

Nói vậy chẳng khác nào mỗi người đi một ngã... Bỗng nhiên cảm thấy mất mát, hóa ra hắn ở bên cạnh ta lâu như vậy, ta nên cảm ơn hắn vì đã giúp ta vượt qua thời gian khó khăn, ta lấy ngọc bội hoa mai trả lại hắn, “Nè, người cũng nên trả ngọc bội liên hoa cho ta đi.”

Hắn gơ cánh tay thật lâu, rồi mới đưa vật kia.

Sắp xếp đồ đạc xong, hai bên nhìn nhau nhưng không nói gì. Buổi tối nằm ngủ, vẫn như cũ hắn nằm đất, ta ngủ giường. Lăn qua lăn lại muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Hôm sau, chúng ta cùng nhau ăn cơm sáng, hẳn thật sự phải đi rồi. Ta cố gắng ăn thật từ tốn, môn nhân vào báo đã qua giờ thìn, ta mới đặt đĩa xuống, chậm rãi uống một ngụm trà, nhìn hẳn nói, “Thủy Bánh Chưng... bảo trọng.”

Hắn gật đầu, “Người cũng giữ gìn sức khỏe.”

Lên xe ngựa, ta quay đầu lại nhìn, âm thầm nghĩ, Thủy Bánh Chưng sẽ không đi lạc đường chứ. Ừm, có môn nhân dẫn đường, chắc không lạc được đâu. Trong lòng ổn định, thấp giọng, “Đi Loạn Thạch Sơn.”

&&&&&

Rất nhanh đã đến Loạn Thạch Sơn, đệ tử trong Ác Nhân Cốc cũng vừa mang thiệp tới. Đến chỗ khách điểm ghi trong thiệp mời, người liên minh cũng mới vào trong, đang ngồi ở đại sảnh dùng cơm. Ta vừa bước chân lên thềm chuẩn bị đi vô, lập tức có một đôi mắt nhìn ta chằm chằm, hai cặp mắt nhìn... rốt cuộc bị ánh mắt mọi người bao vây rồi.

Một lúc sau có người đứng lên, cực kì bất ngờ, bộ dáng tức giận, “Lê Tử ngươi đến đây làm cái gì!”

Đó không phải là cái tên Hành Sơn cao sư huynh ngày trước muốn giết ta ở Hoa Sơn sao, hẳn lạnh lùng nói, “Á yêu nữ này, ngươi thật ngông cuồng, dám xuất hiện ở đây!”

Môn nhân lập tức rút kiếm phòng bị, ta khoanh tay đứng, “Viên Minh Chủ có ở đây không?”

Viên Thường, đã ngồi chức Minh Chủ bảy năm, bốn mươi hai tuổi, xử lý công việc hết sức thận trọng, tính tình hào phóng, được mọi người trong võ lâm kính nể. Ta cũng phải chứng minh mình là người không tầm thường, đưa mắt nhìn vào bên trong, muốn gặp người nọ. Một người trong góc đứng lên, ta kéo khóe miệng, làm ta phí công giả vờ đứng tiêu soái như anh hùng này giờ a.

Viên minh chủ đứng dậy, thân hình hẳn hơi cao một chút, trông có vẻ rắn chắc, giọng nói bình thản vang dội, “Vị cô nương này chắc hẳn là Hoa Lê, xin hỏi tìm tại hạ có chuyện gì?”

Môn nhân đi qua đưa thiệp mời cho hẳn, Viên minh chủ vừa thấy, bỗng nhiên giật mình, “Cô... Cô là môn chủ Phi môn?”

Nói xong, cả căn phòng bắt đầu xì xào ầm ĩ.

“Phi môn bắt vô âm tín nhiều năm, vẫn chưa có người nhận chức tân môn chủ, tại sao bây giờ lại đột ngột xuất hiện.”

“Hoa Lê kia không phải là gian tế của ma giáo hay sao?”

Ta lạnh nhạt nhìn căn phòng đầy ắp người, quả thật, nếu ta là người ngoài cuộc, nhất định cũng thắc mắc vì sao ‘Gian tế ma giáo’ bỗng nhiên trở thành lão đại của tổ chức sát thủ, chậm rãi nói, “Không phải môn chủ Phi môn, mà là môn chủ của Phi Vũ môn.”

Kết quả, người trẻ tuổi không có phản ứng gì, nhưng những người lớn tuổi đã ở lâu trong giang hồ thì cực kì kinh ngạc, “Phi Vũ môn... Phi Vũ môn hợp lại làm một rồi hả?”

Môn nhân ở bên cạnh đáp, “Môn chủ đã hợp nhất Phi Vũ môn, sắp tới sẽ tham dự đại hội võ lâm, mong Viên minh chủ bố trí nơi ở.”

Mọi người vẫn còn rất kinh ngạc.

Bà bà chọn toàn cao thủ đi theo bảo vệ ta, vị đại thúc đứng đầu vừa mở miệng chính là một gương mặt quen thuộc trên giang hồ, lời nói của hẳn cùng với các tín vật càng có ích cho việc chứng minh thân phận ta.

Viên minh chủ hình như không tin tưởng ta lắm, đang định mở miệng nói, thì nghe tiếng ho dữ dội phát ra từ Trang Thế Chính, bộ dạng của hẳn có vẻ chưa khỏi bệnh, “Minh chủ không thể tin lời nói xằng bậy của yêu nữ này, cho dù nàng thật sự là môn chủ Phi Vũ môn, nhưng thiệp mời kia chỉ mời mỗi Phi môn, không phải cái tổ chức giết người không chớp mắt Vũ môn.

Ta hơi nghiêng mặt, “Trang chưởng môn nói không sai, sự thật đúng là như vậy. Xem ra ta thực sự không có tư cách tham gia đại hội này rồi.”

Trang Thế Chính nhìn ta nghi ngờ, mọi người cũng cảm thấy hơi hoang mang nha. Ta thở dài, “Ban đầu—định bảo Nhị thúc coi sóc Vũ môn cho tốt, đừng làm việc chống lại võ lâm đồng môn nữa, phải học tập theo Phi môn. Nhưng mà bây giờ, ta lại bị chính đạo xua đuổi, vậy đành phải ra lệnh cho Phi môn đi theo con đường của Vũ môn, hợp nhất Phi Vũ môn xong, đào tạo năm sáu ngàn người trở thành đệ nhất sát thủ.”

“...”

Ta ngẩng đầu lên trời, không thèm liếc ánh mắt ý bảo ‘Chà chà chà! Sao ngươi có thể vô lại như vậy chứ!’ của bọn họ. Ta liền quyết tâm đấu mắt với Trang Thế Chính, muốn hãm hại ta trước mặt sư môn ta sao, đừng hòng.

Viên minh chủ là một người hiểu chuyện, vì toàn bộ võ lâm, mặc kệ giữa Hoa Sơn và Hành Sơn xảy ra chuyện gì, “A Thanh, mau chóng đi dọn dẹp chỗ cho môn chủ Phi Vũ môn.”

Người tên A Thanh vội vàng tìm tiểu nhị, thuê thêm một gian phòng trống.

Lúc ta đi nhận phòng, chắc là ý trời muốn ta lướt ngang qua nhóm người sư phụ. Ta cố gắng không nhìn về phía bọn họ, chẳng qua là sắc mặt sư phụ không tốt lắm, vết thương vẫn chưa lành hay sao... Chịu đựng, không được dừng lại. Loáng thoáng nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của sư huynh sư tỷ, đã có phần tức giận.

Vào trong nhà, đang ngồi đợi bọn họ ăn cơm xong, sau đó ta sẽ chạy tới làm thần lẩn — bò lên nóc nhà Trang Thế Chính nghe lén. Còn chưa kịp rửa mặt sạch sẽ, liền nghe thấy tiếng động bên ngoài, “Môn chủ, đệ tử Hoa Sơn cầu kiến.”

Ta dừng một chút, nói chắc như đinh đóng cột, “Không gặp.”

Bên ngoài muốn xông vào, rồi nghe thấy tiếng rút kiếm, ta lập tức mở cửa, nhìn mấy vị sư huynh sư tỷ, “Để bọn họ nói.”

Chúng ta đứng ở chỗ này, bọn họ lại đứng hướng ngược lại, im lặng hồi lâu, sư tỷ mới mở miệng hỏi, “Lê Tử... nói cho cùng muội mà gian tế của ma giáo, hay là người của Phi Vũ môn, hay là... cái gì cũng không phải, tất cả chỉ là giả, muội có nỗi khổ riêng?”

Không hổ danh là sư tỷ chung chạ, chung phòng mười năm. Ta nhin đau hắt cằm, nhíu mày, “Ngươi đoán mò sao.”

Lông mày sư huynh cau lại, nắm chặt quả đấm, mới vừa bước lên một bước tới gần ta, môn nhân đã chặn hấn lại. Sư huynh bực bội lườm họ, “Lê Tử, lúc đầu bọn họ nói muội là người của ma giáo, sư huynh không tin, nhưng về sau, thấy muội ở chung với Thủy Đông Lưu, lại dám đả thương sư phụ, bây giờ còn là môn chủ, rốt cuộc cái nào mới là thật?”

Ta nhìn sư huynh, nhép miệng, không thể qua lại với người Hoa Sơn, giọng nói lạnh nhạt, “Ngươi đoán sao.”

“.. Lê Tử!”

Ta lui về sau, môn nhân thấy vậy đóng cửa lại. Ta đứng yên một chỗ rất lâu, sau đó đi về phía trước, đến bên cạnh bàn, dựa vào, cơ thể không còn sức lực nữa.

Nếu như... nếu như lúc này hấn có mặt ở đây, ta có thể ôm hấn khóc một trận.

Ta nghĩ sư phụ sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ta, chứ không ngày hôm đó ở khách điểm người sẽ không nói cho ta biết Trang Thế Chính đang gài bẫy ta, tránh cho ta chui đầu vào lưới. Nhưng nhìn ánh mắt oán hận của sư huynh sư tỷ, ta cảm thấy rất buồn.

Tủi thân.

Đúng vậy, là ảm ức tủi thân. Tuy rằng đi đến bước đường này là do ta đã chọn, nhưng không ai biết, trong lòng ta cực kì khó chịu buồn bực.

Ta cắn cắn môi, cảm thấy hốc mắt mình ảm ướt.

“Nếu... ngươi không đi thì tốt rồi... Có thể mượn bờ vai dùng một lát.” Hít cái mũi, trong lòng ngọt ngào, giận dữ đứng dậy, “Đi uống rượu!”

“Cận bã, mỗi lần không vui lại muốn uống rượu, người thật sự không phải cô nương đâu.”

Ta ngẩng người nhìn phía sau tấm bình phong sau đó chạy tới, Thủy Bán Chưng đang ngồi trước cửa sổ, ánh sáng ít ỏi, không nhìn rõ mặt hắn. Nhưng giọng nói kia xác thực là hắn, hắn ngồi lệch sang một bên, đôi môi xinh đẹp nở nụ cười kiêu ngạo, không phải hắn thì là ai, “Thủy, Thủy Bán Chưng? Không phải người nên về phân đà rồi sao?”

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn ra bên ngoài, “Đường xá xa xôi, ta sợ lạc đường, cho nên quyết định trở lại bắt người dẫn đường.”

Ta nhin không được cười tươi, hai tay chống hông hất cằm, “Người trả ta bao nhiêu bạc?”

Thủy Đông Lưu nhếch miệng, giơ tay ném một vật cho ta. Ta vội vàng chụp lấy, thì ra là ngọc bội liên hoa mai, đại gia hào phóng quá nha đưa toàn bộ tài sản cho ta rồi!

“Đủ chưa?”

Khuôn mặt ta nghiêm túc gật đầu, “Đủ rồi”. Lập tức chạy đến trước mặt hắn, đưa ngọc bội liên hoa cho hắn, “Đây là tiền công người giúp ta luyện kiếm. Nhưng mà... bây giờ người muốn ở lại đây như thế nào, sẽ bị phát hiện nha.”

Thủy Bán Chưng suy nghĩ chốc lát, “Có môn phái nào trong liên minh giỏi dịch dung thuật không?”

“Không có.”

Thủy Bán Chưng cười cười, “Không có người thạo nghề thì được rồi, bên cạnh người lúc nào cũng có người bảo vệ, ta dịch dung thành bọn họ.” Cuối cùng hỏi, “Cận bã, người thích bộ dáng như thế nào?”

Ta nháy mắt nhìn hắn, ta định nói bộ dạng của Thủy Bán Chưng là đẹp nhất rồi... Trong lòng hoảng sợ, vội vàng ôm miệng, gấp gấp nói, “Không cần đâu người thế này là được rồi.”

“...”

“Oa.. Đừng gõ đầu ta, phản đối bạo lực!”

41. Chương 35-1: Ta Thích Người(1)

Edit: Du

Mấy ngày nay có mưa nhỏ, vào đêm sau thì ngừng, lại oi bức muốn chết, mấy con kiến có cánh cứ bay nhào, dù vậy mưa hạ vẫn rất to. Một chút mưa này, lại khiến chúng ta nghỉ lại trong khách điếm.

Buổi sáng hôm sau, tiếng mưa rơi tí tách, bầu trời bên ngoài vẫn còn đen, nhưng tiểu nhị đã báo canh giờ, giờ Thìn. Đứng lên, thấy Thủy Đông Lưu ngồi trên đệm, chân rớt dưới đất, kêu hắn một tiếng, vừa quay đầu lại nhìn, ta lập tức giật mình. Khuôn mặt tuần tú hoàn toàn thay đổi, góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng. Đưa tay xoa bóp khuôn mặt của hắn, “Thuật dịch dung của Ma giáo thật lợi hại.”

Mưa rơi trên mái hiên ngoài cửa sổ bỗng nhiên có gián đoạn, ta mới đưa người ra nhìn, lúc này Thủy Đông Lưu ôm chân nhảy lên giường, xoay người thả màn xuống, che tầm mắt bên ngoài.

“Môn chủ.”

Ta véo hắn, lên tiếng, “Chuyện gì?”

“Người này ở bên ngoài lén lút, sau khi bị chúng ta bắt, nói muốn gặp người.”

Ta đẩy một góc màn ra, nhìn về phía kia. Một người nam nhân bị môn hạ của ta bắt, vẻ mặt đau khổ nhìn về phía ta, toàn bộ tóc và y phục đều bị ướt. Thủ hạ tháo miếng vải đen trên mặt hắn ra, không khỏi ngạc nhiên, “Ngọc Hồ Ly.”

Không ngờ rằng tiểu tử này lại quay về đây.

Lúc trước để hẩn dịch dung thành Trang Thế Chính mang theo kiếm giả đi, hấp dẫn chú ý của Vũ Môn. Nhưng ai ngờ Vũ Môn và Trang Thế Chính cấu kết, căn bản biết rõ là Ngọc Hồ Ly giả trang. Về sau có nhiều việc bận, nên quên mất chuyện này.

Ngọc Hồ Ly vô cùng bất mãn và thất bại khi ta chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra hẩn, xé rách miếng mặt nạ da người, “Người đừng dễ dàng nhận ra ta được không!”

Ta đi đến phía trước võ vai hẩn, “Nhiều lần nên quen rồi.”

“.....” Ngọc Hồ Ly đang ôm một thanh kiếm trong ngực, lập tức ném ra, nhào đến ôm lấy đùi ta gào thét, “Ta liều mạng chạy, nhưng không một người tới tìm ta. Vì thế ta lại chạy trở về, bị mưa xối thành gà lộn vào nồi canh, còn bị bọn họ hành hung, mệnh ta khổ quá mà.”

“Ngoan.”

An ủi hẩn một chút, kêu môn nhân đi mua y phục, dẫn hẩn tới phòng tắm sau hậu viên. Vừa bước ra, cửa phòng phía hành lang kia cũng vừa vặn mở ra, mấy vị sư huynh đi ra, bộ dáng chưa tỉnh ngủ. Vừa thấy ta, vẻ mặt cứng lại. Lại nhìn thấy quần áo trên người Ngọc Hồ Ly không được chỉnh chu, ánh mắt lập tức trở nên ý vị thâm trường. Chỉ là Thủy bính chừng vừa dịch dung lạnh lùng cũng ra tới, ánh mắt của mọi người liền.....

Sư huynh, ta có thể làm ánh mắt hài hòa của các người rớt ra sao?

Mọi người cùng nhau ăn cơm sáng, ta được an bài ở góc phòng, Viên minh chủ cũng ngồi ở bàn cách vách. Quả nhiên là lão Khương, sợ bọn người kia bố trí ta ở vị trí góc phòng nên trong lòng bất mãn, vì thế đi cùng. Nhưng nếu an bài ở bên trong hoặc vị trí ánh sáng, lại dễ dàng khiến cho môn phái khác không vui, dứt khoát cùng điệu thấp ngồi chung một chỗ.

Một lát sau Trang Thế Chính xuống lầu, cũng cùng ngồi với Viên minh chủ, thấy chúng ta, hẩn nhìn nhiều thêm mấy lần.

Ta lấy dưa cầm cái bánh bao, “Cho người bánh bao nhỏ.”

Ngọc Hồ Ly cũng chọc dưa, “Cho người bánh bao chiên.”

Thủy bính chừng đã lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, yên lặng nhìn phía bên ngoài.

“Cái gì? Hẩn dám xuất hiện ở chỗ này?”

Vừa nghe bàn cách vách có tiếng nói chuyện, ta nghiêng tai, âm thanh quá nhỏ không nghe được rõ ràng. Da mặt ta dày đặt mộng ngồi ở cạnh bọn họ, cười nói, “Mấy bàn kia đầy rồi, ta sang bàn này ngồi.”

Vài người nhìn về phía bàn bên cạnh, liền thấy mấy bàn 4 người chỉ có hai người ngồi.....

Người ở giang hồ, cần có da mặt dày a.....

Trang Thế Chính cũng không tránh, nhú mồm, “Người nọ giả mạo tại hạ không nói, lại vẫn dám xuất hiện ở trấn nhỏ này, thật sự là không thể nhẫn nhịn được.”

Viên minh chủ trầm giọng, “Việc này Trang chừng môn không cần sốt ruột, ta sẽ phái người đi tìm, chắc chắn sẽ bắt được hẩn.”

“Đa tạ minh chủ.”

Ta còn tưởng rằng là tin tức gì, thì ra là Ngọc Hồ Ly dịch dung thành Trang Thế Chính khi trở về bị người nhìn thấy. Chỉ là Trang Thế Chính không phải không biết việc này, vì sao bây giờ mới tới nói cho minh chủ, chẳng lẽ muốn cản ngược lại ta một ngụm nói là ta sai sử sao?

Thật là cáo già, hoàn toàn không nghĩ ra.

Mưa to không ngừng, buổi trưa người đi dò đường cưới ngựa trở về, đường đến Hành Sơn đã bị lún, không còn cách tiến về phía trước. Việc này khiến Viên minh chủ nhúc nhích.

Từ Hoa Sơn đến Hành Sơn đã tốn khá nhiều thời gian, mọi người cũng mệt mỏi. Hơn nữa nếu tiếp tục kéo dài, các chương môn còn phải xử lý các việc trong môn phái, thời gian càng lâu càng phiền phức.

Mấy chưởng môn ngồi vây quanh thảo luận, muốn nhanh chóng tìm ra một nơi để tổ chức đại hội võ lâm.

Đại hội Võ lâm có hai điều, bàn bạc tổ chức ở đâu, còn lại chính là bàn về luận võ. Người sau mới quan trọng, thắng được ở đây, đại môn phái có thể tiếp tục ngồi ổn vị trí, môn phái nhỏ có thể nổi danh, mời chào càng nhiều người tới bái sư học nghệ, do đó danh lợi song thu.

Bởi vậy trong thời gian mấu chốt này ai cũng không muốn tan họp về nhà.

“Hành Sơn đã không thể đi, vậy thì tìm nơi yên tĩnh gần đây đi.”

“Nơi này cũng có người dân, nhưng chúng ta là người có uy tín danh dự, sao có thể xuất đầu lộ diện?”

“Vậy phải làm thế nào, chẳng lẽ chờ mưa tạnh?”

“Hơn nữa.....” Một chưởng môn mở miệng nói, “Ta nhớ rõ Trang chưởng môn từng nhắc tới, ở gần đây có một sơn trang dùng để tránh nóng, không biết có thể tới hay không.....”

Ánh mắt mọi người sáng ngời, vẻ mặt vô cùng háng hái.

Viên minh chủ cũng nói, “Không biết Trang chưởng môn có thể cho mấy chục môn phái chúng ta đến đó hay không?”

Trang Thế Chính hơi khó xử, “Được thì được, chỉ là hơn ba năm rồi ta chưa đi qua chỗ đó, không biết có phù hợp hay không, e là trong lòng mọi người đầy vui mừng đi qua, nếu không hợp ý, lại thất vọng.”

Người phái Hành Sơn nói, “Sư phụ, không bằng để cho các chưởng môn qua đó xem trước, nếu không có dị nghị thì ở nơi đó đi.”

Chúng chưởng môn cũng gật đầu, “Vậy đi một chuyến đi.”

Trang Thế Chính nói, “Vậy thì đi nhìn một cái, hàn xá đơn sơ, mong các vị đừng chê cười.”

Ta nghi ngờ nhìn đôi thầy trò kẻ xướng người hoạ, chuyến này nhất định có gì đó, vì lý do an toàn, chen vào nói, “Hiện tại mưa lớn như vậy, chỉ sợ đường không dễ đi. Trang chưởng môn quen đường thì không có việc gì, nhưng sư..... Nhưng Tổng tiền bối vẫn đang trọng thương, nên lưu lại nơi này nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt sắc lạnh của Trang Thế Chính liếc ta một cái, sư phụ cũng nhìn ta, Viên minh chủ nói, “Như thế cũng tốt.”

Từ phòng lớn đi ra, không tiện nói chuyện với Thủy bánh chưng. Chuẩn bị trở về phòng nói chuyện với hần, tới cửa rồi, đột nhiên Thủy bánh chưng ngừng bước chân, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Ngọc Hồ Ly: “Không được bước vào.”

Ngọc Hồ Ly muốn kéo tay của ta, kiếm bên hông Thủy bánh chưng lập tức vung ra, hàn quang sắc bén, dọa hần lui ba bước.

Ta vào phòng, Thủy bánh chưng lập tức đóng cửa, rất bức bối, “Cận bã, không được đứng gần hần như vậy.”

“Hả..... Ngọc Hồ Ly rất thú vị, tiểu tức phụ.” Ta kéo hần ngồi xuống, “Người nói Trang Thế Chính có gài bẫy bên trong hay không, dù chúng ta qua đó sau đó một lưới bắt gọn?”

“Cũng không phải không có khả năng. Chỉ là không thể ngăn cản bọn họ, nếu không ở trong mắt các chưởng môn, mặc kệ người là có ý tốt hay ý xấu, cũng sẽ oán hận người.”

Ta chống cằm thở dài, “Phải đợi kế hoạch phát triển đến màn cuối cùng mới có thể ra tay, quá mạo hiểm, không vui.”

“Cận bã.”

“Hả?”

“Trở về luyện kiếm.”

“..... Không vui!”

“Ngoan.”

Thủy bánh chưng thật là càng ngày càng chịu khó đốc thúc ta luyện kiếm, hẳn không phải không biết ta vẫn luôn muốn đánh hấn bầm dập, bởi vì giá trị vũ lực không đủ đành phải lùi bước, hẳn lại không thể bồi đường cho mình quả thật là không hiểu nổi.

42. Chương 35-2: Ta Thích Người (2)

Edit: Du

Hôm sau, mưa đã ngừng. Viên minh chủ đã cùng với các chương môn đi đến Sơn Trang nghỉ mát. Vì để sớm đi sớm về, bởi vậy chỉ cho phép dẫn theo một đệ tử.

Sư phụ có thương tích, cho nên không đi cùng, phái sư huynh và sư tỷ rời đi. Trước khi đi ra ngoài ta lại thấy ánh mắt thâm trường của sư phụ, hình như có lời muốn nói với ta, đáng tiếc quá nhiều người, sư phụ vẫn không thể tới đây.

Ta vẫn luôn cảm thấy sư phụ tin ta.

Đại đội nhân mã đi về phía Sơn Trang, ít nhất cũng có hơn một trăm nhiều người. Ngược lại ta lại rất hiểu kỳ rốt cuộc Trang Thế Chính muốn “Giải quyết” nhiều cao thủ như vậy bằng cách nào? Hạ độc? Đặt bẫy? Nhưng cũng không thể một mẻ hốt gọn. Những đệ tử còn lại ở trong khách đềm cũng không phải dễ áp chế, nếu có chuyện gì đó xảy ra, Trang Thế Chính phải giải thích thế nào?

Sơn Trang nghỉ mát cách nơi này khá xa, đi xe ngựa không tiện, nên đều cưỡi ngựa. Ta và Thủy Bánh Chưng cưỡi cùng một con, bung dù đi chậm.

Buổi trưa, người dẫn đường đằng trước đã dừng lại, nói là đường phía trước không thể cưỡi ngựa, phải đi bộ một đoạn.

Thật sự là phiền toái.

Ta liếc nhìn đất bùn trên mặt đất, nếu chạm vào thì sẽ bị bẩn. Thủy bánh chưng xuống ngựa, đưa tay tới, lúc nào ta cũng yếu ớt muốn hấn giúp đỡ, tay vừa đụng phải, lại bị tay hấn nắm chặt bàn tay ta, một tay kéo ta xuống. Thuận thế mà rơi, ta đã nằm ở trên lưng hấn, nhìn thấy mọi người nheo mắt liếc nhìn, mặt ta đỏ bừng. Gần như nghiêng răng ghé vào lỗ tai hấn, “Thả ta xuống.”

“Bẩn, chờ đi qua đoạn này là được rồi.”

Quá khủng khiếp rồi, Thủy bánh chưng càng ngày càng quan tâm ta, ta căn bản không thể kháng cự nha.

Ung dung đi ở phía sau, khoảng cách kéo xa, ta không nhịn được hỏi, “Thủy bánh chưng, ta phát hiện lần này ngươi trở về thì thay đổi thành một người khác, đối xử rất tốt với ta, làm ta vô cùng sợ hãi đó.”

Thủy bánh chưng khẽ cười một tiếng, “Cận bã, ngươi đang cầu ngược hả. ”

Ta nghiêm mặt, “Không phải.”

Một lát hấn mới lên tiếng, “Ngày đó sau khi rời đi... Có một vài chuyện đã nghĩ thông suốt...”

Nghĩ thông suốt cái gì? Sao hấn không nói tiếp. Ta yên lặng che dù, tiếp tục nằm sấp trên lưng hấn.

Chậm rãi đi đến Sơn Trang, cuối cùng Thủy bánh chưng cũng cho ta xuống. Ta ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Sơn Trang, quả thật rất cũ kỹ. Đi theo bọn hấn vào bên trong, nhìn thấy đầu tiên chính là một mảng đất trống lớn. Xuyên qua hai cái cửa, đi vào ở bên trong đại sảnh, cũng không rộng lắm. Hơn một trăm người đứng ở nơi này, hình như có chút chật chội.

Dưới chân bỗng nhiên chấn động, kinh ngạc cúi đầu. Tay ta đã bị Thủy bánh chưng nắm chặt, ta nắm chặt lại, sàn nhà ầm ầm lồm xúng, mọi người trước sau đều ngã, trước mắt đen kịt.

Chỗ chật hẹp như vậy quả thật không thể sử dụng sức lực, trong hỗn loạn còn bị người đá một cước.

Té xuống, may mà có Thủy bánh chưng, mặc dù trong lúc rơi xuống có chút không ổn, nhưng ít ra không có té đến bị thương chân. Âm thanh kêu rên đau đớn cũng không ít, quanh quẩn ở nơi này, đúng là một mật thất.

Cũng không biết sư huynh bọn họ như thế nào, ánh sáng quá mờ, nhìn không rõ.

Cũng không biết tại sao Thủy bánh chưng lại bước đi, ta cũng đi theo ở phía sau nhưng không lên tiếng. Mơ hồ nhìn thấy có một chút ánh sáng lấp ló ở phía trước, lại không biết là cái gì. Đột nhiên bước chân của hắn nhanh hơn, ta vội vàng dí theo, thiếu chút nữa bị trượt chân. Tiếng vang oanh oanh, đã nghe gặp cửa đá mở ra, truyền đến tiếng cười lão xước, “Chờ các người chết rồi, Ngọc Hồ ly ta sẽ tới gom bảo bối của các vị.”

Ta ngẩn người, tiếng vang bên trong mật thất đột nhiên ngừng lại, Thủy bánh chưng cũng lách mình từ cửa đá qua, thiếu chút nữa đã bị cửa đá kẹp thành bánh bao nhân thịt rồi.

Ngoài mật thất là một gian nhà đá sáng ngời, mà người vừa mới tiến vào, chính là Trang Thế Chính và đệ tử của hắn.

Ta nhìn chằm chằm hắn một lát, nhú mày, “Người không phải Ngọc Hồ ly, người chính là Trang Thế Chính, vì sao lại nói câu vừa rồi?”

Trang Thế Chính cười lạnh, tránh mà không đáp, “Tại sao các người lại có thể đến đây?”

Giọng nói Thủy Đông Lưu nhàn nhạt, “Từ lúc ta gắn bột phấn trên người người. Nó có mùi đặc thù, người bên cạnh không thể phát hiện, nhưng ta có thể sử dụng ánh sáng tìm đến tung tích của người. Còn có, nó từ một nơi bí mật gần đó sẽ tỏa sáng. Ta cũng nghĩ mình là người đầu tiên sử dụng nó, không nghĩ tới lại là người sau.”

Ta thầm than Thủy bánh chưng sắp xếp sự tình quá chu toàn, càng cảm thấy đáng tin.

Trang Thế Chính cười nói, “Mặc dù các người có thể theo tới, vậy thì sao chứ. Nếu người ở ngoài, vẫn phải chết, chỗ đó địa thế và dốc cao tuyệt đối không có khả năng chạy trốn. Cũng không thể đẩy hết tội danh lên đầu ta.”

Ánh mắt Thủy bánh chưng lạnh lùng, “Ban nãy người nói câu kia, bởi vì người muốn đổ tội danh sát hại đồng môn Võ Lâm lên đầu Ngọc Hồ ly. Người trong thiên hạ ai cũng biết Ngọc Hồ ly có thuật dịch dung, mà người còn cố ý nói với Viên Minh chủ chuyện có người giả mạo của người, mọi người đều biết. Cho nên dù hôm nay có người sống sót, sau khi rời khỏi đây, cũng sẽ cho rằng người muốn giết bọn hắn, là Ngọc Hồ ly, không phải người.”

Ta cắn răng, không ngờ tới tên này lại có âm mưu nham hiểm như vậy! Quá nham hiểm rồi, ta vốn muốn để cho Ngọc Hồ ly hãm hại hắn, lại không nghĩ rằng hắn lại dùng kế sách này. Coi như cuộc tấn công hôm nay không thuận lợi, trời không đổ mưa giúp hắn, hắn cũng sẽ tìm được lý do dụ chúng ta đến tận đây.

Trang Thế Chính cười vang nói, “Đúng thì như thế nào, chờ tới khi ta trở lại khách đếm, giả bộ bị người đánh ngất xỉu giấu ở đáy giường, lại có đệ tử trong phái ta làm chứng, thì tự nhiên sẽ hiểu Trang chương môn kia là giả mạo. Nếu bọn họ không chịu phục tùng, người Nhận Môn sẽ giết tất cả bọn chúng. Đợi ta tiêu diệt hết cao thủ trên giang hồ, chức Minh Chủ Võ Lâm sẽ là của Trang Thế Chính ta!”

Ta nhìn chung quanh, không thấy thông đạo, cũng không có cửa đá nên có khe hở, “Người muốn đi ra ngoài như thế nào? Biến thành sâu bay ra ngoài?”

Trang Thế Chính cười có chút quỷ dị, “Các người cũng biết, trên đời này có một loại công phu, gọi...”

Đột nhiên hắn ra tay, đẩy người đệ tử kia về phía chúng ta, tay phải chọt vỗ một chỗ trên tường, phanh ~ vách tường đã vỡ ra khoảng một nửa cánh tay. Thủy bánh chưng phản ứng cực nhanh, đi phía trước muốn bắt lại. Thân thể của hắn lại đột nhiên co rút lại, vẫn là khuôn mặt mo kia, thân thể lại cuộn mình biến nhỏ, lập tức chui vào trong động, không thấy tung tích.

Súc cốt công? Tên khốn này!

Mắt người đệ tử cao lớn kia choáng váng, “Sư phụ?! Sư phụ!”

Ta hít mắt đi đến trước mặt tên đó, “Sư phụ người đã sớm có ý định chôn xác người cùng với đám cao thủ võ lâm kia.”

Đệ tử cao to rút kiếm, lưng chống đỡ vách tường, chân run run, “Không được qua đây!”

Ta cười nhạt, “Hành Sơn sư huynh, người đã quên lý do ta phải rời khỏi Hoa Sơn a? Bởi vì bị các người hãm hại, muốn giết ta nha, cho nên Thái sư phụ và sư phụ mới đuổi ta xuống núi, để cho ta chạy trốn khỏi cái chết. Nhưng người nhất định không nghĩ tới, vì sao ta sẽ làm Môn Chủ. A..., bây giờ còn chung sống một phòng nữa nha.”

“...” Đệ tử cao lớn quỳ rạp xuống đất, thút thít nỉ non, “Nữ hiệp, ta không dám, ta thật sự không dám, những chuyện đó là sư phụ ta bắt ép. Ngày đó nghĩ rằng người nghe thấy âm mưu bí mật của chúng ta, cho nên bắt đắ dĩ mới muốn lấy tính mệnh của người, ta đã hối hận, ta không phải người.”

Thủy bánh chưng đi đến một bên, sắc mặt nặng nề, đưa tay muốn đập hấn một cái. Ta vội vàng ngăn lại, “Để hấn làm chứng, dù Trang Thế Chính nói dối thế nào cũng chạy không được.”

“Đã biết Trang Thế Chính muốn làm cái gì, sau khi rời khỏi đây cứ trực tiếp giết hấn.”

Ta hừ một tiếng, “So với để cho hấn chết, thân bại danh liệt gì gì đó, mới là cách trả thù tốt nhất.”

Thủy bánh chưng nhìn ta một hồi lâu, nhấn mạnh từng chữ, “Cặn bã, người nhấn tâm như vậy thật sự làm người khác rất thích.”

Thích... Ta hỗn loạn rồi, bình tĩnh, bình tĩnh a hỗn đản, người không có việc gì lại khen ta, ta sẽ thẹn thùng xấu hổ đó!

Về mặt người cao to đau khổ nói ra, “Nơi đây chính là cơ quan sư phụ tìm cao nhân bố trí, vô cùng tinh vi, nếu các người không có súc cốt công, căn bản không có khả năng đi ra ngoài, vẫn chỉ còn đường chết.”

Ta đưa tay đập hấn một cái, khiến người cao to chóng mặt, lại điểm huyết ngủ của hấn, “Súc cốt công đồ vật khó coi như vậy, đưa đến trước mặt ta cũng không thêm học.” Đứng dậy đưa tay của Thủy bánh chưng, “Giáo Chủ đại nhân vĩ đại, lúc này người nên xuất mã, vừa vặn có sẵn một nam nhân.”

Hấn mấp máy khóe môi, “... Người nói như vậy người không biết chuyện nghe thấy sẽ hiểu lầm ta.”

Ta cười vang dội, giúp hấn cởi vải ra, “Thủy bánh chưng, sau khi người ra ngoài phải cẩn thận. Trang Thế Chính nhận ra người, nhìn thấy hấn ngàn vạn lần phải trốn xa chút. Trở về nói cho sư phụ, để ông ấy tìm người tới cứu chúng ta. Không đúng... người Nhạn Môn đang nhìn, làm sao bây giờ?”

“Người Phi Vũ môn, Ma giáo... Cũng có mặt, căn bản là Nhạn Môn không dám ra tay.”

Ta lấp bấp kinh hãi, “Từ khi nào mà người điều động người của Ma giáo trở lại rồi?”

Thủy bánh chưng trầm ngâm rồi im lặng, “Từ lúc ta với người mỗi người một ngã, bọn hấn đã tới, muốn ta quay về xử lý giáo vụ.”

Ta hơi gật đầu, “Cho nên... Người mới nói người muốn về giáo, không ở cùng ta. Hôm nay...”

“Ta để cho bọn họ chờ hai ngày, rốt cuộc là... Không đủ nhẫn nại.” Thủy bánh chưng hơi nâng cằm lên, thần khí nói, “Vừa ngốc, lại là cặn bã, võ công không ra gì, một người như người đi đối phó với Trang Thế Chính, nhất định sẽ bị hấn lừa. Sao có thể không có một người sáng suốt như ta ở bên cạnh được.”

Trong lòng bỗng dưng nổi lên tia lửa, không áp chế nổi, thân thể hơi nghiêng, ôm hấn một cái. Chỉ cảm thấy cả người chúng ta đều cứng đờ, sau hồi lâu không nói chuyện. Đợi tay kia ôm bên đến bên hông, trong lòng của ta đã định, thấp giọng, giọng nói khê run, “Thủy bánh chưng, ta quay về ma giáo với người.”

Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, “Ừ, dẫn trở về trấn.”

... Trấn... Ta ngẩng đầu, giận dữ, “Ta là quái thú sao”

Thủy bánh chưng ghen cười, ánh mắt chớp động, bỗng nhiên cúi đầu, môi rơi lên trán ta, hơi lạnh, lại mang theo đầy nhiệt ý, “Đúng vậy, trấn lại, trấn giữ cả đời.”

Ta thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, ôm hân lại càng không chịu buông tay, “Nếu cứ như vậy cả đời thì thật không vui, không về nhà với người đâu.”

Nói một câu thích nữa đi, thỏa mãn tâm hồn thiếu nữ của ta một chút. Nhìn chăm chăm hân, Thủy bánh chưng một người nam nhân cao 1m8 lộ vẻ khó xử ngượng ngùng cuối cùng phun ra nuốt vào tuyệt vọng. Ta cười ha ha, vùi đầu vào trong ngực hân cười một trận, “Không làm khó người, mau đi đi, phải cẩn thận.”

“Ta thích người, cần bà.”

Giọng nói không nhẹ không nặng, nhưng lại chăm chú trầm ổn. Nghe xong tâm tình ta bị đập mạnh, nhìn hân, mũi chân khẽ nhón, thăm dò sờ nhẹ môi mỏng của hân, “Ta cũng thích người, Thủy bánh chưng.”

43. Chương 36-1: Mọi Chuyện Đầu Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (1)

Editor: HD đẹp trai

Chờ Thủy Bánh Chưng biến thành Tiểu Bánh Chưng, cơ thể vừa vặn chui lọt lỗ nhỏ kia để ra ngoài, so với sức cốt công của Trang Thế Chính thì nhìn đẹp mắt hơn nhiều, nhìn thấy tên đệ tử của ông ta bị trói dưới đất càng thêm ngứa mắt.

Thấy hân rời đi, trong lòng cảm thấy không an tâm. Ta chọc chọc tên đệ tử cao kia, tạm thời sẽ không tính đây. Đứng dậy gỡ Lưu Quang Kiếm xuống, gỡ vải quần nó ra, lắc đầu nói, “Hay là đừng gọi người là Lưu Quang Kiếm nữa, hành tẩu giang hồ mang theo cả đồng kẻ thù, về sau cứ kêu là bánh chưng kiếm đi.”

Thân kiếm lạnh, nếu như nó có thể nói chuyện, đại khái sẽ phản đối rằng - - ta không đồng ý không đồng ý, người mới là bánh chưng!

Liếc qua tên đệ tử cao kia một cái, thuận chân đạp hân một phát, chưa hết giận, lại đạp thêm cái nữa. Lúc này mới hài lòng vui vẻ đứng dậy, rút kiếm vận khí, căng thẳng nhìn chăm chăm cửa đá kia. Hít một hơi thật sâu, ngưng tụ nội lực trên lòng bàn tay, hất tay chém tới, kiếm quang bay loạn đầy phòng, nhẹ nhưng phát ra tia lửa.

Liên tục chém ra ba bốn chiêu, mới dừng tay, đi đến gõ cửa đá đằng trước, trên đầu phát ra tiếng ken két, ta vội vàng lui lại, vận đủ nội lực để la lớn: “Tuồng chuẩn bị sập rồi, mau chóng lùi lại phía sau!”

Áp tai vào nghe, bên kia có tiếng ồn ào, một lát sau, oanh ~ vách tường lập tức sụp xuống, mặt đất rung động mãnh liệt, trên đỉnh bụi bay mù mịt, mặt ta dính đầy bụi bẩn. Ta giơ tay phui đi, ho sặc sụa. Bởi vì nhà đá này có đèn, trong nháy mắt chiếu sáng góc đen phía đối diện.

Một luồng khí phóng tới, dừng lại trước chớp mũi, nhìn tới trăm người kia, ta lập tức sợ hết hồn. Viên mắt mọi người đều biến thành màu đen, đôi môi thâm tím, căn bản chính là bị trúng độc. Ta giận nghiêng chặt răng, tên Trang Thế Chính chết tiệt, dám hạ độc toàn bộ hang động này.

Mọi người đã không còn đủ sức lực để nói chuyện, dựa lưng vào nhau để chống đỡ. Những người có võ công cao, liền vận khí bức độc, nhưng phần lớn là nằm trên mặt đất, kêu rên đau đớn, vô cùng thê thảm.

Ta vội vàng đi đến chỗ bọn họ, tìm hai người sư huynh. Cúi người đỡ bọn họ đến chỗ nhà đá ngồi xuống, sau đó vận chân khí, bức độc cho bọn họ.

Mặc dù độc này rất lợi hại, nhưng vẫn chưa xâm nhập vào tim. Trong vòng nửa tách trà, ta thu tay lại, hai sư huynh ói ra máu đen đặc, cuối cùng cũng giải hết độc.

Ta thở dài một hơi nhẹ nhõm, đặt hai người nằm xuống, sư huynh vừa mở mắt nhìn thấy ta, lập tức mở miệng gọi, “Sư muội...”

Trong nội tâm ta rung động, là sư muội, không phải là Lê Tử. Trong tiềm thức của bọn họ, vẫn coi ta là sư muội, không phải nội gián ma giáo, cũng không phải môn chủ Phi Vũ môn. Vì một câu nói này, ta cảm thấy bỏ sức cứu họ cũng không uổng công mà!

Ta kéo tay áo lau miệng dính đầy máu của họ, ngực của chính mình cũng khó chịu đến mức muốn học máu, nhếch miệng cười cười, “Đã ép hết độc ra rồi, không sao đâu. Lát nữa sẽ có người tới cứu chúng ta, các sư huynh cứ ngủ một giấc ngon lành đi.”

Trong mắt sư huynh có chút nghi hoặc, rốt cuộc là do không có sức lực nói chuyện, đành nhắm nghiền hai mắt nghỉ ngơi.

Ta ngồi xuống điều chỉnh lại hơi thở, chuẩn bị lên trên coi một chút, xem lát nữa có thể xông ra ngoài hay không, nếu như Thủy Bán Chưng đến chậm một chút, chắc chắn có rất nhiều người bị trúng độc mà chết. Lúc này có người bò đến, “Hoa môn chủ, cầu xin ngài cứu tại hạ, bức độc này ra ngoài.”

Hắn vừa lên tiếng, lại có thêm vài người mở miệng nói. Ta nhú mày nói, “Không phải là ta không chịu cứu, chỉ là hiện tại ta muốn giữ sức để lên phía trên thăm dò tình hình, địa thế nơi này quá cao, nếu nội lực hao tổn quá độ sẽ không thể đi được. Nếu tìm được cửa ra, cứu các người lên rồi sẽ bức độc. Nếu không tìm thấy, ta cũng sẽ quay lại giải độc cho các người.”

Sắc mặt một kẻ biến đen thui, khàn giọng, “Vô công của người cao như vậy, đi rồi còn có thể quay lại ư.”

“Người chỉ cứu người Hoa Sơn, không chịu cứu chúng ta, rõ ràng là hành động theo cảm tính, có còn coi trọng đạo lý của chính phái không?”

“Vì sao chỉ có một mình nàng không bị trúng độc? Nhâm chương môn của Hoa Sơn lại chỉ phái đồ đệ đến, mà nàng chỉ cứu đệ tử Hoa Sơn, chẳng lẽ đây là âm mưu của Hoa Sơn sao? Muốn tiêu diệt toàn bộ phe đồng minh chúng ta?”

Nhìn đám người này bầy miệng tám lời, ta bực mình lớn tiếng quát, “Mười cái đầu các người a, cái gì mà vô lễ chính đạo, lúc trước ta bị Trang Thế Chính hãm hại thì các người ở đâu. Nói ta là nội gián ma giáo, chứng cứ đâu? Nói Hoa Sơn muốn tiêu diệt vô lễ, thì lúc các người ở Hoa Sơn đã sớm giết người diệt khẩu rồi. Nếu ta thật sự muốn bỏ lại các người, bằng bộ dáng hiện tại của các người, ta chỉ cần xuất một chương giết sạch, đâu rảnh ở đây chơi trò thật giả với các người, bộ vui lắm chứ?”

Thấy mọi người ngây người, ta bỗng dừng nhớ tới ta là cô nương nhà, hình ảnh nữ hiệp phong độ thực nữ của ta cứ như vậy tan thành mây khói... Không đúng, bốn cô nương bây giờ đã là hoa có chủ, sợ cái gì chứ. y da, chỉ cần ở trước mặt Thủy Bán Chưng bày ra bộ dáng nhã nhặn là được. Nghĩ xong, vung mạnh tay áo tiếp tục tức giận, “Độc này không làm các người chết ngay được, các người cứ hăng hái nói chuyện càng khiến cho kịch độc xâm nhập nhanh chóng, không bằng ngồi xuống an tĩnh vận khí. Còn nữa,” Ta đá tên Hành Sơn cao một cái, “Chờ hắn tỉnh dậy, các người thoải mái tra hỏi hắn, đến tột cùng là kẻ nào hãm hại các người. Đừng xem lòng tốt của ta như là lòng lang dạ thú, cũng đừng dùng lý thuyết đạo đức đặt lên người bốn cô nương, ta không phải loại người đó.”

Chửi hết một hơi, bọn họ trợn mắt lớn mắt nhỏ nhìn, ta chợt cảm thấy toàn thân quá sáng khoái, muốn chửi bọn người này lâu lắm rồi!

Lần này không ai dám tiến lên đòi ta bức độc. Ta anh dũng đi đến giữa đám người, ngẩng đầu nhìn, đám bầy vừa đen vừa dài, nhưng có vẻ không cao quá đâu.

“Hoa môn chủ, đây là hỏa chiết do ta tự chế tạo, ra ngoài gió cũng không sợ bị tắt, ngài cầm dùng đi.”

Ta cúi đầu nhìn lại, là Viên minh chủ.

Viên minh chủ thở dài nói, “Không nghĩ tới Hoa môn chủ không để tâm hiềm khích lúc trước, lại không câu nệ đạo nghĩa, không để ý bản thân bị hiểu lầm, chỉ suy nghĩ vì đại cục. Cảnh tỉnh, kéo ta ra khỏi vùng bùn đạo đức luân lý, người khí phách như thế, thực khiến tại hạ hổ thẹn.”

Cái gì? Ta cảm thấy hoang mang, hắn không tức giận vì bị ta ném cho gáo nước lạnh, ngược lại bảo ta tốt?

Hắn cảm thán xong, phóng tầm mắt nhìn, phương trượng Thiếu Lâm cũng mở miệng, “Tai họa lần này của vô lễ được Hoa môn chủ cứu giúp, vô lễ thật may mắn. Mọi chuyện đành trông cậy vào Hoa môn chủ, mong rằng ngài cứu chúng ta ở trong nước sôi lửa bỏng.”

Ta giật giật khóe miệng, áp lực lớn như vậy là muốn đè chết ta mà.

Thiết kế bấy quá cao, lúc rơi xuống đất còn chưa kịp đo độ sâu. Có hỏa chiết trong tay, có thể chiếu sáng ba tấc đất. Dưới chân nhẹ động, nhảy lên. Mấy bước đầu còn là thạch bích, lại nhảy lên tiếp, không ngờ chạm phải chỗ cực kì bóng loáng, có vẻ là đá cẩm thạch. Một chân bị trượt, lập tức ngã xuống, cơ thể rơi xuống chỗ đất mềm không mấy nguy hiểm.

Ta quệt miệng một cái, “Tên Trang Thế Chính chết tiệt, lại bố trí đá cẩm thạch xung quanh, không có chỗ đặt chân, hần thật sự hao tổn rất nhiều công sức để giết các người.”

Một người nói, “Trang chương môn tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, Hoa môn chủ chó nói lời độc ác.”

Ta cười lạnh, “Các người vẫn cho rằng Ngọc Hồ Ly giả trang hần ư? Vậy thôn trang này là của ai? Còn không phải của Trang Thế Chính sao. Từ xưa đến nay Ngọc Hồ Ly chỉ lấy tiền tài là chính, việc gì phải đắc tội với toàn bộ võ lâm?” Nhìn thấy đã có người không chống đỡ nổi, ta nhíu nhíu mày, “Vị tiền bối nào vẫn còn khí lực, xin mời đứng ra bức độc cho hần. Thời khắc nguy nan, mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau, vẫn bối sẽ mau chóng tìm đường ra.”

Không rảnh nói chuyện nhằm cùng bọn họ, ta rút kiếm ra, “Mong các vị tiền bối toàn bộ lùi về phía bên kia, kiếm không có mắt.”

Lấy kiếm bổ thạch, cũng không phí sức. Một chiêu cạo một tấc, ánh lửa vừa sáng, chân đồng thời phải thừa cơ mượn lực, kiếm trong tay không thể ngừng, không ngờ ta lại phối hợp rất tốt, ngay cả bản thân mình cũng phải kinh ngạc. Nhưng do huyết động quá sâu, thể lực hao tổn vô cùng nhiều, cũng không biết là bò lên trên được bao nhiêu rồi, hiện tại nhịn không được, liền ngồi trên mặt đất thở dốc.

Qua lại ba bốn lượt, bây giờ có thể xác định hướng lên một chút, có thể đi ra ngoài, nhưng vừa rồi mới hao tổn lực để cứu sư huynh, hiện tại tay chân đều như nhũn ra, ngồi dưới đất nửa ngày cũng không hồi phục được.

Bỗng nhiên sư thái nga mi nói, “Hoa môn chủ không thể cưỡng chế vận công, nếu không tâm mạch dễ dàng bị tổn hại.”

“Ta sư thái quan tâm, vẫn bối ngồi tĩnh tâm một lát là tốt rồi.” Ta ngẩng đầu nhìn hướng bên kia, đều là chương môn cùng đệ tử nhập thất, bọn họ giúp nhau bức độc, tình huống đã tốt hơn rất nhiều, có thể tiếp tục chống đỡ thêm một khoảng thời gian. Thấy bọn họ đang điều tức, ta cũng ngồi ngay ngắn vận công.

Ta tin tưởng Thủy Bán Chưng nhất định sẽ trở lại, nhưng ta không nghĩ sẽ ngồi yên ở đây để đợi hần. Trong lòng cảm thấy... một cô nương quá ý lại người khác mà không chịu tự cứu mình, hần sẽ không vui, cũng sẽ không... Thích.

Ngực càng khó chịu, ít nhất phải thêm nửa canh giờ mới có thể khôi phục. Đột nhiên có chương dán lưng, một cổ chân khí chảy vào người. Ta đang định mở mắt, người sau lưng lập tức nói, “Hoa môn chủ cứ tập trung vận công, tiền bối ta còn dư một chút sức lực, tính mạng của liên minh võ lâm, giao hết trong tay người.”

Ta ngẩn người, giao tình giữa sư thái phái Nga Mi và Hoa Sơn rất bình thường, ngày thường lúc nào cũng nghiêm mặt, nhưng không nghĩ rằng người đứng ra đầu tiên, lại là nàng.

Lại có một cổ chân khí khác chạy đến, sau lưng lên tiếng, “Lão nạp cũng tới giúp thí chủ giúp một tay.”

Giống như một giọt mực thấm vào dòng nước trong suốt, từ từ lan ra, cho đến khi toàn bộ mặt nước đều dính màu mực. Hết người này đến người khác tiến tới giúp đỡ, giờ phút này, cuối cùng cũng khiến người ta cảm thấy, đây mới thực sự là võ lâm đồng minh, không màng danh lợi hay tính toán.

Từng điểm từng điểm mệt mỏi trên cơ thể được dòng chân khí dạt dào kia chảy vào, cho đến khi cơ bắp tràn ngập. Ta thở phào một hơi, đứng dậy, cảm thấy không thể khỏe hơn được nữa. Xoay người đối diện với gương mặt mệt mỏi của các vị tiền bối, ta rút kiếm nghiêm túc nói, “Văn bối nhất định không phụ lòng mọi người.”

Lại nhảy lên trên, một kiếm một chỗ, một cước một tấc. Nghe âm thanh vọng lại, phát ra tiếng ồn lớn, sắp đến miệng cơ quan!

Thừa thế xông lên, mặc kệ vết thương ở chân đập một phát, ra sức vùng kiếm, mạnh mẽ chém ra ba đạo kiếm khí.

Trên đỉnh ầm ầm nứt ra, ánh sáng chiếu vào, rọi thẳng vào hai mắt khiến ta đau nhứt, trên chân không có vật gì để trụ lại, vừa hay lại mất hết sức, nghĩ sẽ phải té xuống. Chợt nghe tiếng lướt gió, bên người ầm ập, hông đã bị người ta nắm chặt, chậm rãi rơi. Ta khẽ mở mắt, mừng rỡ ôm hân, “Thủy Bán Chưng!”

Mới vừa chạm đất, ta mừng rỡ hôn hân hai cái, “Yêu người quá đi, tới rất đúng lúc!”

Thủy Bán Chưng vẫn mang bộ dáng mỹ nam lạnh lùng kia, nhìn không ra sắc mặt, nhưng khuôn mặt hân bỗng tái nhợt, tuy nhiên ánh mắt hân lấp lánh, hân nghiêng đầu ra sức ho khan. Ta nháy mắt mấy cái, nhìn sang xung quanh.

Vài trăm người nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm.. Nhìn chằm chằm a nhìn chằm chằm...

“...” Không... Không sợ, bỗng cô nương là hoa đã có chủ, sắp gả ra ngoài rồi, ừ!

Nội tâm ta thét gào vội vàng buông lỏng tay, “Khụ! Chúng môn nhân nghe lệnh, lập tức cứu vô lâm đồng minh.”

“Dạ!”

Tiếng trả lời vang dội trời xanh, ngoại trừ người trong môn phái của ta, còn lại không rõ là môn phái nào, bọn họ cũng rối rít đến hỗ trợ. Ta đã buông tay, nhưng Thủy Bán Chưng lại không thu tay lại, ta ngược mắt nhìn hân, “Không phải là người thẹn thùng sao, vậy tại sao không buông tay?”

Thủy Bán Chưng nhếch khóe môi, cúi người giơ tay, thuận thế ôm lấy ta, đi ra ngoài, “Không buông được.”

Tim ta nhảy loạn xạ, mọi người cũng không nhìn về hướng này nữa, ta vui mừng an tâm rút trong ngực hân. Đi một mạch ra ngoài, sau cơn mưa trời lại sáng, trời xanh núi xanh và cây trúc hòa quyện làm một, không khí trong lành xông vào mũi, ta vô cùng thích thú. Chờ xe ngựa đến, ta mới chợt nhớ, “Thủy Bán Chưng, sao lần này người khôi phục nhanh như vậy?”

Thủy Bán Chưng nhú mày, “Ta cũng chẳng biết tại sao, vừa mới ra khỏi cửa động, một lòng nghĩ tới phải nhanh chóng trở về tìm viện binh. Càng nghĩ càng nóng lòng, liền khôi phục.”

Ta nín cười, “Khó trách người lại mặc đồ không phù hợp như vậy, không biết là người qua đường Giáp nào lại gặp xui xẻo.”

Thủy Bán Chưng cười cười, sau cùng nói ra, “Trang Thế Chính quả thật cực kỳ vô liêm sỉ, lúc trở về khách điểm hân giả vờ ”Té xỉu” ở trong phòng, vừa thấy ta xuất hiện, hân liền bảo đệ tử Hành Sơn và Nhận Môn đang ẩn nấp xung quanh động thủ. May mà ta đã sớm an bài, rất nhanh trấn áp được bọn họ. Chỉ mỗi Trang Thế Chính chạy thoát được”

Ta cắn răng, “Chân tướng chuyện này quá rõ ràng, hân đắc tội toàn bộ vô lâm, ta không tin hân có thể chạy đến chân trời góc biển, sớm muộn ta cũng đánh cho hân một trận.”

Thể lực tiêu hao quá lớn, bây giờ có Thủy Bán Bao ở đây, toàn bộ tâm tư đều có thể đặt xuống, mệt mỏi lập tức xông tới. Nhẹ ôm hân, an tâm đi ngủ.

44. Chương 36-2: Mọi Chuyện Đầu Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (2)

Editor: HD đẹp trai

Không thể không nói, năng lực làm việc của ma giáo và Phi Vũ Môn cực mạnh, căn bản không cần chúng ta sai bảo gì cả, cho uống thuốc giải độc, những chuyện nhỏ nhất, bọn họ đều an bài hoàn tất.

Hai ngày sau, những người bị tổn thương nguyên khí nặng nề đều đã bình phục.

Có tên Hành Sơn cao đứng ra làm chứng, đệ tử Hành Sơn bắt tay hợp tác với Nhạ Môn lập âm mưu, bọn họ muốn không tin cũng không được.

Ta ngồi trước cửa sổ, bóc đậu phộng ăn, không còn việc gì vướng bận, cả người cảm thấy thật nhẹ nhõm, đặc biệt vui vẻ. Còn tên Ngọc Hồ Ly kia, vừa nghe nói ở khách điểm xuất hiện một Tiểu cô nương, liền vội vàng chạy theo, xem ra nên gọi hắn là sắc hồ ly thì đúng hơn.

Chờ mọi người tới đông đủ, Viên minh chủ mới mở miệng, giọng nói vẫn trầm ổn vang dội như trước, “Lần này nếu không phải Hoa môn chủ ra tay cứu giúp, chắc chắn võ lâm đã phải trải qua tai họa thảm khốc.”

“Hoa môn chủ tuổi còn trẻ, lại thông minh hơn người, còn có một thân võ nghệ cao cường, quả thật phúc đức cho võ lâm.”

“Tại hạ xin lỗi Hoa môn chủ vì chuyện hiểu lầm ngày trước, chỉ mong Hoa môn chủ đại nhân đại lượng không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân.”

Ta ôm quyền cảm tạ, hành lễ đủ kiểu, tháo gỡ hiểu lầm là tốt rồi, về sau ta cũng không phải bỏ chạy nữa. Lén nhìn sang sư phụ sư huynh sư tỷ, sắc mặt sư phụ không đổi, nhưng lưng của các đồng môn rất thẳng, có vẻ đang hãnh diện.

Viên minh chủ nói, “Chuyện này cho qua, tại hạ sâu sắc cảm thấy chính mình không đủ khả năng lãnh đạo võ lâm, cho nên...”

Ta nuốt một ngụm nước bọt, chờ chút, minh chủ đại nhân người muốn làm gì hả, không, phải, là, việc, đó, chứ?!

“Tại hạ quyết định! Nhưng chức minh chủ võ lâm lại cho Hoa môn chủ.”

“...” Nội tâm ta kêu gào ngàn vạn lần, ta không cần thực sự không cần cực kì không cần đâu, những ngày nhàn rỗi lười biếng một đi không trở lại a, thật khốn kiếp, tuy nhiên khuôn mặt ta vẫn giữ vẻ đứng đắn, “Văn bối không đủ tài đức để gánh chịu trách nhiệm nặng nề này, xin Viên minh chủ vạn lần không được xúc động.”

Nhưng mặt Viên minh chủ lại vô cùng nghiêm túc, “Hoa môn chủ chớ khiêm tốn, công lao lần này của người không thể bỏ qua, hơn nữa, người quả thật có tướng chỉ huy.”

Ta không có khiêm tốn, ta chỉ lười thôi, ta, ta có thể nói ra là làm minh chủ rất phiền phức nên ta lười được không? Sẽ không bị đánh chứ. Cười cười, rút người về hướng Thủy Bán Chưng, “Chuyện này, văn bối thật sự không phù hợp làm minh chủ đâu.”

Vừa nói xong, một mảng khen ngợi thổi qua, biết bao nhiêu chữ tốt đẹp nện trên đầu ta, sống lưng ta đau nhức, lập tức đổ mồ hôi lạnh. Đột nhiên có một người thấp giọng nói, “Nhưng mà... Hoa môn chủ cùng ma giáo có quan hệ... Có quen biết, nếu làm minh chủ hình như cũng không hợp lý lắm.”

Mọi người vừa nghe, lúc này mới do dự, “Ma giáo quả thực là ác đại môn phái, tại sao người lại kết giao với giáo chủ ma giáo” “Không hợp lý” “Thật sự là đáng tiếc, sao lại có dính líu tới tà môn ma đạo chứ”, một câu này nói ra, có vẻ ta đã mất cơ hội làm minh chủ.

Nhưng mà... Nghe bọn họ mắng chửi ma giáo như vậy, mắng chửi Thủy Đông Lưu, trong lòng ta rất không thoải mái. Ta cắn cắn môi, “Ma giáo không phải là tà môn ma đạo.”

Âm thanh trong phòng lập tức dừng lại, có người ngáp ngừng một lát, mới lên tiếng, “Chúng ta biết Hoa môn chủ là người ngay thẳng, có điều giáo chủ ma giáo không phải là người lương thiện...”

“Ma giáo không phải là ma đạo, Thủy Đông Lưu cũng không phải là ác ma.”

Ta không nhịn được đứng bật dậy, Thủy Bán Chưng liền đứng chắn phía trước, “Không cần tranh chấp với bọn họ, không sao.”

Không thể chịu được nữa, ta bình tĩnh nhìn hắn, khẽ lắc đầu, cắn răng thấp giọng, “Không ai được phép chửi bới nam nhân của ta!”

Thủy Bán Chưng tạm ngừng, nhíu mày, cũng không khuyên ngăn nữa, vui vẻ đứng xem.

Ta nhìn mọi người có mặt trong phòng, “Quả thật là thế lực ma giáo ở Tây Vực đang ngày một phát triển tại kinh thành, bọn họ cũng chẳng có mưu đồ gì. Bản năng muốn bình an kinh doanh buôn bán, lại đổi thành sự truy giết của vô lâm, khiến người ta thật đau lòng. Nói ma giáo là nhân vật phản diện, bất quá là do các tiền bối tự mình rao truyền như vậy, theo những gì ta biết, năm mươi năm nay bọn họ chưa từng làm chuyện ác, chỉ duy nhất là không chịu kết giao với vô lâm, độc lập hành sự. Thay vì nói rằng vô lâm đồng minh có chung một kẻ thù, chi bằng nói các người không cách nào nắm được ma giáo, nên mới tạo nên sự bài xích đó.”

Khấp phòng im lặng như tờ, ta chửi xong một mạch, tiếp tục nói, “Năm xưa Phi Vũ Môn quả thật có làm việc sai trái, nhưng khi Phi Môn hoàn lương, mình chủ lập tức phát thiệp mời, người trong vô lâm cũng không phản đối. Có thể chấp nhận Phi Môn, vậy tại sao không thể chấp nhận thêm một ma giáo?”

Viên minh chủ mở miệng trước, “Mấy năm gần đây Phi Môn ra tay giúp đỡ vô lâm, tâm tính chính nghĩa mọi người đều thấy được, ma giáo lại...”

“Ma giáo chưa biểu hiện thiện ý, cho nên các người vẫn cảnh giác sao? Vậy ta sẽ cho các người nhìn một chút, hôm nay đến tốt cùng là người phương nào cứu các người, người thật sự hóa giải nguy nan cho vô lâm là ai.” Ta xoay người về hướng Thủy Bán Chưng, hần nhướng cao lông mày, ta nắm ống tay áo hần, lúc này hần mới gỡ tay, gỡ mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra gương mặt tuấn mỹ trắng nõn.

Trong phòng lập tức chấn động.

“Thủy Đông Lưu! Giáo chủ ma giáo!”

“Người cứu chúng ta lúc trước là hần?”

Thấy bọn họ phản ứng như thế, ta đứng thẳng lưng nghiêm túc nói, “Người cứu toàn bộ vô lâm, không phải Hoa Lê ta, mà chính là hần, tà môn ma đạo trong miệng các người, giáo chủ ma giáo.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vẻ kinh ngạc thật lâu không mất, không biết ai mở miệng nói, “Quả thật là ta đã có chỗ hiểu lầm.”

Có người mở đầu, liền có người khác lên tiếng theo. Gương mặt Viên minh chủ cực kỳ kích động, “Nếu không có Hoa môn chủ, sẽ không hóa giải được hiểu lầm, chỉ sợ miệng lưỡi người đời châm ngòi, hiểu lầm ngày càng nghiêm trọng, cho nên!”

Ta khó khăn nuốt nước bọt, mọi người đồng loạt nhìn ta chằm chằm.

“Vị trí minh chủ không phải của Hoa môn chủ thì không ai có thể đảm đương!”

Ta... Đi chết đây... Cứu mạng a... Về mặt đáng thương nhìn về phía Thủy Bán Chưng, hần đang nín cười. Không thể làm người thành thật được hay sao!

Tiếng hô càng lúc càng to, thậm chí có người bắt đầu kêu Hoa minh chủ.

Ta gơ tay, nét mặt vô cùng nghiêm túc, “Chuyện này rất quan trọng, mong chư vị tiền bối cho ta một đêm để suy nghĩ.”

Phương trưởng Thiếu Lâm gật đầu nói, “Tuổi thí chủ còn trẻ, quả thực nên suy nghĩ cho kỹ, chớ đưa ra quyết định vội vàng.”

Thật sự là cảm động đến rơi nước mắt, sau này ta nhất định đến miếu của ngài thấp hương, phúng thêm tiền nhang đèn.

Lúc này mọi người ai về phòng người nấy, ta vuốt ve ngực. Nhìn thấy đám người sư phụ không đi, ta liền kéo Thủy Bán Chưng dừng lại. Phòng to như vậy chỉ còn lại mấy người chúng ta, cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại nói chuyện với sư phụ ta lần nữa. Ta nhẹ nhàng bước lên phía trước, quỳ hai gối xuống đất, “Sư phụ.”

Sư huynh sư tỷ đi tới đỡ ta dậy, “Lê Tử” “Sư muội, mau mau đứng lên”.

Ta hơi lắc đầu, “Khiến cho sư phụ phải nhọc lòng, là lỗi của đồ nhi.”

Ánh mắt sư phụ hơi lạnh lùng, người vẫn bày ra bộ mặt lạnh ấy, nhưng ta nhìn lại thấy thân thiết, mặt lạnh lòng ấm, “Đứng lên đi, tuy nói đã giải trừ hiểu lầm, nhưng nếu bảo người trở về Hoa Sơn, tất nhiên người của các người sẽ không chịu, ta không thể nhận lễ thầy trò kia nữa.”

Sư huynh sư tỷ vội vàng nói, “Sư phụ!”

Ta ngây người, “Sư phụ...”

Sư phụ thở dài, dịu dàng xoa ta đầu, “Một mình xông pha chốn giang hồ, Hoa Sơn không còn gì để dạy cho người nữa rồi. Cho dù thân phận của người không phải là người Hoa Sơn, nhưng tâm muốn, thì sẽ là vậy.”

Giống như thể được dội gáo nước lạnh, trong nháy mắt liền hiểu rõ khổ tâm của sư phụ. Lúc này, ta khấu đầu một cái, “Đồ nhi hiểu.”

Thân không ở Hoa Sơn, tâm vẫn vương Hoa Sơn, sư phụ vĩnh viễn là sư phụ, đồng môn vẫn như cũ là đồng môn.

Đưa mắt nhìn đám người sư phụ bước ra khỏi cửa, yên lặng một hồi, ta kéo tay Thủy Bánh Chưng, “Đi, chúng ta về phòng thu dọn hành lý chuẩn bị chạy.”

Thủy Bánh Chưng cười nói, “Ra đi không từ biệt? Không muốn giữ phong độ của mình chứ?”

Ta định nói lời sắp trào khỏi miệng, suy nghĩ hồi nuốt xuống, nhìn hẩn chăm chăm hẩn nói, “Minh chủ toàn phải nói đạo lý chính nghĩa, giáo chủ đại nhân thật lòng muốn vậy sao?”

Thủy Bánh Chưng cười lớn tiếng, gật gật đầu, nắm tay ta, giọng nói tương đối nhẹ, “Đi, cận bã, về ma giáo với ta.”

“Ừ!”

45. Chương 37-1

Nhưng kế hoạch luôn không đuổi kịp tay đổi.

Ta cầm tay Thủy Bánh Chưng trốn đi ra bên ngoài, vừa bò lên trên nóc nhà, một đám người ngăn ở rồi đứng trước. Môn nhân dùng dằng dục xuống, “Môn Chủ, xin ngài quay về Ác Nhân cốc, hoàn thành nghi thức nhận chức.”

Ta mới nhớ tới ta và bà bà có hẹn ước một tháng. Đi qua lại cũng cần rất nhiều thời gian, ta buông tay Thủy Đông Lưu, cảm thấy khó xử. Thủy Bánh Chưng yên lặng nhìn lên trời, “Ta thật muốn đóng gói mang người đi ngay bây giờ.”

Ngoại trừ môn nhân, bên cạnh còn có mấy chục người nhìn chăm chăm, những người này là người của Ma giáo. Khoan đã, sao nóc nhà này chịu đựng được?

Có vẻ như quan tâm sai trọng điểm rồi...

“Qua lại có lẽ không cần mười ngày.”

Lỗ tai giật giật, ngẩng đầu cười nhìn hẩn, ý tứ này chính là muốn rời khỏi Ác Nhân với ta rồi.

Hẩn còn chưa nói xong, mọi người Ma giáo đã gấp giọng, “Giáo Chủ! Không thể lưu lại Quan Trung nữa, xin ngài hãy mau quay về kinh xử lý giáo vụ.”

Thủy Đông Lưu chân thành nói, “Ngay cả đi cầu hôn cũng không được?”

Mọi người trong nháy mắt, “Cầu hôn?”

Thủy Bánh Chưng, “Các người không muốn có Giáo Chủ phụ nhân sao, cha mẹ ta có biết không?”

Thủy Đông Lưu người hư quá, lại lấy cha mẹ ra trấn áp giáo chúng.

Mọi người trăm miệng một lời, “Đi đi, Giáo Chủ, chúc thành công!”

“...” Lập trường đâu!

Thủy Bán Chưng chính là dương dương đắc ý, cảnh xuân tươi đẹp. Cẩn thận nghĩ lại giống như có chỗ nào không đúng, ta kinh ngạc, “Người muốn đi tới nhà của ta cầu hôn?”

“... Cạn bã, vòng phản ứng của người có thể quán ba vòng tiểu trấn rồi.”

Lại vô tình bị chửi rồi.

Xa xa trông thấy cửa lớn cao ngất của tiểu trấn, đưa tay nhìn không thấy gì cả, vô cùng thân cận. Thủy Đông Lưu chợt ngừng xuống xe ngựa, ta hiểu kỳ hỏi, “Sao vậy?”

Dáng vẻ của Thủy Bán Chưng trầm tư, “Ta suy nghĩ, nếu cha mẹ người không đồng ý thì làm sao bây giờ.”

Ta há miệng nhìn hẩn chằm chằm, mở miệng hỏi, “Vậy người định làm như thế nào?”

“Trực tiếp cướp người đi chứ sao. “

Ta trừng mắt, Thủy Bán Chưng lập tức nói, “Ta sẽ cố gắng cầu bọn họ gật đầu.”

Uh, làm gì cũng phải như vậy chứ.

Trở lại phố Vân Tước, bước lên trên đường đá xanh, xa xa đã nhìn thấy từ trước cửa nhà treo cao tấm bảng đồng chữ to: Đường.

Ta khom người nhảy vào bên trong, đưa thanh kiếm tới cửa sổ, bóp mũi, “Chưởng quầy, thanh kiếm này giá bao nhiêu vậy?”

“... Con cho rằng bịt mũi thì lão nương không nghe ra giọng nói của con chứ gì. “

Không xong! Trông coi cửa hàng vậy mà không phải cha! Ta hoảng sợ muốn chạy đi, không biết lúc nào mẫu thân đã đến trước mặt ta, hai tay chống nạnh, giận dữ, “Hoa Lê Lê, con nói, lúc nào thì con đi đầu nhập vào Ngũ Độc giáo hả? Thanh Thành cũng được mà.”

Ta cười khan hai tiếng, “Bọn họ đầy người rồi, không nhận.”

Mẫu thân thở dài, “Năm đó tại sao phải đưa con đến Hoa Sơn, hôm nay nhân vật phản diện cầm quyền, lấy công phu mèo quào của người, quá thua thiệt. Con gái, Đường Lang giáo kia nhận người, con đi không?”

Khóe miệng ta giật giật, “Nương, Đường Lang Đường Lang... Tên này thật mất mặt.”

Mẫu thân sờ sờ cằm, giống như nghĩ tới cái gì đó, gật đầu, “Cũng phải. Vậy không bằng ngày mai nương dẫn con đi Ngũ Độc giáo quỳ ở đó ba ngày ba đêm lấy tâm tư vô cùng chân thành đả động bọn họ? Nếu không đi quỳ Ma giáo.”

Từ khi đưa ta lên Hoa Sơn, cha mẹ liền mỗi ngày đặt mua báo câu chuyện giang hồ, không có gì nhưng tất cả đều nhìn rất cẩn thận, biết tình hình hướng đi của giang hồ rất rõ ràng. Vì vậy bắt đầu từ năm năm trước, chỉ cần ta về nhà, nhất định lỗi nhai ta cải chính quy tà.

Nếu như ta nói cho mẫu thân biết, con rể tương lai của bà là Giáo Chủ Ma Giáo, nhất định sẽ lập tức nhét ta vào trong ngực Thủy Đông Lưu.

Thủy Đông Lưu đứng ở cửa không có đi vào, trên mặt căng thẳng đứng thẳng tắp ở đó—— rõ ràng là khẩn trương. Mẫu thân nhìn thấy hẩn, hai mắt sáng rực, vô cùng hòa ái dễ gần, “Đây không phải Thủy công tử sao, mau vào ngồi, muốn ăn bánh ngọt không, nước trà vừa rót nóng, uống một chén đi nha.”

Nương! Ta mới là thân khuê nữ của ngài.

Thủy Đông Lưu thở dài, ôn hòa tao nhã, lập tức hóa thân thành t thanh niên tốt thời đại tiến bộ,, đẹp trai giàu có nhất vô lâm, “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

... Thủy Bán Chưng người bị đánh tráo rồi!

Trở lại tiểu viện, một đường nhìn xem mẫu thân nhanh nhẹn dùng mảnh như ngày thường nói chuyện với Thủy Bánh Chưng kiêu ngạo miệng độc đều là ôn hòa, không khỏi cảm thán hai người ở trước mặt ta, hoàn toàn chính là hành động cận bã.

Sau khi về tới nhà, mới biết được phụ thân đi câu cá với bằng hữu, khó trách hôm nay là mẫu thân đi trông coi cửa hàng. Nhìn vại nước ở trong sân, đã được dọn dẹp sạch sẽ, đang nuôi cá.

Hoa gia chúng ta thích nhất chính là ăn cá, bởi vậy phụ thân vẫn luôn chạy tới trong hồ thả câu.

Mẫu thân không cho phép Thủy Bánh Chưng ra tay giúp đỡ, lại để cho hắn ngồi ở đằng kia, uống chút trà, ăn đậu phộng. Ta kéo tay áo đứng bên cạnh trêu ghẹo, sử dụng tay quen cầm kiếm cầm dao phay lên, dường như cũng có chút thuận tay nha.

Sau khi phụ thân trở về, Thủy Bánh Chưng càng giống như bị đánh tráo rồi, ôn hòa như một đại ca nhà bên cạnh. Ta cầm lấy sọt cá trong tay phụ thân, nhìn coi, bốn con cá sống tươi lớn, nuốt một ngụm nước bọt, “Phụ thân, kỹ thuật câu cá của người càng ngày càng tốt rồi.”

Phụ thân cười nói, “Năm nay trong hồ cá đặc biệt nhiều, ngày nào phụ thân cũng đưa cá cho tam bá và thất thúc của con.”

Nói với phụ thân cầm một con đi vào, ta giật nhẹ tay Thủy Đông Lưu, “Ngày mai chúng ta cũng đi trong hồ câu cá.”

“Trời rất nóng, người không sợ phơi nắng sẽ đen sao, cận bã?” Thủy Bánh Chưng cúi đầu nhìn thoáng qua, “Thật tròn, như người vậy đó cận bã.”

Ta nghiêng người híp mắt, “Thủy Bánh Chưng, một ngày người không bị ta đánh là không thoải mái phải không?”

Hắn cười cười, cầm tay của ta, “Đi câu cá.”

Cơm tối vô cùng phong phú, ăn đến bụng rất tròn. Nương còn hung hăng đả kích đưa ánh mắt nhìn ta như nói “Ăn nhiều như vậy muốn thành người mập mập rồi hả” “Hình tượng của cô nương xinh đẹp, con có muốn hay không hả”. Có điều tất cả đều bị ta bỏ qua rồi.

Cơm nước xong xuôi, giúp đỡ lấy bát đĩa đi vào, mẫu thân vô cùng đau đớn, “Hoa Lê Lê, con ở trước mặt Thủy công tử có thể rụt rè chút hay không?”

Rụt rè... Từ này không tồn tại trong từ điển của ta cùng Thủy Đông Lưu, cười cười, “Hắn biết rõ con là người thế nào, nếu ta nũng nịu, nhất định sẽ bị hắn đưa đi xem đại phu.”

Mẫu thân dừng một chút, đột nhiên cười nói, “Tình cảm lại tốt đến mức này rồi.”

Thu dọn sạch sẽ đi ra, Thủy Đông Lưu và phụ thân đang đông kéo tây dắt. Nhìn thấy chúng ta đi ra, lập tức đứng dậy, không nói gì nhưng mặt lại ửng đỏ. Phụ thân cười nói với mẫu thân ta, “Thủy công tử có chuyện muốn nói với chúng ta, mau tới đây nghe.”

Ta nhìn về phía Thủy Bánh Chưng, trong nháy mắt, bỗng dưng hiểu, đây là muốn cầu hôn rồi. Ho khan hai tiếng, “Con, con đi tìm Thẩm Thẩm chơi!”

Cũng như chạy trốn ra ngoài, chạy càng xa lại có chút lo lắng không yên, Thủy Bánh Chưng thật dễ nói chuyện, phụ mẫu sẽ không đuổi hắn đi? Ta ngồi ở bên đường, nhìn xem đèn đường trước mắt mà sững sờ. Đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, dường như Thủy Bánh Chưng không có chuẩn bị sinh lễ?

... Xong rồi, nhất định sẽ bị mẫu thân loạn côn đánh ra ngoài, sao lại sơ ý như vậy, còn muốn lấy Lê Lê nhà của ta, mơ tưởng!

Bổ não xong xuôi, ta ôm đầu xoắn xuýt.

“Cận bã, người ở đây làm bầm cái gì?”

Ta ngẩng đầu nhìn lại, Thủy Bánh Chưng đưa lưng về phía đèn đường, cả khuôn mặt đều biến mất trong bóng đêm, ta đứng người lên, chân đều ngồi chết lặng. Khó khăn hỏi, “Nhanh như vậy đã nói xong rồi?”

Thủy Bánh Chưng đưa tay đỡ, “Khụ.” Họ nhẹ một tiếng, “Phụ mẫu người đồng ý giao người cho ta.”

Ta kinh ngạc, “Người có đưa tiền sính lễ không. “

Thủy Bánh Chưng nhú g mày, lúc này mới chợt hiểu, “Đã quên.”

“...” Ta sờ cằm, “Hai tay trống trơn phụ mẫu ta cũng đồng ý người...” sau khi nghĩ thông suốt không khỏi cảm động, “Mẫu thân nói ta xuất giá sẽ bán ta với giá tốt, kỳ thật bà vẫn rất thương ta đấy. Người nhất định là mấy rất nhiều lời nói, nói chăm sóc ta thật tốt, nói gì thật lòng thật dạ với ta gì gì đó.”

Thủy Bánh Chưng nháy mắt mấy cái, “Không có.”

Ta trừng lớn mắt, “Không, không có? Vậy người nói gì?”

“Ta nói ta muốn cưới Lê Lê về làm Giáo Chủ phu nhân Ma Giáo, bọn họ gật đầu rất nhanh.”

“... Thân phụ mẫu!”

Thủy Đông Lưu ghen cười, kéo tay của ta đi trở về, “Ngoan.”

Ba ngày sau, công việc lớn nhỏ đã làm ổn thỏa, nên trở về Ác Nhân cốc rồi. Lưu luyện không rời tạm biệt với phụ mẫu, đánh xe rời khỏi. Để tránh Thủy Bánh Chưng lạc đường, từ trấn nhỏ đi ra, tới khi nhìn không thấy phụ mẫu, ta đưa tay đón lấy dây cương, “Ta đánhhh xe.”

Chạm đến tay của hắn, cách tầng vải mỏng đã cảm giác nóng bỏng, vội vàng đưa tay lên sờ, lại đi sờ vào trán của hắn. Thủy Bánh Chưng lộn xộn nói: “Người rụt rè chút.”

Không để ý tới lời hắn nói, ta nhú mày nhìn hắn, “Thủy Bánh Chưng, người bị bệnh? Sao lại nóng như vậy.”

Hắn héch lửng, đi lòng vòng cổ, “Rất tốt.”

“Vậy lại nóng như vậy.” Không nói lời gì, nhét hắn vào trong xe ngựa, ta nghiêm mặt nói, “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Thủy Bánh Chưng nhìn ta một hồi lâu, ánh mắt dịu dàng, cười nói, “Cận bã, người càng ngày càng trở nên hiền thê lương mẫu rồi.” Dứt lời, chính mình ngược lại run rẩy, “Thật là đáng sợ.”

Ta giận dữ, nắm tay, “Ta muốn đi mua cái bàn xát (dùng để giặt quần áo) lớn nhất thiên hạ!”

Thủy Bánh Chưng cười vang, lúc này mới đi vào thùng xe.

46. Chương 37-2

Đang là mùa thu, gió cũng không mát mẻ gì mấy, nhẹ thổi vào mặt, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, nhưng ta cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Ta toàn tâm toàn ý đánh xe ngựa, nghĩ rằng đợi lát nữa vào trấn phải lập tức chạy đi tìm đại phu. Khi xe ngựa chạy vào trong rừng, đột nhiên nghe thấy có tiếng người gọi ta. Giọng nhỏ đến mức gần như không thể nghe được, ta kéo dây cương, ngựa hí một tiếng rồi dừng lại, có người chọc chọc lưng ta. Ta ngạc nhiên quay đầu, bây giờ mới nhớ ra. Giọng nói ban nãy là của Tiểu Bánh Chưng. Nhưng mà...

Ta vén rèm lên rồi đi vào, quả thực trông thấy Thủy Đông Lưu đã biến thành tiểu hài tử xấu xa, co quắp ngồi bên trong, vẻ mặt vô tội. Ta xem xét tình hình trong xe, “Nước...”

Hắn chưa kịp nói hết ta liền đưa tay che miệng hắn lại, nhỏ giọng bảo, “Đừng nói lớn tiếng, thuộc hạ của ta và người vẫn đang ở bên ngoài.”

Ta vẫn kiềm chế giọng nói, nắm bàn tay nhỏ bé của hắn, thật là mềm a, “Người chạm vào nam nhân lúc nào vậy?”

Thủy Bánh Chưng lắc đầu, “Không biết, vào nằm nghỉ một hồi, càng ngủ càng cảm thấy không thoải mái, kết quả vừa mở mắt liền biến thành bộ dáng này.”

Ta vênh vác tự đắc ngẩng đầu, đây chính là cơ hội để ta xoay mình, “Cầu xin ta hôn người đi.”

“...” Hắn giật giật khoe miệng, “Cận bã, người đừng vênh vác như vậy được không?”

Ta cười cười, nâng đầu hắn lên chụp ~ hôn một cái. Miệng vừa hạ xuống mặt hắn lập tức biến thành màu đỏ, đỏ tới tận mang tai. Ta thực sự cảm thấy mình là nữ sắc lang.

Nhưng mà Thủy Đông Lưu lại không có biến hóa gì.

Chúng ta nhìn nhau hồi lâu, nháy mắt. Cúi đầu, lại hôn hắn cái nữa.

Vẫn không thay đổi.

Ta ngậy người, hôn hôn hôn ra sức hôn hắn... Vậy mà hắn vẫn còn là Tiểu Bánh Chưng.

“...” Ta kinh ngạc buông tay, hít thở, sờ sờ tay chân của mình, tất cả đều bình thường, không có gì khác lạ, “Thủy Bánh Chưng, thể chất đặc biệt của cơ thể ta mất tác dụng rồi sao?”

Hắn nhú mày, “Có lẽ không phải người thay đổi, mà là ta.”

Cẩn thận suy nghĩ, cũng đúng, từ đầu đến giờ không hiểu tại sao cơ thể hắn lại nóng, rồi đột nhiên biến thân, đến bây giờ dùng cơ thể âm dương cũng mất đi hiệu quả, nhất định là có chỗ nào đó không đúng, nhưng chúng ta không biết.

“Cận bã.” Thủy Bánh Chưng đột nhiên mở miệng, khẩn trương nhìn ta chăm chăm. Ta lập tức che giấu bộ dáng cà lơ phất phơ, nghiêm túc nhìn hắn, hắn nghiêm túc như vậy. Chắc chắn là có chuyện quan trọng muốn nói với ta. Một lát, hắn yên lặng nhìn về phía nơi khác, đọc nhẩm rõ từng chữ, “Ta... mót quá.”

“...” Thật lãng phí tình cảm chân thành của bốn cô nương!

Ta hừ lạnh bước ra khỏi xe, nhảy xuống, lắc cái chuông nhỏ trên xe ngựa. Trong rừng cây gió thổi lá bay bông có mấy tiếng động xào xạc, từng bóng dáng rơi xuống, quỳ dưới đất, hai giọng nói khác nhau “Môn chủ có gì phân phó?” “Phu nhân có gì phân phó?”

Chưa thành thân mà bị gọi như vậy ta cũng ngại lắm nha, ta nhẹ ho một tiếng, “Giáo chủ của các người với ta có chuyện quan trọng phải làm, tạm thời lui ra ngoài khoảng nửa dặm đi.”

Đám người có mặt ở đó đều ra biểu tình “Chúng ta hiểu”, nhanh chóng rời đi. Ta sờ sờ cái cằm, hồi nãy bọn họ nghĩ đi đâu vậy nhỉ, thật bối rối a.

Xác định bọn họ đã lui ra xa, ta giơ tay vào trong xe, kéo Thủy Bánh Chưng xuống, dắt hắn đi tìm cái bụi cây nào đó. Thấy hắn cầm quần rồi nhìn ta chăm chăm, ta đành phải đi chỗ khác, che lỗ tai, “Được rồi, không nghe thấy đâu.”

Đợi lúc lâu, không thấy hắn đi ra. Ta thả một tay nghiêng đầu về hướng kia lắng nghe, không có động tĩnh, “Người xong chưa?”

Hỏi hai lần, không có tiếng trả lời. Trong lòng ta cảm thấy hơi lo sợ, vội vàng chạy về hướng kia. Vào bụi cây, liền thấy Thủy Bánh Chưng té xỉu trên đất, sắc mặt tái nhợt. Ta kinh hãi cầm cổ tay của hắn, tìm mạch đập, hắn bị nội thương rất nặng. Lập tức giơ tay chưởng vào lưng hắn, vận khí cứu trị, trên trán nhanh chóng toát ra mồ hôi lạnh. Tâm lại như đao cắt, Thủy Bánh Chưng người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì hết!

Tiểu Bánh Chưng hừ nhẹ một tiếng, rốt cục cũng tỉnh, hắn nói, “Mau thu khí...”

Chưa nghe rõ ý tứ trong lời nói của hắn, chợt nghe thấy tiếng gãy giòn tan của cành cây phát ra từ phía sau, ta chưa kịp quay đầu lại, đã bị một chưởng đánh vào sau lưng. Chân khí trong người lập tức chạy tán loạn, chấn động đến lục phủ ngũ tạng, ta không chống đỡ nổi, cúi người ho ra một bùm máu. Ta liền xoay người đánh ra một chưởng, người nọ có vẻ không lường trước được việc gì, cho nên không tránh kịp, bị ta đánh vào bụng, lui lại ba bước.

Ta che ngực, nhìn chăm chăm người nọ, hóa ra là Trang Thế Chính.

Trang Thế Chính cười lạnh, “Quả thật là một thân nội lực cường đại, nếu là người bình thường đã sớm chết ở dưới Thiết sa chưởng của ta.”

Ta lão đảo một bước, hần lập tức nhào đến, song chưởng đánh tới, giống như dùng toàn bộ công lực ra tay.

Mũi chân đá một cành cây dưới đất lên, nắm trong lòng bàn tay, tụ lực vào tay, hướng về phía hần đánh một chiêu cực kì mạnh mẽ. Lưu Tinh kiếm pháp thức thứ bảy, hao tổn rất nhiều nội lực, nhưng đổi lại uy lực hết sức kinh người.

Trang Thế Chính không đoán được ta vẫn còn sức lực để phản kháng, chưởng đánh tới không thể thu về, trực tiếp đón nhận kiếm khí, hai bàn tay hần nứt ra máu thịt lẫn lộn, kêu la thảm thiết một tiếng, kiếm khí đã đánh tới lồng ngực hần, đau đớn không thể nói thành lời.

Ta run run xoay người, ôm lấy Tiểu Bánh Chưng, phải nhanh chóng chạy tới chỗ môn nhân cùng giáo chúng của bọn ta, nhất định phải rời đi lúc này.

Không biết lấy động lực ở nơi nào, thân thể vẫn chưa cảm thấy đau đớn gì, ban nãy rõ ràng động đậy cũng ới ra hai bụm máu. Lúc này trị thương cho Tiểu Bánh Chưng thì bị buộc gián đoạn chân khí, nên cũng bị nội thương chung, người ta lo lắng nhất là hần.

Vất vả đi tìm gia đình nông dân nào đó, đưa cho họ một túi bạc lớn, cầu xin bọn họ đi tìm đại phu đến hộ chúng ta. Nhìn sang Tiểu Bánh Chưng, lông mày cau chặt, vết máu ở khóe miệng còn chưa khô, mới nhìn liền giật mình. Ta thử hôn hần một cái, chỉ cần hần có thể khôi phục lại nguyên dạng vết thương sẽ tự động lành lại, đáng tiếc vẫn không có hiệu quả.

Thu xếp xong xuôi, ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngay cả thuốc cũng chưa kịp uống, liền nằm xuống.

&&&&&

Đêm thu lạnh buốt, càng ngủ càng lạnh, ta giận dữ xoay người. Sư tỷ, tỷ không nên vượt giường đoạt chăn mềm của ta, làm như vậy rất không có đạo đức a!

Cho dù so đấu thực lực ta cũng căn bản không thể sánh bằng sư tỷ, hắt xì mấy tiếng, cuối cùng tỉnh hần.

Ta giận dữ đứng dậy, “Cuộc sống quá khó khăn!”

A này, hình như có gì đó không hợp lý, nơi này không phải là phòng ngủ ở Hoa Sơn, ngược lại là một căn phòng nhỏ ở nông thôn. Nhìn trái nhìn phải... Vừa nhìn đã thấy không đúng, ta hít một hơi lạnh, lui đến sát giường, đập nam nhân kia một cái, “Người là ai?!”

Gò má hần trắng nõn, trắng như giấy Tuyên Thành, lông mày như vẽ, tóc đen mềm như mây, nhìn hần không khác gì tranh. Hần bị đá một cú, lông mày liền nhăn, sau đó tỉnh lại. Mắt cũng thật đẹp a, hần cực kì đẹp. Hần nhìn về hướng ta, đột nhiên ngồi dậy... Phốc, toàn bộ màu đỏ trên người mới là vũ khí sắc bén nhất, khí huyết chột hạ xuống.

“Người là ai?”

Ta giận dữ, ăn xong liền nôn ra, cho dù người là mỹ nam ta cũng không thể nhẫn nhịn, “Ta là cô nãi nãi của người.”

Hần nhếch khóe miệng, rất lễ phép cung kính gật đầu, “Cô nãi nãi người khỏe.”

“...” Hình như ta bị thua thiệt a.

Hần vuốt vuốt bàn tay cùng cái cổ, khóe môi vẫn nhếch cao, “Ta biết có rất nhiều cô nương muốn nửa đêm bò lên giường của ta, lại không biết người dùng thủ đoạn gì, nhưng ta không có chút cảm giác gì.”

Lồng ngực ta đau buốt - - hần là do tức, lực phủ ngũ tạng đều cảm thấy có chút đau, “Rõ ràng là người dùng biện pháp tà môn ma đạo, thần không biết quỷ không hay bắt ta đến nơi này.”

Nếu không phải quần áo trên người ta đều nguyên vẹn, ta đã sớm nhào qua cắn xé hần.

Hắn lườm ta một cái, “Nhìn mặt ngươi đã thấy giống đồ cặn bã, tư thái cũng cặn bã như thế, ánh mắt của ta sẽ không kém thế chứ?”

Ta nhe răng, nhin... Không thể nhin được nữa! Nhào qua, giơ tay bắt hắn. Hắn lập tức đứng dậy phản kích, một phát liền bắt được cổ tay của ta, rồi tẩm chăn che người hắn rút xuống, thứ không nên thấy nhất thời lọt vào trong mắt. Chúng ta đều sững sờ, “A a a - - “

Mặt ta đỏ tới mang tai vội vàng lăn xuống giường, hít sâu một hơi rồi đi ra ngoài. Hoàn toàn nghĩ không ra, ta nhớ tới hôm qua vừa luyện kiếm xong, thì bị sư phụ cầm dây đánh bập chân, cho nên ta vừa giận vừa đi ngủ. Tại sao vừa tỉnh dậy đã ở nơi này, còn gặp phải sắc lang. Cúi người nhìn chân, không thấy dấu hiệu từng bị đánh.

Lắc lắc đầu, mở cửa, ánh mặt trời chiếu vào mắt, thật ấm áp. Ngược mắt nhìn bên ngoài, sân nhỏ chật ních người, ta sợ hãi chân cũng mềm nhũn, lưng dán vào cánh cửa, chống đỡ ánh mắt của đám người kia, nói lắp, “Ngươi, các ngươi là ai?”

Về mặt mọi người tràn đầy khó hiểu, hai bên quay sang nhìn nhau.

Sắc lang kia vừa ngáp vừa đi ra, còn chưa thấp xong dây lưng quần. Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, xúi quẩy thực! Về sau bốn cô nương còn phải lập gia đình nữa.

Sắc lang thấy bọn họ, nhú mày, “Tổng hộ vệ, từ lúc nào môn giáo của chúng ta lại thu nhận nhiều người như vậy, nhìn bọn họ đều lạ mặt.”

Về mặt của mọi người lại mờ mịt.

“Giáo chủ, bọn họ là thuộc hạ của giáo chủ phu nhân.”

Sắc lang nhăn mặt, “Giáo chủ phu nhân? Ta lấy vợ khi nào?”

Khuôn mặt đám người áo trắng bên trái lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về hướng ta. Đám người áo đen bên phải lập tức nhảy dựng lên, “Giỏi cho giáo chủ ma giáo các ngươi, ăn rồi còn dám nôn ra.”

Ta vội vàng cách xa sắc lang một trượng, dáng vẻ biểu hiện ta không có quan hệ gì với tên giáo chủ ma giáo trong truyền thuyết này, khó trách lại độc miệng kiêu ngạo như vậy!

Cuối cùng người áo đen thu liễm tức giận, “À, đúng rồi, môn chủ đã nói hắn là nam nhân của môn chủ, không cho phép người trong môn phái đụng đến hắn.”

Nghe bọn họ nói như vậy ta thực tình muốn chết, là tên môn chủ khốn khiếp nào đã ra lệnh đó, người chính nghĩa như ta càng không thể ngồi yên, “Các thiếu niên hãy ra sức giúp đỡ chính nghĩa a!”

Người áo đen hỏi, “Môn chủ, ngài muốn ra lệnh gì?”

“Ta...” Ta ngẩn người, sắc lang cũng ngẩn người, hai người vô tình liếc mắt nhìn nhau, hết sức kinh ngạc, “Khoan đã, các ngươi gọi ta là môn chủ? Vậy còn hắn, hắn là ai?”

Trả lời nhিপ nhàng, “Hắn là nam nhân của ngài, còn ngài là phu nhân của giáo chủ ma giáo.”

Ta cùng tên sắc lang kia đồng thanh, về mặt khinh bỉ nhìn đám người trong sân, “Chuyện này tuyệt đối không buồn cười!”

“...”

47. Chương 38-1: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn

Thái sư phụ nói, con người khi sống ít nhất phải có một lần giác ngộ.

Mặc dù Thủy Đông Lưu anh tuấn tiêu sái y hệt soái ca trong truyền thuyết, nhưng hẳn tuyệt đối không thể thỏa mãn tâm tư thiếu nữ của ta, ai lại muốn làm vợ của tên đại ma đầu tiếng xấu vang xa, hơn nữa còn là một đại ma đầu ác mồm ác miệng vênh váo tự đắc.

“Môn chủ, xin ngài nghe thuộc hạ nói, tình trạng hiện tại của ngài khẳng định là do bị mất trí nhớ. Ngày trước các người thân thiết giống như keo như sơn, khụ khụ, tình cảm cực kì tốt, khụ khụ, còn có blah blah blah...”

“Giáo chủ, ngài nghe thuộc hạ nói, mong ngài chớ xúc động muốn ném phu nhân của mình ra ngoài, trên người phu nhân còn giữ tín vật đính ước của ngài, khụ khụ, cũng tiếp xúc da thịt rồi, khụ khụ. Cho nên ngàn vạn lần đừng cãi nhau.”

“Môn chủ, là do thuộc hạ làm việc thất trách, không nên cách xa nửa dặm cho các người làm việc, khụ khụ. Lúc thuộc hạ trở lại rừng cây, liền phát hiện thi thể của Trang Thế Chính, còn có vết máu, lần theo dấu vết, lại thấy hai người... Ô ô ô.”

Ta sợ hết hồn, “Cái gì? Trang chương môn chết rồi ư? Là ai giết hắn?!”

Đại hiệp danh tiếng lừng lẫy, vậy mà lại chết rồi?

Người áo đen đáp, “Quan sát vết thương trên người Trang Thế Chính, có lẽ là chết trong tay ngài.”

Ta ôm bụng cười lăn lộn, “Ta giết Trang chương môn tiếng tăm lừng lẫy? Các người đừng nói đùa, một ngón tay của hắn cũng có thể đánh thắng ta.”

Khuôn mặt cả đám người áo đen nhìn như muốn khóc, lại mất thêm nửa canh giờ kể rất nhiều chuyện kỳ quái cho ta nghe. Ta vừa nghe vừa cắn hạt dưa, vẻ mặt cười cười. Liếc nhìn xung quanh, chắc không phải sư huynh sư tỷ bày trò chêu chọc ta chứ. Vừa nhìn qua, liền thấy tên Thủy Đông Lưu xấu xa.

“Khoan đã.” Ta thật sự không nghe nổi nữa, nhưng võ công bọn người này khá cao, ta không dám phản kháng, kể thối thời mới là trang tuần kiệt, “Các người nói nội lực ta thâm hậu dùng một chương đánh nát lục phủ ngũ tạng của Trang Thế Chính?”

Trong mắt người áo đen chợt xuất hiện hào quang, “Đúng! Thưa môn chủ.”

Ta phủ tay, từ trên thềm đá đứng dậy, vận khí “Ừng”, đánh một chương về phía về mẹ đang mổ thóc.

Gà mẹ ngẩng đầu nhìn ta một cái, ánh mắt nhỏ cực kỳ khinh thường, cúi đầu tiếp tục đào bới.

Ta buông tay xuống, “Nhìn đi, ngay cả con gà mái ta cũng không giết được.”

Người áo đen quay mặt nhìn nhau, Thủy Đông Lưu cười nhạo một tiếng, “Thật không ngờ nội lực đệ tử Hoa Sơn lại kém đến như vậy, võ lâm quá yếu.”

“Ta...” Ta thu tay lại, không đúng, cứ cho là ta không có nội lực thâm hậu như truyền thuyết nói, nhưng võ công Hoa Sơn của ta đâu? Ta nóng vội, lập tức giơ tay đánh, “Ừng! Ừng! Ừng!”

Thủy Đông Lưu hắng giọng cười to, hết sức khinh thường, “Đúng là đồ cặn bã.”

Ta giận dữ, nhe răng đánh hắn. Thủy Đông Lưu giơ tay muốn chém ta, đám người áo trắng gào khóc nhào tới ôm chân hắn, “Giáo chủ, đừng xúc động! Ngài muốn làm tức phụ a!”

“Ta muốn làm thịt nàng! Dám kéo mặt của ta.”

“Ô ô ô, phu nhân, xin ngài dừng tay, đừng kích động giáo chủ.”

Ta thu hồi móng vuốt, nhìn cây hồng trong sân, thì ra đã đến cuối, mùa thu. Nhưng hôm trước ta ngủ rõ ràng mới là đầu mùa hè. Người có thể cùng nhau bày trò lừa gạt, nhưng thời gian sẽ không gạt người. Sắp xếp những chuyện mà bọn họ nói, liên kết thành một đoạn thời gian, quả thực rất hợp lý. Tuy nhiên, bọn họ không biết tại sao ta lại quen biết với Thủy Đông Lưu, hai người chúng ta cũng không nhớ nổi, cho nên đối với chuyện này chúng ta vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Ngồi trên bậc cửa suy nghĩ hồi lâu, vô cùng đau đớn nhìn bọn họ hỏi xác minh, “Ta thật sự không phải đệ tử Hoa Sơn?”

Người áo đen chân thành nói, “Bẩm môn chủ, đúng là như thế.”

Ta thở dài, “VẬY phải làm thế nào, sức ta trời gà không chặt lại đi làm môn chủ các người sao.”

Thủy Đông Lưu kiêu ngạo đứng dậy, liếc mắt về phía ta, “Bổn giáo chủ phải về kinh.”

Người áo trắng lập tức ngăn cản hắn, “Giáo chủ, ngài đã tới Hoa gia cầu hôn, quan hệ giữa hai người võ lâm đồng minh đều biết, Phi Vũ Môn càng hiểu rõ hơn, nếu như thoái hôn, nhất định sẽ trêu chọc võ lâm, Phi Vũ Môn bất mãn, gây ra đại chiến, làm giang hồ nổi lên một trận gió mưa tanh máu, mong giáo chủ suy nghĩ lại.”

Thủy Đông Lưu nháy mắt, “Ý của các người là ta không thể không cưới nữ nhân này?” Hắn khó khăn nghiêng đầu nhìn ta, lại nổi điên, “Về mặt ghét bỏ của người là có ý gì?”

Ta hừ một tiếng, xoay đầu đi, cho dù khuôn mặt tuần tú đến mấy cũng không thể che giấu tính nết xấu xa của hắn.

Người áo đen và người áo trắng ở trong sân bàn bạc một hồi, cuối cùng nói, “Bà bà ở Phi Vũ Môn có y thật rất giỏi, xin mời người về Ác Nhân Cốc một chuyến để bà bà chuẩn bệnh.”

Chúng ta thở dài, gương mặt khổ sở, trăm miệng một lời, “Không đi không được sao?”

Hai màu nhân mã cười cười, cực kỳ thân thiện hòa ái, sau đó trên trời rơi xuống một cái lưới đánh cá lớn...

“...” Cá cũng có tôn nghiêm!

&&&&&

48. Chương 38-2: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn

Nghe nói Ác Nhân Cốc đã bị tiêu diệt từ nhiều năm trước, trong tưởng tượng của ta hẳn là một nơi cỏ mọc thành đồng, xung quanh phòng đầy rêu vô cùng quý dị, nhưng xuống xe ngựa rồi, phòng ốc nơi này cao ngất, không có một tí dấu hiệu đồ nát, thậm chí hai bên đường thoáng đảng rộng rãi, các tiệm đều mở cửa, tiếng người ồn ào náo nhiệt.

Bây giờ đang là đêm, đèn sáng rực rỡ, chiếu rọi cả con đường.

Ngồi trong xe đợi khá lâu, vừa xuống xe bước chân lập tức lão đảo, thiếu chút nữa ngã vào người Thủy Đông Lưu. Hắn cúi đầu nhìn xem, hí hửng, “Không cần phải làm như vậy, ta mặc kệ người là ai, lát nữa nói chuyện xong với bọn họ, người hãy về kinh thành cùng ta. Sau khi trở về ta sẽ ban cho người vị trí nha hoàn thượng đẳng, được hay không?”

Khóe miệng ta cứng đờ, lắc đầu, dùng ống tay áo che nửa khuôn mặt, khóc thút thít, “Người, người lại muốn coi ta như nha hoàn để sai bảo, ô ô ô.”

Mười mấy người bên cạnh nghiêng đầu nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt oán hận - - “Giáo chủ người không thể phụ bạc như thế.” “Giáo chủ phu nhân đừng khóc, kệ ngài ấy đi.”

Thủy Đông Lưu ngược mặt nhìn lên trời, vẻ mặt căng thẳng, ta giơ tay vuốt cằm, bước đầu tiên phản công nha. Để bọn họ đi trước vài bước, ta kéo tay áo hắn, “Quên hỏi, lương nha hoàn thượng đẳng kiếm được bao nhiêu?”

“Năm mươi lượng.”

Ta gật gật đầu, tuy nói một năm mười hai tháng thì số bạc đó cũng không tính là tệ, tuy nhiên vẫn chưa đủ sức quyến rũ, “Một năm năm mươi lượng cũng không nhiều lắm.”

Thủy Đông Lưu cười nhạt, nhấn mạnh từng chữ, “Là một tháng năm mươi lượng.”

“...” Ta trợn to mắt, nắm lấy cánh tay của hắn, “Giáo chủ đại nhân mong ngài nhận một lay của ta, ta nhất định sẽ cố gắng hết mình...”

“Bỏn giáo chủ đổi ý rồi.”

“Không nên như vậy đâu!”

“Đổi ý rồi.”

“Giáo chủ đại nhân!”

Bà bà Phi Vũ môn quả thực là một người lão luyện, ánh mắt sắc bén như bạc, quắc mắt nhìn khiến người khác không khỏi kinh hãi. Liếc mắt nhìn nhau, ta vô thức rút người về phía sau Thủy Đông Lưu, ít nhất khi tên này định làm thịt ta cũng sẽ có người đứng ra ngăn cản, so với người không biết thân phận kia đỡ hơn rất nhiều. Sau đó thấy bà ta quỳ một chân xuống đất, đám người uy nghiêm phía sau cũng quỳ xuống, “Cung nghênh môn chủ.”

Thanh âm mạnh mẽ, trong giọng nói cũng có thể nghe ra bọn họ ai cũng là người có nội lực cực kỳ lợi hại, ta cười mỉa, “Mau, đứng lên đi.”

Có người thúc ngựa chạy đến báo, nói là nhị thúc tam cô tứ thúc ngũ thúc đang bàn kế sách, một bãi lễ này xong, lập tức dẫn chúng ta vào phòng bắt mạch.

Ta không cần tuyệt thế võ công trở lại, chỉ muốn quay về sư môn tiếp tục học tập, nếu không thật lãng phí mười năm luyện võ của ta.

Tam cô nhấc tay khỏi cổ tay ta, nhíu mày than nhẹ, “Có lẽ là do bị tẩu hỏa nhập ma, muốn khôi phục cũng không dễ dàng gì.”

Ngũ thúc hỏi, “Nếu chữa lành nội thương, vậy có khôi phục trí nhớ không?”

Tam cô gật đầu, lại quay sang bắt mạch cho Thủy Đông Lưu, trầm ngâm, “Thật kì quái, Thủy giáo chủ không bị thương, nhưng tại sao lại mất trí nhớ cùng nhau.”

Tứ thúc lập tức giận dữ, “Không phải là Thủy giáo chủ không muốn cưới môn chủ của chúng ta, cho nên lên lút đả thương nàng, còn bây giờ giả bộ mất trí nhớ chứ?”

Thủy Đông Lưu liếc ông ta một cái, “Ta cần dùng loại thủ đoạn này?”

Tam cô gờ tay cản, “Này, lão Tứ suy nghĩ nhiều rồi. Hai người họ tình cảm thâm thiết như vậy, cùng giường chung gối không nói, ngay cả kiểm phổ cũng luyện chung với nhau, lại trao đổi ngọc bội, nếu quả thật muốn vứt bỏ nàng, lúc trước ở Ác Nhân cốc đã sớm bỏ nàng lại. Cần gì phải làm việc thừa thãi, nhọc lòng cứu thoát môn chủ.”

Ta hoàn toàn yên lặng, nhìn ngọc bội hoa mai bên hông mình, rồi nhìn ngọc bội liên hoa trên người Thủy Đông Lưu, đây là tín vật đính ước của bọn họ? Ban đầu vốn không tin ta và giáo chủ ma giáo có quen biết, nhưng bây giờ nhìn lại, quả thật có quan hệ. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, Thủy Đông Lưu vừa vặn cũng ngược mắt lên, ánh mắt suy nghĩ sâu xa, lát sau lại nhìn sang chỗ khác.

Nhìn thấy cô cô thúc thúc nhíu mày, ta cẩn thận hỏi, “Vết thương kia rất khó trị sao?”

Nhị thúc vẫn giữ im lặng từ đầu đến giờ, nói, “Đúng là rất khó, nhưng có một người có thể chữa trị được.”

“Ai?”

“Cốc chủ Bách Hoa cốc Hoa Vô Ưu.”

Ta lục lọi kí ức một phen, thật vất vả mới tìm được tin tức có liên quan, chưa kịp mở miệng, Thủy Đông Lưu đã nói trước, “Chính là người bị tình làm tổn thương, sau đó tính tình thay đổi khinh bỉ tất cả nam nhân trên đời, Hoa Vô Ưu?”

Nhị thúc cười nói, “Những chuyện nhỏ nhặt trên giang hồ Thủy giáo chủ cũng biết nhỉ, đích thực là Hoa Vô Ưu trong lời nói của người.”

Thủy Đông Lưu nhẹ nhếch môi, dựa người vào ghế, “Nữ nhân đó sẽ đồng ý chữa trị cho ta sao? Không dùng thủ đoạn giết chết ta sao? Nhưng mà không chữa bệnh cũng không sao, ta cảm thấy rất tốt, dù sao cũng quên rồi, vậy thì cứ quên luôn đi, cứ để nữ nhân này đi tìm Hoa Vô Ưu kia đi.”

Nghe lời này, vẻ mặt ta nghiêm túc gập đầu, “Đúng vậy, nếu ông trời đã để cho hai chúng ta quên nhau, vậy thì cứ quên đi thôi, cần gì phải cưỡng cầu nhớ lại.”

Trong phòng lập tức không còn tiếng động, tam cô đột nhiên lớn tiếng nói, “Các người có thể khẳng định, trong vòng mười năm hai mươi năm sau khi nhớ lại chuyện cũ sẽ không hối hận chứ, nếu muốn thì lão thân sẽ thành toàn cho các người. Nhưng các người hãy suy nghĩ cẩn thận, chúng ta đều biết, các người đã trải qua rất nhiều mưa gió, bây giờ các người không biết sẽ không sao nhưng về sao thì thế nào? Không hối hận hay sao? Quả thật sẽ không ư?”

Ta bị hỏi đến mức không chắc chắn mình có hối hận hay không, có lẽ... Ta thực sự từng rất thích hẳn?

Ôm đầu rối rắm, thống khổ lẫn lộn, bỗng cô nương thế này mà lại thích nam nhân như Thủy Đông Lưu, đáng lẽ phải là nam nhân áo trắng đại hiệp hào hùng danh tiếng lừng lẫy giang hồ chứ. Ai lại thích cái tên quần mình như cái bánh chưng a.

Thủy Đông Lưu nói, “Vậy thì thử xem, nhưng ta chỉ thử một lần.” Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía ta, lúc này đã đỡ đi mấy phần khinh thường, xem ra có chút chững chạc.

Ta gập đầu, “Vậy ta cũng thử một lần.”

Mọi người tỏ vẻ vui mừng, nhị thúc nói, “Cởi chuông cần người buộc chuông, muốn Hoa Vô Ưu chữa trị cho nam nhân cũng không phải là không có khả năng. Theo ta được biết, người nam nhân mà Hoa Vô Ưu yêu, các người cũng quen biết hẳn.”

Ta hỏi, “Ai?”

“Ngọc Hồ Ly.”

Ta ôm chặt bảo kiếm người áo đen mới đưa cho ta, kinh hãi, “Cái gì? Ta quen biết cả Ngọc Hồ Ly?”

“Chiếm môn nhân đã nói, không những quen biết, còn cực kì tốt đẹp.” Nhị thúc cười nói, “Ta đã phái người đi tìm hẳn, các người cứ an tâm ở lại đây. Đợi tìm được hẳn, thì cùng nhau đi đến Bách hoa cốc.”

“Gào...”

49. Chương 39: Chắp Tay Đi

Bóng đêm tịch mịch, tiếng côn trùng kêu vang âm thầm tạo thành giao hưởng. Ta nằm trên lan can đưa mắt nhìn về phía xa xa, trên nóc nhà không thấy ánh đèn, đen nhánh một mảnh. Đường phố dưới lầu ca hát nhảy múa mừng thái bình an ổn, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Nghe bà bà nói, trước khi ta tới đây, chỗ này vẫn giống như tử tộc, bởi vì ta tụ họp lại Phi Môn vũ môn, những người phân tán bốn phương tứ hướng trước kia đều trở về, Ác Nhân Cốc lại quay về phồn thịnh.

Nghĩ tới chuyện thành công ta đã làm, trong lòng cảm thấy có chút kích động.

“Đồng, đồng.”

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân, ta lập tức nâng cao cảnh giác, ta xoay mặt nhìn lại, ôm kiếm nhìn người đứng trên lầu. Trong bóng tối xuất hiện một khuôn mặt, bị ngọn đèn kia chiếu lên, lộ ra vài phần đỏ thắm. Hai tay ôm ngực của hắn buộc kín trong vải, đúng là bánh chưng có khác, không phải Thủy Đông Lưu thì có thể là ai.

Hắn ngược mắt nhìn lên, dừng bước chân, đứng ở một bên, khuôn mặt lộ vẻ châm biếm, “Hoa Lê cô nương, cho dù ngươi cầm thanh Lưu Quang Kiếm danh chấn thiên hạ, nhưng võ học của ngươi không khác gì cặn bã, chẳng có một chút khả năng phản kháng.”

Ta dịch sang bên cạnh, “Thỉnh Thủy giáo chủ cách xa ta ba trượng, nếu không ta gọi người đến.”

Thủy Đông Lưu cười khê, con mắt hướng phương xa, cuối cùng tỉ mỉ quan sát ta, lắc đầu, “Ta nghĩ thế nào cũng không ra, sao bản thân có thể thích ngươi, đây căn bản là chuyện cười. Nha hoàn trong ma giáo ai cũng đẹp hơn ngươi, như nước trong veo.”

“Bổn cô nương cũng đâu tệ đến thế!” Ta giận dữ, “Ở Hoa Sơn, rất nhiều sư huynh thích ta.”

Lời này không phải là giả, mỗi ngày đều có người đưa đến mấy đóa hoa nhỏ, lúc luyện kiếm cũng được người ta đặc biệt chiếu cố. Hiện tại bị hắn nói bản thân không đáng giá một đồng, cho dù ta có khôi phục ký ức cũng muốn cách xa hắn ba trượng.

Thủy Đông Lưu vẫn chặc lưỡi, ta ngẩng đầu nhìn hắn, “Ngươi có thể ngồi xuống được không, ngược đầu lên nói chuyện thật mỏi cổ.”

“Ngươi có thể đứng lên.” Hắn nghiêng đầu nói, “Ta quên mất, dù ngươi có đứng lên, vẫn là thấp hơn ta.”

Ta giận dữ, đứng dậy muốn đánh hắn, lại bị hắn dùng một tay giữ đầu ta, căn bản không đến gần được, khóc không ra nước mắt, “Khốn kiếp!”

“Chân ngấn tay ngấn vậy nên đừng nghĩ tới việc phản kháng, ngoan ngoãn một chút.”

“Hừ hừ hừ.”

Rút kiếm đâm tới bụng hắn, chớp mắt cái bị hắn giựt vỏ kiếm, ta dùng sức chém, thuận thế nhào qua, nhảy vào trong lòng hắn, dùng đầu đâm vào ngực rắn chắc của hắn.

Phù phù, phù phù.

Tiếng tim đập sát bên tai, đột nhiên ta không thể nghe thấy tiếng đập của tim mình nữa. Ngẩng đầu nhìn lại, nháy mắt mấy cái, yên lặng nhìn gò má tuần lã của Thủy Đông Lưu, anh khí bức người, lại thấy có phần an tâm.

Phù phù, phù phù.

Yết hầu Thủy Đông Lưu khẽ nhúc nhích, “Thích ăn đậu hủ bổn giáo chủ như vậy, thật sự không có quan hệ gì?”

... Ta hừ!

Run rẩy, cầm lại kiếm định thần quan sát bên ngoài. Bóng người bay khắp trời, hận không thể xông vào. Hoa Lê, ngươi phải bình tĩnh, không thể vì ôm một nam nhân mà trong lòng nảy sinh tâm tư thiếu nữ được, cùng lắm là do đối phương có bộ dáng đẹp mắt mà thôi, ngoài ra không có gì tốt. Càng đứng trái tim càng lạnh giá, lạnh thấu tận xương cốt, chân mềm nhũn, liền nằm sấp trên lan can thờ.

“Hoa Lê? Hoa Lê?”

Hắn thấp giọng gọi, tiếng nói hắn lọt vào lỗ tai ta, ta có cảm giác giống như người đang nằm mộng. Ta mở miệng thở phì phò, lúc này Thủy Đông Lưu đã ngồi xuống, một chương nhân vào chính diện. Không biết tay hắn đặt vào chỗ nào, nhưng ta cảm thấy thoải mái hơn, như dòng nước ấm không ngừng chảy vào cơ thể, rót vào tâm can. Thoảng sau hoàn hồn, mới phát hiện tay kia của hắn nhấn vào ngực ta, ta nhắm chặt mắt, giả vờ cái gì cũng không biết.

Đối phương là sắc lang, nhưng hắn đang cứu mạng mình, cũng không thể đá hắn một cái rồi kêu người tới đánh hắn.

Ta tiếp tục nhắm mắt, hắn nghĩ là ta hôn mê, cho nên bế ta lên, đưa ta vào trong phòng.

Trong ngực ấm áp, càng có cảm giác giống như đã từng quen biết.

&&&&&

Ngọc Hồ Ly vừa nhìn thấy người trước mặt lập tức giật mình.

Ta ngồi trên ghế cao, nhìn hần thềm nhỏ dãi. Ngũ thúc ho khan vài tiếng, cắn răng nói, “Môn chủ, xin chú ý hình tượng của người.”

Thật sự là nhện không được muốn chạy tới nhéo mặt hần, đem hần nhét vào trong tranh cũng không giảm đi vẻ hài hòa.

Đôi mắt Ngọc Hồ Ly hết sức xinh đẹp, bày vẻ đáng thương, “Tiểu Hoa Lê, chúng ta đã thanh toán hết toàn bộ nợ nần, hiện tại bắt ta tới nơi này làm gì?”

Tam cô liền rút kiếm, không chút thương tiếc đặt trên cổ hần, “Phi Vũ Môn có một chuyện muốn nhờ.”

“...” Bà bà, này, tư thế này thật giống như đang đi cầu giúp đỡ sao?

Chân Ngọc Hồ Ly mềm nhũn, run run, “Chỉ cần ngài nói ra, cho dù chết tại hạ cũng không từ chối.”

Tam cô nói, “Dẫn môn chủ của chúng ta và Thủy giáo chủ đi đến một nơi - - Bách hoa cốc.”

Ngọc Hồ Ly xù lông, “Ta, không, đi!”

Thân kiếm áp chế, lập tức thấy cổ hần hiện ra vài tia máu. Giọng Ngọc Hồ Ly run nhẹ, “Không được, ta nhất định sẽ bị Hoa Vô Ưu làm thịt, ta dịch dung nhiều năm như vậy, bởi vì không muốn bị nàng bắt được, lúc này đi vào, chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới.”

“Phi Vũ Môn nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho người, người cứ việc yên tâm. Đợi nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta sẽ vì người ngăn chặn sự truy đuổi của Hoa Vô Ưu, bảo vệ người bình yên một đời.”

Đôi mắt Ngọc Hồ Ly sáng ngời, la lên, “Thật sao?”

Tam cô cười lạnh, “Lời nói của Phi Vũ Môn há có thể là giả?”

Lúc này Ngọc Hồ Ly mới gật đầu, “Được, ta đồng ý.”

Nghe thấy giao dịch hoàn thành, ta mừng rỡ chạy xuống bậc thang, giơ tay nhéo nhéo mặt hần, “Ngọc Hồ Ly, người lớn lên trông thật đẹp mắt.”

“...”

Mặt của hần lập tức biến thành xám xịt, run rẩy nhìn phía sau lưng ta. Ta quay đầu nhìn lại, Thủy Đông Lưu không chút phản ứng. Nhưng ánh mắt tụ lại trên người hần càng lúc càng nhiều, lúc này mới hiểu rõ tình hình - - vị hôn thê dám làm cản trở trước mặt hôn phu, hần không bày khuôn mặt lạnh mới lạ.

Thủy Đông Lưu ngược cao mặt, nhướn mày nhìn chằm chằm. Ta ngượng ngùng rút tay về, quay về bên cạnh hần, ở đây cao thủ như rừng, chúng ta lại đang làm chính sự, ta cũng nên thu mình thành con cá thối.

Tìm được Ngọc Hồ Ly rồi, bước tiếp theo dĩ nhiên là đi đến Bách hoa cốc.

Nhảy lên ngựa xe, lúc vừa cầm dây cương, ta vuốt cằm, hình như vô cùng thuần thực nha, hoàn toàn không nghĩ tới người như Thủy Đông Lưu lại lái xe ngựa, trong lòng có chút cảm giác nguy hiểm khó tả.

Ngọc Hồ Ly ngồi ở giữa chúng ta, hần ngồi rất nguyên túc, nhu thuận đẹp mắt. Tâm thần ta nhận nhận, nhìn sang vẻ mặt kiêu ngạo của Thủy Đông Lưu, ta le lưỡi một cái, hoàn toàn không thể so sánh.

Dây cương trong tay kéo lên, “Giá”, bắt đầu hành trình mới.

50. Chương 40-1: Một Tiểu Bánh Chưng Luôn Luôn Bên Cạnh

Nơi này cách Bách Hoa cốc khá xa, theo như Tam cô nói, đã phải một tram lẻ tám người đi theo bảo vệ an toàn cho ta, ta nhìn trái nhìn phải, không có một bóng người. Vẻ mặt hiện lên đau khổ, nếu bây giờ đầu vồ mồm với Thủy Đông Lưu, e rằng ta phải chịu thiệt thòi mất thôi.

Vào thu, trời hơi lạnh.

Gió thổi vào mặt, ta hắt xì thật to, vô tình kéo mạnh dây cương, ngựa cũng hí lên một tiếng. Thủy Đông Lưu nhấn mạnh từng chữ, “Cận bã.”

Ta hừ lạnh một tiếng, dùng biểu tình khinh thường không thèm nhìn hấn nói, “Thủy Đông Lưu, có phải người thường xuyên gọi người khác là cận bã không?”

“Không phải.” Hấn nhú nhú mày, dựa người vào cửa xe, “Ta chỉ muốn xưng hô như vậy với một mình người.”

Ta nhe răng, Ngọc Hồ Ly ngồi bên trong giơ tay phát biểu, “Ta biết, người thường gọi nàng là cận bã.”

Thủy Đông Lưu cười lớn tiếng, “Hóa ra trước đây cũng là cận bã, chưa bao giờ vượt qua được.”

Ta tức muốn bốc khói, Ngọc Hồ Ly lại nói, “Lê Tử, người gọi hấn là Thủy Bánh Chưng.”

“Xi.” Ta cười ha ha nói, “Bánh Chưng, hấn không phải là cái bánh chưng tròn tròn sao.”

Ngọc Hồ Ly che hai lỗ tai, “Ta nói này, các người dù có mất trí hay không cũng y nguyên một dạng.”

Tiếng cười của ta nhỏ dần, trước kia chúng ta cũng lấy chuyện châm chọc đối phương làm thú vui sao? Ta run rẩy kinh sợ, đây là cái thú vị quái lạ gì, “Hồ Ly, năm đó người thực sự phụ lòng Hoa Vô Ưu sao?”

Sắc mặt Ngọc Hồ Ly chợt cứng lại, “Ta không có phụ nàng.”

“Vậy là nàng phụ người sao?”

Ngọc Hồ Ly cười cười, “Nàng cũng không có phụ ta.”

Chỉ mới hỏi hai vấn đề nào ta lập tức nghĩ sâu xa, cái này là tình tiết gì đây... Về mặt Thủy Đông Lưu có chút suy tư hỏi, “Chuyện Hoa Vô Ưu đột nhiên thay đổi tính tình ta từng nghe qua, nhưng không biết là bởi vì người. Vậy mà Thường Nguyên Thanh lại biết.”

Ngọc Hồ Ly yên lặng nhìn trời, “Ta cho rằng ta ẩn giấu rất kĩ, nhưng không ngờ lại bị người phát hiện.” Hấn lè lưỡi nói, “Nếu ta thực sự đi đến cửa cốc, bọn họ vừa nhìn thấy ta nhất định sẽ dùng gậy đánh chết ta, cho nên cứ thả ta xuống đây đi.”

Thủy Đông Lưu liếc hấn một cái, đằng đằng sát khí, “Hử?”

Ngọc Hồ Ly nghiêm mặt, “Ta nhất định sẽ làm một mối câu tốt.”

Năm ngày đi đường, an toàn tới được Bách Hoa cốc, xe ngựa chạy gần đến, thì thấy cửa cốc thay đổi, xe ngựa khó có thể đi vào. Chẳng trách nơi này dễ thủ khó công, địa thế hiểm trở không khác gì Ác Nhân cốc.

Hai bên đường trồng đầy hoa hồng, nhẹ nhàng hít thở, mùi hương hoa nồng đậm trong không khí. Đột nhiên Thủy Đông Lưu giơ tay che miệng với mũi của ta lại, thiếu chút nữa ghệt thở chết, “Đừng ngửi, có độc.”

Ta không nói lên lời, “Cô cô nói cơ thể ta bách độc bất xâm.”

Hấn hiểu rõ, lúc này mới buông tay, “Quên mất, theo bản năng nên...”

Nói đến đây thì thấy bản thân đã lỡ lời, hấn không nói nữa, ta hí mắt nhìn hấn, “Theo bản năng anh hùng cứu mỹ nhân hả?”

Hấn nhú mày nói, “Anh hùng cứu gấu chó thì đúng hơn.”

“...”

Giọng nữ thanh thúy vang vọng khắp trời, “Người tới là ai?”

Thủy Đông Lưu nhảy xuống xe, “Giáo chủ ma giáo, môn chủ Phi Vũ Môn có việc muốn nhờ Hoa cốc chủ, làm phiên cô nương dẫn đường.”

“Cốc chủ không tiếp khách, mời hai vị về cho.”

Thủy Đông Lưu dùng một tay xách Ngọc Hồ Ly từ trong xe ra, “Đây là lễ vật dâng cho cốc chủ.”

Tiếng nói bên kia bỗng nhiên trở nên kích động, “Ngọc công tử?!”

Ngọc Hồ Ly chợt mỉm cười, bề ngoài dịu dàng như ngọc, nếu so hẳn với Phan An cũng không có gì quá mức. Quạt giấy trong tay khẽ lay động, “Tiểu Thúy, là ta.”

Ta nghi hoặc nhìn hẳn, theo lý thuyết người trong Bách Hoa cốc nhìn thấy hẳn, đáng lý nên ném trứng chim chứ? Dù sao cốc chủ của bọn họ cũng vì tên này mà bị tổn thương tình cảm. Nhưng nhìn thái độ của Ngọc Hồ Ly, vẻ mặt thoải mái thanh thản, hoàn toàn không có một chút điểm buồn phiền. Rõ ràng là hẳn rất vui khi đến đây.

Thủy Đông Lưu cũng nhú mày, rồi nhìn sang ta, sau đó nhanh chóng thu ánh mắt về.

Rất nhanh liền có người đến dẫn đường, trợn mắt nhìn Ngọc Hồ Ly, mở miệng gọi “Ngọc công tử” hết sức niềm nở.

Ta vuốt cằm, mặc kệ thế nào, có thể đi vào bên trong là tốt rồi.

Bách Hoa cốc chỉ mời mấy người chúng ta vào, hơn một trăm người đều đứng bên ngoài đợi. Ta do dự không biết có nên bước vào hay không, Thủy Đông Lưu đã túm lấy ta kéo vào. Nhìn ánh mắt của toàn bộ môn nhân “Môn chủ của chúng ta giao cho người đó”, nội tâm ta liền lạnh buốt, các người thật sự tin tưởng Thủy Bán Chưng này là người tốt sao.

Không hổ danh là Bách Hoa cốc, dưới chân không đường đi, đều là cỏ xanh hoa đẹp, mỗi một bước chân của ta dẫm chết biết bao nhiêu hoa, trong lòng cảm thấy thật tiếc. Hai bên trồng những đóa hoa lớn, ta gần như không biết tên chúng.

Đi tới Bách Hoa điện, phía trước cột đá khắc chiếc cốc hoa, giống như nở rộ giữa tảng đá. Mỗi tảng đá đều có hoa văn, tên là Bách Hoa cốc quả thật không sai.

Tiểu Thúy dẫn chúng ta đi vào điện, đã có người đi mời Hoa Vô Ưu. Ta nhìn Ngọc Hồ Ly, từ lúc mới bước vào nơi này, sắc mặt hẳn cực kỳ không tốt. Đầu còn vẻ mặt con dâu dè dặt như ngày thường, “Hồ Ly, người bị người ta đánh tráo rồi hả?”

Ngọc Hồ Ly cười cười, “Không có.”

Chưa nói xong, hẳn đã ngắc đầu. Ta theo tầm mắt hẳn nhìn lại, thấy một cô nương váy hồng chừng hai mươi mốt tuổi đi ra. Hai hàng lông mày thon dài như hoa, con ngươi xinh đẹp, đoan trang tuyệt mỹ, tất cả ánh sáng trong đại điện cũng không thể che mất một chút hào quang của nàng.

Nghe thấy người ngoài gọi nàng ta là cốc chủ, vậy chắc là Hoa Vô Ưu rồi.

Hoa Vô Ưu nhìn thấy Ngọc Hồ Ly, sắc mặt lập tức biến đổi, nét mặt có vẻ là cổ giả bộ. Ta nhìn hai người này, đầu óc thật mơ hồ. Nhắc chân xích lại gần Thủy Đông Lưu, thời điểm quan trọng hẳn vẫn là người đáng tin nhất.

Ngọc Hồ Ly cười nhạt, “Lâu ngày không gặp nàng vẫn khỏe chứ? Vô Ưu.”

Hoa Vô Ưu ngồi ngay ngắn trên ghế ngọc, giọng nói trầm xuống, “Chàng còn tới đây làm gì nữa, không đi ôm mỹ kiều nương của chàng sao? Không đi hái hoa bắt bướm của chàng đi?”

Ngọc Hồ Ly cười nói, “Lạnh nhạt như thế, thật sự là khiến ta khổ sở mà. Dù gì ta cũng là người của Bách Hoa cốc, giờ mang hai người bằng hữu qua chơi, không xem là quá phận chứ?”

Đừng nói là ta, ngay cả Thủy Đông Lưu cũng thấy kinh ngạc. Hai người chúng ta quay sang nhìn nhau, chớp mắt một cái đã hiểu ý — khẳng định là chúng ta đã bị người này gạt.

Ngọc Hồ Ly nói, “Hai người bọn họ bị thương, dẫn đến việc mất trí nhớ. Ta nghĩ, hoa đầm dưới nước có thể giúp bọn họ.”

Hoa Vô Ưu im lặng, “Cho bọn họ hoa đầm cũng không sao, nhưng... chàng phải ở lại đây.”

Ngọc Hồ Ly cười nói, “Giúp bằng hữu mà không tiếc mạng sống, chính là tác phong của ta.”

Ta phải nhớ a, Hồ Ly da mặt của người còn có thể dày hơn được nữa không?

Sau đó tỳ nữ dẫn ta và Ngọc Hồ Ly đi lấy cái gọi là hoa đàm, nghe nói bốn phía đều trồng thảo dược trăm năm, cho nên chỗ đầm nước cũng tạo thành một loại thuốc, bất kể là bệnh gì ngâm nước mấy ngày sẽ khỏi hẳn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-vat-phan-dien-that-tuyet-sac>